BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

Peste 360 milioane exemplare vîndute în întreaga lume

DESPĂRȚIREA DE TRECUT

DANIELLE STEEL

DESPĂRȚIREA DE TRECUT

De aceeaşi autoare în editurile ORIZONTURI şi LIDER au apărut:

- AMĂGIRILE IUBIRII
- NU E DRAGOSTE MAI MARE
- SFÎRŞITUL VERII
- SCHIMBĂRI
- ÎNTRE DRAGOSTE ŞI DATORIE
- BIJUTERII
- ÎN AL NOUĂLEA CER
- ÎNTÎLNIRI ÎNTÎMPLĂTOARE
- SECRETE
- LOVITURĂ DE TRĂSNET
- SUB POVARA DESTINULUI
- CINCI ZILE LA PARIS
- FERMA
- SUB SEMNUL ONOAREI
- FANTOMA UNEI IUBIRI

DANIELLE STEEL

DESPĂRȚIREA DE TRECUT

Traducere: **GICUȚA NISTOR**

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-57-0

THE LONG ROAD HOME

Copyright © **1998 by Danielle Steel**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurilor ORIZONTURI și LIDER - București**

Tiparul executat sub comanda nr. 90 051

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

Acelor copii care au murit, despre care ştim şi despre care ar trebui să ştim. Şi acelor oameni care au trăit coşmarul, venind din locurile acelea îngrozitoare, ştiind că viaţa şi sufletele lor sînt permanent în pericol... copii ai războiului care ar trebui să ne facă să plîngem.

Fie ca noi să ajungem suficient de înţelepţi şi destul de curajoşi pentru a-i proteja. Să nu mai lăsăm vreodată să moară vreun copil pentru că ne lipseşte dragostea, sau curajul, sau mila.

Şi lui Tom, care mi-a insuflat curajul de a o spune.

Din toată inima, cu dragoste,

D.S.

1

Bătaia unei pendule răsună tare în hol, în timp ce Gabriella Harrison stătea nemişcată în întunericul de nepătruns al dulapului plin cu haine de iarnă care îi zgîriau faţa. Se lipise cu trupul ei fragil de fetiţă de şase ani de fundul dulapului, pierzîndu-se printre haine. Se împiedică de o pereche de cizme de-alc mamei sale şi se trase şi mai afund. Ştia că nimeni nu o va găsi aici. Se mai ascunsese şi altădată; dulapul fusese întotdeauna cea mai bună ascunzătoare a ei, locul unde nimeni nu s-ar gîndi să o caute, mai ales acum, pe căldura sufocantă a verii newyorkeze.

Se sufoca, ţinînd ochii larg deschişi în întuneric, şi aştepta, abia îndrăznind să respire, cînd auzi un zgomot înăbuşit de paşi apropiindu-se. Poc-poc, recunoscu ea tocurile mamei sale cînd trecu prin faţa dulapului ca un tren şuierînd. Aproape că îi simţi aburii respiraţiei atingîndu-i faţa, apoi

răsuflă uşurată în ascunzătoarea ei. Mai luă o gură de aer, doar una, apoi îşi ţinu din nou respiraţia, ca şi cum zgomotul imperceptibil ar fi putut atrage atenţia mamei sale. Deşi nu avea decît şase ani, ea ştia că mama are puteri supranaturale. O găsea aproape oriunde, de parcă ar fi detectat-o după miros; ochii ei căprui-închis, iscoditori vedeau tot, ştiau tot. Gabriella era conştientă că, oriunde s-ar ascunde, mama o va dibui în cele din urmă. Se ascundea totuşi – trebuia să încerce măcar să scape de ea.

Gabriella era micuţă pentru vîrsta ei – nu avea nici înălţimea, nici greutatea unui copil de şase ani, avea în schimb, cu ochii ei mari, albaştri şi buclele blonde, mătăsoase, un aer visător. Cei care nu o cunoşteau prea bine spuneau că arată ca un îngeraş. De cele mai multe ori îşi lua un aer uimit, ca un înger căzut pe pămînt care nu ştia la ce trebuie să se aştepte. Nimic din ceea ce întîlnise ea aici, în cei şase ani de viaţă, nu semăna cu ceea ce i s-ar fi putut promite în ceruri.

Tocurile mamei trecură din nou pe lîngă dulap, acum răsunînd parcă mai tare pe podea. Instinctul îi spunea Gabriellei că mama se înverşunase mai tare în căutările ei. Probabil că răscolea acum dulapul din camera ei, apoi debaraua de unelte de sub scară, pe cea de lîngă bucătărie, magazia din curte şi grădina. Locuiau într-o casă modestă din East Side, cu o grădină mică şi bine îngrijită. Mamei nu-i plăcea să se ocupe de grădină, dar de două ori pe săptămînă venea un grădinar japonez care tundea arbuştii şi cosea iarba de pe mica pajişte. Mai mult ca orice pe lume, mama ei detesta

dezordinea, zgomotul, murdăria, minciuna, cîinii, dar, încă şi mai mult decît toate acestea – şi Gabriella avea motive să bănuiască acest lucru –, mama ura copiii. Copiii spuneau minciuni, repeta ea întruna, făceau zgomot şi erau veşnic murdari. Gabriellei i se cerea mereu să fie curată, să stea în camera ei, să nu mişte nimic din loc. Nu avea voie să asculte radioul sau să folosească creioane colorate, pentru că întotdeauna împrăştia culorile peste tot. O dată şi-a murdărit cea mai bună rochiţă pe care o avea. Asta s-a întîmplat cînd tata era plecat într-un loc care se numea Coreea. A fost plecat timp de doi ani şi se întorsese de un an. Mai păstra încă uniforma pe undeva prin dulap – Gabriella o văzuse o dată cînd s-a ascuns acolo. Uniforma avea nasturi lucioşi şi era aspră. Nu-l văzuse niciodată pe tata îmbrăcat cu ea. El era înalt, şi suplu, şi frumos, cu ochii albaştri ca ai ei, cu părul blond ca al ei, doar puţin mai închis. Iar cînd s-a întors acasă din război, ei i s-a părut că seamănă cu Prinţul Fermecat din „Cenuşăreasa". Mama arăta ca o regină din cărţile de poveşti ale Gabriellei. Era frumoasă şi elegantă, dar întotdeauna supărată. Mărunţişurile o deranjau cel mai mult, cum ar fi felul de a mînca al Gabriellei, mai ales dacă făcea firimituri ori răsturna paharul. O dată a vărsat suc de fructe pe rochia mamei. Ce mai, în toţi aceşti ani Gabriella făcuse o mulţime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

Şi le amintea pe toate şi se străduia să nu le repete, dar nu cu prea mare succes. Ea nu dorea să supere pe nimeni, nu dorea ca mama să se supere pe ea. Nu se murdărea intenţionat,

nu scăpa anume lucrurile din mînă, nu-şi uita cu tot dinadinsul boneţica la şcoală. Toate astea erau accidente, explica ea întotdeauna, implorînd-o pe mama cu ochii ei mari şi rugători să aibă milă de ea. Şi totuşi, cu toate strădaniile ei, lucrurile acestea rele se întîmplau mai mereu.

Tocurile pocăniră din nou prin faţa dulapului, de data asta mai rar, şi Gabriella ştiu ce însemna acest lucru. Căutarea se terminase. Mama ajunsese la ultima ascunzătoare şi acum era doar o problemă de timp pînă să o găsească. Fetiţa se gîndi să se predea – mama îi spusese că nu ar fi pedepsită dacă ar fi destul de curajoasă să o facă. Dar de cele mai multe ori ea nu fusese atît de curajoasă. Încercase o dată sau de două ori, dar întotdeauna prea tîrziu, după cum afirmase mama – dacă s-ar fi predat mai repede ar fi fost altceva. Totul ar fi fost altfel dacă Gabriella s-ar fi comportat cuviincios, dacă ar fi vorbit cînd i se vorbea sau ar fi tăcut cînd trebuia, dacă ar fi păstrat curăţenie în camera ei, dacă nu ar fi împrăştiat mîncarea prin farfurie şi mazărea pe masă, pătînd faţa de masă. Dacă Gabriella ar fi învăţat să se poarte, dacă nu şi-ar fi stricat pantofii prin grădină, dacă... dacă... Lista eşecurilor ei era interminabilă. Ea ştia foarte bine ce copil rău este, cît de rea fusese toată viaţa ei, cît de mult ar fi iubit-o ei, dacă ea ar fi fost în stare să facă ceea ce i se spunea; şi mai ştia că ei nu o puteau iubi pentru că îi supăra întruna. Era un copil rău, ştia, îşi dezamăgise părinţii şi asta o durea. Iar faptul că ştia toate acestea era o povară zdrobitoare pe care o purtase în suflet în scurta ei existenţă. Ar fi făcut orice ca să le cîştige dragostea,

însă pînă acum nu reuşise nicicum. Mama îi reamintea mereu acest lucru. Iar preţul pe care îl plătea Gabriella era permanenta confruntare cu eşecurile sale.

De data asta, paşii se opriră în faţa dulapului; vreme de o clipă se lăsă o tăcere desăvîrşită înainte ca uşile să se deschidă. Lumina pătrunse în adîncul ascunzătorii, iar fetiţa închise ochii ca şi cum ar fi vrut să se apere de ea. O geană firavă de lumină ajunse pînă la ea, însă pentru Gabriella fu ca o explozie solară. Simţea în aer parfumul greu al mamei, îi simţea apropierea. Foşnetul lenjeriei pe care o purta mama era ca un semnal de alarmă pentru fetiţă. O mînă despărţi încet hainele, alcătuind un fel de canion exact pînă în fundul dulapului. O clipă, nesfîrşită şi mută, Gabriella întîlni privirea mamei sale. Nu a urmat nici un sunet, nici un cuvînt, nici un semn din partea lor. Gabriella ştia din experienţă că era mai bine să tacă decît să explice, să-şi ceară scuze sau să plîngă. Ochii ei mari erau acum aproape cît toată faţa, văzînd cu spaimă cum creşte mînia mamei. Cu un gest scurt, aproape inuman, mîna mamei porni spre ea, o apucă de braţ, o ridică şi o trase afară atît de repede că fetiţa rămase fără aer în plămîni cînd aterizâ pe picioare, ghemuită în faţa mamei sale. În clipa următoare, lovitura căzu asupra ei cu o forţă care o încremeni. Nu se auzi nici un geamăt de durere, nici un sunet cînd femeia o lovi peste cap, nici cînd o trase în picioare şi o lovi cu cealaltă mînă peste faţă. Loviturile o asurziră pe Gabriella.

– Iar te ascunzi! ţipă la ea femeia înaltă şi suplă.

Era aproape frumoasă, poate chiar ar fi fost dacă nu ar

fi avut privirea aceea în care se citea altceva decît furie. Părul lung, negru era împletit într-o coadă. Era elegantă şi grațioasă, îmbrăcată cu o rochie scumpă, bine croită, din mătase bleumarin. Iar pe degete avea două inele cu safire, ale căror amprente se vedeau acum pe fața copilului – două semne roşii acolo unde căzuse palma. Eloise Harrison o lovi din nou peste urechea dreaptă, apoi o cuprinse de brațe şi o scuturâ bine, urlînd în fața micuță, schimonosită de frică:

– Întotdeauna te ascunzi! Întotdeauna ne faci necazuri! Acum de ce te temi, obraznică ce eşti? Ce-ai mai făcut? Ai făcut ceva, nu-i aşa? Sigur ai făcut... altfel de ce te-ai fi ascuns în dulap?

– Nu am făcut nimic... Promit... Cuvintele ei nu erau decît nişte şoapte întretăiate, în timp ce încerca din răsputeri să ia o gură de aer. Bătaia o lăsase fără suflare, îi alungase parcă viața din trup. O privea pe mama rugător, cu ochii plini de lacrimi. Iartă-mă, mami... Îmi pare rău...

– Nu, nu-ți pare rău... niciodată nu-ți pare rău... niciodată nu-ți pare rău, nu-i aşa? Mă scoți din minți, mereu mă scoți din minți cînd faci prostii dintr-astea, cînd te ascunzi... Ce vrei de la noi... copil nenorocit ce eşti! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că tatăl tău şi cu mine trebuie să suportăm toate astea... O împinse şi Gabriella alunecă la o oarecare distanță pe podeaua bine ceruită, nu destul de departe însă ca să nu o ajungă pantoful de piele, cu tocul înalt, care lovi cu venin coapsa copilului tremurînd. Întotdeauna, cele mai multe şi mai mari vînătăi le avea pe picioare, pe mîini şi pe corp, acolo

unde nu se vedeau. Urmele de pe față dispăreau de obicei după cîteva ore. Mama părea să știe instinctiv unde să lovească – avea o practică îndelungată. O făcea de ani de zile, aproape cît toată viața fetiței.

Apoi, nici o remuşcare, nici o vorbă de mîngîiere către copilul care zăcea la picioarele ei. Gabriella ştia, la rîndul ei, că dacă se ridică prea repede stîrneşte din nou furia mamei, aşa că aşteptă ghemuită, cu capul plecat, cu obrajii scăldați în lacrimi, frîntă de durere. Ştia că dacă s-ar uita la ea cu lacrimi în ochi, ar enerva-o şi mai tare, aşa că rămase cu privirea ațintită în podea, ca şi cum s-ar putea face nevăzută dacă ar rămîne acolo, nemişcată.

– Ridică-te, ce mai aştepți? Cuvintele muşcătoare au fost urmate de o nouă smucitură şi o ultimă lovitură în cap. Dumnezeule, Gabriella... te urăsc... copil nenorocit ce eşti... Uite ce dezgustătoare eşti... murdară... uite ce față ai!

Brusc, pe obrazul angelic apărură două pete de murdărie amestecată cu lacrimi.

Oricine, cît de cît uman, s-ar fi înduioşat văzînd-o, nu însă şi mama ei. Eloise Harrison era o creatură aparte, ca dintr-o altă lume, orice, numai mamă nu. Abandonată de părinți în copilărie, trimisă să trăiască la o mătuşă din Minnesota, ea avusese o viață rece şi searbădă, alături de mătuşa rămasă fată bătrînă, care abia de-i adresa vreun cuvînt şi de cele mai multe ori o punea să care lemne de foc ori să curețe zăpada în iernile grele. Pe vremea aceea era o mare criză economică; părinții ei pierduseră aproape toți banii şi plecaseră

să trăiască în Europa cu puținul ce le mai rămăsese. În lumea lor nu mai era loc şi pentru Eloise, nici în inimile lor. Îşi pierduseră fiul, pe fratele lui Eloise, bolnav de difterie, şi nici unul nu avusese o prea mare afecțiune pentru fiica lor. Eloise a rămas în Minnesota cu mătuşa pînă a împlinit optsprezece ani, după care s-a întors la New York şi a locuit la nişte veri. La douăzeci de ani l-a întîlnit pe John Harrison, iar după doi ani s-a căsătorit cu el. Îl cunoştea din copilărie – fusese prieten cu fratele ei. Părinții lui fuseseră mai norocoşi decît ai ei. Averea lor a rămas intactă în timpul crizei. Născut într-o familie bună, bine educat, bine crescut, deşi fără mari ambiții, nici tărie de caracter, John obținuse o slujbă la bancă, iar la scurt timp după aceea o întîlnise pe Eloise, care l-a fermecat pe dată.

Pe vremea aceea Eloise era drăguță, tînără, poate chiar frumoasă, însă afişa o răceală şi o stăpînire de sine cu care îl înnebunise. O rugase, o implorase, îi făcuse curte, dorind din tot sufletul să se însoare cu ea, dar cu cît insistase mai mult, cu atît se purtase ea mai rece. I-au trebuit aproape doi ani pînă a convins-o să-i devină soție. John şi-a dorit imediat copii. Copilăria ei fusese atît de tristă încît nu o atrăgea deloc gîndul de a face copii. Dar cum acest lucru era atît de important pentru John, ea se înduplecă în cele din urmă. Regretase aproape imediat. A avut o sarcină dificilă, fiindu-i cumplit de rău de la început pînă la sfîrşit; iar naşterea în sine a fost o oroare pe care Eloise a jurat că nu o va mai suporta a doua oară, dar că nu o va uita niciodată. Deşi a doua zi i-au pus în

brațe un copilaș adorabil, Eloise gîndea că nu merită efortul. Din prima clipă a enervat-o faptul că John acorda atîta atenție copilului. Pasiunea aceea, care îi fusese rezervată ei pînă atunci, părea să se fi îndreptat brusc asupra fetiței... Nu se gîndea decît la ea... îi este cald... îi este frig... a mîncat... i-a schimbat cineva scutecele... A văzut Eloise cît de dulce este cînd zîmbește?... John considera că fetița semăna izbitor cu propria sa mamă. Doar auzindu-l lui Eloise îi venea să urle cînd dădea cu ochii de fiica ei.

Își reluase imediat activitățile – se ducea la cumpărături, la ceaiuri de după-amiază, lua prînzul cu prietenele. Mai mult ca niciodată, acum dorea să iasă seara. Copilul nu o interesa absolut deloc. Recunoscu în fața celor cîteva femei cu care juca bridge miercurea după-masă că fetița i se pare de-a dreptul respingătoare și plictisitoare. Spusese toate acestea fără nici o reținere și partenerele ei socotiseră că glumește. Mai mult, Eloise părea să nu aibă deloc instincte materne. Însă John o convinsese că lucrurile se vor remedia cu timpul. Unii oameni nu se descurcă cu copiii mici, își spunea John de fiecare dată cînd o vedea lîngă Gabriella. E încă prea tînără – are doar douăzeci și unu de ani! John era convins că atunci cînd fetița va începe să gîngurească, să facă primii pași, o va cuceri imediat. Însă ziua aceea nu a mai venit nici pentru Eloise, nici pentru Gabriella. Cînd fetița a început să meargă de-a bușilea, să tragă de obiecte, să se apropie de măsuța de cafea și să răstoarne scrumierele, a scos-o din minți pe mamă.

– Dumnezeule... uite ce mizerie face copilul ăsta...

răstoarnă mereu ceva, sparge ceva şi parcă este întotdeauna murdară...

– E doar un copil, El... îi spunea John blînd, luînd-o pe Gabriella în braţe, alintînd-o şi gîdilînd-o.

– Încetează, este dezgustător! se răsti Eloise privindu-l scîrbită.

Spre deosebire de John, Eloise nu o atingea pe Gabriella. Doica pe care o angajaseră imediat după ce se născuse fetiţa se descurca singură şi discuta numai cu tatăl copilului. Aceasta i-a spus că Eloise este geloasă pe fetiţă. Lui John i s-a părut ridicol, dar cu timpul a început să se întrebe dacă nu cumva este adevărat. De fiecare dată cînd el vorbea cu copilul sau îl lua în braţe, Eloise se enerva. Pînă să împlinească Gabriella doi ani, Eloise o lovea deja peste mînuţe cînd se întindea să ia vreun obiect din salon sau din dormitor. Socotea că Gabriella trebuia închisă în camera de joacă şi şi-a exprimat răspicat punctul de vedere.

– N-o putem încuia acolo, obiecta John de fiecare dată cînd o găsea în camera ei la întoarcerea de la serviciu.

– Distruge tot, răspundea invariabil Eloise, nervoasă ca de obicei.

Se enerva şi mai tare cînd John admira părul fetiţei, spunînd că este foarte frumos, cu bucle minunate. A doua zi, Gabriella experimentă prima ei tunsoare. Eloise o luă, împreună cu doica, şi o duse la coafor. La întoarcere, buclele dispăruseră. Iar cînd John s-a arătat surprins, Eloise i-a explicat că este mai sănătos pentru fetiţă.

Rivalitatea s-a manifestat fățiș atunci cînd Gabriella a început să alcătuiască propoziții și să alerge rîzînd pe culoar în întîmpinarea tatălui său. Simțind pericolul, fetița o ocolea de departe pe mama ei. Eloise abia reușea să-și păstreze firea cînd îl vedea pe John jucîndu-se cu fetița, iar mai tîrziu, cînd John îi reproșă că petrece prea puțin timp cu copilul, între cei doi se instală o răceală. Se săturase să-l tot audă plîngîndu-se de ea și de purtarea ei față de fetiță. Nedemn și dezgustător, apreciase ea.

Gabriella a încasat prima bătaie cînd avea trei ani. Într-o dimineață, la micul dejun, a dat din întîmplare peste o farfurie și a spart-o. Eloise ședea lîngă ea și își bea cafeaua de dimineață. Fără nici o ezitare, în clipa în care a căzut farfuria, a întins mîna și a lovit copilul.

– Să nu mai faci asta niciodată, ai înțeles? Gabriella o privea fix, cu ochii plini de lacrimi, cu o expresie de stupoare și durere. M-ai auzit? strigă Eloise din nou. Își privea derutată mama. Răspunde-mi!

– Pale lău, mami...

John intrase în clipa aceea pe ușă, văzuse ce se întîmplase, însă fusese prea consternat ca să intervină. Se și temea să o facă, de frică să nu înrăutățească situația. Nu o văzuse niciodată atît de nervoasă pe Eloise. Trei ani de mînie, gelozie și frustrare irupeau acum ca un vulcan ce mocnise prea multă vreme.

– Dacă mai faci vreodată așa ceva, Gabriella, te bat!

continuă Eloise amenințător, scuturînd copilul de mînă pînă îi clănțăniră dinții. Ești o fetiță foarte, foarte rea și nimănui nu-i plac copiii răi!

Gabriella întoarse privirea de la chipul schimonosit de furie al mamei sale, la tatăl care încremenise în pragul ușii, însă el nu spuse nimic. Se temea. În clipa în care Eloise simți prezența soțului ei, luă fetița în brațe și o duse în camera ei, lăsînd-o acolo, flămîndă. Dar înainte de a ieși, îi mai dădu una la fund. Cînd mama închise ușa în urma ei, fetița se ghemui pe pat, plîngînd.

– Nu-i nevoie să faci așa ceva, spuse John calm cînd Eloise se întoarse să mai bea o cafea. John văzu că îi tremurau mîinile – nu-i trecuse furia.

– Dacă n-o faci, într-o bună zi ai să te trezești cu un delincvent juvenil pe cap. Disciplina este absolut necesară pentru copii.

Părinții lui John fuseseră blînzi cu el, de aceea era încă uimit de reacția lui Eloise. În același timp însă, credea că fiica lor făcuse ceva de o enervase atît de rău. Eloise se schimbase foarte mult de cînd o născuse pe Gabriella. În ultimul timp găsea mereu cîte un motiv să-i facă scene. Speranțele lui John de a întemeia o familie numeroasă se evaporaseră de mult.

– Nu știu ce a făcut de a reușit să te enerveze în halul ăsta, dar nu pot crede că a fost ceva chiar atît de îngrozitor, spuse el calm.

– A aruncat intenționat farfuria și a spart-o! N-am de gînd să-i suport toate toanele, replică Eloise tăios.

– Poate că a fost un accident, încercă John să o îmbuneze, dar nu reuşi decît să înrăutăţească situaţia. Nimic din ce ar fi spus el nu o putea apăra pe fetiţa lor. Pur şi simplu, Eloise nu voia să audă.

– Este de datoria mea să o disciplinez pe Gabriella, continuă ea printre dinţi. Nu îţi spun ţie cum să-ţi faci treaba la serviciu, adăugă şi se ridică de la masă.

În următoarele şase luni, „disciplinarea" Gabriellei deveni slujbă cu normă întreagă pentru mama ei. Întotdeauna se ivea cîte o nouă „crimă" care trebuia „corectată" cu cîte o palmă, o bătaie la fund sau o bătaie în toată regula. Ori se juca în grădină şi se murdărea de iarbă pe genunchi, ori lua în braţe pisica vecinilor şi venea zgîriată pe braţe, ori îşi murdărea rochiţa, ori cădea şi îşi julea genunchii, pătînd şosetele şi rochiţa cu sînge – păcat deosebit de grav, care atrăgea după sine cea mai serioasă bătaie, petrecută de altfel exact înainte de a împlini patru ani. John ştia despre toate astea, de multe ori fusese chiar martor, dar socotea că nu poate face nimic ca s-o oprească pe Eloise; pînă şi consolarea copilului după aceste evenimente devenise un chin – era mult mai simplu să accepte explicaţiile soţiei sale. Iar în cele din urmă hotărî că cel mai bine era să nu spună nimic, încercînd să nu se gîndească la ceea ce se întîmpla cu fiica lor. Îşi repeta întruna că Eloise avea dreptate. De unde să ştie el? Poate că disciplina era bună pentru copii, dacă aşa spunea ea.

Părinţii lui muriseră într-un accident de maşină, aşa că

nu avea cu cine vorbi, şi nu îndrăznea să spună nimănui ce îi făcea Eloise fetiţei.

Gabriella devenise indiscutabil un copil model: vorbea foarte rar, curăţa atent masa, îşi împăturea hăinuţele în camera ei, făcea tot ce i se spunea, nu-i răspundea niciodată mamei sale. Poate că Eloise avea dreptate. Rezultatele erau impresionante. Iar cînd fetiţa lua masa cu ei, nu făcea decît să-i privească cu frumoşii ei ochi albaştri, fără să scoată o vorbă. Din nefericire, tatăl ei nu observa nimic, confunda teroarea copilului cu bunele maniere.

Însă în ochii mai puţin îngăduitori ai lui Eloise, Gabriella era departe de perfecţiune. Întotdeauna găsea un motiv ca s-o certe, să o pedepsească ori să o bată. În ultimul timp, aceste bătăi durau mai mult, erau mai frecvente, punctate aproape cu regularitate cu palme peste faţă sau, la întîmplare, peste tot corpul. Uneori John se temea într-adevăr că Eloise ar putea-o răni pe fetiţă, însă continua să tacă, nu comenta nicicum „metodele" ei de educaţie. Aprecia că discreţia este mai importantă, încerca să se convingă că soţia lui proceda bine şi se străduia din răsputeri să nu vadă niciodată vînătăile copilului. Potrivit explicaţiilor lui Eloise, Gabriella cădea mereu, era atît de neîndemînatică, încît nu o puteau lăsa să meargă cu bicicleta sau cu patinele cu rotile. Pedepsele erau, evident, spre binele ei, iar vînătăile erau doar dovada că fetiţa era o împiedicată, întocmai cum susţinea Eloise.

Pînă să împlinească Gabriella şase ani, bătăile deveniseră o obişnuinţă pentru ei toţi. John le evita, Gabriella le aştepta,

iar Eloise, firește, era încîntată să le aplice. Dacă îndrăznea cineva să-i spună ceva, se simțea imediat ultragiată. Pentru că bătăile erau spre binele copilului, susținea ea. O ajutau să nu devină mai alintată decît era deja, explica Eloise. Pînă și Gabriella știa ce copil rău este. Dacă nu ar fi fost, mama ei nu ar fi fost nevoită să o lovească... dacă nu ar fi fost, tatăl ei ar fi oprit-o pe mama să o mai bată... dacă nu ar fi fost, poate că părinții ei ar fi iubit-o. Însă ea știa mai bine ca oricine cît era de rea. Știa pentru că așa îi spunea mama.

Prăbușită la podea în după-amiaza aceea de vară, în timp ce Eloise o apucă de braț și o trase în picioare, plesnind-o încă o dată înainte de a o trimite în camera ei, îl văzu pe tatăl său privind din ușă. Știa că el văzuse totul, dar nu spusese nimic, ca întotdeauna. O privi doar trist cînd fetița trecu pe lîngă el, dar nu o luă în brațe să o consoleze, nu încercă să o atingă. Pur și simplu își feri privirea, incapabil să mai suporte.

– Du-te în camera ta și rămîi acolo!

Cuvintele îi răsunau în urechi în timp ce traversa holul, atingîndu-și obrazul cu degete tremurînde. Știa că acum este fetiță mare, știa că lucrurile pe care le făcea erau într-adevăr îngrozitoare de o enervau atît de tare pe mama. Intră în camera ei și, după ce închise ușa, scăpă un hohot de plîns, se aruncă pe pat și strînse la piept păpușa. Era singura jucărie la care avea dreptul – o primise de la bunica ei, înainte ca aceasta să moară. Adică de la mama tatălui său. Avea ochi albaștri, gene lungi și părul blond și fetița o iubea foarte mult. O

botezase Meredith şi era singurul ei aliat. Acum o strîngea în braţe, legănîndu-se pe pat, întrebîndu-se de ce o lovise mama atît de rău... de ce se purtase ea atît de îngrozitor... dar nu-şi amintea decît privirea tatălui ei. Părea atît de dezamăgit, ca şi cum spera că ea avea să devină mai bună decît un mic monstru, cum spunea mama. Iar Gabriella o credea. Nu făcea decît greşeli, ştia. Se străduise atît de mult, dar niciodată nu-i mulţumise... nu exista nici o soluţie pentru a ocoli inevitabilul... nici o scăpare. Şedea acolo singură, legănîndu-şi păpuşa şi în adîncul sufletului ştia că toate astea nu se vor termina niciodată. Ea nu va fi niciodată bună, nu le va cîştiga niciodată bunăvoinţa. Ştiuse dintotdeauna că nu o iubeau şi de o bună bucată de vreme era convinsă că nu merita dragostea lor. Nu merita decît durerea pe care i-o pricinuia mama. Ştia, dar se întreba totuşi de ce o durea atît de tare... de ce mama era mereu atît de supărată pe ea?... Stînd întinsă pe pat şi plîngînd înăbuşit, Gabriella ştiu cu certitudine că nu va găsi niciodată răspunsuri la aceste întrebări, că nimeni nu o va putea salva vreodată. Nici măcar tata. Nu avea pe nimeni pe lume, în afară de Meredith, singura ei prietenă. Nu avea bunici, mătuşi sau unchi, veri sau prieteni. Nu avea voie să se joace cu alţi copii. Probabil că nici copiii nu ar accepta-o fiind atît de rea. Nimeni nu o dorea. Cine ar fi putut să o iubească, dacă nici părinţii ei nu o iubeau? Ştia că nu putea povesti nimănui cît de rea era ea. Cînd o întrebau la şcoală ce păţise, răspundea întotdeauna că a căzut pe scări sau că s-a împiedicat de cîine,

deşi nu aveau. Ştia că acesta era un secret pe care trebuia să-l păstreze cu străşnicie pentru ca oamenii să nu afle ce copil îngrozitor era ea...

Nu era vina părinţilor ei, ştia prea bine. Ea, numai ea purta toată vina. Stînd în pat şi gîndindu-se la toate acestea, le auzi vocile. Cum se întîmpla adesea, ţipau unul la altul. Gabriella ştia că tot din vina ei. Uneori, după ce o pedepsea, îl auzea pe tata ţipînd la mama, ca acum. Nu înţelegea ce spun, însă probabil că era vorba despre ea... despre vina ei. Se certau din cauza ei. Toţi erau nefericiţi din cauza ei, aproape la fel de nefericiţi ca şi ea.

Plînse pînă adormi, pe înserat, nemîncată. Alunecînd între vis şi realitate, cu obrajii arzînd, simţind durerea loviturilor, încercă să se gîndească la alte locuri, alte lucruri... o grădină... sau un parc... cu oameni fericiţi... copii care se jucau şi rîdeau... şi o chemau şi pe ea la joacă... o femeie înaltă, brunetă şi frumoasă se apropie de ea cu mîinile întinse şi îi spuse că o iubeşte... Ce minunat lucru! Gîndindu-se la toate acestea, tot ceea ce se întîmpla în viaţa ei dispăru şi Gabriella adormi strîngînd păpuşa la piept.

– Nu te temi că ai să o omori într-o zi? întrebă John apăsat.

Eloise îl privi cu un dispreţ amuzat. John băuse ceva mai mult şi o privea furios. Obiceiul de a bea începuse cam în acelaşi timp cu bătăile aplicate copilului. Era varianta mai

uşoară. Băutura îl liniştea, îl ajuta să suporte o situaţie insuportabilă, chiar dacă pe Gabriella nu o ajuta cu nimic.

– Poate că ea nu va deveni o beţivă ca tine dacă îi bag minţile în cap acum. O scutesc de multe necazuri pe mai tîrziu.

Eloise şedea calmă pe canapea şi îl privea cu dispreţ în timp ce el îşi pregătea un alt martini.

– Cel mai îngrozitor este că tu chiar crezi ce spui.

– Nu cumva vrei să spui că sînt prea severă cu ea? întrebă Eloise, vizibil enervată de faptul că el o înfrunta.

– Prea severă? *Prea severă!?* Ai văzut vreodată ce vînătăi îi faci? De unde crezi că le are?

– Nu fi ridicol, nu încerca să mă scoţi pe mine vinovată. Cade din picioare şi cînd se încalţă! Eloise îşi aprinse o ţigară, se rezemă de spătar şi îl privi terminîndu-şi paharul de martini.

– Eloise, vorbeşti cu mine! Pe cine crezi că minţi? Ştiu ce simţi faţă de ea... şi ea ştie... Bietul copil nu merită aşa ceva.

– Nici eu. Ai idee cîte trebuie să-i suport? Sub buclele acelea şi în ochii aceia inocenţi de care eşti atît de îndrăgostit se ascunde un mic monstru!

John o privi de parcă un văl i-ar fi căzut de pe ochi.

– Eşti geloasă pe ea, nu-i aşa? Asta este, nu-i aşa? Pur şi simplu eşti geloasă. Geloasă pe propria ta fiică!

– Eşti beat! îl expedie ea cu un gest al mîinii în care ţinea ţigara, semn că refuza să-l mai asculte.

– Am dreptate şi tu o ştii prea bine. Eşti bolnavă. Îmi pare rău că am făcut acest copil. Nu merită să trăiască viaţa pe care i-o oferim noi... adică tu...

Nu dorea să-şi asume răspunderea pentru cruzimea soţiei sale şi se mîndrea cu faptul că nu o atinsese niciodată pe Gabriella. Însă nu făcuse niciodată nimic ca să o apere.

– Dacă încerci să mă faci să mă simt vinovată din cauza ei, nu te mai osteni. Nu mă simt deloc vinovată. Ştiu ce fac.

– Ştii? O baţi fără milă în fiecare zi. Asta este ceea ce numeşti tu că e bine pentru ea? O privi îngrozit, sorbind ultima picătură din pahar, simţind efectul celui de-al patrulea martini. Uneori avea nevoie chiar de mai multe ca să poată suporta realitatea.

– John, Gabriella nu este un copil lesne de condus. Trebuie să o înveţe cineva.

– Ei bine, ai făcut-o, El. Sînt sigur că îşi va aminti toată viaţa lecţia pe care i-ai dat-o. Pe măsură ce vorbea, ochii lui luceau din ce în ce mai tare.

– Sper. Pe copii nu trebuie să-i răsfeţi prea mult. Nu le faci nici un bine. Şi ea ştie că am dreptate. Niciodată nu spune nimic cînd o pedepsesc. Îşi dă seama că merită pedeapsa.

– Este prea speriată ca să mai spună ceva, ştii bine. Pesemne că se teme că ai s-o omori dacă ar spune ceva sau dacă ar încerca să ţi se opună.

– Vorbeşti de parcă aş fi un călău, pentru Dumnezeu!

Cu multă graţie, îşi puse un picior peste celălalt. Dar pe

el nu-l mai atrăgea nimic la soţia lui de cîţiva ani buni. Începuse chiar să o urască, însă nu destul ca să o oprească sau s-o părăsească. Nu avea curaj. Treptat, începuse să se urască şi pe sine.

– Peste cîţiva ani va trebui să o trimitem undeva, la o şcoală, departe de noi. Merită măcar atît.

– Merită o educaţie corectă din partea noastră înainte de a se duce la orice şcoală.

– Aşa o numeşti tu? Educaţie? I-ai văzut vînătaia de pe obraz cînd a plecat în camera ei, în seara asta?

– O să dispară pînă mîine, replică ea calm.

John ştia că era probabil adevărat, dar nu voia să recunoască. Eloise părea să ştie exact cu ce forţă să lovească şi unde anume ca să nu se vadă niciodată pe părţile descoperite ale trupului fetiţei. Cu urmele de pe picioare şi mîini era o altă poveste. În astea era expertă.

– Eşti o căţea ticăloasă şi scîrboasă! ţipă el şi ieşi din cameră, îndreptîndu-se spre dormitorul lor.

Aşa era, dar se părea că el nu putea face nimic. Se opri în drum şi deschise uşa de la camera copilului, privind în întunericul încăperii. Nu era nici un semn de viaţă, nici un sunet, patul parcă era gol, dar cînd intră şi se apropie, văzu un ghemotoc întunecat într-un colţ şi ştiu că este Gabriella. Aşa dormea întotdeauna, ghemuită, ascunsă parcă în pat, ca să nu ştie mama că ea este acolo. Lui John i se umplură ochii de lacrimi la vederea trupuşorului chinuit al fiicei sale. Nici

nu îndrăzni să o atingă. Dacă Eloise ar fi intrat şi l-ar fi văzut acolo, ar fi apucat-o iar furiile. O lăsă deci singură, părăsită, uitată, se întoarse şi intră în camera lui gîndindu-se la nedreptăţile vieţii pe care trebuia să le suporte atît de timpuriu biata lui fetiţă. În felul său, era la fel de neputincios în faţa lui Eloise ca şi Gabriella. Şi se ura pentru asta.

2

Oaspeţii au început să sosească la scurt timp după ora opt. Veniseră chiar şi cîteva persoane foarte cunoscute în lumea mondenă, un prinţ rus însoţit de o englezoaică şi toate partenerele de bridge ale lui Eloise, apoi directorul băncii la care lucra John împreună cu soţia. Chelneri în frac serveau şampanie pe măsură ce soseau oaspeţii. Gabriella se ascunsese în capătul scării şi privea. Îi plăcea să admire musafirii eleganţi atunci cînd părinţii săi dădeau petreceri.

Mama era foarte frumoasă, într-o rochie de satin negru, iar tata era chipeş în fracul lui bine croit. Rochiile femeilor sclipeau, bijuteriile străluceau în lumina candelabrului. Fiecare venea şi lua cîte un pahar de şampanie şi se îndrepta apoi spre locul de unde se auzeau voci şi muzică. Lui Eloise şi lui John le plăcea să organizeze petreceri. În ultima vreme

făcuseră mai puține, dar din cînd în cînd le organizau cu fast. Iar Gabriellei îi plăcea să privească lumea aceea veselă și elegantă, după care se retrăgea în camera ei și asculta muzica.

Era septembrie, cînd începea sezonul monden la New York. Gabriella tocmai împlinise șapte ani. Petrecerea din seara aceea nu era legată de vreo ocazie specială, era doar o întrunire între prieteni. Pe unii îi recunoscu și fetița. Iar pe unii îi plăcea chiar, se purtau frumos cu ea în rarele momente cînd aveau prilejul să o întîlnească. Eloise considera că un copil nu trebuie adus în societate. Cîteodată, vreuna dintre partenerele de la clubul de bridge se interesa de Gabriella, dar Eloise, cu un gest grațios, respingea întrebarea ca pe o insectă sîcîitoare. În casă nu existau fotografii de-ale Gabriellei, deși erau multe cu John și Eloise, în rame de argint. Gabriella nu fusese fotografiată niciodată.

Fetița zîmbi cînd văzu o blondă drăguță traversînd holul. Marianne Marks purta o rochie de voal alb și părea că plutește. Soțul ei lucra cu tatăl Gabriellei, iar ea era una dintre cele mai apropiate prietene ale părinților săi. La gît îi strălucea un colier cu diamante. Întinse o mînă ca să ia un pahar de șampanie și, de parcă ar fi simțit ceva, ridică privirea și o zări pe Gabriella. Chipul femeii se lumină de un zîmbet, înconjurat parcă de o aură. Atunci observă fetița că ea avea pe cap o diademă cu diamante mici. Arăta ca o zînă.

– Gabriella! Ce faci acolo? Vocea ei era caldă și blîndă

şi, zîmbind, îi făcu un semn cu mîna copilului în cămăşuţă de noapte roz, ascunsă în capătul scării.

– Sssst! Gabriella duse degetul la buze, încruntîndu-se îngrijorată. Dacă ei ar afla că ea stă acolo, ar fi un dezastru.

– Ah... Marianne Marks înţelese imediat sau cel puţin aşa crezu. Urcă în fugă scările, uşor, fără zgomot. Soţul ei rămase jos, zîmbind cînd soţia lui şi frumoasa micuţă se îmbrăţişară. Ce faci aici? Îi spionezi pe oaspeţi?

– Eşti aşa de frumoasă! spuse Gabriella privind-o vrăjită şi răspunzînd la întrebare dînd din cap.

Marianne Marks era tot ce nu era mama ei. Frumoasă, blondă, cu ochi albaştri ca şi ai ei şi un zîmbet care părea să lumineze totul în jur. O privea şi nu se putea împiedica să nu se întrebe de ce nu avea şi ea o asemenea mamă. Marianne se întrista întotdeauna cînd spunea că nu are copii. Poate că se făcuse undeva o greşeală, poate că Gabriella îi fusese destinată unei asemenea femei, dar pentru că ea era rea fusese pedepsită... Nu şi-o putea imagina pe Marianne pedepsind pe cineva. Ea era întotdeauna atît de bună, atît de blîndă şi părea atît de fericită, mai ales acum, cînd se aplecă şi o sărută pe fetiţă, învăluind-o în parfumul ei minunat. Gabriella detesta parfumul mamei sale.

– Nu cobori şi tu puţin? întrebă Marianne, vrînd să ia fetiţa în braţe şi să coboare cu ea. Copilul avea ceva ce o înduioşa pînă în adîncul sufletului. N-ar fi putut să spună de ce, dar Gabriella era unul dintre rarele suflete fragile care o impresionau. Apucă mîna mică şi îngheţată, cu degete micuţe, dar care o strîngeau ferm, aproape rugător.

– Nu, nu... Nu pot să cobor... Se supără tare mama. Ar fi trebuit să fiu în pat acum. Asta este o coroană adevărată? întrebă fetița. Marianne părea zîna din „Cenușăreasa", iar Robert Marks, care își aștepta soția, era și el foarte frumos.

– Se numește diademă, chicoti Marianne. Nu-i așa că e frumoasă? A fost a bunicii mele.

– Ea a fost regină? întrebă Gabriella solemn, cu ochii ei mari, expresivi, care o impresionau întotdeauna pe tînăra femeie.

– Nu, a fost doar o doamnă nostimă din Boston. Însă a întîlnit-o o dată pe regina Angliei. Atunci și-a pus asta pe cap. Mi-a plăcut să mi-o pun și eu în seara asta. Tot explicînd, Marianne desfăcu atent agrafele din părul ei coafat și așeză diadema pe buclele blonde ale Gabriellei. Acum arăți ca o mică prințesă.

– Chiar așa? întrebă fetița, uluită de un asemenea gînd. Cum putea cineva atît de obraznic ca ea să arate ca o prințesă?

– Vino... Am să-ți arăt, șopti frumoasa femeie și o trase de mînă pe coridor, în fața unei oglinzi.

Fetița încremeni. Din oglindă o priveau o doamnă frumoasă, elegantă, și o fetiță cu diademă pe căpșorul bălai.

– Ah... este atît de frumoasă... și tu ești...

Trăia o clipă magică, ceva nemaiîntîlnit în viața ei. De ce era femeia asta atît de bună cu ea, întotdeauna? Cum putea fi atît de bună? Cum putea fi atît de diferită de mama ei? Iată un mister de nedezlegat pentru Gabriella. Ea știa doar că nu a meritat niciodată o asemenea mamă.

– Eşti o fetiţă foarte aparte, spuse Marianne încet, aplecîndu-se din nou să o sărute. Apoi îi luă diadema de pe cap şi o prinse la loc cu agrafe, aruncînd o ultimă privire în oglindă. Părinţii tăi sînt foarte norocoşi.

La auzul acestor cuvinte, în ochii Gabriellei apăru o tristeţe disperată. Dacă Marianne ar şti cît era ea de rea, nu ar mai spune niciodată aşa ceva. Probabil că mama i-a spus altceva.

– Cred că ar trebui să cobor. Bietul Robert mă aşteaptă.

Gabriella dădu din cap plină de înţelegere, copleşită de toate cîte i se întîmplaseră – sărutări, diademă, mîngîieri, şoapte blînde. Le va ţine minte toată viaţa. Primise un dar mai mare decît ar fi bănuit vreodată tînăra şi frumoasa femeie.

– Aş vrea să trăiesc lîngă tine, şopti Gabriella, ţinînd-o strîns de mînă în timp ce se apropiau de capătul scării.

Lui Marianna nici nu-i trecu prin cap ce o făcuse pe fetiţă să spună aşa ceva.

– Şi eu, spuse ea blînd. Simţi o strîngere de inimă văzînd tristeţea din ochii copilului. Dar mami şi tati ar fi foarte trişti dacă tu nu ai mai sta cu ei, să-i faci fericiţi.

– Nu ar fi deloc, replică Gabriella limpede. Marianne se opri şi o privi îndelung, gîndindu-se că fusese probabil certată în ziua aceea. Îşi zicea însă că este imposibil să cerţi un asemenea copil.

– Mă întorc îndată şi îţi fac semn cu mîna. Vrei să vin să-ţi fac o vizită în camera ta?

Propunerea aceasta i se părea singura cale de a-şi linişti

conștiința că părăsește astfel fetița. Însă Gabriella, înțeleaptă, dădu din cap.

– Nu poți veni, spuse grav. Eloise detesta să-și vadă prietenele vorbind cu Gabriella. Ar fi fost însă și mai rău dacă ar fi descoperit că cineva urcase în camera ei.

– Am să văd dacă am să mă pot furișa mai tîrziu, mai spuse Marianne. Coborî, aruncîndu-i peste umăr o ultimă bezea. Se opri la jumătatea scării și spuse: Mă întorc, Gabriella... Îți promit...

Apoi, cu un fel de neliniște nelămurită în suflet, se grăbi să i se alăture soțului ei. El discuta cu un conte polonez care se lumină la față la vederea lui Marianne. Gabriella îi privea de sus. Parcă privea un dans – vorbeau, rîdeau, se apropiau agale de ceilalți oaspeți. Simțind ochii copilului aîntiîi asupra ei, Marianne aruncă o ultimă privire în direcția scării, făcu un semn mic cu mîna, apoi dispăru la brațul soțului ei; contele îi șopti la ureche ceva cu haz, probabil, și se auzi rîsul ei cristalin. Gabriella închise ochii, sprijinindu-și capul de balustradă.

Mai trecu o oră pînă cînd sosi și ultimul invitat, timp în care Gabriella rămase la postul ei de observație, privind cu nesaț. Nimeni nu o observă, nimeni nu aruncă ochii în sus, pe scări. Se adunaseră mai bine de o sută de persoane, așa că mama nu va avea timp să urce la ea, să o controleze. „Să stai în pat și să nu miști, nici măcar să nu respiri", fuseseră ultimele ei cuvinte. Însă tentația magiei din salon fusese mai puternică. Ar fi vrut să coboare să mănînce ceva. I se făcuse foame de cînd stătea acolo. Știa că în bucătărie era plin de bunătăți –

fursecuri, ciocolată, prăjituri. Văzuse cînd pregătiseră o ruladă imensă de jambon, diferite fripturi; aveau şi caviar, dar ei nu-i plăcea. Gustase o dată şi ştia că are un gust îngrozitor de peşte, dar, oricum, mama nu-i îngăduia să mănînce. Nici caviar şi nici altceva din ceea ce se pregătea pentru petrecere. Dar ei i-ar fi plăcut să mănînce doar o prăjiturică. Erau acolo ecleruri, şi tarte cu căpşuni, şi prăjituri pufoase cu cremă, preferatele ei. Însă în seara aceea fuseseră cu toţii atît de ocupaţi că nimeni nu se mai gîndise să-i dea să mănînce. Iar ea ştia că nu trebuia să-i ceară mamei cînd ea se pregătea de petrecere. Eloise petrecuse ore întregi ca să se gătească, aşa că numai gîndul la copil nu-l mai avusese. Iar Gabriella nu a cerut nimic, ştiind ce s-ar întîmpla dacă ar îndrăzni. Mama era întotdeauna nervoasă înainte de petreceri.

Acum muzica se auzea mai tare, cu siguranţă dansau. Toate încăperile – salonul imens, sufrageria, biblioteca – erau pline de lume. Auzea vocile, rîsetele şi ea rămase aşteptînd, în speranţa că Marianne se va întoarce. Dar ea n-a mai venit. Nu se îndura însă să-şi părăsească postul de observaţie. Cînd, deodată, mama apăru în holul de jos, căutînd ceva, şi simţi imediat prezenţa copilului. Fără să ezite, privi în sus, spre scară, unde şedea Gabriella. În secunda următoare, fetiţei i se tăie respiraţia. Sări şi se împiedică în cămaşa de noapte, căzînd cu un zgomot înfundat. Expresia de pe faţa mamei sale îi spuse repede ce o aştepta.

Fără o vorbă, Eloise zbură în sus pe scări. Purta o rochie neagră de satin care-i scotea în evidenţă silueta spectaculoasă

și strălucea ca și părul ei negru, strîns la ceafă. Avea cercei lungi și un colier cu diamante. Dar în vreme ce bijuteriile pe care le purta Marianne o îmblînzeau parcă, o învăluiau într-o aură de lumină, bijuteriile mamei sale păreau să-i sublinieze duritatea, făcînd-o să arate, în ochii copilului cel puțin, cu-adevărat înfricoșătoare.

– Ce faci tu aici? scuipă ea vorbele într-o șoaptă veninoasă. Ți-am spus să nu ieși din camera ta!

– Îmi pare rău... am vrut... Nu exista scuză pentru ceea ce făcuse. Dacă mama ar fi știut că vorbise cu Marianne, că își pusese pe cap diadema ei... Din fericire, nu știa nimic din toate acestea.

– Nu mă minți, Gabriella, zise Eloise, strîngînd-o de braț pînă i-l amorți. Nu mai scoate nici o vorbă! continuă printre dinți, tîrînd-o după ea pe culoar, la adăpost de privirile oaspeților. Să nu scoți un sunet, monstru ce ești... sau îți smulg mîna! Și Gabriella era convinsă că ar fi făcut-o. În privința asta puteai conta pe Eloise.

Fetița fu luată pe sus și purtată spre camera ei. Eloise o aruncă pur și simplu înăuntru și fetița căzu cu o bufnitură. Își scrîntise glezna, dar nu scoase nici un cuvînt, rămînînd ghemuită în întuneric.

– Acum să stai aici! Ai înțeles? Dacă nu mă asculți de data asta, te asigur că vei regreta. Nimeni nu vrea să te vadă acolo, jos... nimeni nu te suportă... nimănui nu-i pasă că stai în capătul scării ca o biată orfană. Ești doar un copil și locul tău este în camera ta. M-ai auzit? Gabriella plîngea neauzit.

O dureau glezna şi braţul, dar era prea înţeleaptă şi prea mîndră ca să plîngă în faţa mamei sale. Răspunde-mi! Vocea biciui întunericul şi se temu că Eloise se va apropia şi îi va transmite mesajul de o manieră mult mai convingătoare.

– Iartă-mă, mami! şopti ea.

– Nu te văicări. Du-te în pat, acolo este locul tău acum, mai zise Eloise şi ieşi trîntind uşa.

Se întoarse în hol, liniştindu-se între timp şi purtîndu-se ca şi cum nu se întîmplase nimic. De altfel, pentru ea, Gabriella nici nu exista, nu însemna nimic.

La plecare, Marianne Marks o rugă să-i transmită Gabriellei dragostea ei.

– I-am promis că urc înainte de plecare, dar acum doarme probabil, spuse ea cu regret.

– Sper şi eu, se încruntă Eloise. Ai văzut-o în seara asta? o întrebă pe Marianne cu aerul că nu o interesează prea tare răspunsul.

– Am văzut-o, mărturisi tînăra femeie, uitînd că Gabriella îi povestise că nu are voie să vadă invitaţii. Nu luase în seamă avertismentul fetiţei, gîndindu-se că nimeni nu se putea supăra pe un copil atît de drăguţ. Este adorabilă, adăugă ea. Stătea în capătul scărilor cînd am venit noi, în cea mai drăgălaşă cămăşuţă de noapte. Am urcat şi am sărutat-o şi am stat de vorbă cîteva minute.

– Îmi cer scuze, zise Eloise, uşor iritată. Ea nu ar fi trebuit să facă aşa ceva. Vorbi cerîndu-şi scuze întruna, de

parcă Gabriella făcuse ceva îngrozitor. Dar din punctul ei de vedere chiar făcuse.

– A fost vina mea. Pur şi simplu nu am rezistat tentaţiei. Voia să-mi vadă diadema.

– Sper că nu ai lăsat-o s-o atingă!

O sclipire în ochii lui Eloise o avertiză pe Marianne să nu mai adauge nimic.

În seara aceea, după ce au părăsit reşedinţa Harrison, Marianne i-a povestit puţin din cele petrecute soţului ei.

– A fost îngrozitor de severă faţă de copil, nu crezi, Bob? S-a purtat de parcă fetiţa ar fi furat ceva.

– Poate că are concepţii demodate în legătură cu educaţia copiilor. S-a jenat la gîndul că fetiţa te-ar fi putut deranja.

– Cum să mă fi putut deranja? se miră Marianne cu candoare. Este cel mai dulce copil pe care l-am văzut... atît de serioasă şi atît de drăgălaşă. Are însă nişte ochi foarte trişti... Apoi continuă gînditoare: Mi-aş fi dorit o fetiţă ca ea.

– Ştiu, spuse el, mîngîindu-i uşor mîna, dar ferindu-şi privirea ca să nu mai vadă dezamăgirea de pe chipul soţiei sale. În nouă ani de căsnicie nu reuşise să facă un copil, dar acum ei amîndoi trebuiau să se obişnuiască cu acest gînd.

– Şi cu John se poartă foarte sever, mai spuse Marianne după cîteva clipe de tăcere, gîndind la copiii pe care nu-i vor avea niciodată şi la micuţa Gabriella.

– Cu cine? Mintea lui Bob era deja departe. Avusese o zi grea şi uitase chiar şi de Harrison ori de comentariile soţiei sale în legătură cu fetiţa lor.

– Cu John, îl aduse Marianne la realitate şi el dădu din cap. John a dansat de cîteva ori cu tînăra aceea, englezoaica pe care a adus-o contele Orlovski, iar Eloise îi arunca priviri ucigaşe.

– Presupun că pe tine nu te-ar fi deranjat dacă aş fi dansat şi eu cu ea?

Marianne începu să rîdă. Femeia aceea era mai mult dezbrăcată decît îmbrăcată. Rochia ei de mătase de culoarea pielii era atît de mulată pe corp, încît nu mai era nevoie de imaginaţie. John Harrison o găsise foarte atrăgătoare. Dar cine n-ar fi găsit-o?

– Cred că nu o pot condamna pe Eloise, recunoscu Marianne ruşinată. Apoi, oarecum uimită, se întoarse spre soţul ei şi întrebă: Ţi s-a părut drăguţă?

Însă Robert ştia bine că nu trebuie să răspundă la o asemenea întrebare, aşa că începu să rîdă zgomotos exact în momentul în care ajunseseră în faţa casei lor.

– De asta o să mă îndrăgostesc sigur, domnişoară Marianne! Vrei să ştii: mi s-a părut că arată îngrozitor, ca o tîrfă. Nu înţeleg ce-a fost în capul lui Orlovski să o aducă acolo! Rîseră amîndoi, ştiind că Marianne fusese foarte frumoasă şi poate cea mai rasată. Pe Robert Marks nu-l interesa nici o altă femeie şi nici faptul că ea nu putea avea copii. O adora, iar acum nu se gîndea decît cum s-o ducă mai repede sus, în dormitor. Uitase deja de amanta lui Orlovski.

Nu acelaşi lucru se putea spune însă despre John Harrison, angajat într-o discuţie similară, dar mult mai înfocată, cu Eloise.

– Pentru Dumnezeu, nu mai lipsea decît s-o dezbeaci! se răţoi Eloise.

El dansase de cîteva ori cu mult comentata englezoaică, iar maniera lor languroasă nu-i scăpase lui Eloise şi nici chiar lui Orlovski.

– Doamne, Eloise, nu am făcut decît să mă port ca o gazdă politicoasă. Ea băuse însă prea mult şi nu mai ştia ce face...

– Foarte convenabil pentru tine, replică Eloise cu glas de gheaţă. Presupun că atunci cînd i-a căzut breteaua de pe umăr, dezgolindu-i sînii, tu o sărutai absolut din întîmplare.

Eloise măsura nervoasă camera, cu o ţigară în mînă.

– Nu o sărutam, ştii prea bine. Dansam.

– Era cît pe-aci să faci dragoste cu ea acolo, pe parchet. M-ai umilit în faţa prietenilor noştri. Din punctul ei de vedere, el trebuia pedepsit pentru asta.

– Poate că dacă te-ar interesa ceva mai mult relaţia noastră intimă, nu aş fi tentat să dansez aşa cu o femeie străină.

De fapt, pe el nici nu-l mai interesa o asemenea relaţie cu soţia lui. Nici n-ar fi putut după ce văzuse ce-i făcea Gabriellei. Acum ţipau unul la altul, dar, pentru prima oară, Gabriella nu-i auzea. Dormea adînc în camera ei. Ultimul invitat plecase la ora două, acum era aproape trei şi cei doi tot se mai certau. Începuseră imediat după terminarea petrecerii, aruncîndu-şi cuvinte din ce în ce mai grele, înfierbîntîndu-se pe măsură.

– Eşti dezgustător! şuieră Eloise apropiindu-se de el atît cît îndrăzni.

Amîndoi erau foarte furioşi, iar adevărul era că lui i-ar fi plăcut să-i sufle partenera lui Orlovski – putea încă s-o facă. Fidelitatea şi sentimentele lui faţă de Eloise dispăruseră cu mulţi ani în urmă. După părerea lui, pentru cruzimea cu care o trata pe fetiţa lor şi răceala faţă de el însuşi, Eloise merita aşa ceva. El nu-i era dator cu nimic.

– Tu eşti un ticălos, iar ea este o tîrfă! mîrîi Eloise, vrînd să-l umilească.

Dar lui nu-i mai păsa ce crede ea. O ura cu toată fiinţa lui şi ea o ştia.

– Iar tu eşti o căţea, Eloise. Acum nu mai este un secret – toată lumea o ştie. Nu există un bărbat, nici măcar unul de doi bani, în tot oraşul ăsta care să te vrea.

De data asta, Eloise nu-i mai răspunse, ci, ridicînd braţul, îl plesni cu toată forţa, aşa cum făcea şi cu fetiţa.

– Nu-ţi irosi energia cu mine, eu nu sînt Gabriella, zise el, împingînd-o spre un scaun care se răsturnă cu ea cu tot.

Nu se ridicase de jos cînd el ieşi din dormitor, trîntind uşa în urma lui. Nu aruncă nici o privire înapoi, nu-l mai interesa. O clipă speră că i-a făcut vreun rău. Merita.

Ieşi din casă şi coborî în grabă scările. Apoi opri un taxi, urcă şi dispăru. Eloise, distrusă, doar cu un picior încălţat, îl văzu plecînd. Nu simţea nici o tristeţe, nici un regret pentru vorbele grele. Pe faţa ei nu se putea citi decît furie şi ură. Îl ura pentru vînătaia de la şold pe care i-o făcuse. Era atît de furioasă, încît trebuia să facă ceva, să se răzbune şi nu exista decît o singură modalitate. Mînioasă, îşi scoase pantoful, îl

aruncă cît colo şi porni desculță pe culoar. Tot ceea ce simțea pentru el, sau nu simțea, se reflecta în privirea ei în timp ce se îndrepta spre uşa bine cunoscută. Iar cînd intră în cameră, nu avea decît un gînd – trebuia să-l facă pe el să sufere.

Aprinse lumina, apoi smulse cuvertura de pe patul micuț. Parcă nu era nimeni acolo, dar ea nici nu se gîndi la asta. Ştia că fetița se ascundea acolo, era la fel de rea şi respingătoare ca şi el. Eloise urî cu fiecare fibră a trupului ei silueta roz, făcută ghemotoc într-un colț al patului, strîngînd la piept păpuşa... păpuşa aceea stupidă pe care i-o dăduse mama lui şi de care fetița se agăța cu disperare de fiecare dată.

...Cînd i-o smulse din brațe, Eloise era deja orbită de furie. O lovi de perete de-i sparse capul, moment în care Gabriella se trezi şi, într-o clipă, înțelese ce se întîmplă.

– Nu, mami, nu! Nu pe Meredith!... Nu... Mami, te rog...

Copilul plîngea în hohote, dar mama continua să sfarme păpuşa pe care fetița o îndrăgea ca pe ochii din cap. Cu aceeaşi furie oarbă, Eloise se întoarse spre fiica ei şi începu să o lovească.

– Nu-i decît o nenorocită de păpuşă... iar tu eşti un afurisit de copil rău... Ai tîrît-o pe Marianne sus ca să te vadă, nu-i aşa? Şi ce i-ai povestit?... Te-ai plîns?... I-ai spus că meriți toate pedepsele?... Ticăloasă mică... i-ai spus că tati şi eu te urîm pentru că ne faci întotdeauna numai necazuri? I-ai spus

că trebuie să te pedepsim pentru că eşti întotdeauna atît de rea cu noi? *I-ai spus?*

Dar Gabriella nu-i mai putea răspunde, hohotele de plîns se amestecau acum cu ţipetele, pentru că Eloise o lovea din ce în ce mai tare, la început cu corpul păpuşii, apoi cu pumnii. O lovea în piept, în coaste, o trăgea de păr, apoi o izbi cu palmele pînă s-a sufocat. Toată ura faţă de copil şi faţă de John, umilinţa pe care o îndurase în seara aceea – toate se revărsau acum asupra copilului, care nu ştia ce făcuse ca să merite o asemenea pedeapsă, decît că o parte din ea era cu siguranţă foarte rea de vreme ce stîrnise mînia mamei sale.

Cînd Eloise părăsi camera, Gabriella era aproape leşinată. Patul era plin de sînge, iar o durere ca o tăietură de cuţit o străfulgera la fiecare respiraţie. Nu ştiau nici mama, nici fiica, dar copilul avea două coaste rupte. Nu putea respira, nu se putea mişca şi simţea o nevoie presantă să facă pipi. Dar dacă ar face în pat, mama ei ar ucide-o de-a dreptul. Rămăşiţele păpuşii dispăruseră. Eloise le luase şi le aruncase cînd ieşise din cameră, epuizată, dar oarecum satisfăcută. Hrănise monstrul din ea. O mîncase pe Gabriella, o devorase, o mestecase şi scuipase ceea ce mai rămăsese din ea. Copilul avea părul plin de sînge, iar vînătăile erau mai multe şi mai grave ca niciodată.

După plecarea mamei sale, fetiţa a rămas inertă în pat, incapabilă să mai plîngă – şi asta o durea prea tare. În schimb tremura din tot trupul, îi era îngrozitor de frig, i se umflaseră buzele, o durea capul, avea răni pe fiecare părticică de corp,

însă cea mai rea era durerea sfîşietoare dinlăuntrul ei de cîte ori încerca să respire. Se gîndea că în noaptea aceea va muri. Spera să moară. Păpuşa ei murise şi ştia că, într-o bună zi, va avea şi ea aceeaşi soartă. Era doar o chestiune de timp.

În noaptea aceea, Eloise a adormit în rochia neagră de satin, prea obosită ca să se mai dezbrace. Iar Gabriella a zăcut într-o baltă de sînge, aşteptînd un înger salvator. Încercă să se gîndească la Marianne şi la clipele petrecute cu ea. Dar nu se putea gîndi, nu se putea gîndi la nimic. Simţea prea multă durere şi prea multă ură. Ura nu mai lăsa loc altor gînduri sau sentimente. Aproape că făcea durerea mai suportabilă. Şi între timp, chiar în clipele acelea, tatăl ei se afla în braţele unei prostituate. Gabriella nu ştia unde este el, nici Eloise, însă acum asta nu mai conta pentru nici una dintre ele. Eloise îşi spuse că nu-i pasă pe unde umblă, îşi dorea să fie chiar în iad, dacă era posibil, iar cu ea era foarte posibil. Cît despre Gabriella, fetiţa ştia că oriunde s-ar afla el acum, tata nu o va putea salva. Niciodată. Era singură pe lume, nu avea prieteni, iar acum nu mai avea nici măcar păpuşa. Zăcu toată noaptea în cumplite suferinţe şi pînă la urmă făcu pipi în pat. Era convinsă că a doua zi, cînd mama va descoperi crima, o va omorî. Acceptă gîndul, se întrebă cum va veni sfîrşitul, cît de tare o va durea – sau poate că nu o va durea deloc... Gîndind la toate astea, aşteptînd cu bucurie ca moartea să intre în viaţa ei, fetiţa alunecă în binecuvîntatul întuneric al inconştienţei.

3

Uşa casei din Sixty-ninth Street se închise încet la scurt timp după ora opt, în dimineaţa de după petrecere. John Harrison urcă în linişte scara, se opri puţin în faţa uşii de la camera copilului, ştiind că se trezise probabil pînă acum. Privi însă în cameră şi nu văzu nici o mişcare. Fetiţa stătea cu ochii închişi, peste cearşafuri, contrar obiceiului, însă John socoti că este un semn bun. Nu se mai ascundea într-un colţ, rămăsese la vedere. Mai mult ca sigur, asta însemna că Eloise o lăsase în pace, mult prea obosită ca să se mai „ocupe" de copil. Măcar de data asta Gabriella nu fusese pedepsită pentru păcatele tatălui, îşi zise el mergînd pe culoar.

Eloise dormea îmbrăcată, cu colierul la gît; cerceii căzuseră pe pernă. Dormea atît de adînc încît nici nu se clinti cînd John se strecură în pat lîngă ea. O cunoştea destul de

bine. Ştia că atunci cînd se va trezi nu va spune nimic despre plecarea lui. Aproape niciodată nu o făcea. Se va purta rece cu el, distant, o zi, două, însă o dată lupta încheiată, nu va mai pomeni nimic despre cele întîmplate.

Aşa cum prevăzuse el, Eloise se deşteptă la ora zece, se foi puțin, dar cînd se trezi de-a binelea, privi spre el. John, încă somnolent, încerca să recupereze noaptea petrecută în apartamentul prostituatei. Se refugia adesea la diverse astfel de femei, dar Eloise habar nu avea unde se duce el cînd pleacă de acasă şi nu l-ar fi întrebat pentru nimic în lume.

Se ridică din pat fără să spună nimic. Îşi scoase bijuteriile, se dezbrăcă şi se duse la baie. Îşi amintea tot ce se petrecuse noaptea trecută, mai ales după ce plecase el, însă nu era nimic neobişnuit, nimic care să merite a fi comentat. Nu avea ce să-i spună soțului ei.

Gabriella era tot în camera ei cînd Eloise coborî să pregătească micul dejun. Menajera rămăsese peste noapte ca să-i ajute pe cei care asiguraseră serviciul în timpul petrecerii, iar acum plecase pentru că era duminică. Era o femeie tăcută şi discretă, care muncea de mulți ani la ei. Nu o plăcea pe Eloise, dar se purta corect şi Eloise o aprecia pentru că îşi vedea de treaba ei. Nu se amesteca niciodată în felul în care Eloise o „disciplina" pe Gabriella.

Eloise puse cafeaua la fiert, se aşeză la masă şi luă ziarul. Citea şi sorbea cafeaua cînd John coborî şi o întrebă ce-i cu fetița.

– Unde este Gabriella? Încă în pat?

– A fost o noapte lungă pentru ea, răspunse Eloise sec, fără să ridice privirea din ziar.

– Să mă duc să o trezesc?

În loc de răspuns, Eloise ridică din umeri. John îşi turnă o cafea şi luă paginile de afaceri din *Sunday Times* pe care Eloise nu le atingea niciodată. Citi cam o jumătate de oră înainte să aducă din nou vorba de absenţa Gabriellei.

– Crezi că este bolnavă? întrebă îngrijorat.

Era aproape unsprezece cînd John urcă în camera fetiţei.

O găsi făcîndu-şi patul, abia mişcîndu-se de durere, dar el tot nu avu ochi să vadă ce se întîmplase.

– Te simţi bine, iubito?

Ochii ei înotau în lacrimi cînd dădu din cap în semn că da. Se gîndea la Meredith şi se simţea de parcă i-ar fi murit cineva drag în noaptea aceea. Murise într-adevăr. Nu numai păpuşa, ci şi fetiţa. Fusese cea mai crîncenă bătaie pe care o încasase de la mama ei. Spulberase orice speranţă, cît de firavă, că va putea supravieţui în casa asta. Acum nu se mai aştepta la nimic. Nu-şi mai făcea iluzii, nu mai avea visuri, absolut nimic, simţea doar durerea sfîşietoare din trup şi din suflet – pentru păpuşa care murise.

– Să te ajut? se oferi el, dar fetiţa clătină din cap.

Ştia prea bine ce va spune mama dacă îi va găsi. O va acuza că i s-a plîns tatălui, că a încercat să-l monteze împotriva ei.

– Nu vrei să cobori la micul dejun?

Adevărul este că fetiţa nu dorea s-o vadă pe mama ei.

Nu-i mai era foame. Poate că nu-i va mai fi foame niciodată. Nu simțea decît durerea aceea sfîșietoare de cîte ori încerca să inspire. Nu se credea în stare să coboare scara sau să se aşeze la masă în fața mamei sale sau chiar să mănînce.

– E în regulă, tati. Nu mi-e foame.

Ochii ei erau mai mari şi mai trişti ca de obicei. John îşi spuse că fetița era probabil obosită. Refuză să vadă cît de greu se mişcă, părul plin de sînge închegat, buza umflată. Se mințea cu bună ştiință, aşa cum făcuse de la început.

– Hai, vino. Am să-ți fac clătite. Vorbea de parcă ar fi vrut să se scuze față de ea. Dacă s-ar fi gîndit la ceea ce-i făcuse Eloise, s-ar fi simțit mult prea vinovat.

Observă că Gabriella îmbrăcase un pulover peste rochiță. De obicei, acesta era semn că vînătăile de pe brațe erau prea mari şi trebuiau ascunse. Era un semn pe care el îl recunoştea întotdeauna, dar se prefăcea că nu-l vede. Chiar dacă nu avea decît şapte ani, Gabriella înțelegea că trebuie să-şi ascundă rănile ca să nu-i ofenseze, mai ales pe mama, expunîndu-şi semnele „răutății" ei evidente. Tatăl nu o întrebă dacă îi este frig sau de ce şi-a pus pulover. Uneori, fetița îşi punea pulover, sau o cămaşă cu mînecă lungă, sau un şal chiar atunci cînd se duceau la plajă. Din aceleaşi motive. Şi nimeni nu spunea nimic, o lăsau în pace. Era o înțelegere tacită.

– Unde este Meredith? o întrebă privind prin cameră, observînd pentru prima oară că păpuşa lipsea.

– A plecat, spuse Gabriella lăsînd ochii în jos,

străduindu-se să nu mai plîngă, amintindu-şi bufnitura cînd mama o lovise de perete. Un zgomot pe care nu-l va uita niciodată, o imagine de neşters. Meredith fusese copilul ei.

– Cum adică? întrebă John naiv, însă în clipa imediat următoare bătu în retragere, hotărînd să lase lucrurile aşa cum erau. Hai, coboară, iubito, şi mănîncă ceva. Mai avem o oră pînă plecăm la biserică, aşa că avem destul timp pentru micul dejun, continuă el, după care se grăbi să coboare, uşurat să scape de privirea copilului, de nemăsurata lui suferinţă. Acum ştia că se întîmplase ceva în absenţa lui, dar nu vru să întrebe, nu dori să afle amănunte. Astăzi nu era altfel decît în oricare altă zi. John nu dorea niciodată să afle ce s-a întîmplat, doar dacă nu cumva era nevoit să asiste. Dar chiar şi atunci, el nu făcea nimic.

Gabriella coborî scările aproape tîrîndu-se, una cîte una, agăţată de balustradă, zbătîndu-se pentru fiecare gură de aer. O dureau picioarele, braţele, capul, pieptul. Ascunsese cearşafurile în coşul de rufe murdare după ce le spălase cu grijă, apoi schimbase patul, gîndind că există o mică şansă ca mama ei să nu descopere niciodată „accidentul" din noaptea precedentă. Spera din tot sufletul.

– Ai întîrziat, comentă Eloise, fără să ridice ochii din ziar.

– Iartă-mă, mami, şopti copilul. O durea îngrozitor cînd vorbea, dar ştia ce se putea întîmpla dacă nu răspundea.

– Dacă ţi-e foame, pune-ţi un pahar cu lapte şi ia o felie de pîine prăjită.

Gabriella încremenise pe scaun, însă John se grăbi să rezolve problema. Cînd Eloise observă acest lucru, îl privi enervată.

– De ce o alinți întotdeauna? Îl privi fix, furioasă pentru ofense aduse de el și care nu aveau nici o legătură cu Gabriella. Îl ura cînd el făcea cel mai mic efort ca să-și ajute fetița ori schița vreun gest blînd față de ea.

– E duminică. De parcă acesta ar fi fost răspunsul la întrebare. Mai vrei o cană de cafea?

– Nu, mulțumesc, replică ea tăios. Într-un minut trebuie să mă îmbrac pentru biserică. Și tu. O privi furioasă pe Gabriella.

Gîndul de a se dezbrăca și îmbrăca din nou aproape că o făcu să izbucnească în plîns.

– Vreau să te îmbraci cu rochia roz și cu puloverul asortat, continuă Eloise. Și stai în camera ta pînă sîntem gata de plecare. Încearcă să nu te murdărești între timp, ca de obicei.

Gabriella dădu din cap și se ridică, pornind spre camera ei. Știa că astăzi îi va trebui mai mult timp să execute ordinele. Iar tatăl o privi fără să scoată o vorbă.

Fetița urcă din nou scările, mai greu încă decît la coborîre. Căută rochia indicată, după care urmă calvarul, udat din belșug cu lacrimi de durere. Puloverul a fost ultima lovitură în această dimineață deja dezastruoasă. Așteptă ca tata să vină să-i spună că trebuie să plece. Coborîră împreună scările. Îmbrăcată cu rochița roz, cu pantofiori negri de lac și șosete albe în picioare, Gabriella arăta ca un îngeraș.

– Dumnezeule! Te-ai pieptănat cu cuţitul şi furculiţa? o întrebă Eloise nervoasă cînd dădu cu ochii de ea.

Copilul nu reuşise să ridice mîinile ca să se pieptene şi sperase că mama nu va observa.

– Am uitat, fu singura explicaţie care îi trecu prin cap.

– Du-te imediat şi te piaptănă! Şi pune-ţi panglica de satin roz.

Ochii Gabriellei se umplură de lacrimi. Pentru prima oară, John îi veni în ajutor. Scoase pieptenul din buzunarul hainei şi îl trecu prin buclele copilului. În cîteva clipe, Gabriella arăta acceptabil. Sîngele i se uscase prin păr, dar el se prefăcu că nu observă.

– Nu are nevoie de panglică, îi spuse el soţiei, sub privirea recunoscătoare a fetiţei.

În costumul închis, cu cămaşă albă şi cravată bleu cu roşu, el arăta mai frumos ca oricînd. Eloise purta un costum-taior de lînă cu blană la gît, o pălărioară cochetă, cu voaletă şi mănuşi albe de piele. Arăta splendid, dar Gabriella ştia că e foarte nervoasă. Pentru prima oară, Eloise hotărî să nu se certe cu John pentru afurisita de panglică.

Ajunseră în ultima clipă la biserică şi se aşezară în bancă, Gabriella la mijloc. Era o altă manevră pentru a o ţine lîngă ea şi a o ciupi de mînă sau de picior dacă se clintea sau cine ştie ce altă abatere comitea.

Gabriella a stat aproape nemişcată, abia putînd să respire. Slujba a fost un coşmar pentru ea. Mama a stat mai tot

timpul cu ochii închiși, cu aerul că se roagă cu fervoare. Cînd și cînd îi deschide și se uita la Gabriella. Dar fetița nu mișca, respirînd ușor ca să nu mai simtă atît de tare durerea din coaste.

După serviciul religios ieșiră cu toții și părinții ei se opriră să vorbească cu diverse cunoștițe. Cîțiva comentară cît de drăguță este Gabriella, dar Eloise ignoră atît complimentele, cît și copilul.

– Ce fetiță desăvîrșită! exclamă cineva. John încuviință, dar Eloise se prefăcu că nu aude. Perfecțiunea era exact ce aștepta de la fată. Iar Gabriella își dădea toată silința, deși astăzi nu era deloc ușor.

În cele din urmă au plecat să ia masa la Plaza. Muzică, chelneri spilcuiți cu tăvi de argint, servind ceai și gustări. Tata comandă ciocolată fierbinte. Comanda sosi însoțită de un castron cu frișcă. Ochii fetiței străluciră de încîntare, însă Eloise luă castronul și-l puse la celălalt capăt al mesei.

– Tu nu ai nevoie de așa ceva, Gabriella. Nu este sănătos. Nu există nimic mai dizgrațios ca un copil gras.

Gabriella nu era în pericol să se îngrașe, toți trei știau acest lucru. De fapt, ea arăta mai degrabă ca un copil înfometat din țările sărace despre care i se spuneau o mulțime de povești atunci cînd nu-și termina mîncarea din farfurie. Dar acum știa că merită să fie pedepsită pentru felul în care o supărase pe mama în noaptea precedentă.

Au rămas multă vreme la Plaza, salutînd prieteni și observîndu-i pe străini. Era un loc amuzant și, în mod obișnuit, Gabriellei i-ar fi făcut plăcere, dar acum suferea îngrozitor,

aşa că răsuflă uşurată cînd se ridicară să plece. Tata ieşi înainte să cheme un taxi, iar Gabriella rămase în urma mamei sale, care traversa holul, admirată de lumea din jur care întorcea capul după ea. Gabriella o privea cu uimire şi ură. Dacă era atît de frumoasă, de ce nu putea fi şi bună? era întrebarea care nu-şi găsea niciodată dezlegare. Îngîndurată, la ieşirea din hotel fetiţa se împiedică şi o călcă pe Eloise pe pantof. Se cutremură din toată fiinţa.

– Curăţă-l! şuieră Eloise, arătînd spre pantof.

– Iartă-mă, mami. Ochii copilului erau ca două lacuri adînci de regrete şi tristeţe.

– Fă ceva, mîrîi mama, dar Gabriella nu avea cu ce să şteargă pantoful decît cu degetele. Începu să frece cu sîrg. Se gîndi să folosească poala rochiei, dar asta ar fi înfuriat-o şi mai şi pe Eloise. Sau cu puloverul... Trebuia să existe ceva şi totuşi nu găsea. Nu avea nici măcar o batistă. Frecă deci cît putu cu degetele ei amorţite. În cele din urmă, pata nu se mai vedea, dar Eloise insistă să mai şteargă încă o dată şi încă o dată. Să nu mai faci niciodată aşa ceva, ai înţeles? se răsti ea, în timp ce micuţa rostea în gînd o rugăciune de mulţumire că reuşise să şteargă pata. În caz contrar, ar fi urmat o altă bătaie; poate că mai era timp încă. Ziua nu se sfîrşise.

În cele din urmă s-au întors acasă. Durerile Gabriellei se înteţiseră, era albă ca varul, mîinile îi tremurau. Inexplicabil, Eloise era în toane bune şi, fără să-şi schimbe atitudinea faţă de Gabriella, se purta deosebit de bine cu soţul ei. Nu-şi ceruse scuze pentru noaptea precedentă. Nu îşi cerea niciodată. Din

punctul ei de vedere, nu avea de ce. Cele petrecute fuseseră doar din vina lui.

O trimise pe Gabriella în camera ei de cum ajunseră acasă. Nu suporta să o vadă umblînd prin casă fără vreun motiv anume. Prefera s-o ştie închisă în camera ei, iar Gabriella nu-şi dorea nimic altceva. Existau mai puţine şanse să-i stîrnească mînia. Ajunsă sus, în camera ei, îşi aminti de Meredith, singura ei prietenă, singura ei confidentă, singura aproape de sufletul ei. Acum nu mai avea pe nimeni.

Cum şedea acolo singurică, auzi rîsete pe culoar, dincolo de uşa ei, şi înţelese, surprinsă, că erau vocile părinţilor săi. Mama ei rîdea foarte rar, dacă rîdea. Gabriella ascultă atent. Vocile se îndepărtară şi ea auzi uşa dormitorului lor închizîndu-se. Nu ştia ce se întîmplă – dacă se certau iar? Dar parcă nu era aşa. Păreau fericiţi, rîdeau, glumeau. Gabriella rămase multă vreme nemişcată, aşteptînd. Pînă la urmă aveau să iasă ca să-i dea să mănînce.

Dar la sfîrşitul după-amiezei tot nu ieşiseră. Gabriella ştia că nu poate face nimic. Nu avea voie să bată la uşa dormitorului sau să le vorbească prin uşă. Nu avea voie să ceară explicaţii, să-i întrebe de ce o lasă singură, de ce nu-i dau de mîncare.

Cei doi nu au mai ieşit în seara aceea. Ajunseseră la un fel de pace şi trăiau fericiţi momentul în intimitatea dormitorului lor. Eloise îl iertase pentru noaptea precedentă, iar el era atît de surprins de purtarea ei încît s-a simţit cu-adevărat atras de ea. La toate astea contribuiau şi destul de numeroasele

pahare băute la Plaza. Inexplicabil, amîndoi păreau că se îmblînziseră. Însă nici unul dintre caldele sentimente nu s-au revărsat şi asupra fiicei lor. John ştia că pacea aceasta era temporară, la fel ca şi Eloise, dar acum era plăcut. Iar Eloise hotărî să nu irosească nici un moment din cele rezervate plăcerilor pentru a-şi hrăni fiica.

Gabriella ştia că ar fi putut să coboare şi să mănînce ceva din resturile rămase de la petrecere, dar cine ştie ce s-ar fi putut întîmpla dacă se atingea de ceva. Mai bine rămînea în camera ei şi aştepta. Nu puteau întîrzia chiar atît de mult. Dar timpul trecu – orele şase, şapte, apoi opt şi chiar zece – şi copilul înţelese că uitaseră de ea. În cele din urmă se culcă, mulţumită că ziua se încheiase fără alte incidente, şi adormi cu stomacul gol.

4

Pe la vîrsta de nouă ani, după ce supravieţuise altor doi ani de coşmar, Gabriella se obişnuise să se retragă într-o lume a ei. Scria poezii, poveşti, scrisori destinate unor prieteni imaginari. Scria despre oameni fericiţi, în cuvinte frumoase, despre o lume în care se petreceau multe lucruri minunate. Nu scria niciodată despre familia ei sau despre ceea ce era nevoită să suporte. Scrisul deveni singura ei scăpare, singura modalitate de supravieţuire. Gabriella ştia mai bine ca oricine că nici casa lor minunată, nici venitul substanţial al tatălui său, nici proveniența distinsă a părinţilor săi nu o apărau de realitatea aceea care pentru restul oamenilor era ceva de domeniul coşmarurilor. Eleganţa mamei, bijuteriile ei, chiar propriile hăinuţe frumoase din dulapul ei nu însemnau nimic pentru ea. Cunoştea înţelesul cuvîntului viaţă dintr-o experienţă proprie. Ea a înţeles mai devreme decît alţi copii

ce este şi ce nu este important. Pentru ea, dragostea însemna totul, visa la ea, scria despre ea, se gîndea la ea. Era singurul lucru care o ocolise toată scurta ei viaţă.

Lumea continua să se mire de frumuseţea ei, de purtarea ei impecabilă. Chiar şi profesorii, prieteni ai părinţilor săi, îi admirau părul, ochii mari, albaştri şi apreciau faptul că nu vorbea în clasă decît atunci cînd era solicitată anume. Şi era mult înaintea copiilor de vîrsta ei. Citea întruna, învăţa repede şi temeinic. Ca şi scrisul, lectura o transporta într-o lume la ani-lumină de realitatea imediată. Acum, cînd Eloise voia să o chinuie, îi azvîrlea cărţile, îi smulgea creionul şi hîrtia. Descoperea întotdeauna foarte repede preferinţele Gabriellei, intuia felul în care fetiţa fugea de realitate. Şi-atunci, fetiţa se retrăgea în lumea ei, acolo unde, oricum, nu o puteau atinge. Din motive pe care nu şi le putea explica, Gabriella ştia acum că este o supravieţuitoare.

Eloise o punea adesea să ajute în gospodărie, să spele vasele, să lustruiască argintăria. Se plîngea întruna că fata ei este mult prea alintată şi că trebuia să se facă folositoare în casă. Nu i se permitea nici o clipă de lenevie, aşa cum li se întîmpla altor copii. Viaţa fetiţei continua să fie o luptă pentru supravieţuire. Pe măsură ce creştea, pretenţiile mamei sale sporeau, regulile se schimbau aproape zilnic. Era foarte perspicace în a descifra ameninţările mamei sale, străduindu-se să nu-i stîrnească mînia.

Violenţele aveau loc tot atît de frecvent, dar acum Gabriella petrecea mai mult timp la şcoală, ceea ce o ţinea

departe de casă cea mai mare parte a zilei. Bineînțeles, păcatele care i se imputau deveneau din ce în ce mai grave pe măsură ce creștea. Orice greșeală, cît de măruntă, se solda cu o nouă agresiune. Ajunsese să-și ascundă cu măiestrie vînătăile de ochii celor de la școală. Oricum, după orele de curs nu avea voie să vadă pe nimeni – mama nu ar fi acceptat niciodată prezența vreunui alt copil în casa ei. Din punctul de vedere al lui Eloise, prezența Gabriellei era mai mult decît suficientă.

Doar de două ori în trei ani de școală observaseră profesorii că ceva nu era în regulă cu Gabriella. Într-o pauză, la școală, pe cînd sărea coarda, i s-a ridicat rochița și i s-au văzut vînătăile de pe picioare. Cînd a fost întrebată, a susținut că a căzut de pe bicicletă în grădina părinților ei. Explicația a fost acceptată și incidentul uitat. A doua oară, la începutul anului școlar, avea amîndouă mîinile învinețite și o încheietură luxată. Pe față nu se vedea nimic, ca de obicei, și ea a susținut că în săptămîna aceea căzuse de pe cal. A fost scutită de teme pînă la refacerea încheieturii, dar Gabriella nu-i putea mărturisi nimic mamei sale, așa că își făcea conștiincioasă temele.

Tatăl ei rămăsese pe aceeași poziție neutră ca întotdeauna. În ultimii doi ani își petrecuse cea mai mare parte a timpului în afara casei. Pleca în călătorii de afaceri în interesul băncii. Gabriella simțea că se întîmplase ceva cu părinții ei, dar nu știa ce anume, nici cînd. Însă ei dormiseră, în ultimele șase luni, în dormitoare separate, iar Eloise era mai furioasă ca oricînd cînd John rămînea acasă.

Eloise ieşea seara singură acum, întîlnindu-se cu prietenii. Gabriella nu era tocmai sigură că tatăl ei avea cunoştinţă despre aceste escapade, iar Eloise stătea acasă cînd John era în oraş. Însă era evident că relaţia lor se deteriorase. Eloise făcea comentarii insultătoare la adresa lui, fie că Gabriella era sau nu de faţă. Cel mai des pomenea de femei pe care ea le numea tîrfe sau curve. Spunea despre el că „se scutură", o expresie pe care Gabriella o auzea des, dar nu a ştiut niciodată ce înseamnă şi nici nu a îndrăznit să întrebe. Tata nu răspundea niciodată acuzaţiilor, însă în ultima vreme bea cam mult. Cînd se sătura să o audă, pleca de acasă, iar Eloise se răzbuna pe Gabriella.

Fetiţa dormea şi acum ghemuită într-un colţ al patului, însă mai mult din obişnuinţă decît pentru că ar putea-o păcăli pe Eloise că nu se află acolo. Eloise ştiuse întotdeauna unde să o găsească, aşa că fata nu se mai ostenea să se ascundă. Îşi primea resemnată pedeapsa, ştiind că singurul ei ţel în viaţă era să supravieţuiască.

Mai ştia că ea însăşi era cauza răcelii dintre ei. Mama îi repeta foarte des soţului său că toate necazurile lor veneau de la Gabriella, afirmaţie pe care acum o accepta şi copilul, aşa cum accepta şi violenţele.

În anul acela, spre Crăciun, John trecea foarte rar pe acasă şi atunci Eloise cădea pradă unor incontrolabile accese de furie. Îi arunca în faţă soţului săi expresii ca „o curviştină" sau „tîrfa la care te-ai răcorit". Gabriella ştia acum că femeia aceea se numea Barbara, dar nu avea habar cine ar putea fi.

Nu-şi amintea să fi cunoscut vreo prietenă a părinţilor ei cu acest nume. Toate acestea păreau să-l îndepărteze şi mai mult pe tata. Vorbea foarte rar cu Gabriella şi de cele mai multe ori venea acasă beat, fără să mai încerce să se ascundă.

În ziua de Crăciun, Eloise nu a ieşit din camera ei. John plecase cu o zi înainte şi nu se întorsese decît a doua zi spre seară. Nici vorbă de cadouri pentru fetiţă sau pentru vreunul dintre ei. Iar singura masă de care a avut parte Gabriella a fost un sandviş cu şuncă în Ajunul Crăciunului. S-a gîndit să pregătească ceva pentru mama, dar s-a temut să-i bată la uşă. Era mai înţelept să nu-i iasă în cale. La cei nouă ani, îi era mai uşor să înţeleagă ce se întîmplă. Era ceva în legătură cu femeia aceea, Barbara, şi, bineînţeles, cu ea. Întotdeauna era ceva în legătură cu ea, după cum spunea mama.

Cînd tata s-a întors acasă, tîrziu, în seara de Crăciun, cearta nu s-a mai limitat la dormitorul lor. S-au urmărit unul pe altul prin toată casa, au urlat şi au aruncat cu diverse obiecte unul într-altul. Tata a spus că nu mai suportă, mama a declarat că o să-i omoare pe amîndoi. Ea l-a lovit peste faţă şi el a ripostat asemănător. Instinctiv, Gabriella ştia că, atunci cînd cearta lor se va termina, oalele se vor sparge în capul ei. Pentru prima oară după atîţia ani de chin şi-ar fi dorit să poată fugi undeva, să caute protecţia cuiva. Nu avea însă pe nimeni, aşa că nu-i rămînea decît să aştepte. De ani de zile ştia că nu are scăpare, că nu exista nimeni care ar putea-o salva.

În cele din urmă, tata a plecat de acasă şi atunci mama s-a năpustit asupra ei ca o pasăre de pradă. Cu părul despletit,

lovea cu toată forţa, cu pumnii strînşi. Chiar de la început, Gabriella a simţit o durere ascuţită în urechea dreaptă, o lovitură în cap, un potop de lovituri în piept, iar pentru picioare mama a folosit de data asta un băţ. Se aştepta la o lovitură de băţ şi în cap, dar nu, Eloise n-a făcut-o. După şocul primelor lovituri, restul s-a pierdut în neant. Mama era peste măsură de furioasă şi Gabriella ştia că dacă ar face ceva, dacă ar spune ceva acum, şi-ar putea pierde viaţa.

Prin urmare, a aşteptat să se domolească furtuna, iar cînd Eloise a ieşit din cameră, Gabriella n-a mai avut putere nici să se tîrască pînă la pat. A rămas jos, în întuneric, într-o stare de semiconştienţă, constatînd cu surprindere că de data asta nu o mai durea nimic. Toată noaptea avu senzaţia că în jurul ei plutesc halouri de lumină, că aude voci, fără să înţeleagă ce spuneau. Abia dimineaţă îşi dădu seama că, într-adevăr îi vorbea cineva, o voce cunoscută, dar nu vocea de azi-noapte, însă nici acum nu înţelegea cuvintele. Nici măcar nu îşi dădea seama că era tatăl ei. Nu-i văzu lacrimile, nu-i văzu chipul îngrozit. Gabriella zăcea într-o baltă de sînge, cu ochii tulburi şi privirea pierdută, cu o rană oribilă la un picior. John ar fi vrut să cheme o ambulanţă, dar şi acum îi fu frică. Fără un cuvînt către Eloise, a înfăşurat fetiţa într-o pătură şi s-a grăbit să caute un taxi.

Cînd a ajuns la spital, nu era sigur că fata mai respiră. A intrat în fugă, a lăsat-o pe o targă şi a strigat după ajutor cu lacrimi în ochi, explicînd că fetiţa căzuse pe scări. Era o poveste aproape credibilă şi nimeni nu mai puse alte întrebări. Personalul medical a luat-o imediat în primire.

Timp de cîteva ore, John a rămas acolo, împietrit; abia către ora patru după-amiază a venit cineva să-l asigure că fetița este în afara oricărui pericol. Avea multe contuzii, trei coaste rupte, un timpan perforat și o rană serioasă la un picior. Se făcuseră toate intervențiile necesare și medicul l-a asigurat că, după cîteva zile de spitalizare, situația se va ameliora. A fost întrebat cît timp crede el că a trecut din momentul căzăturii și pînă o găsise el. John a răspuns că probabil cîteva ore, deși a recunoscut că nu era foarte sigur. Nu a spus că el însuși nu fusese acasă.

– Își va reveni, îl asigură un intern tînăr, iar o asistentă îi promise că va avea mare grijă de copil.

John se duse pînă la ușa salonului, dar fetița dormea, așa că nu s-a mai apropiat de ea și el a plecat. Era năucit. S-a întors acasă, incapabil să se gîndească la ce i-ar putea spune lui Eloise, cum ar putea pune capăt acestei situații. Singura soluție era fuga. Cel puțin Gabriella era acum pe mîini bune.

Intră în casă cu inima bătînd să-i spargă pieptul și răsuflă ușurat cînd urcă și descoperi că Eloise nu era acolo. Nu știa unde este, dar nici nu-l interesa. Intră în bibliotecă, își turnă o tărie și se așeză să o aștepte, fără să știe ce îi va putea spune cînd va da cu ochii de ea. Și ce i-ar putea spune? Femeia asta era o fiară, o brută care distrugea tot ce-i cădea sub mînă. Se întreba cum de fusese în stare să o iubească, cum s-a putut amăgi că ea ar fi putut fi soție și mamă pentru copilul lor. Nu dorea decît să fugă cît mai departe de ea. Ar fi vrut să se ducă

la Barbara în noaptea aceea, dar pentru prima oară nu îndrăzni. Trebuia să o aştepte pe Eloise, să o înfrunte, chiar dacă ar fi pentru ultima oară. Trebuia să facă asta *acum*.

Eloise s-a întors acasă puţin după miezul nopţii, în rochie de seară. Uitîndu-se la ea, John nu se putu împiedica să-şi spună că arată ca o regină a Răului. Regină a Întunericului. Cînd se uită la el şi îl văzu prăbuşit pe canapea, îl măsură cu o privire dispreţuitoare.

– Ce drăguţ din partea ta să ne vizitezi, John, zise ea cu o ironie rece şi un dispreţ care străbătu pînă şi aburii alcoolului. Arăţi bine. Cărui fapt datorăm această onoare? A plecat Barbara din oraş sau este ocupată cu alţi clienţi?

John simţi nevoia să-i arunce în faţă paharul cu băutură sau să o lovească, dar se abţinu. Orice ar fi făcut, nu ar fi atins-o nicicum.

– Ştii unde este fetiţa noastră în noaptea asta, Eloise? Vorbea împleticit, dar acum ştia exact ce dorea să-i spună. În sfîrşit îi era limpede, după prea mulţi ani. Regreta că îi trebuise atîta timp ca să o facă. Barbara fusese cea care îi insuflase curajul necesar. Iar acum, starea Gabriellei îi întărise hotărîrea.

– Sînt convinsă că ai să-mi spui tu, John. Ai lăsat-o pe undeva sau ai dat-o de suflet? Părea mai degrabă amuzată decît îngrijorată.

Acum vedea el limpede ce femeie monstruoasă era soţia lui. Doar că nu înţelegea cum de se lăsase prostit atîta vreme. El a vrut ca ea să fie, a vrut să creadă că ea este ceea ce nu era, însă asta era o altă poveste, căreia nu-i putea face faţă acum.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa? Adică – să o dau de suflet. De ce nu ai abandonat-o într-un orfelinat, atunci cînd s-a născut, ori pe treptele unei biserici? Ar fi fost mult mai bine pentru ea. Vorbea și se lupta cu lacrimile, avînd în fața ochilor imaginea Gabriellei cu trupul zobit.

– Scutește-mă de morala asta lacrimogenă, John. Ai dus-o la Barbara? Ai de gînd să o răpești? În cazul ăsta va trebui să chem poliția.

Puse poșeta de seară pe o măsuță și se așeză pe un scaun în fața lui. Era încă o femeie frumoasă, dar cu suflet putred. Adică nici nu avea suflet. Era ca un aisberg. Femeia cu care se vedea acum era mai puțin frumoasă, dar era mai atentă și mai caldă cu el. Strămoșii ei erau mai puțin aristocrați, dar ea îl iubea, avea inimă. John nu-și dorea acum decît să o uite pe această femeie și viața dusă alături de ea, să fugă cît mai departe. De un an de zile ezita, din cauza Gabriellei, dar acum nu o mai putea ajuta pe fetiță. Singurul lucru pe care îl putea face, considera el, era să se salveze.

– Gabriella este în spital, spuse el amenințător. Era aproape inconștientă cînd am găsit-o în dimineața asta.

Doar uitîndu-se la Eloise și începea să tremure de furie. Și totuși, o parte din el se simțea încă terorizată de ea, de ceea ce era în stare să facă și se temea să nu-și piardă controlul și s-o omoare. Femeia asta merita să fie distrusă.

– Noroc că ai venit acasă, nu-i așa? O adevărată binecuvîntare pentru ea, zise Eloise cu răceală.

– Putea să moară, dacă nu veneam. Are contuzii grave, coaste rupte... timpanul perforat...

După expresia ei, John înţelese însă că nu o afecta nimic. Pentru ea, toate astea nu aveau nici o importanţă. Nici măcar nu se simţea vinovată pentru ceea ce făcuse.

– Şi te aştepţi să plîng? A meritat bătaia. Stăpînă pe sine, scoase o ţigară, o aprinse şi îl privi fix.

– Eşti nebună, şopti el răguşit. Era mai greu decît se aşteptase. Cu atitudinea ei calmă, cu lipsa totală de remuşcări, ea devenea un adversar de temut. Era mult mai puternică decît el – ştia acest lucru de multă vreme.

– Nu sînt nebună, John. Dar tu aşa arăţi. Te-ai privit în oglindă? Arăţi chiar ca un nebun.

În ochii ei sclipeau luminiţe vesele şi, brusc, lui John îi veni să plîngă.

– Ai fi putut să o omori.

– Dar nu am omorît-o, nu-i aşa? Poate că ar fi trebuit. Cele mai multe dintre problemele noastre sînt din cauza ei. Dacă nu aş ţine atît de mult la tine, nu aş fi atît de furioasă pe ea. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă nu ar fi apărut ea între noi, dacă nu te-ar fi vrăjit cu totul.

În mintea ei, Eloise era convinsă că Gabriella era vinovată şi merita tot ce primise de la început. Ar fi fost imposibil să o facă să înţeleagă nebunia acestui raţionament. Acum era convins.

– Fetiţa nu are nici o legătură cu ceea ce s-a întîmplat între noi, Eloise. Eşti un monstru, de o gelozie iraţională şi o

urăşti pe ea. Consideră-mă vinovat pe mine, pentru Dumnezeu, nu pe ea! Urăşte-mă pe mine, dacă simți nevoia, pentru că eu te-am înşelat. Eu nu sînt în stare să-ți ofer ceea ce-ți doreşti... dar te rog... te rog... Începu să plîngă. Nu o condamna pe ea.

– Nu vezi ce ne-a făcut? Te-a schimbat complet. Mă iubeai înainte să se nască ea. Noi doi ne iubeam... şi-acum, uită-te la noi! Pentru prima oară de mulți ani de zile, Eloise avea lacrimi în ochi. Uite ce ne-a făcut... Gabriella era răspunzătoare pentru tot necazul lor.

– *Tu* eşti de vină! se răsti el, defel impresionat de lacrimile ei. Am încetat să te iubesc din clipa în care am înțeles cît de mult urai fetița, cînd am văzut cum o băteai... Şi, oh, Doamne, într-o zi ne va urî pentru ce i-ai făcut.

– A meritat! Nu-mi pasă ce i-am făcut. Pentru că ea m-a costat tot ce-am avut... ne-a distrus căsnicia şi dragostea...

– Ai urît-o din ziua în care s-a născut. De ce?

– Pentru că de atunci am ştiut ce ne va face.

– Trebuie să încetezi, Eloise, înainte de a o omorî, o imploră el. Trebuie să... Altfel îți vei petrece tot restul vieții în închisoare.

– Nu merită ea aşa ceva, replică Eloise ferm. Se gîndise şi ea, era atentă să nu meargă niciodată prea departe – pentru binele ei, nu al copilului. N-am s-o omor, John, îl asigură ea. Nu trebuie. Ea ştie ce aştept de la ea. Cunoaşte diferența dintre ceea ce este bine şi ce nu.

– Probabil că tu nu cunoşti diferenţa.

– Sînt obosită. Se ridică. Şi tu mă plictiseşti. Du-te şi te culcă sau du-te la curviştina ta. Cînd se va termina relaţia asta?

Niciodată, promise John în gînd. Nici într-o mie de ani nu se va mai întoarce la femeia asta. Însă acum ştia că trebuie să rămînă aici, să o potolească pînă cînd se va întoarce Gabriella acasă. Măcar atît îi datora Gabriellei.

– Urc şi eu imediat, spuse calm, turnîndu-şi încă un pahar. Se simţea uşurat că aveau dormitoare separate. I-ar fi fost frică să doarmă în acelaşi pat cu ea, gîndindu-se că ar putea să-l omoare. O prevenise pe Barbara, încercase să-i spună cît era de periculoasă, dar femeia, naivă, insistase că nu are de ce să se teamă de ea. Nici nu-şi putea imagina monstruozitatea lui Eloise. Nimeni nu-şi putea imagina. Cu excepţia lui şi a Gabriellei, care aflase pe pielea ei.

– Presupun că te vei duce să te culci în camera ta, îi aruncă ea peste umăr, ieşind din încăpere.

John privi în urma ei, se gîndi din nou la Gabriella şi nu mai avu puterea să spună ceva.

Noaptea, cînd Gabriella s-a trezit la spital, nu ştia unde se află. Totul era alb şi curat. Pe tavan jucau nişte umbre, iar în colţul încăperii era o luminiţă. Asistenta care stătea de veghe o privea. Cînd fetiţa deschise ochii, femeia îi zîmbi. Ochii ei erau foarte blînzi. Gabriella nu o cunoştea.

– Am ajuns în rai? întrebă copilul încet, convinsă şi uşurată la gîndul că a murit.

– Nu. Eşti la Spitalul St. Matthew, Gabriella. Totul este bine. Tăticul tău a plecat mai adineauri, dar a spus că revine mîine dimineaţă, să vadă cum te simţi.

Ar fi vrut să întrebe dacă mama era supărată că ea ajunsese aici şi dacă va fi obligată să se întoarcă acasă. Dacă nu se va face niciodată bine, nu putea rămîne aici? În mintea ei se învălmăşeau o mulţime de întrebări, dar se temea să facă altceva decît să dea din cap, dar şi atunci o duru. Foarte tare.

– Încearcă să nu te mişti prea mult. Tînăra asistentă o văzuse tresărind de durere. Ştia că avea mari dureri de cap, iar după ureche mai avea încă o rană care sîngera. Tăticul tău a spus că ai căzut de pe scară, noroc că te-a găsit la timp. Noi o să avem grijă de tine.

Cu toată durerea, Gabriella dădu din cap, recunoscătoare, apoi închise ochii.

După aceea plînse în somn. S-a schimbat tura şi o altă asistentă, mai în vîrstă, a supravegheat-o cîteva ore. Femeia îi monitoriza semnalele vitale, îi schimba pansamentul de pe rana de la picior. A privit această rană îndelung, apoi s-a uitat la faţa copilului. În mintea ei apăreau întrebări, întrebări la care cineva ar fi trebuit să răspundă. Dar cine îndrăznea să le pună? Mai văzuse asemenea răni la copii şi pînă acum, dar, de obicei, aceia erau copii săraci. Plecau acasă în cele din urmă, ca şi fetiţa asta, dar de foarte multe ori se întorceau. Poate că, în cazul de faţă, părinţii se speriaseră suficient şi aşa ceva nu se va mai întîmpla.

Gabriella a dormit profund pînă dimineaţă şi tot mai

mult în următoarele zile. Tatăl ei a venit s-o vadă de două ori, explicîndu-le medicilor şi asistentelor că mama nu putea veni, fiind bolnavă.

John a venit să o ia în ziua de Anul Nou. Cînd a părăsit spitalul, fetiţa era atît de mică, atît de palidă! Le mulţumise tuturor şi îşi exprimase părerea de rău că pleacă acasă.

– E prima oară cînd un copil spune aşa ceva, comentă o asistentă.

Fetiţa fusese răsfăţata secţiei de pediatrie şi toţi regretau plecarea ei, dar nici pe departe atît de mult pe cît regreta Gabriella. Se îngrozea la gîndul că părăseşte raiul spitalului ca să se întoarcă în iadul de acasă.

Mama o aştepta, încruntată, cu privirea plină de ameninţări. Nu venise niciodată la spital să o vadă, iar pe John îl pisase că se agită prea mult, că e revoltător felul în care o alintă. El nu a contrazis-o, însă oricine putea vedea cît era de palidă fetiţa la întoarcerea acasă, ba chiar nesigură pe picioare.

– Ei bine, te-ai alintat destul făcînd pe bolnava? o întrebă Eloise cu răutate cînd John urcă să-i ducă lucrurile în cameră şi să-i pregătească patul. Doctorul îi recomandase să se odihnească.

– Îmi pare rău, mami.

– Ar trebui, copil afurisit ce eşti! mai adăugă, apoi se întoarse şi dispăru.

În seara aceea, Gabriella a luat masa cu părinţii, într-o tăcere stînjenitoare – un adevărat chin. Mama era evident

supărată pe ea, iar tata era absent, băuse prea mult pînă s-au aşezat la masă. Gabriella a vărsat puţină apă şi s-a grăbit să o şteargă cu degete tremurînde.

– Manierele tale nu s-au îmbunătăţit în ultima săptămînă. Ce ţi-au făcut? Te-au hrănit cu linguriţa? întrebă Eloise plină de venin.

Gabriella lăsă ochii în jos, ştiind că e mai bine să nu vorbească. Nu scoase nici un cuvînt tot timpul mesei. De cum a înghiţit ultima îmbucătură de desert, mama i-a poruncit să plece în camera ei. Fetiţa simţea că se pregăteşte o luptă şi plecă uşurată.

S-a culcat imediat. Asculta în întuneric cum se certau părinţii săi. Noaptea, tîrziu, nu a fost surprinsă cînd a auzit paşi în cameră. Era convinsă că venise mama şi se pregătea pentru ce putea fi mai rău. Dar de data asta o mînă trase uşor cuvertura. Copilul se încordă, închise strîns ochii, aşteptînd prima lovitură. Dar nu se întîmplă nimic. Simţea că cineva stă în picioare lîngă patul ei, dar nu simţi parfumul mamei, nu auzi nici un sunet, nu se întîmplă nimic. După lungi clipe de aşteptare, fetiţa nu mai suportă şi deschise ochii.

– Bună... dormeai? Era tata, vorbea în şoaptă şi îi simţea mirosul de whisky în respiraţie. Am venit să-ţi spun... să văd... dacă eşti bine.

Fetiţa dădu din cap, nedumerită. El nu venea niciodată în camera ei.

– Unde este mami?

– Doarme. Gabriella răsuflă uşurată, deşi amîndoi ştiau

că se putea trezi oricînd. Îmi pare rău... Asistentele au spus că ai fost foarte cuminte... El ştia mai bine ca oricine cît de curajoasă era fetiţa lui, mult mai curajoasă decît el.

– Şi ele au fost drăguţe, şopti ea, cercetîndu-i faţa în lumina lunii.

– Cum te simţi?

– Bine... Mă mai doare urechea, dar sînt bine... Capul nu o mai durea de două zile, iar coastele ei erau imobilizate într-un bandaj pe care trebuia să-l mai ţină două săptămîni.

– Ai grijă de tine, Gabriella... Să-ţi păstrezi curajul – tu eşti foarte puternică.

Fetiţa se întreba ce voia să spună, de ce-i vorbea aşa, ce încerca să-i spună? De ce oare îi spunea că este puternică? Nu se simţea puternică. De cele mai multe ori se gîndea cît este de rea, nu cît de puternică.

John ar fi vrut să-i spună că o iubeşte, dar nu ştia cum. Pînă şi el înţelegea că dacă ar fi iubit-o cu adevărat nu ar fi lăsat-o pe mama ei să o bată pe viaţă şi pe moarte. O mai privi cîteva clipe, apoi o înveli bine şi plecă fără să mai spună nimic.

Se mai opri un moment în pragul uşii, ştiind că ea îl urmăreşte cu privirea, apoi închise foarte încet uşa. Nici unul dintre ei nu ar fi vrut să se trezească Eloise. El se depărtă călcînd cu grijă şi fetiţa nu-i mai auzi paşii. S-a cuibărit în culcuşul ei şi a adormit. Dormea încă profund a doua zi, cînd mama a deschis uşa ţipînd la ea:

– Ieşi de-acolo! urlă vocea atît de cunoscută, iar

Gabriella sări din pat, pe jumătate adormită. Mişcarea bruscă îi redeşteptă durerea de cap, îi produse o durere ascuțită în coaste şi după ureche. Ai ştiut, ticăloaso, nu-i aşa? Ți-a spus? *Ți-a spus?* O apucase de braţe şi o scutura fără milă.

– Ce să ştiu? Nu ştiu nimic, mami... Începu să plîngă. După expresia mamei sale îşi dădu seama că se întîmplase ceva îngrozitor, dar nu-şi putea imagina ce. Pentru prima oară în viața ei o vedea pe Eloise în panică, disperată.

– Ba da, ştii! Ți-a spus cînd erai la spital, nu-i aşa? Ce ți-a spus? O scutura atît de tare că biata copilă nici n-ar fi putut să răspundă dacă ar fi ştiut ce.

– Nimic... nu mi-a spus nimic... ce s-a întîmplat cu tati? Poate că era rănit, avusese vreun accident – nu-şi putea imagina ce, dar mama scuipă cuvintele înainte ca ea să mai întrebe ceva.

– A plecat şi tu ai ştiut! Din vina ta... ne-ai făcut atîtea necazuri că acum el a plecat. Ai crezut că te iubeşte, nu-i aşa? Ei bine, uite: nu te iubeşte! Te-a părăsit aşa cum m-a părăsit şi pe mine. Nu ne mai vrea pe nici una... ticăloaso... din cauza ta, ştii doar. Din cauza ta! A plecat pentru că te urăşte la fel de mult ca şi mine, mai zise şi repezi o palmă răsunătoare pe obrazul fetiței. A plecat din cauza ta... acum nu te mai poate apăra nimeni!

În clipa aceea Gabriella înțelese totul. Tata le părăsise. De aceea venise noaptea la ea. Venise să o vadă pentru ultima oară... să-şi ia rămas-bun... şi acum rămăsese singură, față în față cu ura mamei sale. Noaptea trecută i-a spus că este

curajoasă... puternică. Nu mai avea acum decît amintirea cuvintelor lui. Şi le aminti în timp ce pumnii cădeau mai greu ca oricînd. Se luptă din răsputeri să nu plîngă, dar nu se mai putea stăpîni. Mama îi spusese că el o urăşte, dar ea ştia că nu este adevărat. Sau era? El nu o apărase niciodată, nu o salvase niciodată din mîinile mamei sale. Acum, cine ştie de ce, el o părăsise. Şi în clipa aceea simţi ridicîndu-i-se în gît ceva amar ca fierea – era frica.

5

Restul anului, pînă cînd Gabriella a împlinit zece ani, a fost ca un caleidoscop în care se mişcau umbre de coşmar. Tatăl ei dispăruse ca şi cum n-ar fi existat nicicînd. Nu a sunat niciodată, nu i-a scris niciodată, nu i-a explicat cum sau de ce se întîmplaseră toate astea, ce făcuse şi de ce.

În ziua în care Eloise a primit hîrtiile de la avocat, a fost atît de furioasă încît, cum era de aşteptat, a bătut-o pe Gabriella pînă a lăsat-o leşinată. S-a oprit numai pentru că obosise. Însă în zilele următoare nu a avut nici o milă faţă de fiica ei. Îi repeta întruna că tata o ura la fel de mult ca şi ea. Îi spunea că John nu mai avea nevoie de ea pentru că femeia cu care se căsătorea avea şi ea două fete care o şi înlocuiseră.

– Ele nu sînt ca *tine!* urla ea înveninată. Ele sînt frumoase, şi bune, şi bine crescute – tot ce nu eşti tu! Şi el le iubeşte, şoptea ea cu cruzime.

Pînă la urmă, Gabriella nu mai ştia ce să creadă. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în casă, citind şi scriindu-şi poveştile. Uneori îi scria tatălui, dar nu ştia unde să trimită scrisorile, aşa că în cele din urmă le rupea şi le arunca. John nu-i lăsase o adresă. Încercase să o găsească în hîrtiile mamei sale cînd ea nu era acasă, dar nu găsise nimic. Iar de întrebat, nu ar fi îndrăznit pentru nimic în lume. Ea ştia unde lucra tatăl ei atunci cînd plecase, dar cînd a sunat acolo, i s-a spus că el plecase de la bancă şi se mutase la Boston. Iar pentru Gabriella asta însemna că se afla pe altă galaxie. Cînd nu a primit nici de ziua ei vreun semn de la el, a înţeles că l-a pierdut pentru totdeauna.

Uneori, cînd îşi amintea de noaptea în care ei doi vorbiseră, o cuprindea panica. Ar fi vrut să-i fi spus atunci cît de mult îl iubeşte... dacă i-ar fi spus asta, poate că el ar fi rămas, poate că nu ar fi părăsit-o pentru cele două fetiţe despre care îi vorbea mama... care erau cu mult mai bune decît ea, pe care le iubea el acum. Poate că dacă s-ar fi străduit mai mult sau poate dacă nu ar fi fost nevoie să fie dusă la spital... dacă nu ar fi făcut-o pe mama să-i urască atît de mult pe amîndoi, poate că el nu ar fi fugit. Dar dacă el a murit şi totul nu era decît o minciună? Dacă el a avut un accident? Gîndul ăsta îi tăia respiraţia. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dacă va uita cum arată? Uneori îi privea în neştire fotografia. Existau două fotografii de-ale lui prin casă. Dar într-o zi, cînd Eloise a surprins-o privindu-le, le-a luat şi le-a rupt bucăţele. Mai exista o fotografie şi în camera fetiţei, de pe cînd ea avea

cinci ani, dar mama a găsit-o şi pe aceea şi a rupt-o fără milă.

– Uită-l! Lui nu-i pasă de tine. De ce să-ţi pierzi vremea gîndindu-te la el? Fii sigură că nu mai vine să te salveze, o asigură ea, privind fără milă cum se umplu de lacrimi ochii fetiţei.

Singurul lucru care o mai atingea acum, în afara brutalităţilor mamei sale, era certitudinea că nu-l va mai vedea niciodată pe tatăl său şi, ceea ce Eloise avea grijă să repete întruna, faptul că nu o iubise niciodată. La început i-a fost greu să creadă, însă într-un tîrziu s-a gîndit că trebuia să fie adevărat. Tăcerea lui i-o confirma. Dar dacă tata o mai iubea totuşi, ea ştia că într-o bună zi va mai auzi de el. Iar ea nu putea decît să aştepte.

La un an după plecarea lui, Gabriella a petrecut Crăciunul singură în toată casa. Mama se dusese la prietenele ei, iar seara s-a întîlnit cu un bărbat din California. Era un bărbat înalt, brunet şi frumos, dar nu semăna deloc cu tatăl ei. Îi adresase o dată sau de două ori cîteva cuvinte, cînd venise să o ia pe mama în oraş, la cină, dar Eloise îl asigurase că nu era nevoie, nici de dorit să-i vorbească fetiţei. Gabriella este un copil foarte rău, îi explicase ea vag, dînd de înţeles că nu doreşte să intre în detalii. Iar el a înţeles că nu putea intra în graţiile lui Eloise dacă s-ar împrieteni cu fetiţa.

S-au perindat prin casă mulţi bărbaţi care o invitau în oraş, dar californianul a fost cel mai constant. Se numea Frank. Franklin Waterford. Gabriella nu ştia despre el decît că locuia la San Francisco şi în timpul iernii trăia la New York. Îl auzea

povestindu-i mamei sale despre California, despre cît de mult o să-i placă atunci cînd o va vizita. După accea, vreo şase săptămîni, mama a început să vorbească despre Reno. Dar ştia că nu o poate întreba nimic fără să-i stîrnească mînia.

Gabriella îşi văzu deci de viaţa ei, aşteptînd noutăţi, explicaţii, controlînd în fiecare zi poşta, în speranţa că va găsi o scrisoare de la tata în care să-i spună unde se află. Dar scrisoarea nu venea. Într-o zi, cînd Eloise a găsit-o controlînd plicurile, inevitabilul s-a produs. Însă bătăile erau acum mai puţin violente şi ceva mai rare. Mama era prea ocupată cu propria viaţă ca să-şi mai facă griji cu „educaţia" Gabriellei. De cele mai multe ori o informa că este o cauză pierdută, că nu se mai poate scoate nimic din ea. Pînă la urmă înţelesese şi tatăl ei, nu? Iar ei nu-i putea cere nimeni să-şi irosească viaţa pentru a se ocupa de ea. O lăsa deci în plata Domnului, să se descurce singură. De cele mai multe ori, copilul îşi pregătea singură de mîncare, dacă exista ceva de mîncare în casă, dar de cele mai multe ori nu exista nimic.

Menajera pleca la cinci fix, în fiecare după-amiază, dar de fiecare dată cînd se asigura că scapă de ochii stăpînei, îi lăsa ceva fetiţei pe sobă. Dacă îndrăznea să manifeste o prea mare grijă pentru Gabriella, menajera ştia că fetiţa va plăti un preţ prea mare. Jeanne ştia mai bine ca oricine că nu putea face nimic pentru acest copil. Tatăl ei dispăruse şi o lăsase pe mîna scorpiei. Jeanne nu putea decît să-i mai oblojească uneori vînătăile sau să-i lase cîte o supă caldă pe sobă. Uneori îşi dorea ca fetiţa să fugă de-acasă. I-ar fi fost mai bine singură,

pe stradă, decît cu mama ei. Aici nu avea decît haine şi un acoperiş deasupra capului, dar nici un pic de căldură, căci de dragoste nici nu putea fi vorba. Avea de mîncare doar atît cît să supravieţuiască şi nimănui nu-i păsa de ea. Dar Jeanne mai ştia că dacă Gabriella fugea, poliţia ar găsi-o şi ar aduce-o înapoi acasă. Ei nu se amestecau niciodată între părinţi şi copii, indiferent ce i-ar face Eloise. De o bună bucată de timp ştia toate astea şi Gabriella. Ştia că oamenii mari nu te ajută. Nu se amestecă, nimeni nu vine călare pe un cal alb să te salveze. De cele mai multe ori se prefac că nu văd anumite lucruri, închid ochii sau întorc spatele. Exact ca tata.

Pe măsură ce treceau lunile şi se apropia primăvara, accesele de furie ale lui Eloise se transformau în nepăsare. Părea să nu o mai observe pe Gabriella, să nu mai ştie de ea atîta vreme cît nu o vedea sau nu o auzea. În ultimul timp o bătuse doar o singură dată, şi anume atunci cînd fata se „prefăcuse" că nu o aude. Adevărul era că Gabriella nu mai auzea tocmai bine. Sunetele venite din anumite unghiuri sau acoperite de alte zgomote nu le distingea cum trebuie. Cel mai tare o deranja acest lucru la şcoală, dar ea nu se plînsese niciodată şi nimeni nu observase.

– Nu te face că nu mă auzi, Gabriella! ţipa ea şi se năpustea asupra ei cu pumnii.

Totuşi, în ultimul timp, Frank stătea foarte mult timp prin casa lor şi Eloise se purta cu grijă în preajma lui. Dar cînd el o dezamăgise cumva, sau nu venise, sau uitase să o sune – pentru toate se răzbuna pe Gabriella. „Te urăşte,

ticăloaso! Numai din cauza ta nu a venit în seara asta!" Fata nu se îndoia nici o clipă că n-ar fi adevărat, se întreba doar ce se va întîmpla atunci cînd el nu va mai veni deloc. Pentru moment nu se întrevedea o asemenea primejdie, deşi îl auzea adesea vorbind de întoarcerea la San Francisco, în aprilie, şi o vedea pe mama foarte nervoasă. Pentru Gabriella, nervozitatea asta prevestea un mare pericol.

De fiecare dată cînd venea el, închideau uşa de la bibliotecă, să poată vorbi în linişte, sau urcau în dormitorul mamei, unde rămîneau ore în şir. Nu-şi imagina ce puteau face acolo, pentru că era foarte multă linişte. Cînd ieşea din camera mamei, el îi zîmbea Gabriellei, dar nu se oprea niciodată să-i adreseze vreun cuvînt. Nici măcar nu o mai saluta.

În aprilie, aşa cum spusese, el s-a întors la San Francisco. Dar, spre nedumerirea Gabriellei, Eloise nu părea deosebit de afectată de această despărţire, ci mai degrabă fericită şi foarte ocupată. Abia dacă îi mai adresa vreun cuvînt fiicei sale, ceea ce, la urma urmei, era o adevărată binecuvîntare. Vorbea mult la telefon, cu aerul că pregătea tot felul de aranjamente, şi cobora întotdeauna glasul cînd Gabriella intra în cameră, ca şi cum avea nişte secrete. Oricum, Gabriella tot nu auzea.

La trei săptămîni după plecarea lui, Eloise a început să scoată valizele din boxă şi să împacheteze. Părea că vrea să-şi ia toate lucrurile. La multe zile după aceea i-a spus şi Gabriellei să-şi strîngă propriile lucruri într-o valiză.

– Unde plecăm? a întrebat fata. Nu obişnuia să pună întrebări, dar acum nu ştia de ce fel de haine va avea nevoie.

– Eu plec la Reno, i-a răspuns mama simplu, dar Gabriella nu a înţeles nimic din acest răspuns.

Nu mai îndrăzni să întrebe unde se află Reno, cît timp vor sta acolo, rugîndu-se în sinea ei să fi ales hainele potrivite. Se duse în camera ei şi începu să împacheteze. Se întreba dacă acolo îl vor găsi pe Frank. Nici măcar n-ar fi putut spune dacă îi place sau nu de el. Nu ştia decît că este un bărbat frumos şi foarte politicos cu mama ei. Nu ţipau niciodată unul la altul, cum se întîmpla cu tata. Oare cum se va purta cu ea? Va începe oare să o urască şi el? Nu ştia ce să spună şi, pentru a se elibera de atîtea griji, începu să scrie poveşti despre el. Eloise le-a găsit însă, i le-a luat şi le-a rupt, apoi i-a spus că este o curvuliţă care umblă după el. Gabriella nu a înţeles ce a vrut să spună mama şi nici de ce era atît de furioasă. Pentru că ea îl descrisese pe Frank ca pe Făt-Frumos din poveştile pe care le citise.

Şi într-o dimineaţă însorită de primăvară, la două săptămîni după Paşti, pe cînd erau la micul dejun, mama a privit-o zîmbind, poate pentru prima oară în viaţa ei. Gabriella s-a speriat. În ochii mamei lucea o luminiţă care o avertiza că, de fapt, o aşteaptă necazuri. Însă Eloise o anunţă scurt:

– Mîine plec la Reno. Părea fericită. Ţi-ai făcut bagajele?

Fata dădu din cap în semn că da, le făcuse. După micul dejun, Eloise i-a inspectat camera şi valiza, părînd mulţumită. Privi în jur, verificînd dacă mai rămăsese ceva, dar şi acum se

dovedi că nu ar avea obiecţii. Pe pereţii camerei nu erau tablouri. Nu fuseseră niciodată. Unica fotografie a tatălui său dispăruse de mult. Nimic nu mai împodobea încăperea.

– Nu vei avea nevoie de haine elegante, Gabriella, aşa că poţi scoate rochia roz din valiză.

Fetiţa s-a grăbit să o atîrne la loc pe umeraş.

– Să nu uiţi să-ţi iei hainele de şcoală.

Instrucţiunile lui Eloise erau confuze, dar Gabriella îşi luase totuşi cîteva uniforme, pentru că erau comode şi călduroase şi pentru că nu ştia cît timp vor rămîne la Reno.

Eloise se întoarse şi o privi, anunţînd-o cu sarcasmul atît de bine cunoscut:

– Tatăl tău se căsătoreşte în iunie. Sînt convinsă că îţi face plăcere să afli.

Gabriella simţi o uşurare, împletită cu dezamăgirea la gîndul că tata nu se va mai întoarce niciodată. Bănuise, dar acum era sigură. Era bine însă că trăieşte, că nu avusese vreun accident, pentru că numai astfel putea să justifice ea lunga lui tăcere.

– Nu vei mai auzi niciodată de el, repetă mama pentru a mia oară. Nu-i pasă de noi. Niciodată nu i-a păsat. Niciodată nu ne-a iubit – nici pe mine, nici pe tine. Vreau să ţii minte acest lucru, Gabriella. *Niciodată* nu te-a iubit! Eloise o fulgeră cu o privire furioasă, părînd să aştepte un răspuns. Gabriella încremenise însă. Ştii asta, nu-i aşa?

Gabriella dădu din cap fără să scoată o vorbă. Ar fi vrut să spună că nu o crede, dar ar fi putut s-o coste viaţa.

Acum devenise mult mai înțeleaptă. Poate că, într-adevăr, el nu o iubise niciodată, deşi încă îi venea greu să creadă. Îşi mai amintea expresia ochilor lui din ultima noapte cînd venise în camera ei. Ochii lui spuneau că o iubeşte, indiferent de ce spunea mama. Doamne, totul era atît de confuz!

În seara aceea, Eloise a ieşit cu prietenii. Gabriella şi-a pregătit un sandviş pe care l-a mîncat la bucătărie. Casa era liniştită şi calmă. Se gîndea la călătoria pe care aveau să o facă a doua zi. Pentru ea era un mister ce le aştepta la Reno sau de ce plecau acolo, dar ştia că trebuie să aştepte pentru a afla răspunsul la aceste întrebări. O întrista gîndul că pleacă de acasă. Asta era casa în care trăise împreună cu tatăl ei. Încă şi-l imagina urcînd scările, încă îi mai simțea parfumul loțiunii de după bărbierit. Dar, desigur, nu vo lipsi foarte mult. Poate că Frank le va aştepta acolo şi de data asta îi va vorbi şi ei. Poate se va purta frumos cu ea şi, dacă ea va fi foarte, foarte cuminte, dacă se va strădui să nu-l enerveze, poate că el o va îndrăgi. Îşi promise să-şi dea toată silința, apoi urcă în camera ei.

Dormea cînd s-a întors mama, noaptea tîrziu. Eloise urcă în dormitorul ei şi se dezbrăcă zîmbind la gîndul unei vieți noi, plină de promisiuni. Era momentul să închidă definitiv uşa, lăsînd în urmă toate dezamăgirile. Abia aştepta să plece. Plănuise să plece în seara următoare, cu trenul, dar nu-i spusese nimic Gabriellei.

Ca să nu întîrzie, fetița s-a trezit în zori şi cînd Eloise a coborît la micul dejun, a aşteptat-o cu cafeaua pregătită. Cu

îndemînarea dobîndită cu preţul atîtor lacrimi, îi turnă cafeaua mamei sale, fără să verse nici o picătură. Eloise nu spuse nimic – semn bun deocamdată. Dar nu se ştia niciodată de unde putea veni furtuna.

Trecu mai bine de o jumătate de oră pînă cînd mama catadicsi să-i adreseze un cuvînt, întrebînd-o dacă este gata. Era. Înainte de a coborî, încuiase valiza, îmbrăcase o fustă gri, un pulover alb şi împăturise atent blazerul bleumarin, alături de bereta de marinar şi mănuşile albe pe care le purta de cîte ori ieşeau împreună. Cu părul strîns la spate în coadă de cal şi cu frumoşii ei ochi albaştri, fetiţa arăta minunat. Avea zece ani şi era un copil adorabil.

Eloise o aşteptă să urce să-şi ia lucrurile şi să coboare. Cînd ajunse jos, observă că mama nu-şi adusese valizele. Se gîndi că Eloise se aştepta să i le aducă ea şi se întoarse imediat.

– Unde mai pleci acum? o întrebă Eloise exasperată. Mai avea o mulţime de lucruri de făcut şi nu dorea să piardă nici o clipă.

– Să aduc bagajele tale, spuse Gabriella grav.

– Fac eu asta mai tîrziu, acum grăbeşte-te!

Gabriella nu mai înţelegea nimic, dar nici nu putea cere explicaţii, nici chiar acum, în al doisprezecelea ceas, cînd se pregăteau să iasă din casă. Observă că mama îmbrăcase o fustă şi un pulover vechi pe care le purta de obicei prin casă. Nu avea aerul că se gătise pentru o călătorie. Nu-şi pusese nici măcar pălăria, lucru rar pentru ea. Gabriella o urmă însă fără să scoată o vorbă, ducîndu-şi valiza. Privi în urmă la

casa în care avusese parte de atîta durere şi o străbătu un fior de spaimă. Ceva nu era în regulă. Ştia. Îşi dori brusc să o ia la fugă înapoi, să se ascundă în debaraua din hol. Nu o mai făcuse de mult, învățase că nu treaba asta înrăutățea lucrurile. Totuşi, acum, orice i se părea mai bun decît să o urmeze pe mama spre ceva necunoscut, ceva poate mai rău decît ceea ce trăise în această casă.

– Nu pierde timpul, Gabriella. Nu am toată ziua la dispoziție, se răsti Eloise şi ieşi țanțoş pe trotuar, făcînd semn unui taxi.

Dar mama nu-şi luase valizele! Şi Gabriella înțelese că mama nu avea de gînd să rămînă acolo unde o ducea pe ea. Dar unde o ducea, acum, într-o duminică dimineața, cu valiza?

Eloise îi indică şoferului o adresă pe care Gabriella nu o recunoscu – în East Forties. În timp ce maşina se strecura pe străzile oraşului, Gabriellei i se strînse inima de frică. Nu-şi permitea să pună însă nici o întrebare, de teamă că va trebui să plătească mai tîrziu. Mama nu avea chef de vorbă, privea îngîndurată pe geam, nu avea să-i spună nimic fiicei sale. Îşi consultă de vreo două ori ceasul şi păru mulțumită că se înscrisese în program. Cînd au ajuns în fața unei clădiri cenuşii, impunătoare de pe strada Patruzeci şi opt, lîngă East River, fetiței îi tremurau mîinile şi i se făcuse greață. Poate că de data asta făcuse ceva cu-adevărat îngrozitor şi mama o ducea la poliție sau aşa ceva, să fie pedepsită de altcineva. Orice era posibil în biata ei viață. Pentru Gabriella nu existase niciodată siguranță – nicăieri.

Mama plăti taxiul şi coborî din maşină înaintea fetiţei care se mişca enervant de încet, împovărată de greutatea valizei. Pe clădire nu se vedea nimic care ar fi indicat ce se află acolo, nici de ce venise ea aici. Mama sună, apoi bătu în uşă cu un inel metalic. Gabriellei i se păru neobişnuit de austeră această clădire. Au aşteptat cîteva momente interminabile pînă cînd le-a deschis cineva. Gabriella a cercetat îndelung faţa mamei sale, apoi a lăsat ochii în jos, ca să nu-i vadă lacrimile care ameninţau să-i năpădească obrajii. Îi tremurau picioarele de spaimă. Într-un tîrziu, cu o încetineală exasperantă, uşa s-a întredeschis, lăsînd să se vadă un chip micuţ, delicat.

– Da?

Gabriella, din spatele mamei sale, nu vedea bine dacă persoana era femeie sau bărbat. Faţa, atît cît îşi putea da ea seama, părea să nu aibă sex, nici vîrstă.

– Sînt doamna Harrison şi sînt aşteptată, spuse Eloise scurt, enervată de încetineala interlocutoarei. Şi mă grăbesc, adăugă ea, în timp ce uşa se închise.

– Mami, scînci Gabriella, uitînd de înţelepciunea de a tăcea. Mami... Vocea ei se pierdu într-o şoaptă tremurătoare cînd Eloise se întoarse amenințător spre ea.

– Taci din gură, Gabriella! Nu este nici timpul, nici locul să-ţi uiţi bunele maniere. Aici nu te va suporta nimeni cum te-am suportat eu...

Înseamnă că era adevărat... o ducea la închisoare... sau la poliţie... sau într-un loc unde să fie pedepsită pentru faptele ei care le costaseră plecarea tatălui ei! Acum avea să plătească

pentru asta. Ochii i se umplură de lacrimi. Se simțea de parcă ar fi fost condamnată la moarte. Stătea aici, în fața ușii, și nu înțelegea ce se întîmplase cu excursia la Reno. Oare aici era Reno? Așa se numea locul acesta?

Exact în clipa în care aceste gînduri îi dădeau frisoane de spaimă, ușa se deschise, lăsînd să se vadă întunecimea unei caverne care se întindea în spatele unei femei bătrîne, îmbrăcată în veșminte negre. Gabriellei i se păru că seamănă cu o vrăjitoare. Purta un șal negru peste haine și mergea sprijinindu-se în baston. Le făcu semn să înainteze în întuneric. Gabriellei i se tăie respirația și, pe drum, scăpă un hohot de plîns, dar mama o apucă strîns de braț, silind-o să înainteze. Ușa se închise cu zgomot în urma lor. Nu se auzea decît plînsul copilei.

– Maica Gregoria vă va primi îndată, îi spuse bătrîna lui Eloise, fără s-o privească pe fetiță. Eloise o fulgeră furioasă pe fiica ei și o smuci din nou.

– Încetează imediat! porunci ea, scuturînd-o mai tare pentru a-și sublinia nemulțumirea, dar nu îndrăzni mai mult. Nu suport să te aud smiorcăindu-te. Poți să plîngi cît vrei după ce plec eu, și sînt sigură că o vei face, dar acum scuteşte-mă! Eu nu sînt ca tatăl tău și nu accept să te porți așa. Nici măicuțele de aici nu acceptă. Știi ce le fac călugărițele copiilor obraznici? Nu mai răspunse la propria întrebare, dar Gabriella o privi îngrozită. Nu văzu decît crucifixul pe care sîngera Iisus și începu să plîngă și mai tare. Era cu-adevărat cea mai neagră zi din viața ei. Nu-și dorea decît să moară cît

mai repede, înainte ca măicuţele să o pedepsească pentru păcatele comise în scurta ei viaţă. Habar nu avea de ce se află aici, nici cît timp va sta, însă prezenţa valizei nu era, desigur, un semn bun.

Hohoti din ce în ce mai tare, incapabilă să se mai stăpînească, şi nici un avertisment al lui Eloise nu mai putu să o oprească. Plîngea încă atunci cînd bătrîna călugăriţă se întoarse şi le anunţă că maica stareţă le poate primi. Au pornit în urma femeii pe un coridor lung şi întunecos, luminat ici-colo de mănunchiuri mici de lumînări. Undeva departe, Gabriella auzi voci cîntînd un cîntec trist.

Bătrîna călugăriţă se opri în faţa unei uşi mici şi le făcu semn să intre, apoi se îndepărtă tîrîndu-şi picioarele pe dalele de piatră, atît de silenţios, încît părea să plutească. Gabriella privi în urma ei şi începu să tremure convulsiv, cuprinsă de friguri. Eloise o apucă iar de mînă şi o trase înăuntru, în camera în care erau aşteptate. Cînd intră şi privi în jurul ei, hohotele Gabriellei se înteţiră. Acolo se afla o călugăriţă cu privirea de gheaţă şi o faţă de granit, stînd în spatele unui birouaş. Pe frunte avea o pînză albă, apretată, iar restul veşmîntului era negru. Gabriella observă că era foarte înaltă. Adică mai înspăimîntătoare. Şi parcă nu avea mîini. Ţinea braţele încrucişate la piept, ascunse în mîneca largă a rasei, şi le privea calm pe Eloise Harrison şi pe fiica ei. Singurul ornament îl constituia şiragul de mătănii de la brîu. Nu purta nici un însemn care să ateste importanţa ei în cadrul Ordinului, nu se vedea că ea era stareţa, dar Eloise o ştia. Se întîlniseră

de două ori în ultimele luni ca să facă aranjamentul necesar pentru primirea Gabriellei. Însă călugărița nu se aștepta ca fetița să fie atît de speriată, presupunînd că fusese pusă la curent cu planurile mamei sale.

– Bună ziua, Gabriella, o salută ea solemn. Eu sînt maica Gregoria. Vei rămîne un timp la noi, așa cum cred că ți-a spus mama ta. Buzele ei nu zîmbeau, dar avea o privire blîndă.

Gabriella nu vedea însă nimic, nu era în stare decît să plîngă, dînd din cap pentru a da de înțeles că nu dorea să rămînă aici și că mama nu-i spusese nimic.

– Ai să rămîi aici cît timp sînt plecată eu la Reno, zise Eloise cu un glas inexpresiv, în timp ce starețа le privea atent, înțelegînd că Gabriella nu știuse nimic, dezaprobînd purtarea lui Eloise față de copil.

Gabriella își privea mama cu o spaimă evidentă.

– Și cît timp o să fii plecată? Oricît detesta viața pe care o dusese, asta era tot ce avea. Privindu-și mama, Gabriella se întrebă dacă nu cumva aceasta era pedeapsa pentru faptul că o urîse vreme de atîția ani. Poate că mama a știut tot timpul, iar acum o lăsa aici să fie torturată și pedepsită pentru gîndurile ei păcătoase.

– Voi sta la Reno șase săptămîni, spuse Eloise răspicat, ținîndu-se departe de copilul disperat.

– O să merg la școală? întrebă Gabriella înecată de lacrimi. Acum sughița și abia mai respira.

– Vei învăța cu noi, răspunse maica Gregoria cu o voce liniștită, dar care nu avu darul să o calmeze pe fată.

Nimic nu-i era cunoscut aici, o speria gîndul să rămînă. În clipa aceea ar fi preferat să plece acasă cu mama ei, în iadul cunoscut măcar. Dar nu i se dădea posibilitatea să aleagă.

– Mai avem doi copii aici, explică maica stareță. Sînt două fetițe mai mari ca tine. Surori. Una are paisprezece ani, cealaltă șaptesprezece. Cred că o să-ți placă de ele. Au fost fericite la noi.

Nu-i spuse însă că fetele trăiau în mănăstire pentru că erau orfane. Părinții lor muriseră într-un accident de avion cu un an în urmă, iar bunica, cea care le luase în grijă, singura lor rudă în viață, murise de Crăciun. Erau verișoarele uneia dintre călugărițe și pentru moment, pînă se găsea altă soluție, locuiau aici. Cît despre Gabriella, situația era temporară. Două luni, spusese mama fetei, cel mult trei, însă Gabriellei nu-i comunicase acest lucru. Maica Gregoria le studia. Părea că fetița se teme, de fapt, de mamă. Știa că tatăl le abandonase și că intenționa să se recăsătorească peste puțin timp. Eloise nu-i vorbise însă nimic despre planurile ei, spunînd doar că avea nevoie de un loc unde să lase copilul pînă cînd termina cu divorțul la Reno. Desigur, pe maica stareță nu o interesau toate acestea, dar era dispusă să-i ofere un acoperiș copilului.

Gabriella continua să plîngă. Toate trei se priveau stînjenite. Eloise se uită la ceas.

– Trebuie să plec. O mînă se agăță brusc de fusta ei.

– Te rog, mami, nu pleca... Te rog... o să fiu bună... jur... te rog, lasă-mă să vin cu tine...

– Nu fi ridicolă! țipă Eloise, trăgîndu-se înapoi cu o

repulsie evidentă. Faptul că se afla atît de aproape de ea, că Gabriella se agăța de ea o făceau să-şi dorească să o ia la fugă.

– Reno nu este un loc potrivit pentru copii, interveni maica stareță ferm. Nici pentru adulți, de altfel, continuă ea pe un ton dezaprobator. Mama ta o să se întoarcă repede, Gabriella. Timpul trece ca vîntul, spuse ea blînd.

Vedea însă că fetița se sufoca de spaimă, lucru care nu părea să o impresioneze pe mamă. Nici măcar nu o lua în seamă. Stareța îi făcu un semn imperceptibil cu capul, să plece. Într-o secundă, Eloise îşi luă poşeta, îi strînse mîna, apoi zăbovi puțin, privindu-şi fiica cu un mic zîmbet de triumf la gîndul că scăpa de ea.

– Să fii cuminte, spuse. Să nu le faci necazuri. O să mi se spună, te asigur.

Amîndouă ştiau ce înseamnă asta, însă Gabriellei nu-i mai păsa. O cuprinse cu amîndouă brațele pe după talie şi plînse – pentru mama pe care nu a avut-o niciodată, pentru tatăl pe care îl iubise şi îl pierduse. Toată purtarea ei exprima o prăpastie de singurătate şi suferință care pentru Eloise nu însemna nimic. Maica Gregoria privea disperarea copilului, aşteptînd să vadă dacă Eloise o va săruta sau o va mîngîia cumva, însă femeia se smulse din brațele copilei şi o împinse hotărît.

– La revedere, Gabriella, spuse cu glas de gheață.

Fetița ridică privirea spre ochii bătrîni şi înțelepți ai călugăriței, care înțelegea mai mult decît ar fi trebuit. Gabriella

ştia acum ce înseamnă să fii abandonată. O privi îndelung pe mama sa şi un hohot imposibil de stăpînit răsună în încăpere. Eloise ieşi fără să mai arunce nici o privire în urmă şi închise ferm uşa după ea.

Timp de o clipă, o fărîmă de timp, micuţă cît viaţa ei, Gabriella înţelese că rămăsese singură. Privirea înţeleaptă a bătrînei călugăriţe întîlni privirea copilului. Erau două suflete care călătoriseră departe, văzuseră multe în viaţă şi, în cazul Gabriellei, la o vîrstă mult prea fragedă. Fetiţa rămăsese nemişcată, scuturată de hohote înăbuşite. Bătrîna se apropie de ea şi, fără o vorbă, o luă în braţe şi o strînse la piept.

Ar fi vrut să ţină acest copil departe de lumea care o rănise atît de adînc, încît aproape că nu se mai putea îndrepta nimic. Tot ceea ce ştia şi simţea maica Gregoria, toate convingerile ei erau exprimate în această îmbrăţişare. Pusese în acest gest tot binele pe care i-l dorea năpăstuitei copile. Gabriella o privi uluită, apoi închise ochii, ştiind fără să i se spună ce se întîmpla între ele, ce descoperea ea între braţele acestei femei. Se ghemui în blîndeţea îmbrăţişării, zăgazurile lacrimilor cedară şi fetiţa plînse amarnic pentru toate pierderile pe care le suferise, pentru toate durerile, tristeţile, spaimele şi dezamăgirile de care avusese parte în scurta ei existenţă. Orice i s-ar mai întîmpla, cu înţelepciunea celor zece ani ai ei, Gabriella înţelese că aici era în siguranţă.

6

Prima masă pe care a luat-o Gabriella la mănăstirea St. Matthew a fost un ritual care, la început, i s-a părut extrem de ciudat, însă în cele din urmă i-a oferit o mîngîiere surprinzătoare. Era unul dintre rarele momente ale zilei în care călugăriţele aveau voie să facă conversaţie. Cu o oră înainte de masă, Gabriella a însoţit-o pe maica Gregoria în biserică, împreună cu întreaga comunitatea de maici. Au impresionat-o numărul lor mare şi austeritatea ce a domnit tot timpul cît au zăbovit acolo, rugîndu-se în tăcere. În sala de mese însă, ceea ce la început i s-a părut a fi un cîrd de femei fără chip, îmbrăcate în negru, a devenit curînd un grup de persoane fericite, care rîdeau şi vorbeau nestingherite.

Gabriella observă cu surprindere că unele dintre ele erau foarte tinere. Mănăstirea avea aproape două sute de călugăriţe şi mai mult de cincizeci dintre ele erau aspirante şi novice,

dintre care cele mai multe în jur de douăzeci de ani. Cîteva erau cam de vîrsta maicii Gregoria şi alte cîteva erau foarte bătrîne. Cele mai multe predau la şcoala St. Stephen din apropiere, altele munceau ca surori la Spitalul Săracilor. Conversaţia lor din timpul mesei a cuprins cele mai diverse subiecte, de la politică la probleme medicale sau la întîmplări petrecute la şcoală. Glumeau, se tachinau, iar pînă la sfîrşitul mesei fiecare a găsit prilejul să-i spună un cuvînt bun Gabriellei. Chiar şi bătrîna care le deschisese uşa şi o speriase pe Gabriella la sosire. Ea se numea sora Mary-Margaret şi Gabriella află foarte repede că toată lumea o iubea. În tinereţe fusese misionară în Africa, iar la St. Matthew se afla de mai bine de patruzeci de ani.

Gabriella era foarte nedumerită. Ajunsese pe neaşteptate în sînul unei familii de două sute de femei iubitoare. Cel puţin deocamdată nu părea să existe vreuna mai severă. Fetiţa nu mai întîlnise niciodată atîţia oameni fericiţi la un loc. După ce păşise timp de zece ani pe un teren minat, veşnic pregătită să evite furiile mamei sale, acum i se părea că pluteşte pe un nor pufos. Multe măicuţe se opriră şi se prezentară, vorbind cu ea. Copila se strădui să le reţină numele, dar, evident, erau prea multe: maica Timothy... maica Elizabeth Immaculata... maica Ave Regina... maica Andrew sau „Andy", cum îi spuneau ele... maica Joseph... şi unicul nume pe care îl reţinu pe loc – maica Elizabeth, sora Lizzie. Era o femeie frumoasă, cu tenul alb şi ochi mari, verzi, care i-a zîmbit din prima clipă.

– Eşti cam micuţă să devii călugăriţă, Gabbie, nu crezi? Însă Dumnezeu ne poate ajuta pe toate.

Nimeni nu-i mai spusese vreodată Gabbie, iar ochii veseli care o priveau erau cei mai blînzi şi cei mai fericiţi pe care îi văzuse vreodată. Ar fi vrut să stea lîngă ea şi să vorbească întruna. Era aspirantă şi în curînd avea să devină novice. I-a spus că a simţit chemarea încă de la paisprezece ani, cînd se îmbolnăvise de pojar.

– Poate că ţi se pare nefiresc, dar să ştii că se întîmplă uneori.

Avea douăzeci şi unu de ani şi muncea la secţia de pediatrie a Spitalului Săracilor. S-a simţit imediat atrasă de copilul acela cu ochi atît de frumoşi şi atît de trişti. Se citea uşor povestea copilei, o poveste pe care o va afla, probabil, dar care o costase scump pe micuţă. Momentul cel mai impresionant pentru Gabriella a rămas însă acela de dimineaţă, cînd plecase mama ei. Nu-şi putea explica ce se întîmplase, însă ştia că în braţele maicii Gregoria o descoperise pe mama pe care nu o avusese, ba chiar începea să înţeleagă de ce doreau tinerele acestea să trăiască aici. Maica superioară o urmărea atent în timp ce fetiţa stabilea primele relaţii cu celelalte călugăriţe. Era un copil timid şi oarecum fragil. Cu toate acestea, emana un fel de forţă, o profunzime a sufletului care sfida vîrsta şi un mod foarte precaut de a-i aborda pe cei din jur. Bătrîna a înţeles repede că Gabriella era un copil rănit sufleteşte, că suferise mult. Şi totuşi, fetiţa părea dornică să se exprime, să se alăture celorlalţi. În comunitatea lor mai primiseră copii, aproape la fel de mutilaţi ca şi ea, însă

călugăriţa intui că Gabriella deţinea o forţă interioară impresionantă.

În cele din urmă le-a cunoscut şi pe cele două „interne", orfanele care locuiau în mănăstire de la Crăciun. Cea mică era o fetiţă frumoasă, care tînjea după lumea de afară şi se revolta împotriva restricţiilor. O chema Natalie şi visa la o viaţă plină de băieţi şi de haine elegante, ofta după un cîntăreţ pe nume Elvis. Sora ei mai mare, Julie, se simţea bine departe de lume, cuibărită în siguranţa pe care i-o oferea mănăstirea. Se ruga întruna de maica Gregoria să o lase să rămînă acolo, să nu mai caute o altă locuinţă pentru ea. Cînd s-au cunoscut, Julie n-a prea ştiut ce să vorbească cu Gabriella, însă Natalie a întîmpinat-o cu o ploaie de şoapte, de chicoteli şi secrete. Dar după cîteva minute petrecute cu ea, Natalie i-a şoptit maicii Lizzie că Gabriella nu era decît un „copilaş". A asigurat-o însă că va fi bună cu ea, pentru că ea avea să rămînă scurt timp printre ele şi toată lumea considera că în curînd va începe să plîngă de dor de-acasă. Şi de părinţi.

În noaptea aceea, însă, Gabriella nu s-a gîndit la părinţii ei, ci la femeia care o ţinuse în braţe şi o consolase. Îşi aminti strînsoarea braţelor care o făcuseră să se simtă în siguranţă, departe de toate suferinţele trecute. Nu mai cunoscuse pe nimeni aşa ca maica superioară şi, ca şi Julie, se întreba dacă n-ar putea rămîne acolo pentru totdeauna.

Cele trei fete împărţeau o cămăruţă simplă, cu fereastră îngustă, care dădea spre grădina mănăstirii. Întinsă în pat, nemişcată, Gabriella se întrebă unde putea fi mama ei în

noaptea aceea – acasă, în tren? Şi cît de repede se va întoarce din locul acela misterios care se numea Reno. Cît despre ea însăşi, fetiţa ştia cu o certitudine de nezdruncinat că pentru prima oară în viaţa ei nu avea de ce să se teamă, că aici era în siguranţă. Era o adevărată binecuvîntare faptul că mama o adusese aici.

Adormi gîndindu-se la toate cîte i se întîmplaseră în ziua aceea.

A doua zi de dimineaţă a fost trezită la ora patru, la fel cu toată lumea. Cele trei fete au petrecut vreme de două ore în biserică, împreună cu călugăriţele, rugîndu-se în tăcere, apoi, înainte de răsăritul soarelui, întreaga comunitate a început să cînte. Gabriella gîndi că nu auzise niciodată un cîntec atît de frumos. Vocile lor se înălţau la unison, preamărindu-l pe Dumnezeul pe care ea îl implorase ani de-a rîndul şi de a cărui existenţă se îndoise adesea. Dar aici, sub puterea credinţei şi dragostei lor, dragostea Lui faţă de ele părea evidentă, de nezdruncinat, iar siguranţa pe care le-o oferea părea certitudine. Cînd au intrat în sala de mese, Gabriella s-a simţit împăcată, liniştită în prezenţa călugăriţelor.

Micul dejun era o masă tăcută, era momentul contemplării şi al pregătirii pentru ce le va aduce lumea de dincolo de zidurile mănăstirii, la spital şi la şcoală. După aceea, tinerele călugăriţe s-au despărţit cu o scurtă înclinare a capului şi s-au îndreptat spre chilii sau spre dormitoare, în funcţie de vîrstă, vîrstă care stabilea statutul în ierarhia mănăstirii. Călugăriţele bătrîne aveau chilii separate, novicele şi

aspirantele dormeau în dormitoare mici, ca şi cele trei fete. Apoi, la şapte şi jumătate, Julie, Natalie şi Gabriella au trecut într-o mică sală de clasă amenajată pentru ele, unde le predau două călugăriţe pensionare. Au lucrat mult pînă la amiază, şi-au făcut temele, apoi au luat masa de prînz doar cu cîteva călugăriţe dintre cele care nu munceau în afara mănăstirii.

Gabriella nu a mai întîlnit-o toată ziua pe maica Gregoria. De fapt, nu a văzut-o pînă seara, la cină, cînd ochii copilei, ca şi ai măicuţei s-au luminat de bucuria revederii. S-a apropiat de ea şi maica a întrebat-o cum s-a simţit în prima zi.

– Ai lucrat cu spor la şcoală?

Gabriella încuviinţă dînd din cap şi zîmbind prudent. Fusese mult mai greu ca la şcoală – fără pauze, fără jocuri de relaxare –, dar se simţise bine. Atmosfera din jurul ei era paşnică, toată lumea avea ceva de făcut şi îşi vedea de treabă. Aici, totul era altfel faţă de viaţa pe care o dusese acasă. Iar femeile acestea erau chiar opusul mamei sale. Nu existau vanitate, nici supărare sau mînie. Viaţa călugăriţelor era în întregime dăruită dragostei pentru semenii lor, armoniei. Şi toate păreau uimitor de fericite. Aşa s-a simţit şi Gabriella, pentru prima oară în viaţa ei.

După masa de seară au venit doi preoţi pentru spovedanie. Veneau de patru ori pe săptămînă şi călugăriţele se aliniau în linişte în capelă, aşteptîndu-şi rîndul. Măicuţa Lizzie a întrebat-o dacă vrea să li se alăture. Spovedania călugăriţelor era scurtă de obicei, uneori mai lungă, apoi

maicile se rugau sau îndeplineau penitența care le fusese recomandată.

Spovedania Gabriellei a fost foarte scurtă, dar interesantă pentru preotul care a ascultat-o. După ce i-a spus cît a trecut de la ultima spovedanie, ea a recunoscut păcatul de a o urî adesea pe mama ei.

– De ce, copila mea? a întrebat-o el blînd.

Dintre cei doi preoți, el era cel mai în vîrstă, oficiant de peste patruzeci de ani, cu o mare dragoste pentru copii. Auzi prin grilaj vocea firavă a fetiței, știa de la maica Gregoria de venirea ei, dar nu o întîlnise înainte de spovedanie.

– De ce îi îngădui diavolului să te facă să o urăști pe mama ta?

A urmat o lungă tăcere înainte ca fetița să răspundă:

– Pentru că mă urăște, răspunse cu un firicel de voce, convinsă de adevărul celor spuse.

– O mamă nu-și urăște niciodată copilul. Niciodată. Dumnezeu nu ar îngădui așa ceva.

Însă Dumnezeu îngăduise să i se întîmple multe necazuri, de care era sigură că nu aveau parte și alți copii. Poate că ea era o fetiță rea sau poate că Dumnezeu o ura, deși aici, la St. Matthew, nu mai era convinsă de acest lucru.

– Știu că mama mea mă urăște.

Preotul a negat din nou, i-a cerut să spună de zece ori Ave Maria, gîndindu-se cu dragoste la mama ei de cîte ori va spune rugăciunea, și să fie încredințată că mama ei o iubește. Gabriella nu l-a contrazis, însă și-a dat seama că ea păcătuise

mai mult decît înțelegea preotul, pentru că ea o ura foarte, foarte tare pe mama.

Şi-a rostit rugăciunile în tăcere, alături de celelalte călugărițe, apoi s-a întors în camera ei. Natalie citea o revistă pe care o cumpărase pe ascuns, în care scria despre Elvis, în timp ce Julie o amenința că o va spune maicii Timmie. Gabriella le-a lăsat în pace şi s-a gîndit la ceea ce-i spusese preotul, întrebîndu-se dacă îşi va petrece eternitatea în iad din cauza urii pe care o simțea pentru mama ei. Ceea ce nu ştia însă nici ea şi nu ştiau nici ceilalți era faptul că ea fusese deja în iad de cînd se născuse.

A dormit ghemuită într-un colț al patului, ca întotdeauna, iar dimineața, cînd se îmbrăcau să meargă la capelă, cele două fete au tachinat-o, spunîndu-i cît de caraghios li se păruse cînd se uitaseră în pat şi crezuseră că nu e nimeni acolo.

Ziua următoare a decurs după acelaşi tipic şi, încet-încet, Gabriella s-a obişnuit cu viața printre călugărițe şi cele două orfane. A învățat imnurile, s-a obişnuit cu felul lor de viață, cu rugăciunile de dimineață, de după-amiază şi de seară. Cădea în genunchi pe dalele de piatră atunci cînd sunau clopotele, exact ca măicuțele. Pînă la jumătatea lunii mai le cunoştea pe toate după nume, ştia ce le place şi ce nu, zîmbea mai tot timpul. O căuta pe maica Gregoria – nu-i spunea cine ştie ce, dar îi plăcea să stea cu ea.

La sfîrşitul lunii, maica superioară a chemat-o în biroul ei. Nu mai fusese acolo de la venire şi acum i se părea foarte

departe ziua aceea. Trecuseră şase săptămîni de cînd trăia aici şi nu primise nici măcar o carte poştală de la mama. Cu toate că nu avea veşti de la ea, ştia că se va întoarce curînd acasă.

Acum se întrebă dacă nu greşise cu ceva. Sora Mary-Margaret o anunțase că este chemată şi cererea i se păruse alarmant de oficială.

– Eşti fericită aici, copila mea? o întrebă maica Gregoria, zîmbind.

Ochii albaştri ai fetiței exprimau o voință impresionantă pentru vîrsta ei. Acum zîmbea mai des, însă tot se mai simțea distanța pe care o impunea acelora de care se temea că ar putea să o rănească. Maica Gregoria observase că ea se spovedea adesea, se temea că o mai chinuiau demonii pe care nu-i dezvăluise nimănui. Rămăsese încă un copil foarte retras.

– Te simți aici ca acasă?

– Da, maică superioară, răspunse Gabriella simplu, însă în privirea ei se citea îngrijorarea. S-a întîmplat ceva? Am făcut ceva ce nu trebuia? Voia să ştie imediat ce i se imputa şi ce pedeapsă i se cuvenea. Starea de aşteptare o teroriza.

– Nu te speria, Gabriella. Nu ai făcut nimic. De ce te temi? Erau atîtea întrebări la care ar fi vrut să audă răspunsul, dar, chiar şi după şase săptămîni, tot nu îndrăznea să le pună. Ştia că era prea devreme pentru a o aborda deschis, poate că aşa va fi mereu. Şi mai ştia că fetița avea dreptul la suferințele ei intime, la secrete, chiar şi la vîrsta aceea.

– Mi-a fost teamă că te-ai supărat pe mine. Cînd maica

Mary-Margaret mi-a spus că vrei să mă vezi în birou, am crezut că...

– Nu am vrut decît să vorbesc cu tine despre mama ta.

Un fior de spaimă o paralizã pe loc. Simpla menționare a numelui ei o umplea de groază, deşi ştia că o va vedea în curînd şi, într-un anume fel, îi simțea lipsa. Se rugase întruna să uite ura pe care o simțea, rostise de nenumărate ori Ave Maria, dar degeaba. Se întrebă brusc dacă nu cumva preotul îi spusese ceva maicii Gregoria. Călugărița văzu umbrele de pe chipul copilului, dar nu putu decît să bănuiască spaimele ce se ascundeau acolo.

– Am primit veşti de la ea ieri, continuă maica Gregoria. M-a sunat din California.

– Acolo este Reno?

– Nu, zîmbi bătrîna. Va trebui să-ți mai îmbunătățim cunoştințele de geografie. Reno este în Nevada, iar California este un alt stat.

Gabriella o privi nedumerită.

– Nu ar fi trebuit să fie la Reno?

– A fost la Reno. Acum a divorțat şi se află în California, la San Francisco.

– Acolo locuieşte Frank, o lămuri Gabriella.

Maica Gregoria cunoştea şi acest lucru. Vorbise îndelung cu Eloise, insistînd că ar trebui ca ea să vorbească personal cu fetița, însă ea îi comunicase foarte categoric că doreşte să-i lase această sarcină maicii superioare.

– Se pare că... Maica Gregoria inspiră adînc, căutîndu-şi

cu grijă cuvintele. Se pare că mama ta şi Frank, pe care văd că îl cunoşti... Îi zîmbi cu căldură copilului, căutînd în privirea ei semne de suspiciune sau nelinişte, dar nu întîlni decît spaima bine cunoscută. Mama ta şi Frank se căsătoresc mîine.

– Ah! exclamă Gabriella. Nu schimbase mai mult de zece cuvinte cu el, o ignorase întotdeauna, şi acum mama se căsătorea cu acest străin. Şi numai Dumnezeu ştie unde dispăruse tatăl ei. Încă mai spera că va primi veşti de la el, dar era o speranţă foarte firavă – trecuse deja atît de mult timp! Simţi un gol imens cînd îşi dădu seama că era absolut singură pe lume.

Dar greul abia venea, vestea pe care Eloise i-o încredinţase maicii Gregoria pentru a i-o comunica fetiţei sale.

– Vor locui la San Francisco.

Un fior de dezamăgire o străbătu pe Gabriella. Asta însemna că va trebui să plece în locul acela necunoscut, că va trebui să lupte din nou pentru viaţa ei, clipă de clipă, ceas de ceas, zi după zi. Mai însemna o şcoală nouă, colegi noi, prieteni noi sau poate deloc. Însemna şi viaţa alături de un străin, împreună cu mama de care se temea, pe care o ura. În sfîrşit, însemna că va trebui să se despartă şi de călugăriţele pe care le îndrăgise atît.

– Cînd trebuie să mă duc acolo? întrebă ea scurt.

Maica Gregoria sesiză imediat că murise ceva în sufletul copilului. Acum avea privirea aceea pe care o observase la prima lor întrevedere.

Urmă o altă tăcere îndelungată. Femeia cîntărea cu grijă ceea ce trebuia să-i spună fetiţei.

– Mama ta crede că vei fi mai fericită dacă vei rămîne la noi, Gabbie.

Era modalitatea cea mai blîndă de a-i spune ceea ce-i comunicase mama ei – faptul că nu mai putea ţine copilul pentru a nu-şi periclita propria fericire, nu dorea să-şi încarce soţul cu un copil pe care nici ea însăşi nu şi l-a dorit niciodată. Eloise vorbise foarte deschis, brutal chiar. Se oferise să plătească internatul cît timp Gabriella va rămîne la ele, dacă ar fi posibil, pentru totdeauna – interpretase maica Gregoria, foarte corect de altfel. Lui Eloise nici nu-i trecea prin cap să-şi aducă fata la San Francisco şi nici nu avea vreo remuşcare. Cînd călugăriţa a întrebat-o de tatăl copilului şi de posibilitatea ca Gabriella să stea cu el, Eloise o asigurase că nici tatăl nu o dorea. În clipa aceea şi-a explicat maica Gregoria tristeţea din ochii fetiţei. Copila era perfect conştientă că părinţii ei nu o doreau.

– Mama nu mă vrea acolo, nu-i aşa? întrebă Gabriella cu glas înfundat.

Ochii ei reflectau durere, dar şi o imensă uşurare, ceea ce o nedumeri pe bătrîna care o urmărea atent.

– Nu trebuie să înţelegi greşit, Gabriella. Mama ta încă nu s-a acomodat cu noua ei viaţă. Se simte rănită de plecarea tatălui tău şi acum are prilejul să-şi refacă un cămin. Cred că vrea să se asigure că totul va fi cum se cuvine înainte de a te chema la ea. Însemnă că se gîndeşte la tine şi, deşi eşti departe de ea, mama ta dă dovadă de dragoste lăsîndu-te în grija unor oameni care te iubesc şi vor să fii fericită. Era un gînd frumos

din partea măicuței, dar Gabriella știa că lucrurile erau mai complicate. Ea înțelegea aceste subtilități mai bine decît alți copii de vîrsta ei.

– Părinții mei se urăsc. Mama mi-a spus că nu m-au iubit niciodată.

– Eu nu cred așa ceva. Tu crezi? o întrebă maica blînd, rugîndu-se în sinea ei ca oamenii aceia să nu fi fost niciodată atît de brutali cum se manifestase Eloise la telefon. Pentru că Eloise vorbise fără echivoc: „Nu o vreau lîngă mine!". Maica Gregoria și-ar fi tăiat mai bine limba decît să repete aceste cuvinte.

– Cred că tata m-a iubit la început... într-un fel... dar nu a... nu a făcut niciodată nimic să... Ochii fetiței se umplură de lacrimi, amintindu-și de cîte ori stătuse el în pragul ușii și privise neputincios la calvarul ei sau o auzise țipînd de durere în timp ce mama o bătea fără milă. Cum era posibil s-o fi iubit? Și-apoi, el plecase, nu? Nu a privit nici o clipă înapoi, nu a sunat-o, nu i-a scris niciodată. Îi venea greu să creadă că o mai iubește, dacă o iubise vreodată – de foarte mult timp se îndoia. Acum, mama ei făcea același lucru. Într-un fel se bucura. Nu va mai fi bătută niciodată, nu se va mai ascunde, nu va mai aștepta momentul în care mama o va omorî în bătaie. Gata. Însemna însă și să accepte că mama ei nu simțise nimic pentru ea și, probabil, nu va simți niciodată. În ciuda celor ce le spunea călugărița, știa acum că mama ei nu va mai reveni nicicînd. Războiul se sfîrșise. Visul de a fi iubită vreodată de mama, de a fi bună și de a-i cuceri dragostea murise o dată cu această veste.

– N-o să mai vină niciodată înapoi, nu? Ochii Gabriellei o priviră intens pe maica Gregoria, atît de direct, atît de necruţători, încît bătrîna ştiu că nu o putea minţi.

– Nu ştiu, Gabriella. Mă îndoiesc că ea însăşi ştie, dar probabil că nu va veni mult timp. Mai sincer de atît nu putea vorbi, nu-i putea spune adevărul gol-goluţ. În esenţă, fetiţa fusese părăsită de ambii părinţi şi, orice i-ar fi spus ea acum, Gabriella ştia adevărul.

– Nu cred că se va mai întoarce vreodată... exact ca tata. Mama mi-a spus că el s-a căsătorit cu altcineva şi are alţi copii.

– Asta nu înseamnă că te iubeşte mai puţin. Şi totuşi el nu luase legătura cu copilul, îşi zise ea. Bănuia că nici Eloise nu o va face. Erau oameni demni de dispreţ. Ea ştia că mai există astfel de cazuri. Poate că aşa voia Dumnezeu să-şi facă cunoscute dorinţele. Poate că locul ei era aici, alături de ele, poate cu timpul va auzi şi ea glasul Domnului. Oarecum precaută, spuse: Poate că într-o bună zi, cînd vei fi mai mare, te vei hotărî să rămîi cu noi, Gabriella. Poate că asta a fost calea pe care a ales-o Dumnezeu pentru a te aduce printre noi.

– Ca şi pe Julie? Păru surprinsă de sugestia maicii Gregoria. Nici nu-şi putea imagina că ar putea fi călugăriţă. Ele erau mult prea bune, iar ea foarte rea, numai că ele nu ştiau. Şi-apoi, bietul copil abia reuşea să asimileze noutatea că mama ei se mutase la San Francisco şi o abandonase. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva mama ştiuse încă de

cînd o adusese aici. Spre deosebire de despărțirea de tatăl ei, cînd s-a despărțit de mama, nu a simțit din partea ei nici o urmă de tristețe, tristețe sau regret. Nu, nu a văzut nimic atunci cînd mama a lăsat-o la St. Matthew. Ca de obicei, nu văzuse decît furia, amenințările, după care se grăbise să plece.

– Într-o zi, Gabbie, vei şti dacă ai vocație. Trebuie să asculți cu multă, foarte multă atenție. Şi dacă ai vocație, vei şti cu siguranță. Dumnezeu ne vorbeşte răspicat, aşa încît noi să-l înțelegem.

– Nu cred că eu aud prea bine, spuse Gabriella cu un zîmbet timid.

Maica superioară rîse blînd.

– Cred că auzi atunci cînd este nevoie. Eşti o fetiță foarte puternică, mai spuse maica superioară. Dar Gabriella răspunse dînd din cap. Nu era puternică şi se întreba de ce i se spune mereu acest lucru. Şi tata i-o spusese în seara în care plecase. Dar ea nu se simțea puternică. Ea se simțea foarte singură şi mai tot timpul înfricoşată. Chiar şi acum îi era frică. Dacă nu va mai putea rămîne aici? Unde se va duce? Cine va avea grijă de ea? Îşi dorea să ştie că există şi pentru ea un loc definitiv, unde nu va mai trebui să se ascundă, unde să se simtă în siguranță, unde nimeni nu o va mai face să sufere şi nimeni nu o va mai părăsi.

Maica Gregoria înțelese. Ocoli masa şi, ca şi prima oară, o îmbrățişă fără o vorbă pe fetița atît de curajoasă şi demnă, simțind-o tremurînd în brațele ei. De data asta, Gabriella nu a plîns, nu a implorat, nu s-a revoltat împotriva sorții, dar s-a

agățat cu putere de singurul om care îi oferise vreodată dragoste și mîngîiere. O singură lacrimă se rostogoli pe obraz, dar cînd privi în ochii femeii, ea citi acolo ceva atît de înfricoșător încît maica se cutremură.

– Să nu mă părăsești, șușoti fetița atît de încet, că abia o auzi. Să nu mă alungi... O altă lacrimă, apoi alta, însă Gabriella o ținea strîns pe femeia care îi oferea tot ce-i mai rămăsese pe lume.

– Nu te voi părăsi, Gabbie, șopti bătrîna, dorindu-și să-i ofere mai mult, dar neștiind nici ce, nici cum. Nu va trebui să pleci niciodată de aici. Asta este casa ta de acum înainte.

Gabriella dădu din cap, ascunzîndu-și obrajii în rasa neagră care îi devenise atît de familiară.

– Te iubesc, șopti ea și maica Gregoria o strînse mai tare, cu ochii plini de lacrimi.

– Și eu te iubesc, Gabbie... toate te iubim.

Au mai zăbovit o vreme în cămăruța care-i slujea de birou maicii superioare, vorbind despre Eloise și de hotărîrea ei da a-și lăsa fetița aici. Nimic nu avea înțeles, pentru nici una dintre ele, dar în cele din urmă au hotărît că nu mai contează. O făcuse. Gabriella avea acum un cămin în această mănăstire.

După cîtva timp, maica Gregoria a dus-o în camera ei, fiind prea tîrziu pentru școală. O lăsă pe Gabriella cu propriile gînduri, amintiri, suferințe. Își amintea totul și se bucura că nimic din toate acestea nu se va mai întîmpla. Dar ce mult i-ar fi plăcut să i se acorde o a doua șansă, șansa de a fi mai bună,

de a face totul mai bine, de a cîştiga dragostea părinţilor. I-ar fi plăcut să o facă fericită pe mama. Însă ea fusese atît de rea, încît mama fusese nevoită să o părăsească. Amîndoi au părăsit-o. Ea nu-i putea spune totul maicii Gregoria, nu voia ca ea să afle cît de rea fusese, că merita ceea ce i se întîmpla. Şi ştiind cît de rea fusese şi cît de mult o urîseră amîndoi, era peste puterile ei să creadă că o va iubi vreodată cineva. Măicuţele o iubeau. Poate o va vrea şi Dumnezeu. Dar el ştia cît era ea de rea, cît de mult greşise... Însă Dumnezeu mai ştia, acum cînd Gabriella stătea întinsă în pat, plîngînd nestăvilit, cît de dor îi era de ei... Nu-l va mai vedea pe nici unul, niciodată... Ea îi alungase pe amîndoi cu răutatea ei. Acum nu se mai putea ascunde de adevăr. De adevărul că ei nu o iubiseră niciodată. Şi aşa cum zăcea acolo, plîngînd, Gabriella s-a convins nu numai că ei nu au iubit-o niciodată, ci şi că nimeni nu o va iubi vreodată, dacă va afla cum era ea în realitate. Nici Ave Maria, nici spoveania, nici mătăniile nu vor putea schimba ceva.

Gabriella îşi petrecu restul zilei frămîntată de emoţii, gîndindu-se la cele ce-i spusese maica Gregoria şi la... mama ei din California. Seara, la cină, a fost tăcută, iar apoi s-a dus la spovedanie. În cele din urmă s-au retras în camera lor, ea şi celelalte două fete. S-a culcat înaintea lor, s-a ascuns ca de obicei, continuînd să se gîndească la toate cîte aflase. Părinţii ei, amîndoi, se recăsătoreau cu alţi oameni, tatăl ei avea copii „noi" cu care o înlocuise... mama ei nu dorea deloc alţi copii... sau poate că acum îşi dorea... dar buni, nu răi cum fusese ea.

Amîndoi aveau o viaţă nouă, soţ, soţie noi... iar ea, Gabriella, trebuia să trăiască cu gîndul că ştia de ce o părăsiseră... cu adevărul că dacă ea ar fi fost un copil mai bun, poate că lucrurile ar fi decurs altfel. Avea o viaţă întreagă înainte pentru a se spăla de păcate, pentru a se dedica lui Dumnezeu şi altor oameni, pentru a-şi ispăşi vina, pentru a regreta tot ce făcuse şi a uita toate necazurile. În seara aceea, la spovedanie, preotul îi spusese că acum responsabilitatea era a ei, că tot restul vieţii, de acum înainte, va trebui să se roage pentru iertare. Pînă să adoarmă, şi-a repetat întruna acest lucru... iertare... iertare... trebuia să-i ierte... să-i ierte... La miezul nopţii, ţipetele copilului au răsunat pe coridoarele lungi şi întunecoase, ecoul lor s-a lovit de toţi pereţii mănăstirii. Trei călugăriţe abia au reuşit să o trezească şi în cele din urmă au chemat-o pe maica superioară să o liniştească. Amintirea bătăilor o chinuise în somn, îşi simţise din nou sîngele curgîndu-i pe cap... simţise iarăşi durerea sfîşietoare din ureche... cuţitul din coaste... durerea mîinilor şi picioarelor prea des învineţite... nu va putea uita niciodată. Hohotind în braţele călugăriţei, fetiţa a repetat întruna „Trebuie să-i iert... Trebuie să-i iert..." Maica Gregoria a ţinut-o în braţe pînă a adormit, a privit-o îndelung şi a înţeles – sau a crezut că înţelege – cît de multe trebuia să ierte Gabriella. Poate că şi ea, şi fetiţa au ştiut atunci că Gabriella va avea nevoie de toată viaţa ei ca să ierte.

7

Viaţa Gabriellei s-a scurs paşnic în următorii ani, la adăpostul mănăstirii. A continuat să se instruiască cu măicuţele care predau acolo. Julie a devenit novice, iar Natalie a plecat la colegiu cu o bursă. Crescuse şi nu mai era chiar aşa de fascinată de Elvis, însă acum făcuse o pasiune pentru Beatles. Le scria adesea călugăriţelor de la St. Matthew, era fericită, se întîlnea cu băieţi, mă rog, făcea cam tot ce îşi visase.

Acum veniseră la mănăstire alte două interne, două fetiţe din Laos, trimise de o călugăriţă misionară. Erau mult mai mici decît Gabriella, dar stăteau în cameră cu ea, aşa cum locuise şi ea cu Natalie şi Julie.

Timp de patru ani, Gabriella nu a mai auzit nimic despre mama ei, dar se gîndea la ea din cînd în cînd, ca şi la tatăl ei. Despre el nu ştia decît că se mutase la Boston şi că, probabil,

se căsătorise cu o femeie care avea două fete. Despre mama ştia că locuieşte la San Francisco şi că o dată pe lună îi trimitea un cec maicii Gregoria pentru cazarea şi masa fetiţei; dar cecul nu venise niciodată însoţit de vreo scrisoare, de cîteva rînduri, ca să întrebe ce face Gabriella, cum se simte acolo. Fata nu primea felicitări de Crăciun sau de ziua ei. Toată viaţa ei se restrîngea acum în jurul traiului în mănăstire, unde o iubea toată lumea. Muncea mai mult ca toţi cei de-acolo, freca podelele, mesele, curăţa băile, iar la şcoală era strălucită. Continua să scrie poezii şi poveşti – toate profesoarele confirmau că are talent.

Şi acum dormea într-un colţ al patului, avea coşmaruri aproape la fel de des, dar nu le explica niciodată. Maica Gregoria continua să o supravegheze, îngrijorată de ceea ce vedea. Durerea din ochii Gabriellei se mai estompase, fata crescuse şi era frumoasă, însă nu părea conştientă de acest lucru – nici nu o interesa cum arată. Trăia într-o lume lipsită de vanitate. În mănăstire nu existau oglinzi, Gabriella purta haine sobre ca şi aspirantele şi nu avea aerul că şi-ar dori altceva. Scopul ei, aşa cum şi-l stabilise încă de la zece ani, era să-şi închine viaţa celor în nevoie. Însă atunci cînd discutau subiectul, din cînd în cînd, continua să susţină că nu are vocaţie. Se compara cu celelalte tinere, precum Julie, şi constata că există o mare diferenţă între ele. Fetele erau convinse, sigure de devotamentul, de chemarea lor. În ceea ce o priveşte, Gabriella nu vedea decît defectele ei, eşecurile, greşelile ori momentele în care îi rănise pe ceilalţi. În realitate,

umilința ei era mult mai mare decît a celor care își etalau devoțiunea ca pe un trofeu. Iar maica Gregoria încerca, răbdătoare, să o facă să vadă lucrurile astfel. Însă ea nega toate presupusele ei virtuți, socotind că nu ar putea deveni niciodată călugăriță la St. Matthew, dar nici nu credea că va pleca vreodată de acolo. Trăia izolată, bucurîndu-se de dragostea și protecția maicilor și știa că ar muri fără toate acestea.

– Cred că va trebui să rămîn aici să frec podelele tot restul vieții, glumi ea cu sora Lizzie în ziua în care împlini cincisprezece ani. În timp ce muncesc, am timp să mă gîndesc la poveștile mele.

– Și dacă te-ai alătura Ordinului ai putea continua să-ți scrii poveștile, Gabbie, insistă călugărița.

Toate maicile din mănăstire știau ce vocație puternică are – Gabriella era singura care nu vedea. Dar ele știau că într-o bună zi își va auzi chemarea. Între timp, fata trebuia să mai crească.

La șaisprezece ani, Gabriella a terminat liceul și era evident că era pregătită să meargă la colegiu. Ea susținea însă că nu dorește așa ceva. Era fericită aici, cu ele. Maica Gregoria a refuzat însă să-i permită să-și neglijeze educația. Poveștile pline de miez pe care le scria erau dovada unui talent real, a unei profunzimi aparte, a unei forțe de expresie neobișnuită la o asemenea vîrstă. Avea stilul unei persoane mature.

– Așadar, ce facem cu școala? o întrebă maica Gregoria

cînd împlini şaisprezece ani, după ce discutase cu toate profesoarele ei, care o asiguraseră că ar fi un mare păcat să nu continue studiile.

–O ignorăm, declară ferm Gabriella. O îngrozea lumea exterioară, nu avea nici o dorinţă să se aventureze în viaţa care o rănise atît de adînc. Nu dorea să părăsească nici o clipă raiul de siguranţă de la St. Matthew.

Maicile o tachinau, zicînd că se poartă ca semenele lor bătrîne, care fac mare caz de cîte ori sînt nevoite să iasă din mănăstire pentru a se duce la doctor sau la dentist. Celor tinere le făcea plăcere să iasă din cînd în cînd, să-şi viziteze rudele, să meargă la bibliotecă ori la un film. Nu şi Gabriellei, care prefera să stea în camera ei şi să scrie.

– A sta aici nu înseamnă a te ascunde de lume, declară maica Gregoria ferm. Noi sîntem aici ca să slujim oamenii care au nevoie de noi, nu fiindcă sîntem prea speriate pentru a ieşi în lume. Gîndeşte-te la surorile care muncesc în fiecare zi la Spitalul Săracilor. Ce s-ar întîmpla dacă ele ar hotărî să se închidă în chiliile lor ca să viseze cu ochii deschişi, fiindu-le frică să îngrijească pacienţii bărbaţi? Gabriella, noi nu ducem o viaţă laşă, ci una dedicată.

Gabriella o privi însă cu o hotărîre de nestrămutat. Nu dorea să părăsească mănăstirea şi pace. Nici chiar scrisorile entuziaste ale lui Julie, acum junioară la Ithaca, nu o făcură să-şi schimbe gîndurile.

– Nu mă duc, declară ea. Pentru prima oară de cînd se afla aici o sfida pe maica superioară cu o încăpăţînare surprinzătoare.

– Cînd va veni vremea, nu vei avea de ales, mai spuse bătrîna călugăriță. Faci parte din această comunitate și te vei supune hotărîrilor noastre.

La sugestia maicii Gregoria, profesoarele au făcut o cerere de înscriere la Universitatea Columbia și au determinat-o pe Gabriela, după multe tergiversări, să o semneze. Fata a fost acceptată cu bursă întreagă, lucru de care s-a bucurat toată lumea, mai puțin Gabriella. Aleseseră Universitatea Columbia pentru că, în afară de prestigiul instituției, prezenta avantajul că tînăra putea continua să locuiască la mănăstire.

– Acum ce mă fac? întrebă fata deznădăjduită. Erau în iunie, Gabriella avea aproape șaptesprezece ani și pentru prima oară se purta ca un copil răsfățat.

– Ai timp pînă în septembrie să te obișnuiești cu gîndul, copila mea. Vei locui aici în continuare și te vei duce doar la cursuri.

– Și dacă nu mă duc? se răzvrăti ea, făcînd-o pe maica Gregoria să ridice brațele a disperare.

– Ne vom aduna toate la întîi septembrie și te vom bate la fund. Și, crede-mă, ai s-o meriți cu vîrf și îndesat. Ești foarte, foarte nerecunoscătoare. Ai o bursă excelentă și vei putea realiza lucruri importante cu talentul tău de scriitoare.

– Pot face asta și aici, protestă Gabriella, lăsînd să se vadă frica nemăsurată care o cuprinsese.

– Vrei să spui cumva că ești atît de înțeleaptă, atît de inteligentă și de talentată încît nu mai ai nimic de învățat? Măi, măi, nu s-ar zice că ești chiar modestă! Poate că ar fi bine să mai meditezi asupra acestui lucru.

Gabriella a rîs, dar subiectul a fost reluat frecvent în următoarele trei luni. În cele din urmă, sub presiunea întregii comunități, fata s-a dus la colegiu. După o săptămînă, contrar propriei voințe, a trebuit să recunoască cum că îi place tot ceea ce face. Iar după numai trei luni îi plăcea chiar foarte mult.

Timp de patru ani nu a lipsit de la nici o oră. S-a înscris la cursurile de creativitate și a sorbit cuvintele profesorilor. Vorbea însă rar și numai dacă era întrebată. Își evita colegii, atît fetele, cît și băieții, și după terminarea orelor de studiu se grăbea să se întoarcă la mănăstire. Cel puțin din punct de vedere social, experiența era irosită. Scria întruna tot felul de lucrări, accepta proiecte în plus, iar cînd a intrat în anul terminal a început să scrie o nuvelă. A absolvit cu *magna cum laude* și vreo douăzeci de măicuțe au participat la festivitatea de absolvire, întorcîndu-se la mănăstire triumfătoare.

Pentru Gabriella, anii la Columbia au fost o mare victorie, iar profesorii de aici erau convinși că fata va deveni o mare scriitoare. Numai ea se îndoia.

În seara absolvirii, o seară călduță de iunie, se plimba prin grădină cu maica Gregoria, vorbind tocmai despre această perspectivă.

– Nu sînt deloc sigură că o pot face, repeta Gabriella. Suferințele copilului de altădată erau răspunzătoare de neîncrederea adultului de acum. Maica Gregoria înțelegea bine și nu înceta să o contrazică.

– Sigur că poți. Gîndește-te la nuvela pe care ai scris-o pentru lucrarea de diplomă. De ce crezi că a fost atît de bine apreciată?

– Pentru că m-ați ajutat voi. Nu au vrut să vă pună într-o situație stînjenitoare. Și-apoi, decanul este catolic, adăugă ea, rîzînd de propriu-i raționament.

– Dacă vrei să știi, nu este. Decanul este evreu. Și-apoi știi foarte bine că toate premiile acelea nu au fost operă de caritate – le-ai meritat. Întrebarea este ce vei face acuma cu ele? Nu vrei să încerci să scrii un roman? Ai multe posibilități acum. Ai putea chiar să predai la St. Stephen și să încerci să lucrezi la o carte în timpul liber.

– Aș putea locui în continuare aici între timp? întrebă ea, neliniștită.

Măicuța o privi consternată. O dezamăgea încăpățînarea Gabriellei de a se izola de lume. Fata nu avea prieteni, nu cunoștea nici un bărbat. Or, ea știa că Gabriella trebuia să cunoască mai bine lumea exterioară înainte de a o respinge definitiv. Deocamdată, gîndul de a pleca din mănăstire ar fi fost ucigător pentru Gabriella și maica Gregoria știa.

– Aș putea plăti întreținerea mea din ceea ce voi cîștiga, insistă fata. *Dacă* voi cîștiga, ceea ce necesită timp.

Se gîndea de luni de zile la toate acestea, dar se temea de o asemenea discuție. Acum, însă, de la o vreme, se gîndea la ceva anume și știa că era tocmai momentul potrivit să vorbească cu maica Gregoria.

– Ca să-ți răspund la întrebare, copila mea, firește că

poţi rămîne în continuare aici. Şi vei putea contribui cu ceva dacă îţi vei putea permite. Oricum, tu contribui prin muncă, şi asta nu de ieri de-alaltăieri.

Cecurile de la Eloise încetaseră să mai vină din ziua în care Gabriella împlinise optsprezece ani. Eloise Harrison Waterford îşi îndeplinise obligaţiile şi nu mai dorea să aibă nimic de-a face cu fiica ei. De cîţiva ani, Gabriella îşi dăduse seama că, de fapt, tatăl ei nu ştia unde o lăsase mama. Ce-i drept, nu luase legătura cu ea de cînd venise aici. În toţi anii petrecuţi la Columbia, Gabbie le spusese celor care o întrebaseră că este orfană. În general, nu se prea amesteca în vorbă cu celelalte fete, iar băieţii care o găseau atrăgătoare se retrăgeau imediat, pentru că ea nu făcea nici o concesie.

Maica Gregoria văzuse de la o vreme ce va urma, dar nu dorea să o preseze nicicum. Gabriella trebuia să-şi asculte singură glasul inimii. Acum, ceea ce-i spuse Gabriella nu era nici o surpriză pentru bătrîna călugăriţă.

– M-am gîndit foarte mult în ultimul timp, începu ea timid, stînjenită în faţa femeii care o iubise ca o mamă, singura mamă adevărată după coşmarul copilăriei.

Acum, cînd mai vorbea, rar, despre perioada aceea, nu spunea decît că fusese foarte nefericită cu părinţii săi, că ei „nu fuseseră buni" cu ea. Nu povestea niciodată despre ororile pe care le trăise. Însă după coşmaruri şi cicatrice, înţeleapta călugăriţă dedusese multe de-a lungul anilor. La un control radiologic, cînd Gabriella a făcut o bronşită, s-a văzut că avusese coastele rupte de mai multe ori, după ureche avea o

cicatrice care vorbea despre o altă poveste, explicînd de altfel faptul că, uneori, tînăra nu auzea prea bine. Maica stareță bănuia multe, dar nu avea nici o certitudine.

Gabriella oftă adînc, încercînd să explice la ce se gîndea, însă maica Gregoria presimțea. Venise timpul.

– Cred că aud ceva, măicuță... și am unele visuri. La început am crezut că mi se pare, dar devin din ce în ce mai puternice, mai clare.

– Ce fel de visuri?

– Nu sînt prea sigură. Am sentimentul că sînt împinsă să fac ceva ce nu m-am crezut niciodată în stare... Nu m-am socotit destul de bună... nu știu... nu sînt sigură. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu știu ce ar trebui să aud.

Maica Gregoria înțelegea perfect ce întreba tînăra. Pentru unele, totul era foarte clar, altele, însă, cele cu vocație adevărată, socoteau că niciodată nu vor fi destul de bune. Iar pentru Gabriella, nesiguranța, neîncrederea în sine era o a doua natură.

– Ar trebui să-ți auzi inima, copila mea. Dar mai trebuie și să crezi suficient în tine pentru a auzi. Nu ai voie să te îndoiești de ceea ce auzi, de ceea ce știi că e bine. Sînt convinsă că știi acest lucru de multă vreme.

– Așa credeam, oftă Gabriella. Dorea din tot sufletul să ia cea mai corectă decizie, dar de cele mai multe ori nu se considera destul de bună. Eram sigură anul trecut, reluă ea, ți-am și spus vara trecută ceva. Apoi, din nou, de Crăciun. Dar m-am gîndit că, de fapt, doream să aud. Nu eram sigură de ceea ce-mi vei spune.

– Şi acum? întrebă calm maica Gregoria, păşind liniştită prin grădină, în pacea înserării. Acum ce spui, Gabbie? Dorea să o audă exprimîndu-se limpede. Nu putea să-i refuze acest moment special, mult prea important pentru viaţa ei.

Vocea fetei abia se auzi:

– Spun că vreau să mă alătur Ordinului. Îngrijorată, căută confirmarea în ochii femeii pe care o considera mamă. Ai să mă laşi? întrebă cu o deplină umilinţă.

– Nu depinde de mine, răspunse maica blînd. Depinde de tine şi de Dumnezeu. Eu sînt aici numai ca să te ajut. Dar speram să ajungi la această hotărîre. De doi ani îţi urmăresc frămîntările.

– Ştiai? Gabriella o privi surprinsă, zîmbi şi o luă de braţ, reluînd plimbarea.

– Poate chiar înaintea ta.

– Şi? Ce crezi?

– Avem o clasă de aspirante care încep în august. Cred că ai ales perfect momentul. S-au oprit şi Gabriella a îmbrăţişat-o.

– Mulţumesc... pentru tot... pentru viaţa mea... N-o să ştii niciodată de la ce m-ai salvat cînd am venit aici. Nu reuşea nici acum să vorbească despre necazurile ei. Era mult prea dureros.

– Am bănuit de la început. Călugăriţa era totuşi om şi nu se putu împiedica să o întrebe: Le mai simţi lipsa? Era întrebarea unei mame adoptive despre părinţii naturali după care tînjea orice copil.

– Uneori. Îmi lipseşte ceea ce ar fi trebuit ei să fie sau ceea ce aş fi vrut eu să fie, dar nu au fost niciodată. Uneori mă întreb cum sînt acum... cum sînt viețile lor... dacă au şi alți copii. N-are importanță. Dar avea, şi amîndouă ştiau acest lucru. Acum chiar că nu mai este important, insistă ea. Acum am şi eu o familie... sau voi avea în august.

– Ai avut o familie de cînd ai venit aici, Gabbie.

– Ştiu, spuse ea liniştită, apoi se întoarseră spre clădirea în care Gabriella avea să trăiască pentru totdeauna.

Din punctul ei de vedere, era o hotărîre importantă. Asta însemna că nu le va părăsi niciodată, că nu va mai fi niciodată abandonată. Şi asta era suficient.

– Vei fi o călugăriță bună, spuse liniştit maica Gregoria.

– Sper, răspunse Gabriella zîmbind. Acum, asta este tot ceea ce-mi doresc.

S-au întors în clădire. Gabriella era cuprinsă de o imensă uşurare. Aceasta va fi cu-adevărat casa ei, va fi pentru totdeauna.

A doua zi, cînd maica Gregoria le-a comunicat hotărîrea Gabriellei, toate maicile au primit vestea cu mare bucurie. Au felicitat-o, au îmbrățişat-o, au asigurat-o că ştiau de la început că are vocație.

În noaptea aceea a dormit liniştită o vreme, după care au reapărut coşmarurile cu tot alaiul de grozăvii şi ea s-a ghemuit din nou într-un colț de pat, încercînd să scape de ele. Dar chiar dacă aceste coşmaruri o vor urma toată viața, cînd se trezea speriată, cu respirația tăiată, îşi amintea imediat că este în siguranță.

O călugăriţă deschise uşa şi şopti:

– Te simţi bine?

– Da. Iartă-mă că te-am trezit, zise ea zîmbind printre lacrimi.

Călugăriţa se retrase, iar ea se întinse apoi în pat, gîndindu-se la părinţii ei, la întrebările maicii Gregoria – îi era dor de ei? Nu, nu-i mai era dor, dar încă se gîndea la ei, încă se mai întreba de ce nu au iubit-o niciodată. Era ea atît de rea cum îi spunea mama? A fost vina lor sau a ei? Ei o chinuiseră sau ea pe ei? Ea le-a distrus viaţa sau ei i-au distrus-o pe a ei? Nici acum nu aflase răspunsul.

8

În august, Gabriella s-a alăturat clasei de aspirante de la mănăstirea St. Matthew. A făcut tot ceea ce le-a văzut pe ele făcînd, şi-a ascuns părul, a renunţat la hainele ei şi a îmbrăcat veşmîntul scurt, simplu, pe care avea să-l poarte pînă cînd va deveni novice, după un an. Ştia că avea de parcurs un drum lung după primul an – doi ani de noviciat şi alţi doi de instruire monastică. În total, cinci ani înainte de a depune jurămîntul. Dar pentru ea, ca şi pentru celelalte tinere, instruirea va fi lungă, însă mult mai emoţionantă decît colegiul.

I s-au dat nenumărate munci grele, însă pentru Gabriella cele mai multe nu erau nici dezgustătoare, nici neobişnuite. Primea orice umilinţă cu supunere şi bunăvoie. Purtarea ei făcea obiectul discuţiilor dintre şefa aspirantelor, şefa novicelor şi maica superioară. Toate erau de acord că Gabriella făcuse

cea mai bună alegere. Alesese numele de sora Bernadette, iar aspirantele îi spuneau Bernie.

Se simţea bine printre ele. Erau opt în clasă şi şase dintre ele o priveau cu admiraţie pe colega lor. A opta era o tînără din Vermont, veşnic dispusă să o contrazică, pe un ton acru, pe Gabriella, gata oricînd să strice armonia dintre ea şi celelalte. A mers pînă acolo încît i-a spus şefei lor că o consideră pe Gabriella arogantă, lipsită de respect faţă de călugăriţe. I s-a răspuns că Gabbie trăise aproape toată viaţa ei la St. Matthew şi se simţea aici ca acasă. După aceea, tînăra aspirantă din Vermont s-a plîns că Gabbie ar fi uşuratică, s-a jurat că a văzut-o admirîndu-se în sticla ferestrei.

– Poate că se gîndea la ceva.

– Da, la cum arată! replicase tînăra cu venin.

Era o fată neatrăgătoare, care se hotărîse să intre la mănăstire la şase luni după ce rupsese logodna. Şefa aspirantelor avea îndoieli în legătură cu vocaţia acestei fete, nu şi în legătură cu a Gabriellei. În mănăstire, nimeni nu se îndoia de ea. Era evident pentru toată lumea că fata se bucura pe deplin de noul statut în comunitatea lor.

În anul acela, Gabriella a scris pentru ele o poveste de Crăciun – poveste la care lucrase cîteva luni – şi a făcut mici cărticele pentru fiecare, muncind noaptea în biroul maicii Gregoria. În dimineaţa de Crăciun, toate au găsit lîngă tacîmul lor o astfel de cărticică. Şefa novicelor insista că ar trebui publicată.

– Iar îşi dă aere! se revoltă soraAnne, fata din Vermont.

Iar cînd a plecat de la masă, a aruncat cărticica la gunoi.

Spre seară, Gabriella s-a dus la ea şi a încercat să-i explice că aceasta fusese casa ei ani de-a rîndul şi că era foarte fericită că, într-o bună zi, va face parte din ordin.

– Presupun că eşti convinsă că toată lumea de aici te iubeşte pentru că te cunoaşte de mult. Ei bine, nu eşti mai bună decît noi, celelalte, şi dacă nu te-ar preocupa atît de mult să demonstrezi ce bună eşti, poate ai deveni o adevărată călugăriţă. Te-ai gîndit vreodată la asta?

Îi scuipa vorbele în faţă, aşa cum o făcea mama Gabriellei. Acuzaţiile fetei i-au răsucit un cuţit în vechea rană. S-a grăbit să vorbească despre toate astea cu maica Gregoria.

– Poate că are dreptate. Poate că sînt arogantă fără să-mi dau seama.

Maica Gregoria a încercat să-i explice ceea ce era evident: tînăra din Vermont era geloasă.

În următoarele cîteva luni, tînăra soră Anne avea mereu ceva de raportat. Pentru Gabriella, situaţia devenise îngrijorătoare – se gîndea că fata descoperise defecte care ar putea-o împiedica să-L servească pe Hristos cu adevărată umilinţă şi devotament. Ea se spovedea regulat, dar începuse să se îndoiască de vocaţia ei. Era ceva atît de familiar şi de dureros în felul în care o urmărea sora Anne, încît o zdruncină pînă în adîncul sufletului. Într-o seară, în confesional, recunoscu în faţa preotului că are îndoieli cu privire la vocaţia pe care o considerase certă pînă acum.

– Ce te face să spui aşa ceva? Vocea era necunoscută şi

Gabriella sesiză că nu se spovedea preotului pe care îl cunoştea din copilărie.

– Sora Anne mă acuză întruna de vanitate şi mîndrie, de aroganţă şi egoism. Poate că are dreptate. Cum I-aş putea fi de folos Domnului, dacă nu am umilinţa necesară? Mai mult, continuă ea, roşind în întuneric, încep să o urăsc.

A urmat un moment de tăcere, apoi o întrebare pusă cu toată blîndeţea:

– Ai mai urît vreodată pe cineva pînă acum?

Răspunse fără ezitare:

– Pe părinţii mei.

– Ai mărturisit? Părea intrigat. Ea i-a confirmat că a mărturisit de nenumărate ori, timp de mulţi ani, de cînd venise la St. Matthew. De ce i-ai urît? mai întrebă preotul.

– Pentru că mă băteau, răspunse ea simplu, mai umilă decît se aşteptase el şi mult mai sinceră.

Preotul nu ştia decît că ea este aspirantă – era doar a doua oară cînd venea la spovedanie în această comunitate. El nu o cunoştea pe fată.

– De fapt, mama mă bătea, a continuat ea. Iar tata nu intervenea... După ce am crescut şi m-am mai gîndit la toate astea, l-am urît şi pe el.

Era cea mai deschisă confesiune a Gabriellei de cînd se afla aici. Dorea să se elibereze de sentimentele pe care i le insufla sora Anne, care o chinuia îngrozitor, iar ea se ruşina că nu o place.

– Le-ai spus vreodată părinţilor tăi ce simţeai? o întrebă

el, părînd să aibă o gîndire foarte deschisă, încercînd să-i vindece rănile, să o elibereze, nu doar să-i asculte mărturisirea.

– Nu i-am mai văzut niciodată. Tata a părăsit-o pe mama cînd eu aveam nouă ani şi nu l-am mai văzut de atunci, s-a mutat la Boston. Apoi, peste cîteva luni, mama m-a adus şi m-a lăsat aici, spunînd că pleacă la Reno şi va reveni după şase săptămîni. Apoi s-a recăsătorit şi a hotărît că eu nu am loc în viaţa ei. Din multe puncte de vedere, asta a fost o adevărată binecuvîntare. Dacă m-aş fi întors la ea, m-ar fi omorît în cele din urmă.

De cealaltă parte se lăsase o tăcere mormîntală.

– Înţeleg.

Atunci Gabriella s-a hotărît să facă o mărturisire completă:

– Sora Anne mi-a adus aminte de mama, de aceea cred că o urăsc. Tot timpul ţipă la mine, spunîndu-mi cît sînt de rea... Mama făcea la fel... şi eu am crezut-o.

– O crezi pe sora Anne?

Pe Gabriella începuseră să o doară genunchii şi se sufoca de căldură. Întunericul sporea senzaţia de sufocare.

– Crezi ce spune despre tine, soră? Despre cît eşti de rea? Părea foarte interesat de problema ei.

– Uneori... pe mama am crezut-o întotdeauna. Şi acum am momente cînd o cred. Dacă nu aş fi fost atît de rea, nu m-ar fi părăsit. Amîndoi. Pesemne că am fost îngrozitoare.

– Sau poate că ei au fost, spuse vocea blîndă. Păcatul a fost al lor, nu al tău. Poate că acelaşi lucru se întîmplă acum

cu sora Anne, deşi, desigur, eu nu o cunosc. Dar poate că este geloasă pe tine, de pildă pentru că tu te simţi atît de bine aici.

– Şi-atunci eu ce să fac? întrebă Gabriella disperată.

De data asta, preotul chicoti:

– Îi spui să te lase în pace ori scoţi mănuşile de box. Cînd eram la seminar, am avut un meci de box cu un coleg cu care nu prea mă înţelegeam. Se pare că a fost singura cale de rezolvare a diferendului.

– Şi ce s-a întîmplat apoi? întrebă fata în şoaptă, zîmbind la gîndul că aceasta era, desigur, o foarte neconvenţională spovedanie. Era ca o şedinţă la un terapeut. Oricine ar fi fost acest preot, îi plăcea, avea sentimentul că o ajutase. Avea compasiune şi înţelegere, dar şi umor. V-a ajutat meciul de box?

– Adevărul este că da. Mi-a învineţit bine ochiul, mai că m-a lăsat mort, dar după aceea am devenit buni prieteni. Nici astăzi nu ştiu de ce. Încă mai primesc veşti de la el. Este misionar printre leproşi, în Kenya.

– Poate că aranjează ceva acolo pentru aspirante şi o ia la el pe sora Anne, şopti ea. Niciodată nu glumise aşa, nici măcar cu colegii de la colegiu.

Preotul chicoti iar, discret:

– De ce nu-i sugerezi? Între timp, să spui Ave Maria şi Tatăl Nostru – acum vorbesc serios, sublinie el.

Pe Gabriella o surprinse penitenţa atît de uşoară.

– Mă lăsaţi să scap uşor, părinte.

– Te plîngi? Părea amuzat.

– Nu, dar sînt surprinsă. Niciodată, de cînd sînt aici, nu am scăpat aşa de uşor.

– Mi se pare că ai nevoie de o pauză, soră. Nu te mai judeca aşa de aspru. Şi-apoi, de ce nu încerci să-i întorci spatele o vreme? Mie mi se pare că ar fi mai mult problema ei decît a ta. Nu o confunda cu mama. Ea nu este aceeaşi persoană şi nici tu nu mai eşti la fel. Nu te mai poate chinui nimeni în afară de tine. Iubeşte-ţi aproapele cum te iubeşti pe tine *însăţi*, soră. Gîndeşte-te la asta pînă la spovedania viitoare.

– Mulţumesc, părinte.

– Mergi în pace, soră, şopti el în timp ce Gabriella ieşi din confesional şi se strecură în capelă să-şi spună rugăciunile.

La scurt timp după aceea, o văzu pe sora Anne intrînd în confesional. Rămase acolo mult timp şi cînd ieşi, avea faţa roşie, plînsă.

Gabriella spera că nu o pedepsise prea tare, apoi se socoti vinovată că povestise atît de multe. De mult timp nu se mai simţise însă atît de bine. Se opri la ieşirea din capelă şi stătu de vorbă cu şefa aspirantelor despre o călugăriţă bătrînă, foarte bolnavă în ultima vreme. Au întîrziat destul de mult, pînă cînd Gabriella văzu aprinzîndu-se lumina în confesional. A tresărit cînd l-a văzut. Era foarte înalt, cu o constituţie atletică. Părul des era de culoarea nisipului, aproape la fel ca al ei. Părea să aibă cam treizeci de ani. De cum le-a văzut, preotul le-a zîmbit:

– Bună seara, măicuţelor, a salutat el, oprindu-se puţin.

Aveţi o capelă frumoasă, mai zise, admirînd biserica de care ele erau atît de mîndre.

Şefa aspirantelor îi zîmbi mulţumită de compliment, iar Gabriella se strădui să nu-l privească cu gura căscată. Îi amintea vag de tatăl ei cînd se întorsese din Coreea.

– Veniţi pentru prima oară aici, părinte? întrebă călugăriţa.

– A doua oară. Îl înlocuiesc pe părintele O'Brian care a plecat la Roma pentru şase săptămîni, să viziteze Vaticanul şi să-şi finalizeze lucrarea de promovare la gradul de arhiepiscop. Eu sînt părintele Connors. Joe Connors.

– Minunat, zise călugăriţa.

O vreme, Gabriella nu spuse nimic.

– Eşti una dintre aspirante? o întrebă el direct, în cele din urmă.

Gabriella dădu din cap de teamă să nu-i recunoască vocea după lunga discuţie din confesional. Încerca să şi-l imagineze cu ochiul învineţit.

– Ea este sora Bernadette, o prezentă cu mîndrie şefa ei. O iubea pe Gabriella din copilărie, dar acum era dintre cele mai bune eleve ale sale. Locuieşte la noi de cînd era copil, explică ea mai departe. Sîntem foarte mîndre de ea.

Ochii lui o priviră întrebători cînd îi întinse mîna:

– Îmi pare bine să te cunosc, soră, zise el şi îi zîmbi.

– Mulţumesc, părinte. Mă tem că v-am reţinut foarte tîrziu în seara asta. Înţelegea din privirea lui că o recunoscuse, dar nu comentă în nici un fel.

„Ah, aşadar, tu eşti cea care o urăşte pe sora Anne" nu ar fi fost o remarcă potrivită. Gabriella abia îşi stăpîni un zîmbet cînd se gîndi la o asemenea posibilitate.

– Sînt adeptul confesiunilor detaliate, recunoscu el cu un zîmbet care, în alte circumstanțe, ar fi zdrobit inimile a mii de femei. Şi al penitențelor blînde, adăugă făcîndu-i cu ochiul Gabriellei, care roşi.

Vasăzică ştia exact cine era ea, iar fata nu se putea împiedica să nu se amuze.

– Îmi pare foarte bine să aud aşa ceva, zise ea. Este foarte jenant să stai în genunchi şi să faci patru sute de mătănii. Toată lumea îşi dă seama că ai făcut ceva foarte rău.

– O să țin minte, o asigură el. Mă întorc la sfîrşitul săptămînii, iar între timp mă va înlocui părintele George. Eu trebuie să mă duc la Boston, la arhiepiscop...

– Drum bun, îi ură călugărița prietenoasă. El mulțumi şi plecă. Ce tînăr drăguț, comentă ea în timp ce ieşeau din capelă. Hm, nu am ştiut că părintele O'Brian e plecat la Roma. Nu mai am timp de nimic de cînd voi, fetele, mă țineți ocupată toată ziua.

S-au despărțit urîndu-şi noapte bună şi Gabriella s-a îndreptat spre dormitorul ei, sperînd să nu dea ochii cu sora Anne. Însă colega ei nu se vedea pe nicăieri şi Gabriella urcă scara gîndindu-se la preotul cel tînăr. O făcuse să se simtă mult mai bine în legătură cu ostilitatea dintre ea şi sora Anne. Şi deodată, după multe săptămîni, Gabriella se simți bine dispusă cînd se întinse pe pat, în camera pe care o împărțea

cu alte două aspirante. Din fericire, nu cu sora Anne. Şi tot pentru prima oară de multă vreme, Gabriella nu mai avu coşmaruri. În ultimul timp, visurile acelea deveniseră parcă şi mai îngrozitoare, mai ales de cînd observase că sora Anne îi amintea de mama ei.

– Noapte bună, soră Bernie, îi ură din întuneric vocea unei aspirante.

– Noapte bună, soră Tommy, noapte bună, soră Agatha.

Închise ochii şi zîmbi, mulţumită. Se gîndi că îi fusese de mare folos spovedania faţă de părintele Connors. Spera că va mai avea prilejul să se spovedească tot el. Avea sentimentul că problemele ei începeau să se rezolve. Alunecă într-un somn profund şi liniştit, din care nu se trezi decît dimineaţa.

9

Restul săptămînii a zburat cu diferitele şi multiplele treburi. Gabriella s-a oferit să lucreze şi la grădină pentru a cultiva un plus de legume pentru masa lor, a tuturor, înainte de venirea verii. Erau clipe liniştite, cînd se gîndea şi se ruga. Seara, după rugăciuni, încerca să mai scrie cîte ceva, însă avea din ce în ce mai puțin timp pentru asta. Iar sora Anne nu pierduse ocazia să o acuze că se mîndreşte cu scrisul ei. Dar Gabriella nu se mîndrea, ci, pur şi simplu, îi plăcea această ocupație. Scrisul era o fereastră a sufletului ei, un drum pe care călătorea cu uşurință, fără să se gîndească. Dar tînăra aspirantă din Vermont era geloasă.

Gabriella a încercat să o evite toată săptămîna aceea, amintindu-şi sfaturile părintelui Connors. Preotul a revenit la sfîrşitul săptămînii, aşa cum promisese, a ținut mesa de seară, le-a ascultat confesiunile. Iar cînd a recunoscut vocea

Gabriellei, a întrebat-o deschis cum mai merg lucrurile. Avea un fel cald şi prietenos, care făcea momentul confesiunii mai puţin auster, mai puţin de temut, deşi acesta era un ritual care o liniştea întotdeauna pe Gabriella. Era unul dintre rarele momente cînd, în adîncul sufletului ei, nu se simţea cu adevărat rea. Fata l-a asigurat că totul mergea bine, că s-a rugat foarte mult pentru sora Anne.

Mai tîrziu s-au întîlnit din nou cînd el s-a oprit să le viziteze pe călugăriţe la micul dejun. I se servise cafeaua la masa maicii Gregoria şi a salutat-o cu o fluturare de mînă prietenoasă. Gabriella s-a mulţumit să zîmbească. Din nou i se păru că seamănă cu tatăl ei, avea un aer foarte familiar.

După-amiază, în timp ce lucrau în grădină, fu surprinsă de un comentariu mai mult decît răutăcios făcut de sora Anne:

– Ai vorbit cu sora Emanuel despre părintele Connors?

Sora Emanuel era şefa lor. Gabriellei nu-i trecu prin minte ce vrea să spună sora Anne.

– Părintele Connors? întrebă nedumerită. Ce-i cu el?

– Te-am văzut vorbind cu el. Şi ai cochetat cu el la micul dejun.

O clipă, Gabriella crezu că fata glumeşte şi începu să rîdă, continuînd să planteze busuioc.

– Foarte amuzant, zise ea şi îşi văzu de lucru. Dar cînd ridică privirea, văzu în ochii colegei sale ceva neliniştitor.

– Vorbesc serios. Ar trebui să te spovedeşti maicii Emanuel.

– Nu fi ridicolă, so ă Anne, replică Gabriella, dar

neliniştea se strecurase în glasul ei. Fata asta găsea mereu o cale să o tortureze, încerca să o facă să se simtă vinovată. Nu am vorbit cu el decît în confesional, adăugă ea.

– E o minciună! Am văzut cum te-a privit în sala de mese. Şi dacă nu o faci tu, o să-i spun eu maicii Emanuel.

Sora Anne era o biată fată cu care viaţa nu fusese prea îngăduitoare şi alesese refugiul în mănăstire nu din vocaţie, ci doar ca o cale de a scăpa de necazurile ei. Gabriella vedea bine că duce o mare povară. Se întoarse spre ea şi spuse:

– Vorbeşti despre un *preot*, un om care i s-a dăruit lui Dumnezeu. Vine aici să ţină slujba şi să ne asculte spovedaniile. Este un păcat fie şi să gîndeşti astfel despre el. Nu numai că mă insulţi pe mine, dar pui la îndoială şi vocaţia lui!

– Este doar un bărbat ca oricare altul. Ei nu se gîndesc decît la un singur lucru. Eu ştiu mai multe despre asta decît tine.

Ştia că Gabriella dusese o viaţă însingurată, ascunsă în ultimii zece ani între zidurile mănăstirii, pe cînd ea fusese logodită, aproape măritată. Ca atare, se socotea mult mai informată în legătură cu cele lumeşti şi, în acelaşi timp, era de un cinism de care Gabriella nu era în stare.

– Cred că ceea ce gîndeşti şi spui este dezgustător şi mai cred că sora Emanuel îţi va spune acelaşi lucru. Nu ştiu ce vrei să zici, dar eu nu aş îndrăzni niciodată să vorbesc aşa despre un preot. Poate că ar fi timpul să discuţi cu sora Emanuel despre gîndurile care îţi trec prin cap. Şi iar mai cred că ai avea nevoie de mai multă credinţă şi pioşenie.

Cînd i-a întors spatele, Gabriella era încă foarte furioasă. Cele două fete nu şi-au mai vorbit tot restul după-amiezei, văzîndu-şi de lucrul lor. Într-un tîrziu, sora Anne a plecat să ajute la sala de mese, iar Gabriella a rămas în grădină pînă şi-a terminat treaba. S-a întors în camera ei să se spele şi să-şi spună rugăciunea şi, între timp, şi-a recăpătat stăpînirea de sine.

Restul week-end-ului s-a petrecut în linişte, iar Gabriella nu s-a mai gîndit la părintele Connors pînă cînd nu l-a văzut din nou la slujbă şi mai tîrziu în grădină, unde a luat masa cu ele. Era Duminica Laurilor şi Gabriella avea în mînă cîteva fire luate din capelă cînd l-a văzut apropiindu-se liniştit de ea, după-masă.

– Bună ziua, soră Bernadette. Am auzit că eşti meşteră în cultivarea legumelor. Nu uita să ne trimiţi şi nouă la St. Stephen. Ochii lui, albaştri ca cerul de aprilie, îi zîmbiră.

– Cine v-a spus?

– Sora Emanuel.

– Cred că de aceea m-au lăsat să lucrez aici atîţia ani. Era bine dispusă şi porni să se plimbe alături de el prin grădină.

– Poate că există şi alte motive, spuse el. În puţinul timp de cînd venea la St. Matthew observase cît de mult o iubeau călugăriţele. Mai ştia şi că era protejata maicii Gregoria încă din copilărie. Tînăra aceasta avea o distincţie şi o graţie care nu aveau nici o legătură cu înfăţişarea ei, cu toate că în anii petrecuţi în mănăstire, Gabriella devenise o adevărată frumuseţe, lucru de care ea nu era conştientă. Dar preotul nu

putea să nu o admire. Arăta ca o piesă de artă. Dar un observator atent putea vedea că această frumusețe era sporită de o lumină interioară, de forța vocației sale.

– Pot planta şi mai multe, şi pentru voi, dacă doriți, cu toate că avem suficiente să le putem împărți la vară. Acolo avem un strat întreg de căpşuni.

Preotul zîmbi, amintindu-şi de copilăria lui din Ohio.

– Cînd eram copil, îmi plăcea să culeg zmeură şi odată am mîncat atît de multe în drum spre casă că m-a durut stomacul o săptămînă. Frații de la St. Mark mi-au spus că m-a pedepsit Dumnezeu pentru lăcomie. Dar nu m-am învățat minte şi am continuat să culeg şi să mănînc. Mi-am zis că merită.

– Ai fost la internat? Gabriella auzise de St. Mark şi, cum rareori se întîmpla să stea de vorbă cu o persoană străină, era curioasă. Iar față de acest preot se simțea foarte în largul ei, în pofida timidității sale firești. Uitase de insinuările murdare ale sorei Anne.

– Cred că îi putem spune internat. Părinții mei au murit cînd eu aveam paisprezece ani, nu aveam alte rude, aşa că am trăit într-un orfelinat din oraşul în care m-am născut. Era condus de franciscani şi s-au purtat extraordinar cu mine. Zîmbi amintindu-şi de ei.

– Mama mea m-a lăsat aici cînd aveam zece ani, spuse Gabriella liniştită. Dar preotul ştia deja.

– Este ceva cam neobişnuit, zise el. Dar se gîndea că fusese o binecuvîntare că o lăsase aici. A avut vreun motiv aparte care a determinat-o să te lase la mănăstire?

– Nu, răspunse Gabriella la fel de liniştită. S-a recăsătorit şi cred că eu nu mai aveam loc în viaţa ei. Tata ne părăsise cu un an în urmă, plecase cu o altă femeie. Nu ştiu de ce mama m-a acuzat pe mine pentru toate necazurile – întotdeauna a susţinut că totul s-a întîmplat din vina mea.

– Dar şi tu ai simţit acest lucru? Că a fost vina ta? Dorea să înţeleagă de ce a preferat ea să rămînă în mănăstire. Socotea important să-i înţelegi pe cei pe care vrei să-i ajuţi sau cu care lucrezi.

– Cred că da. Cum mama dădea întotdeauna vina pe mine pentru orice, chiar şi cînd eram foarte mică... eu am crezut-o... M-am gîndit că dacă mama nu ar fi avut dreptate, tata mi-ar fi luat apărarea. Dar cum el nu a făcut-o, eu am acceptat pur şi simplu vinovăţia care mi se imputa. La urma urmei, erau părinţii mei.

– Pare foarte dureros, spuse el.

Fata ridică privirea şi zîmbi.

– A fost, într-adevăr, recunoscu ea. Dar nici să rămîi orfan la paisprezece ani nu este uşor. Au murit într-un accident? mai întrebă.

Vorbeau ca doi prieteni, degajat, iar Gabriella se simţea foarte relaxată, lucru rar pentru ea.

– Nu, răspunse el. Tata a murit subit de un atac de cord. Avea patruzeci şi doi de ani, iar mama s-a sinucis la trei zile după aceea. Nu a suportat lovitura. Dacă ar fi avut un cît de mic sprijin moral, poate că ar fi fost altfel. De aceea eu socotesc asemenea lucruri de foarte mare importanţă.

Gabriella dădu din cap, întrebîndu-se ce fel de sfaturi ar fi ajutat-o pe mama ei.

– Poate că şi sorei Anne i-ar prinde bine un asemenea ajutor, spuse ea şi amîndoi începură să rîdă. Îşi împărtăşiseră lucruri importante. Amîndoi îşi pierduseră viața din lumea exterioară, amîndoi îşi pierduseră pentru totdeauna familiile. Amîndoi îşi găsiseră salvarea într-o viață în care nu vor mai întîlni necazurile care mai că îi distruseseră sufleteşte în copilărie. Cînd ai hotărît să devii preot? întrebă Gabriella curioasă, pe cînd se înapoiau.

– De la liceu m-am înscris direct la seminar. Hotărîrea am luat-o la cincisprezece ani. Pur şi simplu mi s-a părut că aşa este bine pentru mine. Nu-mi imaginez o viață mai bună decît asta.

Gabriella zîmbi – era un bărbat atît de frumos că părea absurd să-l vezi cu gulerul alb al veşmîntului preoțesc catolic.

– Pun pariu că o mulțime de fete pe care le-ai cunoscut înainte de a face acest pas au fost dezamăgite.

– Nu chiar. Nu am cunoscut niciodată pe nimeni. La St. Mark nu erau decît băieți. Eram oricum foarte tînăr şi foarte timid. Mi s-a părut cea mai potrivită alegere. Nu m-am îndoit nici o clipă.

– Nici eu, după ce am fost sigură că asta este ceea ce vreau, recunoscu ea. M-am gîndit ani de zile, cît am trăit aici. Călugărițele cu care am crescut îmi vorbeau întotdeauna de „chemare", de „vocație", dar eu nu am considerat niciodată

că sînt destul de bună. Am aşteptat să aud chemarea sau altceva şi în cele din urmă am ştiut că nu vreau să plec de aici niciodată. Locul meu este aici.

El dădu din cap, înţelegînd-o perfect. Amîndoi erau convinşi că aceasta era viaţa pentru care veniseră pe lume.

– Tu mai ai timp să te gîndeşti, spuse el, însă Gabriella dădu hotărît din cap.

– Nu am nevoie de timp. Am ştiut cînd am fost la colegiu că nu vreau să mai trăiesc în lume. Este prea greu pentru mine. Nici nu aş şti cum. Nu m-am întîlnit niciodată cu vreun băiat. Îi zîmbi, uitînd că şi el este bărbat. Şi nu mi-am dorit niciodată să am copii.

– De ce nu? întrebă el surprins.

– Am hotărît asta încă de cînd eram mică. Întotdeauna m-am temut că voi ajunge să semăn cu mama. Dacă aş proceda şi eu aşa?

– Asta este ceva foarte caraghios, soră Bernadette. Nu este obligatoriu să fii bîntuită de aceiaşi demoni ca şi mama ta. Mulţi oameni suferă în copilărie, dar ajung să fie nişte părinţi exemplari.

– Dar dacă asta nu este adevărat în cazul meu, ce mă fac? Scapi de copii, îi abandonezi la prima mănăstire? Nu vreau să-mi asum asemenea riscuri cu viaţa altcuiva. Ştiu ce înseamnă să trăieşti un astfel de coşmar.

– Trebuie să-ţi fi fost îngrozitor de greu cînd te-a părăsit, spuse el trist, amintindu-şi de ziua în care o găsise pe propria sa mamă cu venele tăiate.

– A fost, încuviință Gabriella, dar curînd a devenit o ușurare, cînd am înțeles că aici voi fi în siguranță. Maica Gregoria mi-a salvat viața. A fost ca o mamă pentru mine.

– Din cîte am auzit, este foarte mîndră că te-ai hotărît să te alături Ordinului. O să fii o călugăriță bună, soră Bernie. Eşti un om bun, zise el, convins de ceea ce spunea.

– Mulțumesc, părinte. Şi dumneata eşti un om bun. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, adăugă apoi, roşind uşor.

– Ai grijă de tine, soră, mai spuse el, după care se depărtă şi intră în clădirea principală.

Petrecuse o duminică frumoasă. Îi plăcea să vină aici, să stea de vorbă cu călugărițele. Ele erau o parte importantă din viața lui, reprezentau o anumită latură spirituală. Le admira munca neobosită în spitale şi şcoli sau la posturile unde erau trimise ca misionare, posturi care uneori se dovedeau atît de periculoase.

Nu putu să nu se întrebe ce va face pînă la urmă sora Bernadette. Se mai gîndea încă la ea cînd s-a oprit să-şi ia rămas bun de la călugărițele mai în vîrstă. Între timp, Gabriella se şi apucase să frece podeaua din bucătărie, împreună cu alte două aspirante. Nu observă privirea plină de ură a sorei Anne cînd aceasta trecu pe lîngă ea, aşa cum nu observase nici că maica Gregoria privise de la fereastră tot timpul cît ea se plimbase cu preotul prin grădină. De la fereastra biroului său, maica superioară îi urmărise cu îngrijorare. Amîndoi erau atît de tineri, atît de inocenți şi alcătuiau o pereche foarte potrivită.

După ce i-a văzut despărțindu-se, maica Gregoria a rămas pe gînduri, dar seara, cînd s-a întîlnit cu Gabriella, nu i-a spus nimic. Era atît de bună, de iubitoare şi atît de fericită alături de călugărițe! I se părea o prostie să-şi facă griji. Totuşi, ceva din ceea ce văzuse în ziua aceea îi stîrnise un fel de panică.

Părintele Connors nu a venit la mănăstire în săptămîna următoare, fiind înlocuit de un alt preot. El călătorea din nou şi nu s-a întors decît în sîmbăta Paştelui, cînd a ascultat spovedanii toată după-amiaza. Călugărițele s-au bucurat să-l vadă din nou – avea un deosebit simț al umorului şi felul în care primea spovedania era puțin altfel, mai apropiat. Maica Emanuel vorbea despre el cu şefa novicelor cînd el s-a oprit să schimbe cîteva cuvinte cu ele, la plecare.

– Veniți mîine la masa de prînz, părinte Connors? întrebă sora Immaculata, şefa novicelor, zîmbind timid. Fusese foarte frumoasă cîndva, dar se călugărise de mai bine de patruzeci de ani.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse el prietenos. Le îndrăgea pe călugărițele vîrstnice, cu zîmbetul lor timid şi adesea cu o minte surprinzător de ascuțită. Chipurile lor nu purtau marca stresului din lumea de afară, aşa că foarte multe arătau mai tinere decît erau în realitate.

– Anul acesta, aspirantele şi novicele ne vor pregăti masa de Paşti. Muncesc încă de aseară, explică sora Emanuel, mîndră de elevele ei.

– Abia aştept, răspunse el.

Urmau să mai vină alți trei preoți, precum și unele rude de-ale călugărițelor, așa cum obișnuiau de sărbători. Anul acesta vremea era foarte frumoasă și maica Gregoria acceptase să se întindă masa afară.

– Să aduc ceva? mai întrebă preotul. Am primit de la unul dintre enoriașii noștri cîteva sticle de vin foarte bun.

– Ar fi minunat, se bucură sora Immaculata. În mănăstire se bea foarte rar, dacă se bea! Vă mulțumim că v-ați gîndit la așa ceva.

A doua zi părintele Connors a adus cîteva sticle dintr-un excelent vin californian, adulmecînd aromele îmbietoare care veneau dinspre bucătărie.

Toți cei patru preoți au asigurat slujba de Paști în capela plină de călugărițe și familiile lor. Erau puțini copii, dar mișunau peste tot. Crucifixul din spatele altarului și brațele Sfintei Cruci au fost dezvelite după îndelungata perioadă de post. Venise vremea veseliei și toată lumea s-a adunat, grupuri-grupuri, în grădină.

Maica Gregoria era foarte ocupată să salute pe toată lumea, în timp ce tinerele călugărițe începuseră să aducă mîncarea. Gabriella era una dintre ele. Ea și sora Agatha duceau cu grijă o tavă imensă cu jambon. Cînd le-a văzut, părintele Connors s-a oferit să le ajute. Pe masă se mai aflau patru curcani rumeniți, chifle, pîine de grîu, diferite legume, mai multe feluri de salate și budinci.

– Oh! exclamă părintele Connors, bucurîndu-se ca un copil la vederea atîtor bunătăți. Incontestabil, doamnelor, sînteți mari meștere!

Oaspeţii au rămas şi au petrecut împreună cea mai mare parte a după-amiezei. Gabriella mînca o bucată de budincă în clipa în care părintele Connors s-a apropiat de ea. Pînă atunci stătuse de vorbă cu cîteva călugăriţe mai bătrîne şi cu maica Gregoria. Îi plăcea să discute cu maica superioară, care era bine informată, extrem de inteligentă şi foarte înţeleaptă. La rîndul ei, ea s-a bucurat să-l cunoască mai bine. Venise de puţin timp la St. Stephen, după ce fusese mai întîi în Germania, apoi petrecuse şase săptămîni la Vatican.

– Ar trebui să pui puţină îngheţată de vanilie pe budincă, spuse el, arătînd spre budinca din mîna Gabriellei, punîndu-şi între timp îngheţată pe propria porţie. Mmm, foarte bun. Doamnelor, aţi putea deschide un restaurant – biserica ar face avere astfel.

Gabriella rîse.

– I-am putea spune „La Maica Gregoria".

– Sau poate „Călugăriţele"! Am auzit că în oraş s-a deschis pe undeva, într-o biserică veche, un bar de noapte. Era, desigur, un sacrilegiu, dar amîndoi au izbucnit în rîs. Cînd eram copil, îmi plăcea să dansez, continuă el. Ţie ţi-a plăcut să dansezi, soră Bernadette? o întrebă ca şi cum erau prieteni de cînd lumea.

Gabriella dădu din cap zîmbind.

– Nu am încercat niciodată. După cum ştiţi, sînt aici de la zece ani. Îmi plăcea să-i privesc pe oaspeţii părinţilor mei la diferitele petreceri, cînd eram mică, dar nu am coborît niciodată printre ei. Stăteam în capătul scării şi îi priveam.

Erau aşa frumoşi, gătiţi, ca zînele şi prinţii din poveşti. Întotdeauna am crezut că voi fi ca ei cînd voi fi mare.

Acum nu mai ştia ce se întîmplase cu casa lor, cu mobila şi cu tot ce se afla acolo – poate că le luase mama, poate că vînduse tot. Oricum, toate acestea dispăruseră cu mult timp în urmă.

– Unde locuiai cînd erai mică? o întrebă, privind-o cu interes şi adăugînd încă puţină îngheţată pe budinca ei.

– Mulţumesc... Gabriella gustă şi o găsi foarte bună: Mmm... Locuiam la New York, cam la douăzeci de intersecţii de aici. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu casa.

– Nu te-ai dus niciodată s-o vezi? El ar fi făcut-o, măcar din curiozitate.

– M-am gîndit la asta cînd mergeam la Universitatea Columbia, dar... ridică din umeri, privindu-l cu minunaţii ei ochi albaştri, atît de asemănători cu ai lui. Prea multe amintiri... nu sînt sigură că vreau s-o mai văd. A trecut mult timp. Iar viaţa ei era cu totul alta acum.

– O să trec cu maşina pe-acolo într-o zi, doar să văd dacă mai există. Să-mi dai adresa şi am să mă duc.

– Ar fi chiar bine. El putea înfrunta demonii în locul ei şi îi putea povesti după aceea. Gabriella era aproape sigură că maica Gregoria nu ar avea nimic împotrivă. Vă mai duceţi vreodată la St. Mark?

– Cînd şi cînd, răspunse el cu o anumită căldură în glas. Casa părinţilor mei s-a transformat în parcare. Nu am alte rude. Amîndoi aveau în spate un trecut tulbure, amintiri

dureroase, visuri spulberate, dar erau în stare să se bucure că supraviețuiseră. Căutaseră refugiul în biserică, unde se simțeau bine, așa cum se simțeau bine acum, stînd unul lîngă altul în grădina mănăstirii St. Matthew. Se priviră și fiecare se întrebă în sinea lui cum un om atît de frumos alesese să trăiască în afara lumii.

Au sporovăit astfel multă vreme, privindu-le pe călugărițele însufletite de prezența familiilor lor. Și pe amîndoi îi izbi același gînd – nici unul dintre ei nu avea un suflet pe lume în afară de călugărițele și preoții cu care locuiau.

– E ciudat să nu ai familie, nu-i așa? Mie îmi lipsea îngrozitor, mai ales în vacanțele din primii ani. După aceea m-am obișnuit. Frații de la St. Mark au fost foarte buni cu mine. Cînd veneam în vizită de la seminar, mă simțeam întotdeauna ca un erou întors acasă. Fratele Joseph, directorul așezămîntului, mi-a fost ca un tată.

Singurătatea pe care o suportau amîndoi era ca o punte de legătură între ei.

– Eu am fost foarte bucuroasă că am scăpat de bătăi atunci cînd am venit aici, spuse ea încet.

– Te-au rănit foarte tare, nu-i așa? întrebă el blînd.

Gabriella se gîndi o clipă, apoi încuviință dînd din cap.

– Uneori, răspunse ea într-o șoaptă abia auzită. O dată am ajuns și la spital. Mi-a plăcut acolo, oamenii au fost buni cu mine. M-am îngrozit cînd mi-au dat drumul acasă, dar mi-a fost frică să spun cuiva. Nu am spus niciodată, nimănui. Întotdeauna am mințit. Credeam că e de datoria mea să-i

apăr, iar pe de altă parte mă temeam că, dacă aş vorbi cuiva, mama m-ar omorî. Dacă am mai fi rămas împreună cîţiva ani, probabil că ar fi reuşit. Mă ura, încheie ea, privindu-l pe preotul care îi devenise prieten.

– Probabil că era geloasă pe tine, comentă părintele Connors.

Sugestia lui nu i se păru explicabilă Gabriellei.

– De ce să fie geloasă pe un copil?

– Oamenii sînt uneori geloşi fără noimă. Trebuie să fie ceva în neregulă cu ea. Gabriella ştia mai bine ca oricine că aceasta era o realitate plină de subînţelesuri pentru ea. Dar tatăl tău cum era?

– Nu sînt sigură. Uneori cred că nu l-am cunoscut prea bine niciodată. Semăna mult cu tine. Sau cel puţin aşa mi se pare din cîte îmi amintesc. Şi lui îi era frică de ea. Nu a înfruntat-o niciodată, lăsînd-o să facă totul după capul ei.

– Trebuie să se simtă îngrozitor de vinovat. Poate că de aceea a fugit de ea. Uneori oamenii fac lucruri foarte ciudate, mai ales cînd se simt vinovaţi. Amîndoi se gîndiră la sinuciderea mamei lui, dar nu pomeniră nimic. Poate că ar trebui să încerci să-l găseşti într-o zi, să vorbiţi despre trecut.

Se gîndise şi ea la o asemenea posibilitate şi i se părea ciudat că preotul sugera acelaşi lucru. Dar ea nici nu ştia de unde să înceapă să-l caute. Nu ştia decît că acum doisprezece ani se mutase la Boston.

– Nu cred că a aflat vreodată că eu am ajuns aici. Nu-mi pot imagina că ea şi-a dat osteneala să-l încunoştinţeze. Am

vrut să vorbesc cu maica Gregoria, dar ea m-a sfătuit să uit trecutul, să-l las în urmă. Bănuiesc că are dreptate. După ce a plecat, tata nu m-a sunat şi nu mi-a scris niciodată, zise ea tristă. Încă o mai îndurera acest subiect.

– Poate că nu l-a lăsat mama ta, sugeră părintele John.

Era o posibilă explicaţie, dar care oferea prea puţină alinare. Poate că maica Gregoria avea dreptate. Gabriella avea acum o altă viaţă, foarte diferită, iar fantomele trecutului trebuiau alungate, chiar dacă uneori o mai chinuiau.

– Unde este mama ta acum?

– La San Francisco. Mă rog, acolo era cînd mi-a trimis ultimul cec pentru întreţinere.

– Ei bine, soră Bernie, ai aici o viaţă bună şi mi se pare că este nevoie de tine la St. Matthew. Toate călugăriţele te iubesc. Cred că maica Gregoria ar vrea să-i calci pe urme într-o bună zi. Ar fi o adevărată onoare. Noi doi ne-am descurcat bine, nu-i aşa? încheie el zîmbind.

Dar cînd privirile lor se întîlniră, amîndoi erau conştienţi cît de greu le fusese, cît de greu cîştigaseră ceea ce aveau acum şi cît de multe trebuiau să lase în urma lor. Preotul o bătu uşor pe mînă şi Gabriella tresări uşor la atingerea lui. Mîna lui fermă, puternică îi aminti încă o dată de tatăl ei. Trecuseră mulţi ani de cînd nu mai stătuse în preajma unui bărbat, aşa încît acum nu-şi putea struni amintirile despre singurul bărbat care îi fusese vreodată aproape. Ca şi cum ar fi înţeles, părintele Connors se ridică şi spuse:

– Mă duc să văd cît de tare s-au îmbătat prietenii mei şi să-i iau acasă, la St. Stephen.

– Mie mi se par în regulă, rîse ea, uitîndu-se prin grădină după ceilalţi trei preoţi.

Doi dintre ei discutau cu maica superioară, iar celălalt cu o familie cunoscută. Sora Emanuel strînsese aspirantele şi le pusese să adune masa. Copiii păreau fericiţi, deşi foarte obosiţi. Pentru toată lumea fusese o frumoasă sărbătoare, cinstită cum se cuvine.

– Ştiţi, nu am discutat niciodată cu nimeni despre toate acestea. Încă mă mai tem de amintiri.

– Să nu te mai temi, o sfătui el. Acum au trecut şi nu te mai pot atinge.

Gabriella avu un sentiment de eliberare ca urmare a faptului că vorbiseră atît de deschis.

– Ne vedem la confesional, mai adăugă el. Şi încearcă să te ţii departe de sora Anne.

Cît de puţine ştia ea despre lume, la cei douăzeci şi unu de ani ai ei. Se simţea chiar bătrîn uneori, el, care avea treizeci şi unu şi mai multă experienţă de viaţă.

– Sînt sigură că o să aibă multe comentarii de făcut în legătură cu discuţia noastră.

Gabriella părea puţin obosită şi acum o irita faptul că trebuia să înfrunte mereu acuzaţiile acestei fete arţăgoase şi răuvoitoare.

– Crezi? tresări el. De ce ar face-o?

– Are un bărzăune în cap. Săptămîna trecută a criticat poveştile mele. M-a acuzat că am scris una cînd trebuia să-mi fac rugăciunea. De fapt, critică tot ce fac eu.

– Roagă-te pentru ea, spuse el simplu. O să se sature odată şi odată.

Gabriella dădu din cap şi se grăbi spre bucătărie, lăsîndu-l pe preot cu sora Emanuel. Găsi un munte de vase, cratiţe şi oale care trebuiau să fie frecate, ca să nu mai vorbim de podele. Însă de data asta, cînd intră Gabriella, sora Anne era prea ocupată şi nu o observă. Gabbie îşi puse un şorţ, îşi suflecă mînecile şi porni la treabă. Au muncit cîteva ore pînă ce totul a fost pus la punct. Între timp, călugăriţele se odihniră în holul principal. Rudele plecaseră de mult, iar părintele Connors ajunsese în odaia lui de la St. Stephen, privind îngîndurat pe fereastră cu un aer ciudat de grav.

10

În următoarele două luni, viața și-a urmat cursul. Aspirantele, deci și Gabriella, și-au îndeplinit corvoadele, au mers la slujbe și au învățat. De o vreme, Gabriella scria o altă poveste. Era atît de lungă, încît, cînd maica Gregoria o citi parțial, îi spuse că are toate șansele să devină un roman. Era mîndră de Gabriella – tînăra se descurca bine. Pînă și sora Anne încetase să se mai plîngă de ea.

La New York, vremea era foarte călduroasă și, în iunie, maicile bătrîne plecară la mănăstirea surorilor din Catskill. Cele tinere au rămas în oraș să-și continue munca la Spitalul Săracilor, să predea la școala de vară, însă aspirantele și novicele părăseau foarte rar mănăstirea, iar perioada de vară nu făcea excepție. Maica Gregoria rămînea la post, să supravegheze totul. Nu-și mai luase vacanță de vreo cîțiva ani, socotind că acesta era un privilegiu rezervat doar celor foarte bătrîne.

Au primit însă vizita unui grup de călugărițe misionare, care fuseseră în Africa de Sud și în America de Sud. Poveștile lor au fascinat-o pe Gabriella, făcînd-o să se întrebe dacă nu va dori cumva să le urmeze vreodată exemplul. Nu-i comunică însă acest lucru maicii Gregoria, de teamă să nu o necăjească. În schimb, după plecarea călugărițelor misionare, Gabriella a scris alte cîteva povestiri, despre care sora Emanuel a susținut că trebuie neapărat publicate. Gabriella scria însă de plăcere, cu senzația că se eliberează într-un fel. Părintele Connors a găsit-o scriind într-o după-amiază în grădină și mîncînd un măr. I-a cerut voie să citească și a fost profund impresionat.

– Ar trebui să o publici, zise el. Socotesc că ai un real talent.

El era bronzat – jucase tenis cu prietenii din Long Island, făcînd-o pe Gabriella să-și amintească de părinții ei. Nu mai vorbise nimeni în preajma ei despre tenis, deși era convinsă că cei pe care îi cunoscuse la colegiu jucau de asemenea tenis.

– Nu, nu am, răspunse ea, alungînd gîndurile. Îmi place să scriu. Apoi îi relată despre starea de spirit care o cuprindea cînd se apuca să scrie. Cînd sînt conștientă de ceea ce fac, nu pot să scriu nimic. Însă cînd mă abandonez, uit de mine și atunci acel altcineva din sinea mea irupe.

– Mi se pare cam pretențios, o tachină el zîmbind, deși înțelesese perfect. Și altfel ce mai faci? El fusese în vacanță o săptămînă, dar parcă nu o văzuse de o veșnicie.

– Bine. Am fost ocupată cu pregătirile pentru week-end-ul de 4 Iulie. Veniți?

În fiecare an organizau cîte un picnic cu această ocazie. Maica Gregoria ținea foarte mult la mesele de marile sărbători. Era singura cale de a păstra legătura cu rudele și prietenii, cu personalitățile importante pentru comunitatea lor.

– Este o invitație oficială? glumi el.

– Dumneata nu ai nevoie de invitație oficială, răspunse ea. Vine toată lumea de la St. Stephen, toți preoții, secretarii și copiii de altar. Mai vin și unii de la spital și de la școală. Și cîteva familii, dar cei mai mulți sînt plecați acum.

– Ei bine, eu voi fi prezent. Luna asta am muncit șase zile pe săptămînă. Mă străduiesc să salvez păcătoșii.

– Asta-i bine, zise și îi întinse o rămurică de mentă de primăvară și o mînă de căpșune. Dacă nu vă deranjează că sînt nespălate, să știți că sînt delicioase.

– Grozave, recunoscu el.

După expresia din ochii lui, nimeni nu ar fi putut spune dacă se referea la ea sau la căpșune. Părea fericit că o vede. Într-un tîrziu, o conduse în clădirea principală, unde ea mai avea ceva de făcut. El îi spuse că va veni a doua zi la slujbă și o asigură că era încîntat de invitația la picnic.

S-au întîlnit apoi la confesional, a doua zi. S-au recunoscut imediat și au sporovăit o mulțime. Gabriella se obișnuise cu felul lui relaxat, iar pe de altă parte nici nu prea avea multe de mărturisit.

La plecare, el se opri și o întrebă:

– Ce-ai spune dacă, împreună cu un coleg de-al meu, m-aș ocupa de grătar?

Gabriellei i se păru minunată ideea. Era una dintre activităţile care nu-i plăceau. Îi intra fumul în ochi, iar cu veşmintele lor se mişcau greu în jurul focului, pe cînd preoţii veneau în jeanşi sau pantaloni kaki şi tricouri sport.

– O să-i cer voie sorei Emanuel, dar cred că va accepta, admise Gabriella, recunoscătoare. Grătarul nu este punctul meu forte.

– Dar base-ball-ul?

– Poftim? Îl privi, neştiind dacă glumeşte, vorbeşte serios sau, pur şi simplu, face conversaţie.

– Ce-ai zice să organizăm un joc de base-ball? St. Matthew contra St. Stephen? Putem alcătui echipe mixte ca să nu fiţi în dezavantaj. M-am gîndit la treaba asta azi-dimineaţă.

– Excelentă idee. Am organizat şi acum doi ani, cu două echipe de călugăriţe, şi a fost foarte distractiv.

El o privi, mimînd supărarea:

– Noi nu vorbim aici de „distractiv", soră Bernie. Vorbim de o treabă foarte serioasă. Preoţii de la St. Stephen au echipa cea mai bună din arhidioceză, în cele cinci oraşe. Ce zici de asta?

– Ce-ar fi să o întrebaţi pe maica Gregoria? Nu pot vorbi în numele ei, dar cred că îi va plăcea ideea. Pe ce post joci dumneata? întrebă Gabriella, gîndind că picnicul de 4 Iulie se anunţa foarte ispititor.

– Aruncător, cum altfel? Braţul acesta al meu a fost o dată recrutat pentru una dintre cele mai bune echipe de pitici din Ohio.

– Ce s-a întîmplat, de ce nu ați jucat pentru yankei?

– Dumnezeu mi-a făcut o ofertă mai bună, răspunse el zîmbindu-i tinerei lui prietene, bucuros să abordeze un subiect atît de monden în conversația lor. Dar tu? Ce joci?

– Cred că sînt o bună aruncătoare, zise ea îngîndurată. În copilărie nu jucase nimic. Apoi venise aici, nu urmase școala obișnuită de la zece ani pînă cînd a plecat la colegiu. Singurul exercițiu fizic era plimbarea prin grădina mănăstirii.

– O să te punem jucător de cîmp, spuse el cu convingere.

În cîteva zile s-a dus vestea despre Marele Meci, cum numea toată lumea evenimentul zilei de 4 Iulie. Maica Gregoria a acceptat cu plăcere propunerea părintelui Connors. Călugărițele comentau, chicoteau încîntate. Unele nu mai jucaseră din copilărie, altele se lăudau că sînt foarte bune, iar aspirantele își disputau amical posturile. Trăiau deja febra marii sărbători naționale. Cînd ziua cea mare a venit, toată lumea era pregătită. Ca de obicei, mîncarea era îmbelșugată, potrivit cu importanța sărbătorii. Preoții de la St. Stephen și-au luat în serios promisiunea de a se ocupa de grătar. Și aveau de lucru, nu glumă: hamburgeri, hot dogs, costiță, cartofi franțuzești și porumb de lapte. La toate acestea se adăugau budinca de mere și înghețata, în cantități apreciabile. După cum observase unul dintre preoți, călugărițele își cam făcuseră de cap la bucătărie. Un lucru era însă cert – toată lumea era încîntată. În afară de Crăciun și Paști, aceasta era sărbătoarea cea mai așteptată la mănăstire. Ca urmare, s-a mîncat, s-a vorbit despre multe și de toate, după care au ajuns și la problema cu base-ball-ul.

Deloc surprinzător, părintele Joe era căpitanul echipei St. Stephen şi lui îi reveni sarcina să organizeze jocul. Discutaseră în prealabil şi căzuseră de acord că va fi mai bine dacă vor alcătui echipe mixte, aşa cum preconizase părintele Joe. Şi tot el îi oferi Gabriellei postul de jucător de cîmp în echipa St. Stephen. Pînă şi sora Anne, mai relaxată acum, a fost pusă pe postul de primă bază a echipei St. Matthew. Bineînţeles, preoţii erau avantajaţi de costumaţia lor. Călugăriţele şi-au păstrat rasele, însă şi-au dat coifurile pe spate şi le-au legat bine. Toată lumea a aclamat frenetic cînd sora Timmie l-a blocat pe preotul din baza trei, fără să-şi expună picioarele, deşi sora de la spălătorie a spus că veşmîntul nu va mai fi niciodată la fel de curat. Iar sora Immaculata i-a entuziasmat pe toţi cînd a executat o excelentă cursă pentru echipa St. Matthew.

A fost o zi minunată şi foarte distractivă. St. Stephen a cîştigat doar la un punct diferenţă, maica Gregoria le-a făcut surpriza aşteptîndu-i cu limonadă şi o ladă cu bere, iar novicele au făcut onorurile casei cu o prăjitură cu lămîie. A fost cea mai frumoasă zi pe care a petrecut-o vreodată Gabriella, iar părintele Joe a complimentat-o pentru cît de bine s-a descurcat.

– Glumiţi? zise ea, teminîndu-şi prăjitura. Stăteam acolo, pur şi simplu, rugîndu-mă să nu vină mingea la mine. Şi slavă Domnului că nu a venit! Nu ştiu ce aş fi făcut.

– Probabil că ai fi plonjat, o tachină el.

Toată lumea s-a distrat pe cinste şi regreta că petrecerea

se terminase. Rudele au plecat acasă înainte de cină, iar preoții și călugărițele au cinat cu ceea ce rămăsese de la picnic. După aceea s-au dus cu toții în grădină și au admirat focurile de artificii. Pentru toată lumea a fost o adevărată sărbătoare.

– Ce făceai de 4 Iulie cînd erai mică? întrebă părintele Joe.

Gabriella nu putu decît să rîdă la o asemenea întrebare. Amîndoi erau foarte bine dispuși.

– De cele mai multe ori mă ascundeam în dulap și mă rugam să nu mă găsească mama.

– E și ăsta un mod de a petrece o sărbătoare, comentă el cu puțin umor pentru a atenua durerosul subiect.

– Pentru mine era o adevărată problemă să mă salvez pe vremea aceea. Singurele sărbători adevărate de care îmi amintesc sînt cele petrecute aici. Iar picnicul de 4 Iulie mi-a plăcut întotdeauna în mod deosebit.

– Și mie, spuse el, privind-o cu o tandrețe care o surprinse. Cînd eram mic, mergeam în camping cu prietenii. Fratele meu și cu mine ne dădeam de ceasul morții să facem rost de petarde, dar nu ne dădea nimeni.

Gabriella îl privi mirată.

– Nu mi-ați spus niciodată că aveți un frate.

Părintele Connors tăcu îndelung, apoi îi susținu privirea:

– S-a înecat cînd aveam șapte ani. El era cu doi ani mai mare ca mine. Înotam în rîu și l-a prins un vîrtej. Nu alesesem bine locul... I se umplură ochii de lacrimi și, fără să se gîndească, Gabriella îl mîngîie pe mînă. Parcă s-a produs un

arc electric! ...Am văzut cum se duce la fund prima oară şi nu am ştiut ce să fac... Am căutat prin preajmă o creangă de care să se ţină, dar era vară şi totul era verde, aşa că nu am găsit nimic. Am stat acolo şi am privit cum se scufundă, după care am fugit după ajutor... dar cînd m-am întors... Se opri, sufocat de vechea durere. S-a înecat înainte să mă întorc eu. Nu s-a mai putut face nimic, însă am simţit întotdeauna că părinţii mei m-au considerat vinovat. Nu mi-au spus-o niciodată, dar eu am ştiut... Îl chema Jimmy.

Acum lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Gabriella îl luă uşor de mînă şi spuse:

– De ce să te considere vinovat? Nu a fost vina ta, Joe. Era pentru prima oară că îi spunea pe nume, dar nici unul nu dădu atenţie.

El ezită înainte să răspundă, apoi îşi retrase mîna ca să-şi şteargă lacrimile.

– Eu l-am implorat să mă ducă la rîu.

– Aveai doar şapte ani. Iar el te-ar fi putut refuza.

– Jimmy nu mă refuza niciodată. Mă iubea foarte mult, aşa cum îl iubeam şi eu. După moartea lui, nimic nu a mai fost la fel. Mama s-a pierdut cu firea.

Gabriella îşi spuse că aşa se explica probabil faptul că mama lui îşi luase viaţa, după moartea tatălui. Poate că cele două pierderi fuseseră mai mult decît putuse suporta. Însă faţă de Joe fusese o cruzime, nu se gîndise că îl lasă orfan, fără nimeni pe lume.

– Este greu de înţeles de ce se întîmplă astfel de lucruri. Noi ar trebui să ştim mai bine ca oricine.

– Aud mereu despre astfel de nenorociri, recunoscu el, dar asta nu înseamnă că oamenilor le este mai uşor. Nici mie. Şi acum mi-e dor de el, Gabriella. Întîmplarea avusese loc în urmă cu douăzeci şi patru de ani, dar durerea era la fel de acută. Într-un fel, mi-a marcat întreaga copilărie. Întotdeauna m-am simțit răspunzător pentru cele întîmplate.

Iar moartea părinților săi nu făcuse decît să stingă ultima pîlpîire de lumină din viața lui. Ea cunoştea prea bine aceste trăiri.

– Şi eu m-am simțit întotdeauna vinovată de tot ce s-a întîmplat cu familia mea, zise ea. Cel puțin aşa mi-a spus mama. De ce oare sînt copiii dispuşi să ia pe umerii lor aceste poveri? Joe, nu tu ai făcut-o! Nu a fost vina ta. Te puteai îneca tu în locul lui. Nu ştim de ce se întîmplă aceste lucruri.

– Mi-am dorit adesea să mă fi înecat eu, nu el. Toți îl iubeam nespus. Era vedeta familiei, cel mai bun la toate, primul născut, preferatul părinților. Oricum, îl voi întîlni într-o zi, continuă el, zîmbind amar. Nu aş fi vrut să-ți povestesc toate astea. Dar în zilele de sărbătoare mă gîndesc foarte mult la el. Ne plăcea să jucăm base-ball. El era un jucător excelent.

Gabriella ştia că nu fusese decît un băiețel, un copil, dar pentru fratele lui mai mic, pentru Joe, el fusese şi rămăsese un erou.

– Îmi pare rău, Joe, spuse din adîncul sufletului.

– E în regulă, Gabbie, zise el, privind-o cu recunoştință.

Între timp un preot de la St. Stephen s-a apropiat de ei

să comenteze meciul şi l-a felicitat pe părintele Joe pentru victoria echipei sale.

– Ai o mînă excelentă, fiule.

Într-adevăr, era un aruncător foarte bun. Atmosfera se destinse din nou şi, cînd preoţii plecară acasă, părintele Joe s-a dus să-şi ia rămas-bun de la Gabriella, care stătea de vorbă cu sora Timmie şi sora Agatha.

– Mulţumesc pentru jocul excepţional, măicuţelor, spuse el jovial, cu o ultimă privire spre Gabriella pe care celelalte nu părură să o observe. Mulţumesc pentru tot, continuă, şi amîndoi ştiau ce vrea să spună.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, părinte, răspunse Gabriella blînd.

Amîndoi aveau nevoie de binecuvîntata iertare, uitare, de vindecare. Şi, după părerea ei, Joe o merita chiar mai mult decît ea.

– Mulţumesc, soră. Ne vedem la spovedanie. Noapte bună, măicuţelor, le spuse tuturor, după care, luîndu-şi echipamentul, plecară cu toţii la St. Stephen. Petrecuseră un minunat 4 Iulie.

Cînd Gabriella intră în mănăstire laolaltă cu toate celelalte aspirante, constată surprinsă că lucrul pe care şi-l amintea cel mai bine era clipa în care îi mîngîiase degetele.

– Nu-i aşa, soră Bernadette? O colegă o întrebase ceva, dar ea nu auzise. Se gîndea la Joe şi la fratele lui.

– Iartă-mă, soră, nu te-am auzit.

Toate ştiau că Gabriella nu auzea prea bine, de aceea

nu-şi pierdeau răbdarea. Nici o secundă nu le trecu prin cap că ea se gîndea la tînărul preot şi la poveştile lui.

– Am spus că prăjiturile cu lămîie făcute de sora Mary Martha au fost delicioase. Vreau să iau şi eu reţeta pentru la anul.

– Într-adevăr delicioase, recunoscu Gabriella, urcînd scările în urma lor, gîndindu-se la cei doi băieţei. Îşi dorea să se fi putut întoarce în timp şi să-i îmbrăţişeze. Mai vedea şi acum ochii lui Joe în care se putea citi disperarea. Şi ochii ei se umplură de lacrimi doar gîndindu-se la el. În seara aceea se rugă îndelung pentru liniştea lui, a acestui bărbat care îi devenise prieten, pentru fratele lui mort şi pentru iertarea ei.

11

După picnicul de 4 Iulie, nu s-au mai văzut timp de mai multe zile. Însă spre surprinderea Gabriellei, cînd părintele Joe a revenit, s-a purtat mult mai distant cu ea. Nu îşi putea da seama dacă era supărat pe ea sau pur şi simplu avea o stare proastă, îl îngrijora ceva. O clipă, Gabriella se întrebă dacă nu cumva îi părea rău că îi povestise toate acele întîmplări din viaţa lui. În jurul lor se aflau şi alte persoane – la urma urmei el era preot – şi ea nu îşi putea da seama de ce se purta astfel.

În ziua aceea îi ascultă confesiunea şi el se purtă atît de sever şi distant, încît Gabriella se întrebă dacă auzise ce îi spunea. Îi dădu drept penitenţă condiţii mult mai grele decît altădată, pe care le spori încă în ultima clipă. În cele din urmă, înainte de a ieşi din confesional, Gabriella nu se putu abţine şi întrebă abia şoptit:

– Vă simțiți bine?

– Da. Răspunsul veni sec și fata nu îndrăzni să insiste. Ceva foarte rău se întîmplase cu el.

Părăsi confesionalul mîhnită, făcu penitențele, apoi plecă spre a-i face un serviciu sorei Emanuel. Promisese să caute niște cărți care dispăruseră. Fuseseră văzute ultima oară într-un birou nefolosit de la capătul culoarului de lîngă capelă, însă Gabriella era convinsă că le mai zărise undeva. Stătea aplecată deasupra unei cutii cînd auzi pași. Nu erau ușori ca ai unei maici, dar ea nu se uită. Apoi simți că pașii se opresc lîngă ea și cineva o privește.

Rămase surprinsă cînd dădu cu ochii de părintele Joe. Și parcă în privirea lui se putea citi durere.

– Bună, salută ea liniștită, deși ușor surprinsă să-l vadă acolo.

El părăsea de obicei mănăstirea pe drumul mai scurt și mai agreabil prin grădină. Acum alesese varianta cea mai lungă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Gabriella puțin îngrijorată.

El clătină din cap, fără să spună nimic. Arăta totuși foarte îngrijorat.

– Mi se pare că sînteți supărat.

Mai întîi el nu răspunse, dar intră în cameră, fără să-și ia ochii de la ea. Amîndoi erau conștienți de faptul că sînt singuri.

– Sînt supărat, recunoscu el în cele din urmă, fără altă explicație. Nu știa de unde să înceapă, cum să-i spună la ce se gîndea.

– S-a întîmplat ceva? repetă Gabriella blînd.

– Ce faci aici, Gabbie? întrebă el, neținînd seama de ceea ce spusese ea. Nu-i spusese nici Gabriella, nici sora Bernadette, iar cînd ochii lor se întîlniră, înțeleseră limpede amîndoi că se considerau prieteni. Ea îl privea chiar ca pe un frate.

– Sora Emanuel caută niște cărți vechi rătăcite. M-am gîndit că ar putea să fie aici. Era plină de praf, dar parcă mai frumoasă ca oricînd. El îi luă cărțile din mînă și le puse pe masă.

– M-am gîndit mult la tine, spuse el aproape cu tristețe. Gabriella nu știa ce ar trebui să înțeleagă, dar nu i se părea nimic amenințător în purtarea lui. Prea mult, după noaptea trecută.

– Regreți că mi-ai povestit amintirile tale despre Jimmy? întrebă ea încet, cu o voce catifelată care, în liniștea încăperii, sună ca o mîngîiere.

El închise ochii și, fără o vorbă, îi luă mîna.

– Sigur că nu-mi pare rău, Gabbie. Tu ești prietena mea. M-am gîndit la multe lucruri... la tine... la mine... la viețile noastre care ne-au adus aici și la oamenii care ne-au rănit... la cei pe care i-am iubit și i-am pierdut. El iubise și pierduse mai mult ca ea. Gabriella nici nu cunoscuse, de fapt, ce însemna dragostea pînă ajunsese aici. Viețile noastre, așa cum se desfășoară acum, înseamnă foarte mult pentru amîndoi, nu-i așa?

Întreba ca și cum aștepta răspuns la o întrebare pe care nu avea curajul să o pună.

– Bineînțeles, știi doar.

– Nu aș face niciodată nimic pentru a risca sau a-l pune în pericol pe vreunul dintre noi... să stric... nu asta vreau.

Gabriella continua să nu înțeleagă nimic. Nu mai fusese singură cu vreun alt bărbat.

– Nu ai făcut nimic rău, Joe. Noi doi nu am făcut nimic rău. Vorbise cu o siguranță pe care o simțise ca un pumnal în inimă.

– Eu am făcut.

Își mărturisea față de ea păcatele, așa cum o făcuse și ea de atîtea ori.

– Nu, nu-i adevărat. Cel puțin ea nu avea cunoștință de așa ceva.

– Am avut gînduri periculoase, suflă el, incapabil să vorbească mai mult despre ceea ce se petrecea în inima și în mintea lui.

– Ce vrei să spui, îl întrebă ea, cu ochii și sufletul larg deschise.

Se apropie de el fără să-și dea seama, însă magnetismul care îi atrăgea unul spre celălalt era mult mai puternic decît orice altceva i-ar fi pus în pericol pînă acum.

– Nu știu cum să-ți spun... ce să spun... Ochii lui erau plini de lacrimi și ea întinse mîna și-l mîngîie pe față. Era prima oară cînd îl atingea așa, de fapt prima oară cînd atingea vreun bărbat. Te iubesc, Gabbie. Nu se mai putea ascunde, nici față de el, nici față de ea. Nu știu ce să-ți spun, nici ce să fac... Nu vreau să-ți fac nici un rău sau să te rănesc în vreun

fel. Vreau să fiu sigur că aceasta este viaţa pe care o doreşti înainte să fug de-aici pentru totdeauna, să renunţ la munca la St. Stephen şi să plec în lume. I-aş putea cere arhiepiscopului să mă transfere. Toată dimineaţa m-am gîndit la diverse variante.

– Nu poţi face aşa ceva! Fata era înspăimîntată. Gîndul că îl putea pierde o înfricoşa mai mult decît vorbele lui. Nu poţi pleca. Eşti prietenul meu acum, nu te pot pierde.

– Trebuie. Nu pot rămîne aici, aproape de tine. Înnebunesc... Ah, Gabbie... O trase la el şi fata îşi îngropă faţa la pieptul lui puternic, simţindu-i braţele strînse în jurul ei. Era cea mai puternică forţă pe care o simţise vreodată, locul cel mai sigur, mai sigur decît mănăstirea. Te iubesc atît de mult... vreau să fiu mereu cu tine... Vreau să-ţi vorbesc... să te îmbrăţişez... să am grijă de tine... Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna... Dar cum putem face aşa ceva? În ultimele patru zile am fost ca nebun. Te iubesc atît de mult!

În timp ce el se chinuia astfel, Gabriella îl privea uimită. Nu scosese nici un cuvînt. Ochii ei erau plini de lacrimi, lacrimi de regret, de durere, de dor.

– Şi eu te iubesc, Joe... Nu eram sigură pe sentimentele mele... Cred că am ştiut că este o greşeală... Am crezut că putem rămîne doar prieteni. Îl privi fericită şi răvăşită în acelaşi timp.

– Poate că vom putea fi prieteni într-o bună zi, dar nu acum. Nu-ţi pot cere să părăseşti mănăstirea. Nici eu nu ştiu ce voi face.

Era atît de tulburat, atît de împovărat de vină, atît de disperat. Brusc, ea înțelese foarte limpede totul, îl înconjură cu brațele și îl strînse cu putere, oferindu-i atît cît putea.

– Liniștește-te... trebuie să ne rugăm... sss... nu-i nimic, Joe, și eu te iubesc.

Acum ea era cea puternică. Simți căldura și dragostea ei și, fără alte cuvinte, o sărută. A fost un moment pe care nici unul dintre ei nu avea să-l uite toată viața – întregul univers părea să se fi prăbușit și două vieți și-au schimbat cursul pentru totdeauna, dintr-o suflare.

– Ah, Dumnezeule, Gabbie... Te iubesc atît de mult!

Era mulțumit că i-o spusese. După agonia ultimei săptămîni, acum nu mai regreta. Nu simțise niciciînd în viața lui ceea ce simțea acum.

– Și eu te iubesc, Joe.

Gabriella părea deodată maturizată, curajoasă și sigură pe ea. Ceea ce făceau ei era riscant, dar chiar mai periculoasă avea să fie urmarea.

– Ce ne facem acum? întrebă ea liniștită cînd el se așeză pe colțul biroului.

– Nu știu, răspunse el, sincer. Amîndoi avem nevoie de timp să ne gîndim.

Amîndoi știau că, dacă mergeau prea departe, le va fi imposibil să-și continue viețile în condițiile actuale. Totuși, nu era prea tîrziu, încă se mai puteau întoarce. Erau Adam și Eva în Grădinile Edenului, mărul era încă neatins, îl țineau în mîini, nedumeriți. Însă tentația va deveni mai mare foarte

curînd, iar dacă ei se mişcau prea repede, riscau să se distrugă reciproc. Aveau în faţă o răspundere imensă. Se priveau. Apoi el o trase şi o sărută din nou.

– Ne putem întîlni undeva? o întrebă. Doar la o cafea sau la o plimbare. Afară, în lumea reală, printre oameni obişnuiţi. Trebuie să fim puţin singuri ca să vorbim despre toate astea.

– Ştiu eu, spuse ea gînditoare. Nu văd cum aş putea. În mod normal, aspirantele nu părăsesc niciodată mănăstirea.

– Ştiu, dar tu eşti altfel. Tu eşti un fel de fiică a casei, ai trăit aici toată viaţa. Nu le poţi convinge să te trimită cu vreo treabă, să faci ceva pentru cineva? Te aştept oriunde îmi spui.

– Am să mă gîndesc la noapte.

Tremura în braţele lui. Brusc, într-o jumătate de oră, lumea ei se răsturnase cu susul în jos. Dar nu dorea să se opună. Ştia că se mai putea întoarce încă, dar nimic nu ar fi convins-o să o facă. Dorea să fie lîngă el mai mult decît orice îşi dorise vreodată în viaţă. În toate aceste luni nu înţelesese nimic, iar acum, într-o fracţiune de secundă, se gîndi că sora Anne avusese dreptate. Îi spuse şi lui.

– Poate că a fost mai deşteaptă decît noi doi, zise el. Dar jur că nu am ştiut ce va veni.

Nici el nu avusese legături cu vreo femeie, aşa cum nici Gabriella nu se apropiase vreodată de un bărbat. Ea nu avusese niciodată întîlniri, nu cochetase, nu-şi făcuse prieteni printre colegii de la Universitatea Columbia, nici măcar nu stătuse de vorbă cu vreun bărbat cît fusese acolo. În inima ei, în viaţa

ei, prin purtarea ei, ea fusese întotdeauna o călugăriță, încă din copilărie. Iar acum, într-o clipă, totul se schimbase. Devenise brusc femeie, și încă una foarte îndrăgostită.

– Mi s-a cerut să țin slujbele aici și să ascult confesiunile în fiecare zi. De obicei, lucra alternativ cu părintele Peter, dar bătrînul preot nu se simțea prea bine și hotărîse că avea și așa destul de muncă la St. Stephen. Iar părintele Joe părea că se înțelege foarte bine cu călugărițele, așa că l-a rugat să-l înlocuiască. Îmi poți spune mîine dimineață la ce te-ai gîndit, conchise el.

– S-ar putea să dureze cîteva zile, spuse Gabriella zîmbind.

Joe ar fi vrut să o ia în brațe, s-o strîngă la piept și s-o sărute pînă n-ar mai fi avut aer. Dar mai știa că nu puteau întîrzia peste măsură în camera aceea. Detesta gîndul că trebuie s-o lase să plece, că trebuie să se despartă, măcar și pentru cîteva ore.

– Poate că ar trebui să vin la confesional de două ori pe zi, glumi el.

Și o forță necontrolabilă îi împinse simultan unul spre altul, după care se sărutară cu și mai multă patimă.

– Te iubesc, șopti ea, dorindu-l mai mult decît îndrăznea să se gîndească.

– Și eu te iubesc. Dar acum mai bine te las să pleci. Ne vedem mîine dimineață. O sărută iarăși. Nu-mi place că te las.

– E mai bine așa. Ne mai putem întîlni aici. Nu vine niciodată nimeni. Știu unde ține sora Emanuel cheile.

– Să fii atentă, o preveni el, să nu faci vreo nebunie. Vorbea foarte decis şi ea începu să rîdă, susţinîndu-i privirea.

– Uite cine vorbeşte! Tot ce se întîmplă acum este o nebunie.

Dar dacă se vor întîlni în afara acestor ziduri, amîndoi ştiau că nebunia va fi şi mai mare.

– Te-am supărat, Gabbie, că ţi-am spus toate astea?

O privi brusc îngrijorat. Îşi asumase un risc enorm mărturisindu-i sentimentele – acum amîndoi se aflau în pericol. Însă din privirea ei se vedea că nu are regrete. Deloc.

– Cum să fiu supărată pe tine, Joe? Te iubesc. Mă bucur că mi-ai spus, zise ea, zîmbind timid.

Dar situaţia ei era mai uşoară, era doar aspirantă şi încă nu depusese jurămîntul. Joe devenise preot de mai bine de şase ani, aşa încît consecinţele faptelor sale erau mult mai dramatice pentru el. Era în joc viaţa lui.

– Nu ştiu sigur ce ar trebui să facem acum, Gabbie. Nici măcar nu ştiu cum te-aş putea întreţine. Era cu-adevărat îngrijorat.

– Vom vedea. Putem rezolva mai tîrziu. Avea în ea o forţă pe care nu o mai simţise niciciînd şi, într-un fel, era mai puternică decît el. E prea devreme să ne gîndim aşa de departe, dar să fii convins că te iubesc. Pentru moment este suficient, conchise ea.

– Asta-i tot ce-mi doream să aud. Am crezut că dacă îţi vorbesc despre sentimentele mele, n-ai să mai vorbeşti

niciodată cu mine... Mi-a fost atît de frică... Gabriella îi mîngîie uşor buzele cu vîrful degetelor, iar el îi sărută mîna. Să nu uiţi cît de mult te iubesc, îi şopti, apoi se întoarse să plece.

O mai privi zîmbind din uşă, apoi dispăru. Gabriella rămase nemişcată, ascultînd ecoul paşilor lui pe culoar. Se gîndea la tot ce-i spusese el şi încă nu-i venea să creadă, nu înţelegea cum se întîmplase aşa ceva. Din multe puncte de vedere era o binecuvîntare, din altele părea un demon gata să-i devoreze. Se întrebă cît timp vor putea păstra secretul. Era necesar să aibă răbdare o vreme, măcar pînă cînd vor hotărî ce vor face cu viitorul lor. Pe de altă parte, îşi dădea seama bine că, în ciuda situaţiei sale delicate la St. Matthew, Joe era acela care avea de luat cea mai importantă decizie.

Controlă şi restul cutiilor prăfuite, dar nu găsi decît una dintre cărţi. Oricum, era suficient ca s-o mulţumească momentan pe sora Emanuel. Şi-apoi, îi rămînea o scuză plauzibilă să se întoarcă aici şi altă dată. Măcar o vreme se vor putea întîlni în biroul părăsit. Ieşi, încuie uşa în urma ei şi porni să o caute pe sora Emanuel. Se simţea de-a dreptul ameţită. El o iubea... o sărutase... dorea să fie cu ea... Era incapabilă să digere tot ceea ce se întîmplase. Însă cuvintele lui îi răsunau încă în auz. Cînd se alătură celorlalte aspirante, avea un zîmbet pe care nu-l observă nimeni, afară de sora Anne, care o fixa cu intensitate.

12

În dimineaţa următoare, Gabriella se aşeză la rînd la confesional. Celelalte erau încă adormite, dar ea era trează de-a binelea încă de la trei dimineaţa. I se păru o veşnicie pînă îi veni rîndul, gîndindu-se între timp dacă nu cumva visase, dacă el nu regreta acum ceea ce-i spusese, dacă nu-i va cere să uite totul. Orice era posibil şi pe chipul ei se oglindea spaima cînd intră în confesional, rostind primele cuvinte ale ritualului.

El îi recunoscu imediat vocea – o aşteptase. Uşor, fără zgomot, deschise ferestruica dintre ei.

– Te iubesc, Gabbie, şopti abia auzit.

Fata oftă uşurată.

– Mi-a fost teamă să nu te răzgîndeşti, zise ea, străpungînd cu privirea semiîntunericul confesionalului.

– Şi mie. O sărută prin ferestruică, tăcură puţin, apoi el

o întrebă dacă se puteau întîlni dincolo de zidurile mănăstirii.

– Poate. Mîine trebuie dusă corespondența, dar există o soră care se ocupă de treaba asta. Mă pot oferi să o înlocuiesc. Maica Gregoria mă lasă s-o fac din cînd în cînd. Însă nu voi şti decît în ultima clipă.

– Sună-mă la St. Stephen. Prezintă-te ca secretara dentistului şi ai sunat pentru o reprogramare. Spune-mi doar locul şi ora. Ce oficiu poştal folosiți?

Gabriella îi spuse, iar el promise că o va aştepta la orice oră.

– Şi dacă nu eşti la St. Stephen? întrebă ea îngrijorată.

– Voi fi. În ultimul timp am foarte multe hîrtii de făcut. Voi fi acolo şi voi putea pleca repede dacă va fi nevoie. Tu să faci tot ce poți.

– Te iubesc, şopti ea.

– Şi eu te iubesc.

Amîndoi erau în cădere liberă, hotărîți să fie împreună chiar şi pentru puțin timp, oricît de mare va fi prețul. Nici unul nu dormise toată noaptea după cele petrecute în ziua precedentă. Dar ştiau că, în ciuda pericolului, purtarea lor era corectă. Nici unul nu se îndoia.

– Să spui cîte Ave Maria vrei tu. Şi roagă-te pentru mine, Gabbie. Vorbesc serios. Amîndoi avem nevoie. Eu mă voi ruga pentru tine. Sună-mă cînd poți.

– Ne vedem mîine dimineață aici, dacă nu pot pleca.

Părăsi confesionalul cu capul plecat, cu o ținută solemnă, sperînd că nimeni nu va sesiza neliniştea din privirea ei.

Se bucura că maica Gregoria fusese ocupată în seara precedentă şi nici nu se oprise să-i vorbească la cină. I-ar fi fost greu să dea ochii cu ea. Se temea că ea, cunoscînd-o atît de bine, va şti să privească în ochii ei şi să ghicească secretul.

Îl privi tot timpul cît a ţinut slujba de dimineaţă, sesizînd că îl vedea acum cu alţi ochi. Nu i se mai părea distant, nici mistic. Deodată Joe era pur şi simplu un bărbat. O speria puţin cînd se gîndea mai bine şi simţea un fior pe şira spinării. Ştia însă că nu se mai putea întoarce din drum. Nici nu voia. Dorea mai multe sărutări, dorea să-i simtă braţele puternice în jurul ei.

Părăsi capela laolaltă cu celelalte călugăriţe, recunoscătoare la gîndul că avea de lucru în grădină, putînd astfel să stea departe de ochii celorlalte aspirante. După micul dejun îi spuse în treacăt sorei Emanuel că dacă au de trimis corespondenţă, ar fi încîntată să o ducă.

– Eşti foarte drăguţă, soră Bernadette. Le voi spune celorlalte. Nu cred că avem multe treburi în afara mănăstirii. Poate altă dată.

În cele din urmă, cei doi au trăit o săptămînă de frustrări, fiindcă ei nu i s-a ivit nici un prilej să iasă din mănăstire. S-au întîlnit de vreo două ori în biroul părăsit. Gabriella găsise şi ultimul volum pe care îl căuta, dar îl ţinea ascuns ca să aibă o acoperire. Dar ştiau că se expun unui risc foarte mare. Acum, cînd venea aici, el era mult mai liniştit. Încuiau totuşi uşa, se sărutau, îşi şopteau vorbe de dragoste şi se îmbrăţişau cît de strîns îndrăzneau. Stăteau pe dalele reci în căldura după-

amiezei şi discutau despre viețile lor. Joe nu-i mai cerea acum decît puțin timp. Timp pînă cînd se vor putea comporta ca oameni adevărați, cînd vor putea să-şi vorbească deschis, să se plimbe pe străzi sau prin parcuri, mînă în mînă. Oricum, deocamdată, chiar dacă se puteau întîlni în afara mănăstirii, trebuiau să fie foarte prudenți. Iar ea nu putea lipsi prea mult fără să le alarmeze pe maici.

Pentru moment nu visau decît la o plimbare nevinovată, la cîteva minute care să le aparțină cu totul, lucru atît de normal pentru restul lumii!

Momentul a venit în cele din urmă la două săptămîni de la prima lui declarație. A venit pe neașteptate, cînd sora Immaculata i-a înmînat cheile unei camionete vechi pe care o foloseau pentru cumpărături. Aflaseră că se adusese la un magazin anume materialul necesar pentru rasele lor, iar surorile care se ocupau de confecționarea acestora erau nerăbdătoare să se apuce de lucru. Din fericire, se dovedi că nu era nimeni disponibil, aşa că i s-a cerut Gabriellei să se ducă în oraş să cumpere materialul. Depozitul se afla pe strada Delancey, unde Gabriella ştia să ajungă. Făcuse acest serviciu de mai multe ori. Şi pentru că tot ieşea, alte două călugărițe au rugat-o să le facă şi lor un comision. Se adunaseră, de fapt, chiar mai multe comisioane, aşa că Gabriella era sigură că se va putea descurca în aşa fel încît să-i mai rămînă şi ei ceva timp să se vadă cu Joe.

Luă lista cu mîinile tremurînd, sperînd că nu observă nimeni. Avea cheile maşinii, banii necesari într-un plic şi,

fără aerul că s-ar grăbi, ieşi pe poarta mănăstirii. Camioneta era parcată în faţă. Se îndreptă spre maşină şi îi făcu semn cu mîna maicii Gregoria, zîmbindu-i ca întotdeauna. Bătrîna se bucura să o vadă atît de veselă în ultima vreme. Îi sclipea în ochii o luminiţă nouă. Toată lumea spunea că viaţa monahală îi pria Gabriellei. Muncea mult în grădină, iar maica superioară spera că ea îşi mai găseşte timp să şi scrie. Îşi propuse să o întrebe cu prima ocazie.

După ce dădu colţul, Gabriella apăsă pe acceleraţie pînă la fund, îndepărtîndu-se în mare viteză. După două intersecţii, se opri la o cabină telefonică şi, cu mîinile tremurînd, îl sună. Tînărul frate de la telefon răspunse la al treilea apel. Gabriella spuse ce o învăţase Joe, dar interlocutorul ei răspunse:

– Îmi pare rău, dar nu cred că este în incintă. Inima Gabriellei făcu un salt. Mă duc să verific, dar l-am văzut pregătindu-se de plecare acum cîteva minute.

A urmat o lungă pauză, timp în care ea a aşteptat, mîhnită de ghinionul lor. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se simtă vinovată, dacă nu cumva acesta era un avertisment din partea Domnului. Discutaseră foarte mult despre implicaţiile plecării lor din mănăstiri. Gabriella ştia că ar fi trebuit să se simtă vinovată, dar nu reuşea. Totul era încă atît de nou şi palpitant, amîndoi aşteptaseră cu atîta nerăbdare să poată petrece puţin timp împreună! Poate că pînă la urmă nu se va întîmpla nimic, poate că le va veni mintea la cap înainte de a fi prea tîrziu. Iar dacă va fi să se întîmple aşa, vor rămîne cel puţin cu dragostea împărtăşită în cele cîteva clipe petrecute

împreună. Şi acum nu dorea să renunţe măcar la asta! Avea tot restul zilelor înainte ca să se căiască, să-şi închine viaţa lui Dumnezeu, dacă asta era ceea ce dorea El de la ea.

Călugărul reveni la aparat cu sufletul la gură. Gabriella abia aştepta să audă răspunsul şi fu cît pe ce să sară în sus de bucurie cînd tînărul îi spuse că l-a găsit şi că, dacă mai aşteaptă puţin, va veni la telefon.

Peste puţin auzi vocea lui Joe, gîfîind. Practic, chemarea la telefon îl întorsese de la uşă.

– Unde eşti? întrebă zîmbind cu gura pînă la urechi.

Nici unul dintre ei nu mai speraseră că va sosi şi ziua asta.

– Sînt la două intersecţii după St. Matthew. Trebuie să merg în oraş după nişte cumpărături. Am de făcut şi cîteva comisioane, aşa că nu cred că îşi vor face griji prea curînd.

– Pot să vin cu tine sau este prea periculos? Ne întîlnim undeva dacă vrei. Pe unde trebuie să te duci?

– În strada Delancey şi la cîteva magazine care ne fac reducere, în Lower East Side.

– Ce părere ai de parcul din Washington Square? Nu cred că ne va recunoaşte cineva. Sau parcul Bryant, în spatele bibliotecii? Îi plăcea acolo, deşi erau mulţi porumbei şi beţivi. Era însă linişte şi plăcut.

Au hotărît să se întîlnească în parcul din Washington Square, peste o oră, ceea ce-i lăsa ei timpul necesar să facă cumpărăturile.

– Te aştept la ora zece, zise Joe. Şi, Gabbie... îţi

mulțumesc pentru ceea ce faci, iubito. Te iubesc. Nimeni nu-i mai spusese așa în toți cei douăzeci și unu de ani ai ei, nici pe tonul cu care îi vorbise el.

– Și eu te iubesc, Joe, șopti ea, temîndu-se să nu o audă cineva. Noroc însă că nu era nimeni prin preajmă.

– Du-te și termină-ți treaba. Ne vedem într-o oră.

Pentru prima oară personalul de la depozit s-a mișcat repede, a ajutat-o să încarce baloturile de material. Pentru fiecare rasă erau necesari cinci metri de material, iar la St. Matthew erau două sute de călugărițe. Ea luase însă doar o parte și umpluse camioneta. Restul comisioanelor le rezolvă în timp record, iar la zece fără cinci minute conducea pe Sixth Avenue, spre parc, pînă ce văzu arcul de la intrare. Joe era deja acolo, o aștepta. Găsi un loc pentru mașină, dădu să încuie, dar, fără să se gîndească, își scoase coafa și o puse pe scaunul din față. Nici nu se osteni să se privească în oglindă – își trecu degetele prin păr și încuie mașina, după care se grăbi să se apropie de el, sperînd că, în ciuda veșmîntului negru, arăta ca o femeie obișnuită. Pentru prima oară era recunoscătoare că purta fusta scurtă a aspirantelor.

Cînd îl văzu, o luă la fugă, radiind de fericire. Fără să spună un cuvînt, Joe o prinse în brațe și o sărută. Și el renunțase la gulerul alb și la haina pe care o lăsase în mașină. Arăta ca un bărbat oarecare, îmbrăcat în cămașă și pantaloni negri. Nu atrăgea defel atenția.

– Îmi pare așa de bine că te văd, spuse el cu sufletul la gură, mergînd agale pe lîngă ea.

Acum era şi mai emoţionat ca prima oară. Lumea reală era plină de culori vii şi oameni, mulţi oameni. Copii cu baloane, cupluri şezînd pe bănci, bărbaţi în vîrstă jucînd şah, iar coroanele copacilor de deasupra lor îmblînzeau fierbinţeala soarelui de vară. Joe îi aduse o înghețată de la o tonetă şi se aşezară pe o bancă. Nu-l văzuse niciodată atît de fericit. Li se părea că trăiesc un vis, un vis care putea deveni un coşmar în orice clipă, dar nici unul dintre ei nu se gîndi acum la o asemenea posibilitate.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Gabbie.

O privi cu recunoştinţă, ştiind prea bine că nu-i fusese uşor să plece din mănăstire. Lunga aşteptare făcuse aceste clipe şi mai preţioase. Acum se grăbeau să le folosească la maximum. Au vorbit despre o mulţime de lucruri, şi-au împărtăşit gîndurile, concentrîndu-şi atenţia mai mult asupra prezentului decît a viitorului. Joe a vrut să ştie cît de repede se puteau revedea în condiţii asemănătoare, dar Gabriella nu putea da un astfel de răspuns. Clipele prezente li se păreau un miracol – nu-şi imaginau cum le-ar putea repeta, dar ştiau că trebuiau să o facă. Momentele petrecute la St. Matthew li se păreau acum firimituri. Era minunat afară, în lume, se simţeau liberi, liberi cu desăvîrşire.

– Am să fac tot posibilul. Cred că sora Emanuel mai are nevoie să-i rezolv cîteva comisioane. Sper că nu se va opune cineva atîta vreme cît îmi văd de treabă şi nu dispar prea mult timp.

Călugăriţele încălcau adesea regulamentul cînd era

vorba de ea, iar Gabriella le fusese întotdeauna de mare ajutor. Nu exista nici un motiv să fie oprită cît timp îşi făcea toate treburile, la rînd cu celelalte aspirante. Toată săptămîna nu reuşise să scrie nimic, dar muncise multe ore în grădină.

– Mi-ar plăcea să mergem împreună în Central Park sau să ne plimbăm pe malul rîului. Ar fi vrut să facă atîtea lucruri împreună cu ea, dar aveau atît de puţin timp!

La unsprezece şi jumătate, Joe a condus-o la maşină. Timpul petrecut împreună fusese aşa cum speraseră şi le deschisese apetitul pentru alte întîlniri viitoare. Amîndoi cunoşteau pericolele, potenţialele riscuri, însă acum era prea tîrziu să mai dea înapoi. O sărută pentru ultima oară şi Gabriella îi simţi trupul atît de aproape că tresări. Apoi se relaxă şi se topi în îmbrăţişarea lui.

– Ai grijă de tine, Gabbie. Să fii atentă. Nu spune încă nimic, nimănui, o preveni el.

– Nici măcar sorei Anne? îl întrebă zîmbind.

Ar fi vrut să o ia cu el sau să o sune în seara aceea. Ar fi vrut să facă tot ceea ce făceau bărbaţii îndrăgostiţi, lucruri pe care el nu le făcuse niciodată. La treizeci şi unu de ani, el nu iubise nici o femeie, nici măcar nu se gîndise la aşa ceva. Niciodată nu trăise o pasiune fulgerătoare, nu cochetase, nu îşi permisese fantezii pe asemenea teme, fantezii pe care le avea acum. Pentru el, era ca şi cum se rupseseră nişte zăgazuri. O dată deschis stăvilarul, era incapabil să stăvilească avalanşa de sentimente.

Rămase lîngă maşină pînă ce ea îşi aranjă coafa pe cap.

Ar fi vrut să fugă cu ea în clipa aceea, dar ei nici măcar nu ştiau dacă se vor mai putea întîlni astfel.

– Ne vedem mîine la confesional, spuse ea, iar el încuviinţă doar dînd din cap, pentru că, de fapt, ar fi vrut atît de multe altele de la ea. Era furios că trebuia s-o lase să plece.

– Mai ai cheile de la camera părăsită? o întrebă plin de speranţă şi ea spuse zîmbind:

– Ştiu unde să le găsesc.

Era periculos, dar ceva mai mult decît cele cîteva şoapte din confesional. Iar Joe voia deja mai mult.

Se mai sărutară o dată, după care Gabriella plecă, avîntîndu-se în traficul oraşului cît se putea de repede. Ajunse destul de uşor la St. Matthew. O aspirantă ieşi să-i ajute la descărcat. Baloturile erau grele, însă puterile Gabriellei se înzeciseră după întîlnirea cu Joe.

A luat masa de prînz împreună cu călugăriţele, apoi s-a dus să lucreze în grădină. După cină şi după rugăciunile de seară, în noaptea aceea, a început să scrie. Maica Gregoria a venit să o vadă şi a întrebat-o dacă a mai scris vreo poveste. Era mulţumită că Gabbie arăta foarte bine, toate rapoartele primite în ultimul timp menţionau că sora Bernadette se întrecea pe sine. Abia aştepta să depună jurămîntul final. După plecarea maicii Gregoria, Gabriella a simţit primul fior de vinovăţie. Nu trecuseră decît două săptămîni de la începutul odiseii sale cu Joe, dar ei i se părea că trăise mai mult decît în toată viaţa ei.

Nu putea să nu se gîndească la dezamăgirea maicii

Gregoria, dar ştia că nu se mai putea opri. Nu-şi mai dorea decît să trăiască alături de Joe Connors.

A doua zi l-a întîlnit la confesional, apoi, după-amiază tîrziu, în biroul părăsit. Acum, însă, după timpul petrecut în parcul Washington, încăperea li se părea sufocantă. Iar ea nu avea nici o speranţă să obţină vreun nou comision de îndeplinit. În cele din urmă, după încă două săptămîni, Gabriella a putut ieşi din mănăstire.

Aşa cum sperase Joe, de data asta s-au întîlnit în Central Park, s-au plimbat în jurul lacului, au privit copiii şi adulţii jucîndu-se cu vaporaşele miniaturale. Parcul era o explozie de verdeaţă, undeva în depărtare cînta o fanfară şi, ca de fiecare dată cînd era cu el, Gabriella avea impresia că visează. Într-un tîrziu au luat-o agale spre centrul oraşului. O întreagă vacanţă se concentra într-o singură oră. Aveau atît de puţin timp pentru ei doi! Iar acum îşi doreau şi mai mult. De la fiecare şi de la viaţă. Orice clipă petrecută împreună era preţioasă.

După alte cîteva zile, au reuşit să se vadă din nou în Central Park. S-au aşezat pe iarbă sub un copac şi şi-au vorbit cîte în lună şi în soare. Erau multe lucruri de rezolvat, dar nici unul dintre ei nu ştia de unde să înceapă. Drumul pe care porneau era greu, deşi erau foarte siguri unul de celălalt. Nu erau primii în situaţia asta – Joe şi Gabriella nu erau nici primii, nici ultimii. Însă amîndoi ştiau ce explozie vor provoca, ce mulţi oameni se vor simţi trădaţi. Joe avea momente cînd se îndoia de el însuşi. El, în mod deosebit, era îngrijorat că trebuie să părăsească Biserica, lucru pe care i-l mărturisi şi ei.

– Avem nevoie de mai mult timp, spuse Gabriella înțelegătoare. Nu poți face așa ceva fără să te gîndești foarte bine, Joe.

Joe se gîndea. Se gîndea tot timpul la asta, mai ales noaptea, cînd era singur, așteptînd să o întîlnească din nou, disperat după sărutările furate în confesional. Făcea acum ceva ce i s-ar fi părut de neconceput înainte de a o fi întîlnit.

Gabriella a început să scrie pentru el un jurnal despre dragostea lor și visurile pe care și le făcea. Spera să i-l poată da într-o zi. Era o interminabilă scrisoare către el. Îl ținea ascuns sub lenjeria intimă în singurul sertar de care dispunea, unde știa că nu-l va găsi nimeni.

– Cînd crezi că mai putem ieși? o întrebă Joe trist într-o după-amiază.

– Nu știu. Poate săptămîna viitoare. Călugărițele plecau toate la Lacul George. Maica Gregoria le însoțea de data asta, doar pentru cîteva zile, ca să le ajute să se instaleze. Asta putea însemna mai multă libertate pentru Gabriella. Sau nu! Greu de spus într-o mănăstire.

Iată însă că, în ziua plecării lor, Gabriella s-a trezit cu o întreagă după-amiază liberă. Aspirantele plecaseră la dentist și hotărîseră să mai rămînă în oraș cîteva ore, pentru cumpărături. Cum ea nu avea treabă la dentist, rămase acasă, fără ceva anume de făcut. Așa i-a venit ideea că ar putea invoca nevoia de a cumpăra niște insecticid pentru grădină. Călugărița de serviciu avea o migrenă de cîteva zile, așa că nici nu i-a trecut prin cap să pună vreo întrebare și i-a înmînat

cheile maşinii. Gabriella a asigurat-o că se va întoarce repede. A rulat pînă după colţ şi, ca întotdeauna, l-a sunat pe Joe care, din fericire, nu ieşise. Nu spera că s-ar putea întîlni, însă nu prea părăsea mănăstirea de teamă să nu rateze vreunul din rarele apeluri telefonice şi prilejul de a o vedea.

– Cît timp ai? o întrebă ca de obicei şi nu mică îi fu mirarea cînd Gabriella îi spuse că poate lipsi vreo două ore.

Aşteptase mult această zi şi acum nu-i venea să creadă că, într-adevăr, venise. Se întîlneau aşa de mai bine de o lună.

– Te aştept pe Strada cincizeci şi trei-Est, spuse el şi îi dădu o adresă.

Gabriella habar nu avea ce însemna treaba asta, însă adresa era doar la cîteva intersecţii de mănăstire. Ajunse înaintea lui şi îl aşteptă în maşină, fără coafă pe cap, nerăbdătoare.

El parcă maşina pe partea opusă a străzii, apoi o înconjură cu braţul şi o conduse spre clădire. Părea liniştit şi îngîndurat.

– Nu vrei să mergem în parc?

– M-am gîndit că este prea cald. Se întoarse şi o privi îndelung. Părea preocupat cînd o îmbrăţişă. Apoi îi explică ce făcuse – un vechi prieten de la St. Mark se mutase de curînd la New York. Au stat mult de vorbă. Joe i-a povestit că are mari probleme cu viaţa lui, fără să-i dea detalii. Şi bunul prieten i-a dat cheile apartamentului său, spunîndu-i să-l folosească ori de cîte ori va avea nevoie, el fiind nevoit să plece din oraş în săptămîna respectivă.

– Ai vrea să petrecem puțin timp în apartament, să fim puțin împreună? Nu știam dacă ți-e frică sau dorești să mai scapi de străzi în puținul timp pe care îl avem împreună. Nu dorea să-i forțeze mîna, nu-și făcuse nici un plan. Luase însă cheile apartamentului și era pregătit să facă tot ce ar fi dorit ea. Depinde numai de tine, spuse el blînd.

– Cred că ar fi foarte plăcut, spuse Gabriella și îl urmă liniștită.

Joe nu cunoștea apartamentul, așa că amîndoi rămaseră la fel de uimiți la vederea unui interior atît de agreabil. Era o cameră de zi spațioasă, cu fotolii de piele și o canapea, cu un bar bine garnisit și, în general, cu un mobilier modern și foarte masculin. Alături se afla o bucătărie, iar în spate, cu vedere spre o grădiniță, se mai aflau două dormitoare – al gazdei și un altul pentru oaspeți.

Joe porni aparatul de aer condiționat, apoi fluieră admirativ la vederea aparaturii stereo. Alese cîteva melodii, apoi se servi cu un pahar de vin. Nu mai trăiseră niciodată astfel de clipe, iar Gabriella părea de-a dreptul copleșită cînd se așezară amîndoi pe canapea. Era mai neliniștită ca niciodată. Au ascultat muzică, a băut și ea o înghițitură din paharul lui și, treptat, s-a mai relaxat. Bărbatul de lîngă ea era același Joe, omul pe care îl iubea, chiar dacă împrejurările erau altele de data asta. El o invită la dans.

Gabriella zîmbi. Nu mai dansase cu nimeni pînă acum, însă se mișcau ușor, aproape unul de altul. Joe se gîndea că nu fusese niciodată fericit pînă acum, iar ea părea să se topească

în brațele lui cînd se sărutau și se legănau în ritmul melodiei.

Era cu totul altfel decît pînă acum, era ceea ce își doriseră amîndoi de mult timp, o șansă de a fi singuri, de a se purta așa cum erau și de a face ce doreau. Pasiunea lor creștea vertiginos în timpul dansului. O săruta întruna și îi simțea inima bătînd lîngă pieptul lui. Amîndoi erau excitați și cu respirația tăiată cînd s-au oprit.

– Știu ce mi-ar plăcea să fac, spuse el liniștit, dorind-o cu disperare, încă nesigur că ea era pregătită să facă un asemenea pas. Trecuseră cinci săptămîni de cînd își mărturisiseră dragostea, iar ei erau atît de dornici de ceva ce nici nu își puteau explica. Joe nu mai făcuse niciodată dragoste, cu atît mai puțin Gabriella. Totul era foarte nou, dar lor li se părea firesc. Ea îl înțelegea. Îl privi drăgăstos.

– Și mie mi-ar plăcea, șopti ea.

– Să nu-ți fie teamă, Gabbie... Te iubesc atît de mult...

O luă în brațe și intră cu ea în camera de oaspeți. O lăsă jos pe pat. Apoi o ajută să-și descheie nasturii și agrafele, sărutîndu-se întruna. Brusc, Joe se opri și îi admiră pielea albă, sînii – primii pe care îi vedea în viața lui, coapsele prelungi.

Gabriellei nu-i era teamă de el. Îl privi cînd se dezbrăcă, apoi Joe se strecură în pat și își scoase restul de lenjerie, așa cum făcuse și ea. Hainele rămaseră grămadă pe podea.

Joe începu să-i exploreze trupul, arzînd de dorință. Nici unul nu mai simțise așa ceva. Nici unul nu știa la ce să se aștepte, însă erau convinși că doreau să fie aici, că aveau

nevoie unul de altul. Porniseră pe un drum pe care trebuiau să-l parcurgă umăr lîngă umăr, trebuiau să intre împreună în noua lor viață.

După îndelungi cercetări, Gabriella tresări uimită cînd Joe o pătrunse încet, cu grijă, în ciuda dorinței de nestăpînit. Știa că pentru ea va fi dureros, și la început a fost, dar el s-a stăpînit cît a putut, apoi nu a mai reușit. A tresărit violent, strigîndu-i numele, iar ea l-a strîns cu putere, trăind un ciudat amestec de durere, plăcere și extaz.

Mai tîrziu, Joe o mîngîie privind-o cu lacrimi în ochi, dar erau lacrimi pentru viața nouă pe care o începuseră împreună, pentru durerile pe care le lăsaseră în urmă și pentru legătura care îi va uni pentru tot restul vieții. Știa că acum nu-l va mai putea părăsi, nici el pe ea – ajunseseră prea departe. Se sărutară în neștire, apoi rămaseră îmbrățișați. Într-un tîrziu, Joe o privi din nou, uimit de frumusețea ei veșnic ascunsă de veșmîntul sobru.

– Ești atît de frumoasă...

Nici nu visase la așa ceva. O dorea din nou, dar se temea să nu-i facă rău. Însă în timp ce o săruta pătimaș, simți că îl dorește și ea. De data asta a fost altfel. Au rămas uniți în extaz, pierduți în bucuria de a se dărui unul altuia. S-au ridicat apoi și au făcut un duș împreună. Gabriella se minuna de purtarea lor firească, în ciuda lipsei de experiență și a timidității. Acum știau amîndoi ce aveau de făcut – cale de întoarcere nu mai exista.

Au schimbat așternutul și au pus cearșafurile și

prosoapele în maşina de spălat, apoi s-au întors în camera de zi şi s-au aşezat pe canapea, discutînd ce vor face de acum înainte cu viaţa lor.

– Nu ne mai putem purta aşa în continuare, iubito, spuse Joe, practic.

Amîndoi ştiau că după-amiaza asta le schimbase pentru totdeauna vieţile. Gabriella nu îşi imagina cum îi va spune maicii Gregoria. Nici nu îndrăznea să se gîndească încă. Nu se putea gîndi decît la el, la ceea ce făcuseră. Ştia că acum era doar a lui, pentru tot restul vieţii, indiferent ce le va rezerva viitorul. De acum înainte le va fi greu să se mulţumească cu o plimbare în parc sau cu o sărutare furată în confesional.

– Vom face ceea ce vom fi nevoiţi, un timp, spuse Gabriella, îngrijorată pentru el.

Joe se gîndea însă la multe.

– Ai putea trăi într-o sărăcie lucie? o întrebă îngrijorat. Ştia că ea nu trăise în sărăcie şi acest gînd îl tulbura. Desigur, nu avusese parte de lux la mănăstire, dar nu-i lipsise nimic şi fusese în deplină siguranţă. Dacă ei doi se căsătoreau acum, ştia că o vreme vor muri de foame sau pe-aproape.

– Ştii, pot munci şi eu. Am diplomă universitară – pot preda sau pot lucra la o revistă.

Putea încerca să mai scrie poveşti. Habar nu avea cîţi bani ar fi putut cîştiga astfel, dar maica Gregoria şi celelalte călugăriţe insistaseră întotdeauna să încerce să le publice.

– Eu pot găsi o slujbă la o şcoală, spuse Joe. La St. Stephen primea un salariu, dar dacă părăsea biserica, toate

cunoştinţele nu-i mai erau de nici un folos în lumea de afară. Pînă acum nu fusese nevoit să-şi facă griji în legătură cu ziua de mîine.

– Poţi face o mulţime de lucruri, îl încurajă Gabriella. Trebuie doar să vrei.

Nu ar fi vrut să se simtă obligat să renunţe la preoţie. Trebuia să facă acest lucru numai dacă era convins că îl doreşte, altfel ar urî-o toată viaţa, mai ales dacă aceasta nu va fi prea bună. Gabriella ştia că viaţa lor va fi grea. Îi aştepta o dureroasă reacomodare la noul mediu.

– Acum ştiu doar că vreau să fiu cu tine mai mult decît orice altceva pe lume, spuse el, transportat de emoţiile trăite.

– Da, dar cred că a venit vremea să mă întorc, zise ea cu regret. Îi venea greu să se întoarcă la mănăstire, dar trebuia să-l lase pe Joe să se hotărască. Acceptaseră amîndoi că trebuiau să mai aştepte, să-i lase lui timp de gîndire, însă amîndoi erau hotărîţi. Şi amîndoi ştiau că nu mai pot continua cu această minciună. Dacă hotărau să rămînă împreună, ea nu dorea s-o mintă pe maica Gregoria.

Se îmbrăţişară şi se sărutară din nou înainte de a părăsi apartamentul.

– O să-mi fie îngrozitor de dor de tine, spuse el cu vocea gîtuită de patimă. O să ţin minte ziua asta toată viaţa.

– Şi eu, şopti ea. În inima ei, se simţea deja căsătorită cu Joe.

O conduse pînă la maşină şi o aşteptă să-şi refacă ţinuta. Se aplecă să o sărute.

– Ai mare grijă de tine, o sfătui el. Ne vedem mîine

dimineaţă. Acum venea la slujbă şi la confesional în fiecare zi. Nu aveau multe să-şi spună, dar era tot ce aveau acum, dincolo de lumea din apartament.

– Te iubesc, mai şopti Gabriella. Se sărutară, apoi, cu inima împovărată, plecă. Despărţirea era foarte grea şi cînd ajunse la mănăstire era încă şi mai deprimată. Pînă vor hotărî ce vor face, ea nu avea unde să se ducă, nici Joe. Trebuiau să rezolve o mulţime de probleme practice înainte de a face publică hotărîrea lor. Iar ea dorea ca Joe să fie convins că este gata să renunţe la preoţie. Dar tot atît de bine ştia că ar muri dacă el ar părăsi-o acum.

Rămase trează în pat ore de-a rîndul. Cîteva aspirante observară cît este de tăcută la cină. Părea pierdută în gînduri. Sora de serviciu se gîndi îngrijorată că Gabriella ar putea fi bolnavă şi în dimineaţa următoare o sfătui să se ducă la doctor. Era palidă şi părea obosită, dar le asigură pe toate că nu are nimic şi participă ca de obicei la slujbă şi la confesiune.

Joe o aştepta nerăbdător în confesional şi, de cum se aşeză Gabriella, deschise ferestruica şi o sărută.

– Te simţi bine? o întrebă îngrijorat. Se gîndise la ea toată noaptea, dorind-o cu ardoare. Nu regreţi? o mai întrebă, ţinîndu-şi respiraţia pînă veni răspunsul.

– Bineînţeles că nu. A fost atît de trist cînd m-am întors ieri aici! M-am simţit atît de singură fără tine...

– Şi eu. Cine ştie cînd ne vom mai putea duce acolo...

În schimb, la amiază s-au întîlnit în biroul părăsit şi, pentru prima oară, au avut emoţii. Pînă acum avuseseră noroc,

dar Gabriella era din ce în ce mai îngrijorată că într-o bună zi ar putea fi descoperiți de cineva.

Lucră în grădină restul după-amiezei, gîndindu-se la el, tînjind să fie cu el. A riscat chiar şi l-a sunat din biroul maicii Gregoria. Au vorbit repede, atenți să nu-şi dezvăluie numele sau secretul, însă amîndoi ştiau că riscul este mare. Foarte curînd vor trebui să clarifice situația, însă Joe încă nu se hotărîse cînd să o facă.

Gabriella a reuşit să se mai ducă o dată în apartamentul cu pricina înainte de întoarcerea maicii Gregoria, dar de data asta n-au mai putut întîrzia aşa de mult. Timpul petrecut împreună li s-a părut mult prea scurt.

Cînd maica Gregoria s-a întors de la Lacul George, a fost îngrijorată de ceea ce a văzut. Gabriella părea peste măsură de tăcută, iar în ochii ei se putea citi ceva neliniştitor. O cunoştea de prea mult timp ca să nu-şi dea seama că pe față o tulbura ceva. Încercă să-i vorbească chiar în seara sosirii, dar Gabriella susținu că nu are nimic. S-a mai destins puțin a doua zi, după ce a mai scris ceva în jurnal despre Joe, însă era îngrozitor de singură. Acum simțea că locul ei nu mai este în mănăstire.

A doua zi s-a dus la poştă şi s-a întîlnit cu Joe la o plimbare prin parc. Nu avea timp să meargă la apartament şi se temea că maica Gregoria ar putea observa ceva.

– Cred că a simțit ceva, Joe, i-a mărturisit ea îngrijorată. Este o bună cunoscătoare a firii omeneşti. Să ne fi văzut cineva? Se plimbaseră mult şi se întîlniseră mai des decît ar fi

îndrăznit ea, apoi mai fuseseră în apartamentul prietenului lui Joe.

– Mă îndoiesc, răspunse Joe calm. El avea mai multă libertate de mişcare. Cred doar că îşi supraveghează atent protejata, adăugă el.

– Sper.

Erau deja în august şi vara se pregătea de ducă. Curînd, maicile-profesoare aveau să se întoarcă la şcoală, iar cele bătrîne să-şi termine vacanţa la Lacul George şi Catskills. Personalul de la bucătărie plănuia deja picnicul de Ziua Muncii, dar acum toate astea i se păreau Gabriellei foarte puţin importante.

Şi tocmai de Ziua Muncii, Gabriella a răcit, moment în care maica Gregoria a început să-şi facă serioase griji în legătură cu starea ei. Se întîmpla ceva mai rău decît o simplă răceală. Şi atunci maica Gregoria a ştiut.

Joe a venit la picnicul de Ziua Muncii împreună cu ceilalţi preoţi, la fel ca întotdeauna, însă de data asta a evitat-o pe Gabriella. Ei doi vorbiseră în dimineaţa precedentă şi hotărîseră că era mai înţelept să stea departe unul de altul. Era greu să nu sesizeze cineva acea intimitate inevitabilă din conversaţia lor. La jumătatea zilei, Gabriella s-a retras în camera ei. Îi era prea rău ca să poată mînca, nici nu suporta gălăgioasa companie a celorlalţi. Maica Gregoria a observat, ca şi sora Emanuel, şi au discutat discret:

– Ce crezi că s-a întîmplat cu ea? a întrebat sora Emanuel, sincer preocupată. Nu o văzuse niciodată pe Gabriella într-o asemenea stare.

– Nu sînt sigură, răspunse maica Gregoria, tristă. Hotărîse deja să stea de vorbă cu fata în după-amiaza aceea.

Cînd a intrat în camera ei, Gabriella scria de zor în jurnal.

– Scrii ceva nou? întrebă bătrîna, așezîndu-se pe unicul scaun din austera încăpere. Pot citi și eu?

– Încă nu, răspunse Gabriella șovăitor, strecurînd caietul sub pernă. Nu am avut prea mult timp în ultima vreme, continuă ea cu un aer vinovat. Îmi pare rău că am plecat de la picnic, dar era mult prea cald afară.

– Sînt îngrijorată din cauza ta, spuse maica Gregoria direct și Gabriella o privi timid.

– Nu am nimic. Doar o răceală. Toată lumea a fost bolnavă în lipsa dumitale.

Maica Gregoria știa că nu este adevărat. O singură călugăriță fusese bolnavă și aceea din alte pricini.

– Ai îndoieli, copila mea? Ni se întîmplă tuturor, mai devreme sau mai tîrziu. Viața noastră nu este ușoară, nu este lesne să o alegi, chiar și pentru cineva ca tine, care ești aici aproape de cînd te știi. La un moment dat, toate ne frămîntăm pînă ajungem la hotărîrea finală. După ce vei ajunge și tu, te vei simți împăcată, poate mult timp, poate pentru totdeauna. În timp ce vorbea, bătrîna se gîndea cît de bine făcuseră că o trimiseseră pe Gabriella la colegiu. Poate că acum regreta că renunțase la o lume pe care nici nu o cunoscuse, o lume care, cel puțin în copilăria ei, nu fusese deloc generoasă cu ea. Nu te teme să-mi spui, o îndemnă ea.

– Nu, maică, mă simt bine. Era prima oară cînd o mințea și se ura pentru asta. Situația devenea rapid insuportabilă din punctul ei de vedere. Ar fi vrut să-i spună bătrînei că este îndrăgostită de Joe, că trebuia să plece din mănăstire. Oricît de îngrozitor ar fi, era de preferat acestei situații.

– Poate că ar trebui să arunci o ultimă privire în lumea de afară, acum, cît ești încă liberă să o faci. Ai putea găsi o slujbă undeva, locuind în continuare aici. Știi doar că ți se va permite.

Acesta era exact începutul de care avea nevoie, dar își dădea seama că pînă și această libertate ar fi un abuz dacă continua să se întîlnească cu Joe. Dacă pleca, trebuia să o facă onest și deschis.

– Nu vreau, răspunse ea ferm. Îmi place să stau aici, cu surorile. Era un adevăr – le iubea, dar pe Joe îl iubea mai mult, și aici era problema. Iar el mai avea încă nevoie de timp să ia marea hotărîre. Amîndoi trebuiau să fie absolut siguri. Ea era, el îi spusese că vrea să plece, totuși, pînă acum, nu-i oferise nici un plan concret. Spunea că este prea devreme, deși îi repeta întruna că o iubește. Nu trecuseră decît două luni de cînd începuse povestea lor.

Următoarele săptămîni s-au transformat iute într-un adevărat coșmar. Gabriella ieșea ori de cîte ori se ivea ocazia, dar maica Gregoria era foarte îngrijorată și de cele mai multe ori nu o lăsa să plece. Ea și Joe continuau să se întîlnească în confesional, însă de cele mai multe ori discutau despre sentimentul lui de vinovăție la gîndul că trebuia să-și încalce

jurămîntul. Gabriella îi repeta că nu trebuie să ia o hotărîre pripită, gîndindu-se că nu ar fi vrut ca el să regrete mai tîrziu. În apartamentul împrumutat nu s-au mai întîlnit decît de două ori. Prietenul lui Joe se întorsese şi ei aveau acces doar cînd acesta era la slujbă.

Şi pentru ca lucrurile să meargă şi mai rău, spre jumătatea lui septembrie Gabriella se simţi din ce în ce mai prost. Încercă să se ascundă de celelalte, dar toate au observat cît era de palidă, cît de puţin mînca. Iar cînd a leşinat o dată în biserică, s-au alarmat de-a binelea. Joe era acolo, făcea slujba, şi privi speriat cînd observă agitaţia din rîndul aspirantelor. Iar cînd o văzu scoasă afară pe braţe, îl apucă panica. A fost nevoit să aştepte o zi întreagă pînă a putut s-o întîlnească în confesional, s-o întrebe ce se întîmplase.

– Nu ştiu, era foarte cald în biserică.

Într-adevăr, în ultimele zile fusese un val de căldură, dar, aşa cum i-a argumentat el, nici o altă călugăriţă nu mai leşinase, nici măcar dintre cele bătrîne.

Gabriella mai aşteptă două săptămîni ca să fie sigură. Era sfîrşitul lui septembrie şi în mintea ei nu mai exista nici o îndoială, deşi nu avea cunoştinţele necesare. Însă era convinsă. Chiar dacă nu avea experienţă, îşi dădea seama că manifestă toate semnele unei sarcini. Cînd reuşi să mai iasă din mănăstire, se întîlni cu Joe şi se duseră la apartament. De cum o văzu, el îşi dădu seama că s-a întîmplat ceva. Iar cînd Gabriella i-a spus totul, a privit-o îngrozit, a luat-o în braţe şi a început să plîngă. După părerea lui, nu exista nici o modalitate de a

întemeia un cămin. Acum, însă, întîmplarea asta le forța mîna. Din cîte își putea da seama, ea rămăsese însărcinată de la prima întîlnire, adică era acum în două luni, și nu mai putea aștepta să ia o hotărîre. Indiferent ce va face el, Gabriella trebuia să părăsească mănăstirea. Nici nu-i trecea prin gînd că ar putea întrerupe sarcina, iar el nici nu se aștepta la așa ceva. Amîndoi aveau profunde convingeri religioase în legătură cu acest subiect.

– Nu-i nimic, Joe, spuse ea, simțindu-i durerea și presiunea care se adăugau acestei situații deja imposibile. Poate că așa a fost să fie. Poate că de asta aveam nevoie ca să mă hotărăsc.

– Ah, Gabbie, îmi pare atît de rău... este numai vina mea... nu m-am gîndit niciodată...

Cum era să se gîndească un preot la măsuri contraceptive? Acum nu mai aveau de ales, nu existau alternative. Naivi cum erau, nu le trecuse prin cap că se putea întîmpla așa ceva, atît de repede.

Acum, el trebuia să se gîndească la două persoane – o soție și un copil –, fără să aibă nici un mijloc de a-i întreține. Perspectiva era cumplită.

– Voi pleca de la St. Matthew peste o lună, spuse Gabriella. Luase deja această hotărîre de cum înțelesese ce se întîmpla cu ea. Îi voi spune totul maicii Gregoria în octombrie. Asta însemna că el mai dispunea de o lună pentru a se hotărî. În condițiile date, doar atît mai putea face Gabriella pentru el. Și ea trebuia să facă ceva înainte de a stîrni un scandal în mănăstire.

Joe o ținu o vreme în brațe, cu grijă, de parcă se temea că le-ar putea face vreun rău – ei sau copilului.

– Mi-e așa de teamă să nu dau greș în lume, Gabbie... Ce mă fac dacă nu reușesc? Asta era obsesia lui în ultima vreme.

– Poți, Joe, dacă vrei. Amîndoi putem. Știi doar. Părea remarcabil de convinsă, în ciuda dezastrului prin care treceau.

– Nu știu decît că te iubesc atît de mult, continuă el, gîndindu-se în același timp la copil. Dorea să părăsească biserica pentru ei doi. Dorea să trăiască alături de ea, să o îngrijească, însă nu era convins că o poate face. Ești atît de puternică, Gabriella, tu nu poți înțelege. Eu nu am cunoscut nimic altceva decît preoția.

Iar ea nu cunoscuse decît mănăstirea St. Matthew, iar mai înainte o viață de coșmar. Atunci de ce o considerau toți pe ea puternică? Tatăl ei îi spusese același lucru în noaptea în care plecasc. În clipa aceea o străbătu un fior de spaimă. Dacă o părăsea și Joe? Dacă îi abandona, pe ea și pe copil? Se îngrozi la un asemenea gînd, dar nu-i spuse nimic lui Joe. Se agăță doar de el, încercînd să nu-l sperie mai tare.

Joe o sărută înainte de plecare. Gabriella se întoarse la mănăstire îngîndurată. Nu o observă pe maica Gregoria care o privea, nici pe sora Anne care ieșea ducînd un plic. Nici nu a știut că, mai tîrziu, maica Gregoria a sunat la St. Stephen, apoi s-a întîlnit cu monseniorul, după care s-a întors la St. Matthew cu inima grea. Nimeni nu știa nimic sigur, dar existau niște indicii despre niște apeluri telefonice ale unei femei tinere

care îşi dădea nume diferite şi suna la ore diferite. În ultima vreme, părintele Connors ieşise foarte des şi abia acum îşi dădu seama maica Gregoria că venea prea des la St. Matthew. În seara aceea, ea şi monseniorul ajunseseră la concluzia că părintele Connors nu va trebui să mai vină o vreme la St. Matthew.

Gabriella nu avea însă cum să ştie toate astea. Aşa că a doua zi, cînd intră în confesional, spuse:

– Bună dimineaţa, te iubesc.

I-a răspuns o voce necunoscută. A urmat un lung moment de tăcere, apoi preotul şi-a urmat misiunea după tipic. Cînd Gabriella a ieşit din confesional, inima îi bătea cu putere. Nici măcar nu-şi amintea ce penitenţe primise. Se întrebă dacă i se întîmplase ceva lui Joe – poate că era bolnav, sau poate că le-a spus că vrea să plece, sau, mai rău, poate că fuseseră descoperiţi. Ştia că el nu le-ar fi spus nimic fără să o prevină, dar poate că, după vestea pe care i-o dăduse în după-amiaza precedentă, se hotărîse şi le spusese că va părăsi biserica.

Era bolnavă de spaimă cînd, în aceeaşi dimineaţă, maica Gregoria a chemat-o în biroul său. O vreme s-a mulţumit să o privească trist, fără o vorbă.

– Cred că ai anumite lucruri să-mi spui, nu-i aşa, Gabriella?

– Despre ce? întrebă ea, cu faţa albă ca varul, privind-o pe femeia pe care timp de atîţia ani o socotise ca pe mama ei.

– Ştii despre ce vorbesc. Despre părintele Connors. L-ai

sunat, Gabriella? Vreau să fii cinstită cu mine. Un preot de la St. Stephen a avut impresia că v-a văzut în Central Park în luna august. Nu știu sigur încă dacă ai fost tu sau el, dar se pare că toți cei de la St. Stephen vă bănuiesc. Încă nu este prea tîrziu ca să evităm un scandal dacă îmi spui adevărul acum.

– Eu... Nu voia să mintă și de data asta, însă nici nu avea cum să-i spună adevărul. Cel puțin nu acum, pînă nu vorbea cu Joe ca să afle ce spusese el. Nu știu ce să-ți spun, maică.

– Adevărul ar fi, bineînțeles, cea mai bună soluție, replică maica Gregoria sever, cu inima strînsă de durere pentru tînăra pe care o iubea ca pe copilul ei.

– Eu... l-am sunat, da... și ne-am întîlnit o dată în parc. Atît era dispusă să recunoască. Restul le aparținea numai lor.

– Pot să te întreb de ce, Gabriella? Sau este o întrebare nelalocul ei pentru un răspuns mult prea evident. El este un tînăr chipeș, iar tu ești o fată foarte frumoasă. Deși nu ai depus jurămîntul, mi-ai spus că ești convinsă de vocația ta, iar eu te-am crezut. Nu mai sînt atît de sigură. În ceea ce-l privește, el este preot de cîțiva ani. Nici unul nu sînteți liberi să vă purtați oricum.

– Înțeleg acest lucru. Avea ochii plini de lacrimi, dar refuza să plîngă sau să ceară îndurare.

– Există ceva mai mult în această poveste urîtă, Gabriella? Dacă există, eu vreau să știu.

Nu era o poveste urîtă, își zise Gabriella cu inima frîntă.

– Cred că nu te va surprinde să afli că la St. Stephen va avea loc o anchetă, în prezența arhiepiscopului. Nu-l vom mai vedea pe-aici pe părintele Connors o vreme. Făcu o pauză, privind adînc în ochii Gabriellei. Îți sugerez să-ți petreci un timp examinîndu-ți serios conștiința și vocația, la casa noastră din Oklahoma.

Gabriellei i se păru că aude o sentință la moarte și fu cît pe ce să scape un țipăt.

– În Oklahoma? Cuvîntul ieși ca un hîrîit, ceva ce nu semăna cu vocea ei. Nu plec de-aici. Era prima oară cînd o înfrunta pe maica Gregoria de cînd avuseseră divergențe în legătură cu înscrierea la colegiu.

Însă maica Gregoria era mult mai fermă acum. Sub aparentul ei calm, era îngrozitor de supărată. Supărată pe Gabriella, pe preotul care o tentase și aproape că îi siluise spiritul. Era un păcat de neiertat din punctul de vedere al maicii Gregoria – ea însăși va trebui să se roage foarte mult pentru a-l putea ierta. Nu avusese nici un drept să-i facă așa ceva unei tinere inocente.

– Îmi pare rău, dar nu ai de ales, Gabriella. Pleci mîine. Și vei fi strașnic păzită pînă la plecare, așa că nu încerca să iei legătura cu el. Dacă vei vrea să rămîi sau nu cu noi, alegerea îți aparține. Va trebui să te gîndești însă mult la ceea ce ai făcut și să hotărăști dacă vrei să rămîi în mănăstire. Eu ți-am oferit să ieși o vreme în lume, să trăiești acolo, dacă te tenta, dar ai refuzat. Însă oferta mea nu includea nicicum ideea de a te întîlni pe ascuns cu un preot.

– Nu am făcut-o, răspunse Gabriella, furibundă că o minte din nou pe buna femeie, dar gîndindu-se la el.

– Aş vrea să te pot crede. Maica superioară se ridică, dînd de înţeles că întrevederea luase sfîrşit. Acum te poţi întoarce în camera ta. Nu vei vorbi cu celelalte aspirante toată ziua. De fapt, nu vei mai vorbi cu nimeni pînă la plecare. O soră de la bucătărie îţi va aduce de mîncare în cameră, dar nici cu ea nu ai voie să vorbeşti.

Peste noapte, Gabriella devenise o leproasă. Fără un cuvînt, ieşi din birou şi se întoarse în camera ei, disperată să ştie că nu putea lua legătura cu el. Ştia însă că nu putea pleca la Oklahoma. Nu-l va părăsi pe Joe.

Rămase lungită toată ziua, pînă la căderea serii, cu mici pauze în care scria în jurnal. Ar fi vrut să iasă măcar în grădină, dar nici asta nu era posibil. Nu mai putea sfida ordinele maicii Gregoria. Tot timpul se întrebă ce-i făceau lui Joe şi ce îi spunea el arhiepiscopului. Nici unul dintre ei nu îşi imaginase că va fi uşor. Acum nu le rămînea altceva de făcut decît să supravieţuiască durerii şi umilinţei pînă cînd vor fi din nou împreună.

Nu s-a atins de mîncarea care i-a fost adusă, iar după cină a simţit o durere acută în abdomen. La început i-a tăiat respiraţia, apoi a dispărut. Dar după un timp a revenit. Gabriella nu ştia ce ar putea însemna asta, însă era atît de îngrijorată pentru Joe încît nu o luă în seamă. Cînd celelalte două aspirante au intrat în cameră, Gabriella se chircea de durere, însă nu le-a spus nimic. Ştia că tot ce i se întîmpla era din cauza fricii.

Nici cele două tinere nu-i adresară vreun cuvînt, fiind avertizate că Gabriella era profund tulburată şi nu aveau voie să vorbească cu ea. Nu ştiau ce făcuse, ce pedeapsă i se dăduse, însă şuşotiseră toată ziua cînd sora Emanuel ieşea din cameră. Numai sora Anne rămăsese ciudat de tăcută toată ziua.

Gabriella nu a închis ochii toată noaptea, îngrijorată în legătură cu cele ce le-ar fi putut spune el sau ce i-ar fi spus ei. Îşi imagina că la St. Stephen avea loc un fel de şedinţă asemănătoare cu cele ale Inchiziţiei. Spre ora două dimineaţa avea dureri atît de mari încît fu cît pe ce să le strige pe cele două tinere. Se abţinu însă. Ce le putea spune? Că se temea să nu-şi piardă copilul? Reuşi să se tîrască pînă la baie, unde constată că problema era mai serioasă decît îşi închipuise. Nu avea însă cui să ceară ajutor, de data asta nici maicii Gregoria, necum celorlalte. Pe Joe nu-l putea contacta sub nici o formă. Trebuia să aştepte pînă primea veşti de la el. Era convinsă că el va veni după ea şi că întregul adevăr va exploda în dimineaţa următoare. Dacă el le-a spus că doreşte să părăsească biserica pentru ea, era doar o problemă de timp. Iar după aceea, aşa cum îşi jurase în sinea ei, îi va spune maicii Gregoria tot ce s-a întîmplat sau, mă rog, atît cît trebuia să ştie. Nu va pleca de aici cu un întreg bagaj de minciuni.

Pînă dimineaţa, însă, Gabriella era înnebunită de durere şi spaimă. Nu ştia cînd vor veni după ea s-o trimită în Oklahoma. Ştia doar că nu se va duce.

Le auzi pe celelalte sculîndu-se în linişte, le aşteptă să plece, apoi se ridică şi ea din pat. Văzu cearşaful pătat cu

sînge, dar nu ştia ce ar trebui să facă. Se vîrî la loc sub pătură, plîngînd. Cînd se iviră zorii, auzi uşa camerei deschizîndu-se şi o văzu pe sora Emanuel privind-o cu nespusă durere. Avu impresia că bătrîna călugăriţă plînsese.

– Maica Gregoria doreşte să te vadă acum, Gabbie, spuse ea, negrăit de tristă.

– Nu plec în Oklahoma, spuse Gabriella răguşită, neştiind dacă va putea să se ridice. Durerea era din ce în ce mai acută.

– Va trebui să cobori, să-i spui tu însăți.

Aşteptă pînă ieşi sora, apoi, cu infinită greutate, se îmbrăcă. Îşi aminti de zilele cînd era bătută, sfîşiată, dar trebuia să se îmbrace de hatîrul mamei sale. Spre marea ei uimire, constată că acum era şi mai greu.

Ajunse cu chiu-cu vai pînă în biroul maicii superioare. Făcu un efort să se ţină dreaptă, dar durerea era atît de cumplită încît fu cît pe ce să leşine. Cînd intră în birou, tresări cumplit la vederea celor doi preoţi care se aflau acolo, în picioare lîngă maica Gregoria.

Maica superioară o privi, convinsă că nu o văzuse niciodată arătînd atît de rău. Cu siguranţă că Gabriella era deja în iad. Abia se stăpîni să nu se ducă spre ea.

– Părintele O'Brian şi părintele Dimeola au venit să stea de vorbă cu tine, soră Bernadette, spuse ea, folosind numele de aspirantă, mai puţin personal. În ciuda situaţiei, inima şi sufletul ei sîngerau pentru copila pe care o cunoscuse şi o iubise atît de mult.

– Maica Gregoria va lua măsurile de cuviinţă în ceea ce te priveşte. Gabriella rămase fără aer, camera părea să se strîngă în jurul ei, iar ea devenea din ce în ce mai palidă. Noi am venit să-ţi vorbim despre părintele Connors. Le-a spus, gîndi Gabriella uşurată, fără să-i mai vadă, iar de durere abia îi mai auzea. Ţi-a trimis o scrisoare, spuse trist părintele Dimeola, prin care îţi explică ce simte el în legătură cu situaţia în care l-ai ademenit.

– A spus el asta? întrebă ea, şocată. Evident, aşa interpretau ei situaţia. Joe nu ar fi spus niciodată aşa ceva despre ea. Dar ei hotărîseră să o învinovăţească pe ea. Auzi ticăitul ceasului de perete şi îşi dori să se termine odată, să o lase să plece.

– Nu acestea sînt chiar cuvintele părintelui Connors, dar a reieşit evident din mărturisirea lui.

– Pot vedea scrisoarea, vă rog? Gabriella întinse o mînă tremurîndă, cu o demnitate surprinzătoare. Dacă preoţii ar fi avut ocazia, ar fi recunoscut că o admirau pentru acest gest.

– Imediat, spuse părintele O'Brian. Mai întîi avem să-ţi spunem ceva. Un lucru cu care va trebui să trăieşti de acum înainte. Ai condamnat un om la iad, soră Bernadette. Pentru eternitate. Nu va exista iertare pentru sufletul lui. Nu va fi posibil după ceea ce a făcut... Iadul tău va fi să ştii că ai provocat acest lucru.

Orice ar fi făcut ei doi, nu meritau aşa ceva, îşi zise Gabriella. Nu se gîndea decît la suferinţa lui Joe şi-i ura pentru asta. Nu dorea decît să-l vadă, să-i spună cît de mult îl iubeşte. Ei nu aveau nici un drept să-l tortureze, să-l condamne.

– Vreau să-l văd, spuse ea cu voce puternică.

– Nu-l vei mai vedea niciodată, spuse părintele O'Brian pe un ton atît de înspăimîntător că tînăra se cutremură.

– Nu aveți nici un drept să hotărîți așa ceva. Este dreptul părintelui Connors să decidă. Iar dacă asta este hotărîrea lui, o voi respecta.

Era frumoasă, puternică, demnă și maica Gregoria o iubi în sinea ei pentru o asemenea ținută.

– Nu-l vei mai vedea niciodată, reluă părintele O'Brian, dar Gabriella îl înfruntă neclintită. Preotul se gîndea cum să-i dea ultima lovitură, singura la care ea nu se aștepta în nici un caz, iar ei o plănuiseră cu atîta cruzime încît, în clipa aceea, tînăra femeie fu pe punctul de a-și pierde definitiv credința. Și-a luat viața azi-dimineață. Mi-a lăsat această scrisoare, flutură el amenințător hîrtia prin fața Gabriellei.

– El... eu...

Auzea cuvintele, dar nu le percepea înțelesul. Îi privi rugător, sperînd că îi vor spune că a fost o minciună. Dar ei nu mințiseră.

– Nu a mai putut trăi după ceea ce a făcut... nu a suportat gîndul că trebuia să părăsească biserica... sau să-și asume responsabilitățile pe care le așteptai de la el. A preferat să-și ia viața. S-a spînzurat în camera lui de la St. Stephen, păcat pentru care va arde veșnic în focul iadului. A ales să moară decît să se despartă de Dumnezeul pe care l-a iubit mai mult decît pe tine, soră Bernadette... Iar tu vei trăi întotdeauna cu acest păcat pe conștiință.

În clipa aceea, Gabriella îl privi drept în față, își îndreptă spinarea cu toată forța pe care nu știa că o are. Încremeni cîteva clipe, privindu-i cu o expresie care dovedea că refuză să creadă ce spuneau ei, apoi, cu un strigăt scurt, tresărind, leșină. Leșinase știind doar că Joe o abandonase, nu mai exista. O lăsase singură, ca toți ceilalți.

Înainte de a mai spune ceva, Gabriella dispăru în brațele milostive ale întunericului. Iar cei de față au văzut pentru prima oară balta de sînge care se întindea cu repeziciune în jurul ei.

13

Gabriella deveni conştientă de un sunet prelung, ascuţit, îndepărtat. Era un şuierat interminabil – parcă ţipătul de moarte al spiritului ei. Încercă să vorbească şi nu reuşi. Încercă să deschidă ochii, dar nu văzu nimic. Totul era tulbure, cenuşiu, alternînd cu un întuneric de nepătruns. Nu-şi dădea seama unde se află, nu înţelese că sunetul pe care îl auzea era sirena ambulanţei care o ducea la spital.

I se păru că trecuseră ani pînă cînd auzi o voce, dar nu descifră ce spunea. Cineva o striga pe nume, o trăgea cu forţă spre o viaţă pe care ea nu o mai dorea. Nu voia decît să plutească, în întuneric şi linişte, dar vocile pe care le auzea sporadic nu o lăsau.

– Gabriella!... Gabriella!... Revino-ţi! Deschide ochii, acum... Gabriella!

Ţipau la ea, trăgeau de ea, cineva îi scotea inima din

piept cu un cuţit. Parcă un demon se zvîrcolea în ea, o sfîşia din creştet pînă în tălpi. Nu dorea să se trezească, durerea pe care o simţea era insuportabilă, iar dincolo de durere ştia că se mai întîmplase ceva, ceva îngrozitor. În cele din urmă deschise ochii, dar peste tot erau lumini orbitoare care o sfîşiau fără milă, ca şi durerea. Oamenii din jurul ei îi făceau ceva, nu ştia ce, ştia doar că durerea devenise de nesuportat. Acum nici nu mai putea respira. Atunci, brusc, Gabriella îşi aminti de ce venise aici... mama ei o bătuse... îi sfărîmase păpuşa... o omorîse pe Meredith şi mai că o omorîse şi pe ea... ştia că tatăl ei trebuie să fie pe-aproape, privind-o.

– Gabriella!

Cei din jurul ei o strigau pe nume şi păreau foarte supăraţi. Totuşi ea nu vedea decît lumină şi întuneric. Lupta din răsputeri să-i vadă pe cei care o strigau, asculta ce spuneau, dar durerea continua să o sfîşie. Deodată, cu o limpezime extraordinară, văzu nu chipul tatălui ei, ci pe al lui Joe, care îi zîmbea. Îi făcea semne cu mîna, o chema la el, spunîndu-i ceva ce ea nu auzea... vorbele lui erau acoperite de ale celorlalţi. Cînd îl privi, încercînd să-l întrebe unde se află, el începu să rîdă.

– Nu te aud, Joe... repeta ea întruna. Atunci el a început să se îndepărteze, iar ea l-a strigat s-o aştepte, dar nu-şi putea mişca picioarele. Joe rămase în picioare, aşteptînd-o, apoi dispăru clătinînd din cap. În aceeaşi clipă, Gabriella se simţi eliberată şi o luă la fugă după el. Însă Joe se mişca prea repede, nu putea ţine pasul cu el, iar oamenii de lîngă ea păreau foarte

supărați. Continuau să o strige pe nume și de data asta, cînd deschise ochii, înțelese de ce nu-l putea ajunge pe Joe: o legaseră. Picioarele erau legate sus, trupul și brațele jos. Totul strălucea în jurul ei.

– Nu... Trebuie să plec... strigă ea slăbită. Joe mă așteaptă... are nevoie de mine... Joe se întoarse și îi făcu iar semn cu mîna. Părea atît de fericit că o înspăimîntă! Iar oamenii aceia supărați îi făceau ceva rău, foarte rău. Îi scoteau totul din ea, îi smulgeau sufletul și o țineau departe de el. Nu! continua să strige. Nu! Dar ei nu o ascultau.

– E-n regulă, Gabriella... Acum e-n regulă... Erau femei și bărbați, toți aveau cuțite și tăiau din ea. Cînd îi privi, nu le văzu fețele.

– Presiunea sîngelui scade iarăși, spuse o voce de undeva. Gabriella nu știa ce vrea să spună, dar pentru ea nici nu conta.

– Pentru Dumnezeu! se auzi o altă voce. Nu o poți opri?

Și, ca și ceilalți, era furios. Evident făcuse ceva îngrozitor și ei toți știau, numai ea nu. Închise din nou ochii și țipă, de durere de data asta, dar de departe se auzea același șuierat pe care îl mai auzise. Acum știa că erau sirene. Fusese undeva un accident, cineva era rănit. În întunericul care o înghițea din nou, auzi urletul unei femei. Mulți oameni au început să se agite, păreau să o înconjoare de peste tot. Încercă să miște brațele, să-i împingă pe cei din jurul ei, dar erau legate și atunci nu se mai îndoi că oamenii aceia doreau să o omoare.

– La naiba... spuse o voce în întuneric. Mai dă-mi două unităţi.

Pompaseră mult sînge în ea, acum însă le era limpede că o vor pierde. Aproape că nu mai avea tensiune, inima intrase în fibrilaţie – era pierdută.

Mult timp vocile tăcură şi Gabriella fu în sfîrşit liniştită şi împăcată. Slavă Domnului că o lăsaseră în pace, iar demonul din ea se domolise. Atunci Joe s-a întors la ea, apărînd încet din întuneric, însă de data asta nu mai arăta fericit. I-a spus ceva şi acum ea l-a înţeles. Avea mîinile libere şi întinse o mînă spre el, dar el nu o luă.

– Nu vreau să vii cu mine, i-a spus el limpede. Acum nu mai era nici supărat, nici trist. Părea împăcat.

– Trebuie, Joe. Am nevoie de tine. Porni alături de el, dar el se opri şi refuză să meargă mai departe. Eşti puternică, Gabriella, spuse, în timp ce ea se căznea să-l asigure că nu este.

– Nu sînt... nu pot... Nu mă întorc fără tine. Dar el se depărtă încet, dînd din cap.

În clipa aceea, Gabriella se simţi zdrobită de o greutate imensă. În cele din urmă, durerea sfîşietoare o rupse de lîngă el. Simţi că se îneacă, exact ca Jimmy. Lupta pentru aer, se simţea trasă în vîrtej împreună cu el, dar cînd încercă să-l găsească, nu-l văzu. O abandonase, ca şi Joe, era singură în apele vijelioase şi, cu o forţă mai mare decît avusese vreodată, ieşi brusc la suprafaţă. Ieşise, trăgea aer în piept plîngînd şi strigînd.

– Gata, e a mea...

Auzi din nou vocile, mîini păreau să tragă de ea în toate părțile. Cînd aerul îi umplu plămînii, Gabriella simți durere în fiecare coastă ruptă cîndva și ochii i se umplură de lacrimi. Oamenii îi legaseră iar mîinile, iar locul unde sălășluia demonul o ardea acum.

– Nu! Nu! Încetați! Încerca să strige la ei, dar nu reuși. Nu știa decît că ei voiau să scoată ceva din ea. Era locul unde fusese inima ei și atunci înțelese că ei tindeau să-l scoată pe Joe din ea, dar nu izbuteau. Gabriella nu mai trăise niciodată un asemenea coșmar. Acum nu se putea gîndi decît la mama ei, întrebîndu-se dacă nu cumva ea îi făcuse toate astea.

– Gabriella!... Gabriella!...

Oamenii îi vorbeau blînd acum, dar ea nu se putea opri din plîns. Simți că cineva o mîngîie pe păr. Era o mînă blîndă, dar nu vedea nici o față.

– Dumnezeule, am fost la un fir de păr! spuse încetișor vocea unui bărbat. Am crezut că am pierdut-o. O pierduseră de cîteva ori. Dar acum ea trăia, deși se străduise din răsputeri să-i lase. Trăia din cauza lui Joe. El refuzase s-o ia cu el. Cînd a deschis din nou ochii, Gabriella a avut certitudinea că Joe nu se va mai întoarce. Nici unul nu se întorcea. Toți plecau și o părăseau.

– Gabriella, cum te simți acum?

Văzu ochii unei femei care îi vorbea, dar nu și fața. Toți purtau măști, dar vocile lor erau mai blînde acum. Încercă să răspundă și constată că nu poate. Nu ieșea nici un sunet de

acolo de unde veniseră ţipetele. Toate cotloanele trupului şi sufletului ei erau pustiite.

– Nu mă aude, se plînse vocea, ca şi cum Gabriella îi dezamăgise încă o dată.

Se întrebă dacă o vor bate. Nu mai conta, puteau să-i facă orice atîta vreme cît demonii o lăsau în pace.

O vreme nu s-a mai întîmplat nimic. Ea a alunecat din nou în neant, în diverse locuri, iar cînd s-a trezit avea o mască pe faţă. Mirosea îngrozitor, iar ea se simţea ameţită. Fără să-i spună un cuvînt, oamenii aceia au dus-o. Văzu alţi oameni pe coridoare, uşi, iar cineva spuse că o duc în camera ei. Se întrebă dacă se afla la închisoare, dacă o vor pedepsi pentru toate ororile pe care le făcuse. Ştiau, toţi ştiau că ea era vinovată. Totuşi, nimeni nu-i spuse nimic, o duseră în camera ei şi o lăsară să doarmă.

Tîrziu, două femei îmbrăcate în alb, cu bonete pe cap, intrară în cameră. Fără o vorbă, o ridicară de pe targă şi o aşezară în pat, punîndu-i perfuzorul. I s-a vorbit foarte puţin şi a fost lăsată să doarmă tot restul zilei. Gabriella tot nu ştia de ce se află aici, deşi îşi amintea ţipetele femeii. Mai tîrziu, cînd doctorul venise să vadă cum îi merge, ea plînse iarăşi, însă de data asta pentru că înţelesese ce se întîmplase. Pierduse copilul lui Joe.

– Îmi pare rău, spuse doctorul.

Nu ştia că ea este aspirantă, dar, pentru că fusese adusă de la mănăstire, bănuia că este o mamă necăsătorită.

– Vor mai veni şi alţi copii într-o bună zi, spuse el, optimist.

Însă Gabriella ştia cel mai bine că nu vor mai exista. Niciodată nu-şi dorise copii de teamă că ar putea deveni un monstru ca mama ei. Nu ar fi riscat niciodată. Însă cu Joe alături, crezuse că ar putea fi altfel. Fusese şansa unei alte vieţi, cu un bărbat pe care îl iubise şi un copil conceput din dragostea lor. Fusese un vis pe care îl venerase pentru scurt timp, pe care nu-l meritase şi care acum devenise un coşmar.

– O vreme va trebui să fii atentă, adăugă medicul. Ai pierdut foarte mult sînge şi era cît pe ce să te pierdem. Te vom ţine aici sub supraveghere cîteva zile. După aceea vei putea pleca acasă, dar trebuie să-mi promiţi că te vei odihni şi te vei menaja. Nu ai voie să mergi prea mult, să faci vizite, să te duci la petreceri sau la dans.

Îi zîmbi, imaginîndu-şi o cu totul altă viaţă decît a ei, însă Gabriella era atît de tînără şi de frumoasă, încît el presupunea că abia aşteaptă să plece ca să-şi revadă prietenii, poate şi pe bărbatul care o lăsase însărcinată. Apoi o întrebă dacă ar dori să telefoneze cuiva. Gabriella îl privi zdrobită de durere.

– Soţul meu a murit ieri, şopti ea, oferindu-i lui Joe, post-mortem, statutul pe care îl dorise ea.

– Îmi pare foarte rău, spuse medicul, privind-o cu compasiune.

Acum înţelegea că tînăra femeie primise două lovituri cumplite, ceea ce explica ciudatul sentiment pe care îl avusese

că ea nu vrea să coopereze, că nu dorea să trăiască. Dorise să se ducă alături de bărbatul despre care spunea că fusese soţul ei, deşi el se îndoia că fuseseră căsătoriţi. Dacă ar fi fost, nu ar fi venit aici de la St. Matthew.

– Încearcă să te odihneşti acum.

Atît îi putea oferi el şi, după cîteva minute de consult, plecă. Era o femeie frumoasă, tînără, avea viaţa înainte. Supravieţuise acestei tragedii, va mai supravieţui probabil multora. Ştia că întîmplarea cumplită va fi într-o bună zi doar o amintire cenuşie, însă acum ea arăta şi se simţea ca şi cum totul se sfîrşise.

În ochii Gabriellei se sfîrşise. Era absolut convinsă că nu mai avea pentru ce să trăiască şi nici nu dorea să trăiască fără el. Rememora toate detaliile legăturii lor, o dată şi încă o dată, şi de fiecare dată cînd ajungea la sfîrşit, îi vedea pe cei doi preoţi din biroul maicii Gregoria, spunîndu-i că el şi-a luat viaţa şi că ea va trebui să trăiască o veşnicie cu acest păcat pe conştiinţă. Acum era convinsă că fusese vina ei. Îşi aminti cum îl văzuse în vis în timpul operaţiei, ştia că fusese la un pas să se ducă după el şi ura faptul că scăpase cu viaţă. Acum încerca să-l aducă înapoi, în somn, dar el refuza să revină. Nu-l mai putea face să pară real. Joe o părăsise, la fel ca toţi ceilalţi. Acum nu se gîndea decît la ce trebuie să fi simţit el cînd a murit, la agonia care îl făcuse să ia o asemenea hotărîre, la tristeţea, durerea pe care trebuie să le fi trăit. Îi amintea de mama lui. Ea luase aceeaşi hotărîre, cu ani în urmă, lăsîndu-şi fiul orfan. Dar de data asta Joe nu lăsase pe

nimeni în afară de ea, ea, care acum era cu desăvîrşire singură. Nici pe copilul lor nu-l mai avea. Nu mai avea nimic. Doar suferinţa.

Maica Gregoria veni să o vadă în seara aceea. Vorbise cu doctorul după-amiază şi ştia cît de aproape de moarte fusese Gabriella. Doctorul i-a pomenit şi despre ceea ce-i spusese pacienta, de faptul că tatăl copilului murise cu o zi înainte – îi părea rău pentru ea. Deşi nu a spus-o, şi maicii Gregoria îi părea rău. Gabriella era îngrozitor de palidă, avea obrajii ca hîrtia, buzele aproape transparente. Nu era greu de crezut că fusese la un pas de moarte. Cu toate transfuziile, încă nu se vedeau semne de ameliorare. Doctorul o informase pe maica Gregoria că Gabriella va avea nevoie de cîteva luni pentru a se reface. Dar pentru bătrîna călugăriţă, aceasta era o problemă greu de rezolvat.

Se aşeză şi rămase o vreme lîngă patul fetei, vorbind foarte puţin. Gabriella era prea slăbită ca să poată întreţine o conversaţie, iar orice încercare o făcea să plîngă, obosind-o.

– Nu vorbi, copila mea, spuse în cele din urmă maica Gregoria. Rămase acolo, ţinînd-o de mînă, mulţumită cînd o văzu alunecînd într-un somn binefăcător. Paloarea fetei o făcea să se cutremure.

Vestea despre moartea părintelui Connors ajunsese deja la mănăstire în dimineaţa aceea. Pe tot parcursul zilei, călugăriţele au şuşotit neobosite, iar la cină maica Gregoria a anunţat oficial trista veste. Le-a spus că tînărul preot a murit subit, că nu se vor oficia slujbe pentru el, iar rămăşiţele lui

pămînteşti vor fi arse şi trimise pentru înmormîntare la familia sa din Ohio. Aşa hotărîse arhiepiscopul.

Nu li s-a mai oferit nici o altă explicaţie, însă călugăriţele ştiau că incinerarea preotului trebuia să însemne ceva. Incinerarea era interzisă de Biserica catolică şi acceptată doar cu dispensă specială. Cînd maica Gregoria le-a cerut un moment de reculegere şi o rugăciune tăcută pentru liniştea sufletului lui, ochii măicuţelor s-au umplut de întrebări. Iar cînd bătrîna călugăriţă a privit de jur-împrejurul sălii, a văzut că sora Anne plîngea.

Cîteva ore mai tîrziu, sora Anne a apărut în uşa biroului maicii Gregoria, cu chipul schimonosit de durere.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat-o călugăriţa.

La început, tînăra aspirantă nu a spus nimic, apoi a înaintat şi s-a aşezat pe scaunul indicat de stareţă, izbucnind în plîns.

– Este numai vina mea, plînse ea. Ştia că se petrecuse ceva îngrozitor şi era plină de remuşcări.

– Sînt sigură că nu ai nici o legătură cu cele ce s-au întîmplat, spuse calm maica superioară. Moartea părintelui Connors a fost o lovitură pentru noi toate, dar nu are nici o legătură cu dumneata, soră Anne. Circumstanţele au fost destul de complicate – se pare că el avea probleme de sănătate despre care nu ştia nimeni.

– Unul dintre băieţii de altar i-a spus băcanului că el s-a spînzurat, hohoti călugăriţa.

Maica Gregoria nu a fost deloc încîntată să audă aşa ceva.

– Te asigur, soră, că este o prostie ceea ce ai auzit.

– Şi unde este Gabriella? Sora Eugenia a spus că a fost luată cu ambulanţa şi nimeni nu ştie de ce. Unde este?

– Este foarte bine. A avut o criză de apendicită noaptea trecută şi a venit să-mi spună azi-dimineaţă, devreme.

Însă sora Anne văzuse feţele sumbre ale preoţilor de la St. Stephen părăsind biroul maicii Gregoria. Mănăstirea era o comunitate restrînsă, o lume închisă, dar chiar şi aici bîrfele şi zvonurile alergau cu picioare lungi. Iar în dimineaţa aceea zvonuri fuseseră mai multe ca niciodată, ceea ce nu putea fi pe placul maicii Gregoria.

– Ţi-am scris o scrisoare anonimă, mărturisi tînăra printre hohote de plîns. Despre ei doi... pentru că am crezut că ea cochetează cu el... Ah, maică... Am fost geloasă... Nu doream ca ea să aibă parte de ceea ce eu am pierdut înainte să vin aici...

– Asta a fost o greşeală din partea ta, copilă, spuse maica Gregoria calm, amintindu-şi prea bine de scrisoare. Însă aceasta a fost inofensivă. La vremea aceea nu i-am acordat nici o atenţie, iar temerile tale erau neîntemeiate. Cei doi au fost doar buni prieteni. Pe nici una dintre noi, cele care trăim aici, nu trebuie să ne procupe grijile lumeşti. Noi sîntem eliberate de ele. Acum trebuie să uiţi toate astea şi să te întorci la surorile tale.

A consolat-o o vreme, apoi a trimis-o la sora Emanuel cu un bileţel, prin care o chema urgent în biroul ei imediat după culcarea aspirantelor. A trimis un bilet asemănător şi

sorei Immaculata, iar cu altele a vorbit personal, convocîndu-le la o întîlnire tîrzie, după îndeplinirea tuturor obligaţiilor.

La ora zece seara o priveau întrebătoare douăsprezece călugăriţe. Stareţa le-a cerut să pună imediat capăt zvonurilor care circulau prin mănăstire. Treceau prin momente de mare tristeţe, mai ales preoţii de la St. Stephen, însă ea considera că era de datoria lor să le protejeze pe tinerele din comunitatea lor. Nu avea nici un rost să circule detalii ori să se aprindă focul unui potenţial scandal. Dimpotrivă, ele aveau toate motivele să înăbuşe şoaptele diavolului.

S-a exprimat sec şi concis, iar atunci cînd a fost întrebată ce-i cu Gabriella, le-a repetat explicaţia dată sorei Anne.

– Dar sînt adevărate zvonurile, maică stareţă? E adevărat ce se spune? Sora Mary-Margaret, cea mai bătrînă călugăriţă din mănăstire, nu ezita niciodată să-şi chestioneze superioara, care era mult mai tînără. Se spune că părintele Connors şi Gabriella se iubeau.

Maica Gregoria îi mulţumi în gînd lui Dumnezeu că sarcina nu mai exista.

– Este posibil aşa ceva? continuă bătrîna. El s-a sinucis? Azi-dimineaţă, toate novicele bîzîiau.

– Noi nu vom face aşa ceva, soră Mary-Margaret, răspunse sc ·r maica Gregoria. Există unele nelămuriri în ceea ce priveş: moartea părintelui Connors, pe care nu le cunosc şi nici nu vreau să le aflu. Acum el este în mîinile lui Dumnezeu, unde vom ajunge toate într-o zi. Trebuie să ne rugăm pentru sufletul lui, nu să descoperim cum a ajuns el

acolo. Sînt convinsă că orice s-o fi întîmplat între el şi sora Bernadette, a fost neintenționat. Erau amîndoi tineri, inteligenți şi inocenți. Dacă s-au simțit atraşi unul de altul, sînt convinsă că nici unul nu şi-a dat seama. Şi acum nu vreau să mai aud nimic despre acest subiect. Şi ca să fiu sigură că dorința mea, ca şi cea a preoților de la St. Stephen va fi respectată, mănăstirea va păstra tăcerea în următoarele şapte zile. Nu vom dicuta, nu vom rosti nici un cuvînt din momentul deşteptării, mîine dimineață. Iar cînd vom vorbi din nou, să ne preocupe subiectele care se cuvin.

– Da, maică stareță, răspunseră ele la unison, ruşinate de severitatea cu care li se adresase maica Gregoria.

Maica superioară nu suporta să le audă vorbind despre Gabriella, pe care o iubea încă foarte mult, şi nu dorea să-i vadă numele legat de un scandal din pricina căruia un preot îşi luase viața. Era recunoscătoare Cerului că nu aflase nimeni despre sarcină. Din fericire, preoții care o văzuseră leşinînd erau tot atît de puțin dornici să se vorbească pe tema asta.

Maica Gregoria le lăsă pe călugărițe să plece, după care se duse în biserică şi se rugă la altarul Fecioarei să o ajute, lăsînd în sfîrşit să-i curgă lacrimile pe care se străduia să le zăgăzuiască încă de dimineață. O durea tot ceea ce se întîmplase, o durea gîndul că Gabriella va trebui să plece, să înfrunte o lume pentru care nu era pregătită. Doamne, dacă ar fi putut asculta vocea înțelepciunii, dacă s-ar fi putut opri înainte de a fi prea tîrziu pentru ei... Dar erau atît de tineri, atît de inocenți... şi atît de inconştienți în legătură cu riscurile

pe care şi le asumau. Îngenunche şi se rugă pentru copilul care fusese Gabriella cînd venise la ele. Se rugă pentru sufletul lui Joe Connors, intuind prea bine ce tortură îndurase el în noaptea în care murise, ştiind cît de pustiită se simţea Gabriella acum. Şi, rugîndu-se pentru ei, maica Gregoria ştia că nu exista iad mai crîncen decît cel în care se aflau ei acum.

14

Maica Gregoria nu s-a mai dus la spital să vadă cum se simte Gabriella, dar a sunat regulat şi s-a simţit încurajată de rapoartele asistentelor. Încetaseră transfuziile şi acum aşteptau să lupte organismul ei. Maica Gregoria ştia însă bine că trupul se va vindeca mai repede decît sufletul.

Acum era mulţumită că ambulanţa o dusese la Spitalul Municipal şi nu la Spitalul Săracilor. Dacă Gabriella ar fi ajuns acolo, i-ar fi fost imposibil să înăbuşe zvonurile. Povestea cu apendicita s-a răspîndit repede, în noaptea precedentă, iar acum tăcerea impusă pusese capăt bîrfelor. Însă problema Gabriellei era departe de a fi rezolvată. Preoţii de la St. Stephen, ca şi arhiepiscopul erau de neclintit în hotărîrea că Gabriella nu mai trebuia primită în sînul mănăstirii.

La început, maica Gregoria i-a contrazis, a implorat

milă pentru tînăra nefericită, cu toate că ştia că, dacă n-ar fi fost vorba de copila ei preferată, ea însăşi ar fi fost de aceeaşi părere. Hotărît lucru, Gabriella nu se mai putea întoarce la mănăstire, iar ea era aceea care trebuia să-i aducă la cunoştinţă acest lucru.

În dimineaţa în care fata a ieşit din spital, maica Gregoria a trimis după ea o călugăriţă, amintindu-i înainte de plecare de jurămîntul tăcerii, de interdicţia de a sta de vorbă cu Gabriella. Trebuia să o aducă direct în biroul maicii superioare.

Însă bătrîna nu era deloc pregătită să dea cu ochii de o Gabriella palidă şi speriată. S-a aşezat stingheră pe marginea scaunului şi cînd ochii celor două se întîlniră, pe maica Gregoria o izbi aerul ei impersonal, frînt.

– Cum te simţi, copila mea?

Dar întrebarea era de prisos. Înlăuntrul ei, Gabriella era la fel de moartă ca şi Joe, ca şi copilul lor.

– Mă simt bine, maică. Îmi pare rău pentru tot necazul pe care vi l-am pricinuit.

Vocea ei era ca un suflu, arăta fragilă, iar coafa şi veşmîntul de aspirantă o făceau să arate şi mai jalnic. *Necaz* părea un cuvînt prea neîncăpător pentru a exprima pierderea a două vieţi şi distrugerea alteia.

– Ştiu că îţi pare rău. Într-adevăr, ştia că Gabriella suferea îngrozitor, dar nimeni nu o putea ajuta. Trebuia să-şi găsească singură pacea sufletească şi, pînă la urmă, iertarea. Maica Gregoria ştia că aceasta nu va veni uşor în cazul Gabriellei, poate niciodată.

– Sînt pe de-a-ntregul răspunzătoare pentru moartea părintelui Connors. Înțeleg asta, spuse cu buzele și bărbia tremurînd. Mă voi căi tot restul vieții pentru asta.

O fracțiune de secundă, femeia luă locul călugăriței:

– Trebuie să ții minte un lucru, copila mea. Mama lui a procedat la fel, la o vîrstă tînără. Este o foarte mare greșeală, nu numai în ochii lui Dumnezeu, ci și ai oamenilor pe care îi lași în urma ta. Indiferent ce rol ai jucat tu, în sinea lui a existat ceva mult mai puternic decît propria conștiință, ceva care l-a împins să facă acest gest. Spunîndu-i acestea, maica Gregoria îi oferea iertarea, amintindu-i Gabriellei că poate o înclinație fatală l-a împins la sinucidere. În ochii ei, gestul lui fusese un semn sigur de slăbiciune. Ești foarte puternică, insistă ea, străduindu-se să-și păstreze așa-zisul calm. Și, indiferent ce îți rezervă viața, să ții minte că poți face față. Dumnezeu nu-ți va da mai mult decît poți duce. Iar cînd vei gîndi că nu mai suporți, amintește-ți că trebuie să supraviețuiești. *Trebuie* să ții minte acest lucru. Era un mesaj venit din inimă, însă Gabriella nu mai rezistă. Toți îi spuseseră că este puternică. Parcă era un semn, după care toți se grăbeau să o rănească.

– Nu sînt puternică, spuse ea cu o șoaptă frîntă. Nu sînt. De ce îmi tot spun oamenii că sînt?... Nu știți că nu sînt? Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ai mai multă putere decît îți dai seama și mult mai mult curaj. Într-o zi te vei convinge. Ei sînt aceia ce nu pot înfrunta viața. Ca Joe, ca tatăl ei, ca mama ei, își zise ea. Dar tu poți!

Gabriella nu mai dorea să audă. Nu dorea să audă nici ce avea să-i spună maica Gregoria, aşa cum nici bătrîna n-ar fi dorit să-i spună.

– Mă tem că am veşti dureroase pentru tine.

Îi va spune repede şi crud, maica Gregoria nu avea de ales. Nu putea pune la îndoială înţelepciunea preoţilor, chiar dacă se îndoia de milostenia lor. Ea ducea însă o viaţă de obedienţă şi nu-şi putea încălca jurămîntul nici măcar de dragul Gabriellei.

– Arhiepiscopul a hotărît că trebuie să pleci de la noi, reluă ea. Indiferent ce s-a întîmplat între tine şi părintele Connors... Bătrîna călugăriţă simţi că nu mai are aer la vederea chipului îngrozit al Gabriellei. Indiferent ce s-a întîmplat sau nu, nu te mai poţi adăposti în spatele acestor ziduri. Nu va mai fi niciodată la fel, este ceva ireparabil. Şi poate că ceea ce ai făcut, ceea ce ai trăit împreună cu el este un semn că locul tău nu este aici. Poate că noi te-am împins prea mult, poate ai rămas aici de frică, draga mea...

– Nu, maică, nu! se repezi Gabriella. Îmi place aici, întotdeauna am îndrăgit locul acesta. Vreau să rămîn aici! Vocea ei se ridicase. Gabriella lupta acum pentru viaţa ei.

Maica Gregoria făcu un efort să-şi păstreze calmul, să poată continua discuţia. Trebuia să spună ce avea de spus, trebuia să termine odată.

– Nu poţi rămîne aici, copila mea. Porţile mănăstirii St. Matthew îţi sînt închise pentru totdeauna. Nu şi inimile noastre, nu şi sufletele noastre. Mă voi ruga pentru tine pînă

în ziua în care voi muri. Dar acum tu trebuie să pleci. Cînd ai să ieşi de aici, ai să te duci la garderobă şi ai să-ţi schimbi hainele. Vei primi două rochii şi pantofii pe care îi porţi acum. Arhiepiscopul ne-a îngăduit să-ţi dăm o sută de dolari...

Vocea bătrînei tremura, ameninţată de lacrimi, dar se străduia să continue, amintindu-şi de ziua în care Gabriella venise aici cu ochii plini de spaimă. Văzu acum în ochii ei aceeaşi privire, dar nu o mai putea ajuta, nu mai putea decît să o iubească.

– Din partea mea vei primi patru sute de dolari. Va trebui să-ţi găseşti o locuinţă şi un serviciu. Poţi face multe lucruri, Gabriella. Dumnezeu ţi-a dat inteligenţă şi o inimă bună. El şi eu te vom ocroti. Ai darul de a scrie. Trebuie să-l foloseşti bine şi, poate, într-o zi vei aduce multă bucurie oamenilor. Însă acum trebuie să ai grijă de tine. Să cumpăneşti bine deciziile pe care le vei lua, să nu intri în cine ştie ce necazuri şi, oriunde vei merge, copila mea, să-ţi faci întotdeauna rugăciunile. Ai greşit foarte tare, Gabriella, dar ai şi plătit foarte scump. Acum trebuie să te ierţi pe tine însăţi, încheie maica Gregoria aproape în şoaptă. Întinse mîna să o mîngîie – pentru ultima oară! – pe tînăra pe care o iubea atît de mult. Trebuie să te ierţi, copila mea... aşa cum te iert eu...

Gabriella lăsă capul pe birou şi începu să hohotească, incapabilă să creadă că bătrîna o părăsea. Acesta era singurul cămin adevărat pe care îl cunoscuse, ea fusese singura ei mamă adevărată. Dar ea o trădase, îi înşelase încrederea, iar acum, că mărul fusese devorat în întregime, şarpele cîştigase lupta şi ea, Gabriella, trebuia să părăsească Grădinile Raiului.

– Nu vă pot părăsi, hohotea ea, implorînd mila.

– Trebuie. Acum nu mai avem de ales. Nu ar fi corect față de celelalte. După cele întîmplate, nu mai poți trăi printre ele.

– Jur să nu le spun niciodată.

– Dar ele știu. În inimile lor, ele toate știu că s-a întîmplat ceva îngrozitor, chiar dacă noi ne-am străduit să le apărăm. Iar dacă rămîi, nici pentru tine nu va mai fi la fel, vei simți întotdeauna că le-ai trădat și într-o bună zi te vei urî pentru toate astea.

– Mă urăsc deja, spuse ea, sufocată de lacrimi. Omorîse singurul bărbat pe care îl iubise, pierduse copilul lui. Acum trebuia să piardă și restul. Măsurînd tot ce pierduse și ce urma să mai piardă, se umplea de o groază incontrolabilă. Ar fi vrut să se omoare. Dar cea mai mare frică era că nu o va face.

– Gabriella, spuse maica Gregoria ridicîndu-se, ca și atunci cînd o cunoscuse. Tremura de emoție, ca și atunci. Trebuie să pleci acum.

Gabriella încremeni cînd maica îi întinse plicul cu banii promiși – micile ei economii – și jurnalul scris pentru Joe. Îl găsise o călugăriță sub perna ei și, bănuind ce poate conține, nu îl citise. Gabriella îl luă cu mîna tremurînd.

Cele două femei se priviră îndelung, apoi bătrîna desfăcu brațele și o îmbrățișă, exact ca atunci cînd o părăsise mama ei.

– Te voi iubi întotdeauna, îi spuse ea fetiței care fusese

şi femeii care se pregătea să înfrunte viața. Maica Gregoria nu se îndoia că Gabriella va răzbi, dar ştia că avea de parcurs un drum lung şi deloc uşor.

– Te iubesc atît de mult... Nu te pot părăsi... Gabriella era din nou copilul care se agăța de ea.

– Voi fi întotdeauna alături de tine. Mă voi ruga pentru tine.

Fără să mai adauge ceva, maica Gregoria o conduse pînă la uşă, o deschise şi îi făcu semn călugăriței care o aştepta să o însoțească la garderobă pentru a primi cele două rochii dizgrațioase şi o valiză jupuită. Restul, lucrurile de care va mai avea nevoie, va trebui să le cumpere din banii primiți.

Gabriella păşi pe coridor cu picioarele tremurînde, se întoarse şi o privi pe maica Gregoria pentru ultima oară.

– Te iubesc, şopti ea.

– Mergi cu Dumnezeu, spuse maica şi se întoarse în birou fără să mai privească înapoi.

Era ca şi cum cineva îi închidea poarta inimii, însă dincolo de uşă, bătrîna călugăriță îşi îngropase fața în palme şi plîngea. Dar Gabriella nu va şti niciodată acest lucru.

O urmă pe călugăriță la garderobă, fără să vorbească, respectînd tăcerea impusă de maica superioară. Tînăra călugăriță îi arătă cele două rochii – una înflorată, de două ori mai mare decît ea, şi cealaltă, mai urîtă decît prima, de un negru lucios şi pătată în față. Cea de-a doua era mai potrivită pentru Gabriella, care purta doliu după Joe. Îşi scoase coafa, amintindu-şi de cîte ori făcuse gestul pentru el. Pierduse toate acestea şi tot ce reprezentau ele.

Rămase în picioare în fața călugăriței care trebuia să o însoțească pînă la plecare. Privirile lor se întîlniră și, fără o vorbă, cele două tinere se îmbrățișară, cu obrajii scăldați în lacrimi. Era o zi tristă pentru amîndouă. Cea care rămînea știa că nu va putea să le spună niciodată celorlalte ceea ce văzuse, nici despre tristețea de pe chipul Gabriellei cînd le părăsise. Era o lecție pentru toate. Gabriella era aruncată în lume, singură, fără nimeni care să-i întindă o mînă de ajutor.

Gabriella puse banii, jurnalul și rochia înflorată în valiză, apoi părăsi garderoba, urmînd-o pe tînăra care îi fusese soră timp de doisprezece ani și care avea să fie măturată curînd de valurile care o doborîseră și pe ea.

Ajunseră la poarta principală, prea repede. Rămase și acolo un timp. Călugărița care făcea oficiul de portar deschise poarta. Se priviră o clipă toate trei. Bătrîna călugăriță îi făcu un semn din cap și Gabriella trecu pragul. De data asta nu era nici o fericire, ca atunci cînd trebuia să se întîlnească cu Joe. Era un pas în întuneric. Bătrîna închise poarta și Gabriella dispăru din viața lor pentru totdeauna.

15

Rămase în faţa zidurilor mănăstirii un timp care i se păru o veşnicie. Habar nu avea unde să se ducă, ce să facă. Nu se putea gîndi decît la cîte pierduse în ultimele patru zile – un bărbat, o viaţă, un copil. Grozăvia situaţiei o făcu să se clatine. Apoi îşi luă valiza şi porni, nici ea nu ştia unde. Ştia că va trebui să-şi caute o cameră, o slujbă, dar nu ştia de unde să înceapă şi cum să procedeze. Cînd văzu autobuzele trecînd pe lîngă ea, îşi aminti brusc de fetele cu care fusese colegă la Columbia. Unele locuiseră în pensiuni sau mici hoteluri. Încercă să-şi amintească unde erau acestea. Cele mai multe se aflau în Upper West Side, dar pe vremea aceea nu le acordase nici o importanţă.

Urcă în autobuz, fără să ştie încotro se va îndrepta. O clipă se gîndi să se ducă să-l caute pe tatăl ei la Boston. Coborî din autobuz pe Strada optzeci şi şase, intră într-o cabină

telefonică şi sună la serviciul de informaţii din Boston. Nu găsi nici o persoană cu numele John Harrison, iar ea nu ştia unde lucrează el, nu ştia nici dacă mai trăieşte sau dacă ar vrea să ştie de ea. Trecuseră treisprezece ani de cînd o văzuse ultima oară. Acum, ea avea douăzeci şi doi de ani şi începea viaţa de la capăt. Cînd părăsi cabina telefonică, simţi că îi vine ameţeală şi abia acum îşi aminti că nu mîncase nimic toată ziua. Nu-i era foame.

Oamenii treceau grăbiţi pe lîngă ea, femei împingeau cărucioare cu pruncii lor. Toată lumea părea să meargă undeva, doar ea nu avea nici o direcţie şi nici un scop. Se simţea ca o stîncă în mijlocul unui rîu – curentul apei ducea totul cu el, dar trecea pe lîngă ea. În cele din urmă intră într-o cafenea şi ceru un ceai. Privea în jur, dar nu se putea gîndi decît la cele ce-i spusese maica Gregoria. Se întrebă de ce susţinea toată lumea că ea ar fi puternică. Era ca o sentinţă la moarte, acum ştia, un semn că oamenii care o iubeau aveau de gînd să o părăsească. O pregăteau pe ea să fie puternică, pentru că aşa trebuia să fie dacă rămînea fără ei.

După ce termină ceaiul, luă de pe masă un ziar lăsat de cineva. Trebuia să găsească un adăpost. Citi lista de hoteluri mici şi pensiuni şi remarcă una nu departe de locul unde se afla ea, pe Strada optzeci şi opt, lîngă East River. Nu cunoştea cartierul, dar era un început. Fără o slujbă, nici nu ştia dacă îşi va putea permite să închirieze o cameră cît de modestă.

Plăti ceaiul şi ieşi în soare. Se simţea moartă pe dinăuntru. Ceaiul o încălzise puţin, dar sufletul ei era îngheţat

de cîteva zile, iar trupul suferea încă în urma hemoragiei pe care o avusese. Era la fel de palidă, o durea tot corpul. Se îndreptă spre East River, întrebîndu-se cît ar putea costa o cameră. Ştia că nu va putea supraviețui prea mult cu cinci sute de dolari – cel puțin aşa presupunea. Niciodată nu fusese nevoită să se îngrijească de nevoile ei personale. Nu cunoştea prețurile, nu ştia cît costă o masă în restaurant, nici cît costă camerele sau hainele. Habar nu avea ce ar şti ea să facă, cum să-şi gospodărească banii. Îi era însă recunoscătoare maicii Gregoria pentru suma pe care i-o dăduse. Ştia că fără aceşti bani situația ei ar fi fost mult mai disperată.

Prima oară trecu pe lîngă pensiune fără să observe afişul. Era o clădire veche de piatră cenuşie, iar afişul, expus într-o fereastră prăfuită, nu indica decît *Camere de închiriat*. Nimic încurajator. Intră în holul de la parter – modest, dar curat, cu miros de mîncare. Totul era foarte departe de ordinea şi desăvîrşirea de la St. Matthew.

– Da? O femeie cu un accent puternic scoase capul pe o uşă din holul întunecat. O văzuse pe Gabriella pe geam. Ce doreşti?

– Eu... oh... mai aveți camere de închiriat? Am văzut afişul... şi anunțul din ziar.

– Poate că da. Gabriella recunoscu accentul – ceh sau polonez.

Femeia o studie din cap pînă în picioare. Nu primea drogați sau prostituate, iar Gabriella părea chiar mai tînără decît în realitate. Proprietara prefera oamenii în vîrstă, care

îşi primeau regulat pensiile sociale, plăteau chiria şi nu făceau prea mare tevatură decît dacă se îmbolnăveau sau mureau. Tinerii făceau întotdeauna lucruri interzise – fumau, găteau în cameră, aduceau prieteni la orice oră, făceau prea mult zgomot. Niciodată nu respectau regulile şi nu aveau slujbe onorabile.

– Lucrezi undeva? o întrebă femeia. Fără slujbă, fata nu îşi va putea plăti chiria.

– Nu... nu încă... se scuză Gabriella. Acum caut. Nu voia să o mintă.

– Mda, păi, du-te şi-ţi găseşte de lucru. De unde eşti?

Gabriella vedea bine că femeia era suspicioasă, dar nu o putea condamna. Ezită o clipă, întrebîndu-se cum i-ar putea explica faptul că nu avea nici slujbă, nici acoperiş deasupra capului. Chiar şi pentru ea suna de parcă ar fi ieşit din închisoare, dar femeia nu părea deloc impresionată. Iar rochia neagră, urîtă şi pătată, nu-i putea îmbunătăţi nicicum imaginea.

– Sînt din Boston, se hotărî ea să spună, gîndindu-se la tatăl ei pe care nu reuşise să-l găsească încă. Abia am venit.

Femeia dădu din cap. Era o poveste credibilă.

– Ce fel de muncă faci?

– Orice aş putea găsi, răspunse fata, onest. Voi începe să caut de mîine.

– Sînt o mulţime de restaurante pe Second Avenue, cele germane sînt pe Strada optzeci şi şase. Poate găseşti ceva acolo.

Îi era milă de ea. Gabriella arăta obosită şi palidă, ba

poate chiar nu prea sănătoasă, dar nu părea drogată. Arăta curată şi foarte cuviincioasă. În cele din urmă, doamna Boslicki se înmuie.

– Am o cămăruţă la ultimul etaj, dacă vrei, poţi să o vezi. Nu-i grozavă. Baia este comună cu ceilalţi.

– Cît costă? întrebă Gabriella îngrijorată, gîndindu-se la bugetul ei limitat.

– Trei sute de dolari pe lună, fără mîncare. Şi nu ai voie să găteşti în cameră. Iei masa în oraş sau îţi aduci un sandviş ori o pizza.

Gabriellei nu i se părea că ar fi o problemă. Acum arăta ca şi cum nu ar fi mîncat niciodată în viaţa ei. Era aproape transparentă, cu ochii imenşi pe faţa palidă, şi proprietăreasa se gîndi că fata asta moare de foame.

– Vrei să o vezi?

– Mulţumesc. Dacă nu vă deranjez.

Era extrem de politicoasă şi doamnei Boslicki îi plăcea de ea. Nu-i plăceau mucoşii care îşi dădeau aere. Închiria camere de douăzeci de ani, de cînd îi murise soţul, dar nu primise niciodată un hippy în casa ei.

Gabriella începu să urce scările, în timp ce doamna Boslicki o întrebă dacă îi plac pisicile. Avea nouă, ceea ce explica mirosul din holul de la parter, însă Gabriella se grăbi să o asigure că îi plac. Avusese la mănăstire o pisicuţă care stătea lîngă ea de cîte ori lucra în grădină. Pînă la ultimul etaj, doamna Boslicki, grăsunică, gîfîia, însă Gabriella părea să-şi dea duhul. Camera era la etajul patru şi ea nu era pregătită

pentru aşa ceva. Doctorul îi recomandase să evite scările, mişcarea prea multă.

– Te simţi bine? o întrebă femeia, văzînd că fata era acum încă şi mai palidă.

– Am fost cam bolnavă, explică Gabriella şi doamna Boslicki dădu din cap. În capotul ei înflorat, cu papuci de casă şi cu părul strîns într-un coc, avea un aer reconfortant, de bunicuţă.

– Trebuie să fii atentă cu gripa care bîntuie acum. Ştii, poate da mari complicaţii. Ai tuşit? Femeia nu dorea nici locatari tuberculoşi.

– Nu, acum sînt bine, o asigură Gabriella cînd doamna Boslicki deschise uşa camerei.

Încăperea era extrem de mică, mobilată cu minimum necesar – un pat de o persoană, un scaun şi un dulap. Fusese locuită mulţi ani de o femeie din Varşovia, care murise în vara precedentă, şi de atunci nu mai fusese închiriată nimănui. Pînă şi ea ştia că trei sute de dolari era o sumă cam mare pentru o asemenea cameră. Jaluzelele de la ferestre erau uzate, perdelele vechi şi decolorate, covorul ros pînă la urzeală. Privi atent chipul Gabriellei şi pentru prima oară doamna Boslicki dădu semne de îngrijorare.

– Ţi-aş putea-o lăsa cu două sute cincizeci, spuse, mîndră de generozitatea ei. Avea mare nevoie de bani, aşa că dorea neapărat să închirieze camera.

– O iau, zise Gabriella fără ezitare. Încăperea era urîtă, sumbră, dar ea nu avea unde să se ducă şi se temea să nu o

piardă şi pe asta. Şi-apoi, era atît de epuizată de urcatul scărilor încît nu dorea decît să se întindă puţin.Avea nevoie de un loc unde să doarmă în noaptea asta, dar gîndind că aşa arăta noua ei locuinţă, i se umplură ochii de lacrimi. Îi înmînă femeii jumătate din banii primiţi de la maica Gregoria.

– Îţi aduc cearşafuri şi un rînd de prosoape. Îţi speli singură rufele. În capătul străzii există o spălătorie automată şi o mulţime de restaurante. Cei mai mulţi locatari mănîncă la cafeneaua din colţ.

Gabriella îşi aminti că trecuse pe lîngă ea şi speră că nu era prea scumpă. Nu-i mai rămăseseră decît două sute cincizeci de dolari, dar măcar avea un acoperiş deasupra capului în următoare lună de zile.

Ieşiră apoi pe coridor şi doamna Boslicki îi arătă baia. Avea o cadă şi un duş, cu o draperie de plastic, o chiuvetă mică, o toaletă şi o oglindă. Era suficient pentru nevoile Gabriellei.

– Să păstrezi curăţenia, să o poată folosi şi ceilalţi. Eu o curăţ o dată pe săptămînă, în rest, o curăţaţi singuri. Jos este un salon unde poţi veni oricînd. Cu un zîmbet generos, adăugă: Şi un pian. Ştii să cînţi?

– Nu, îmi pare rău, se scuză Gabriella. Îşi aminti că mama ei cînta la pian, dar nu se ostenise să o înveţe şi pe ea, iar la mănăstire avusese cu totul alte preocupări.

– Acum trebuie să-ţi găseşti o slujbă ca să poţi rămîne aici. Eşti o fată drăguţă, îmi placi, mai adăugă ea.

Hotărîse că Gabriella era un chiriaş bun. Era manierată

şi foarte politicoasă. Ce-i drept, arăta însă de parcă ar fi trecut prin greutăţi foarte mari.

– Cred că ar trebui să te îngrijeşti puţin. Arăţi de parcă ai fi fost grav bolnavă. Trebuie să mănînci bine ca să te înzdrăveneşti.

Coborî apoi scările de parcă se rostogolea, promiţînd să se întoarcă mai tîrziu cu cearşafurile şi prosoapele.

Gabriella se întoarse în cămăruţă şi privi în jur. Se aşeză pe scaunul incomod, întrebîndu-se ce ar putea face pentru a mai înveseli puţin locul. Ar putea cumpăra cîteva lucruri dacă va cîştiga ceva bani, dar nu acum. O cuvertură nouă de pat, cîteva tablouri şi o glastră cu flori ar face minuni.

Oftînd, puse valiza în dulap şi cealaltă rochie pe umeraş. Nu se uită la jurnalul ei pentru Joe. Era prea trist să se gîndească la faptul că nu-l citise şi nu-l va citi niciodată. Totuşi, într-un tîrziu, nu mai rezistă tentaţiei şi începu să-l răsfoiască. Era toată povestea lor acolo, de la primele semne ale dragostei lor, la întîlnirile secrete şi la pasiunea pe care o descoperise în braţele lui. Era totul acolo, tot ce ar fi putut fi viaţa lor împreună. Cînd termină de citit şi dădu să închidă caietul, dintre pagini căzu pe pat o scrisoare pe care nu o mai văzuse niciodată. Pe plic scria „Pentru sora Bernadette". Era un scris necunoscut, dar deodată îşi dăduseama că trebuia să fie scrisul lui Joe. Rupse plicul şi deschise scrisoarea tremurînd. Era scrisoarea lui de sinucigaş, ultimul lucru pe care îl făcuse el înainte de a muri. Părintele O'Brian i-o dăduse maicii Gregoria, care o strecurase discret între paginile jurnalului.

Acum, Gabriella o mîngîia cu degetele tremurînd şi o citi cu lacrimi în ochi. I se părea straniu că el atinsese această hîrtie doar în urmă cu cîteva zile, că o ţinuse în mînă. Era straniu şi că scrisoarea era singurul lucru pe care îl avea de la el.

„Gabbie", începea el. „Sora Bernadette" de pe plic fusese ales intenţionat pentru ca scrisoarea să ajungă la ea şi, în ultimă instanţă, dăduse la iveală toate secretele lor. Fără aceste două cuvinte, preoţii nu ar fi aflat niciodată, iar ea ar fi putut rămîne la St. Matthew. Acum însă era un fapt împlinit, iar ei nu-i rămînea decît să trăiască cu povara acestei vinovăţii.

„Nu ştiu ce să spun sau de unde să încep. Eşti cu mult mai bună, un om minunat şi mult mai puternic decît mine. Am ştiut întotdeauna că sînt un om slab, că am dezamăgit pe multă lume... pe părinţii mei cînd a murit Jimmy, pentru că nu l-am putut salva." Nu conta că fratele lui era cu doi ani mai mare şi mult mai voinic – fratele mai mic se învinovăţea că nu reuşise să înfăptuiască un miracol de eroism. Poate că, în sinea lor, chiar îl condamnau şi în cazul ăsta ea îi ura. „Am dezamăgit pe toată lumea, oameni care m-au cunoscut şi m-au iubit, oameni care au contat pe mine. În ultimă instanţă, acesta a fost motivul pentru care am ales preoţia. Dacă aş fi reuşit să nu-i dezamăgesc pe toţi atît de mult..." Acum, cînd citea, avea impresia că îi aude glasul şi i se rupea inima. Ar fi vrut să-i spună cît de greşit gîndea, să-l fi convins să rămînă cu ea... Dacă ar fi fost lîngă el în noaptea aceea... Dacă i-ar fi spus ce pune la cale cînd s-au întîlnit ultima oară...

„Poate că dacă nu le-aş fi produs o asemenea

dezamăgire", continua el, „sau dacă aş fi făcut ceva pentru el, poate că mama nu ar fi recurs la gestul ei disperat după moartea tatei. Ar fi ştiut că sînt acolo, alături de ea." Dar nu a ştiut. A preferat să moară decît să trăiască fără el.

„Iar apoi, la St. Mark, cei de-acolo mi-au dat tot ce nu avusesem niciodată, toată dragostea, toate şansele, mi-au iertat totul şi ştiu cît de mult m-au iubit, aşa cum i-am iubit şi eu, aşa cum te iubesc pe tine şi cum mă iubeşti şi tu. Acestea au fost singurele certitudini din viaţa mea, binecuvîntările de care m-am agăţat, de care mă agăţ şi acum, în cele mai negre ore ale vieţii mele. Pentru ei am intrat în preoţie, pentru fraţii de la St. Mark, pentru că ştiam că era cea mai mare bucurie pe care le-o puteam oferi. Am crezut că, dacă voi face şi eu un lucru bun, voi putea răscumpăra cumva moartea mamei şi a lui Jimmy şi poate că Dumnezeu mă va ierta.

Am dus-o bine multă vreme. Am fost fericit aici, Gabbie. M-am simţit bine că fac ceea ce trebuie... pînă cînd te-am întîlnit pe tine. Atunci am ştiut cît de mult îmi doresc să-mi recapăt viaţa mea. Nu am cunoscut niciodată adevărata fericire sau adevărata dragoste, pînă cînd te-am cunoscut pe tine nu am ştiut cum poate fi viaţa. Din prima clipă în care te-am întîlnit, am ştiut că vreau să fiu soţul şi iubitul tău. Nu am dorit decît să fiu alături de tine, să-ţi dau tot ce am – viaţa, sufletul meu. Însă viaţa şi sufletul meu nu-mi mai aparţineau.

Am încercat să-mi imaginez cum aş putea fi cu tine, să trăiesc cu tine, să mă căsătoresc cu tine, să fiu omul pe care îl meriţi tu. Dar ştiu că, dacă aş fi făcut-o, nu aş fi reuşit decît să

te dezamăgesc. Nu știu cum să-ți ofer ceea ce ți se cuvine și nu-mi pot încălca jurămîntul. Nu pot să-i cer lui Dumnezeu viața înapoi pentru că am găsit pe cineva pe care îl iubesc mai mult decît pe El. Nu le pot face așa ceva fraților de la St. Mark, nici preoților de la St. Stephen. Am oferit viața mea în schimbul vieții mamei mele și a lui Jimmy; acum, dacă o cer înapoi, nu voi face decît să te dezamăgesc pe tine, pe mine și pe cei cărora le-am încredințat sufletul meu. Tu vei avea întotdeauna inima mea, te voi iubi mereu. Însă nu-i pot părăsi acum, dovedindu-le cît de nevrednic sînt. Nu am fi avut niciodată o viață decentă împreună. Știu că, oricît de greu este prețul, eu trebuie să rămîn aici. Înțelegerea a fost făcută cu mult timp în urmă, ceea ce ți-am promis nu-mi aparținea, nu aveam nici un drept să-ți ofer. Dar știu acum cu fiecare părticică a sufletului meu, cu toată inima mea, că nu pot trăi fără tine. Nu suport să viețuiesc aici încă o zi știind că tu ești pe-aproape și nu pot fi cu tine, Gabbie. Nu pot trăi fără tine.

Acum plec la Jimmy și la mama. Am făcut tot ce am putut aici. Am făcut puțin bine cîtorva oameni în anii mei de preoție. Dar cum aș putea da ochii cu ei acum, știind cît de puțin îmi pasă de ei și cît de mult te iubesc pe tine? Nu pot exista în altă parte decît lîngă tine sau nicăieri altundeva. Nu pot respecta promisiunile făcute – nici ție, nici lor. Nu pot trăi aici și nu pot trăi fără tine. Sînt sfîșiat de durere și, așa rău cum am fost, cum aș putea fi vreodată un tată decent pentru copilul nostru?

Gabbie, tu ești foarte puternică" – tresări cînd citi aceste

cuvinte, care reveneau întruna, de peste tot – „cu mult mai puternică decît mine. Vei fi o mamă minunată pentru copilul nostru. Eu voi fi mult mai fericit să vă privesc din ceruri, dacă voi ajunge vreodată acolo. Spune-i într-o bună zi pruncului nostru cît de mult l-am iubit şi cît de mult te-am iubit pe tine, spune-i că am fost un om de treabă, că am încercat... şi, ah, Gabbie, spune-i cît de mult te-am iubit pe tine. Te rog să nu uiţi asta, te rog să mă ierţi pentru ceea ce am făcut şi pentru ceea ce voi face acum. Fie ca Dumnezeu să vă apere pe amîndoi... şi să mă ierte pe mine..." Scrisoarea se încheia brusc, semnată simplu „Joe".

Gabriella o privi îndelung, plîngînd încetişor. Acum totul era clar. Crezuse că i-a dezamăgit pe toţi, crezuse că ea este mai puternică, dar numai pentru că îi fusese prea frică să facă ceea ce îşi dorea. El se temuse mult mai tare decît ea. Iar copilul despre care scria nu mai exista. Dacă el ar fi avut curajul să părăsească St. Stephen, dacă ei ar fi încercat să ducă o viaţă împreună, ea i-ar fi putut demonstra cît de mult greşea acuzîndu-se de nenorocirile tuturor. În schimb o abandonase pe ea, cerîndu-i să fie puternică pentru că el nu era. Îi amintea de tatăl ei. O lăsase singură acum, doar cu o scrisoare de care să se agaţe. Ar fi vrut să urle, dar nu putea decît să plîngă. Rămase mult timp pe pat, citind scrisoarea de cîteva ori. Totul, absolut totul era acolo – neliniştea lui, temerile, sentimentul de vinovăţie faţă de întîmplări pentru care nu fusese niciodată răspunzător.

Iar acum, cine era răspunzător? A cui era vina? Era

convinsă că era vina ei, pentru că ea îl dusese pe un drum pe care el nu-l putea accepta, îl dusese în brațele unui alt eșec. Ea îi făcuse asta, doar din dragoste. Îl condusese pe muchia unei prăpăstii de unde el nu a știut cum să scape, așa că s-a aruncat în abis, luînd-o și pe ea. Dar ea trăia, pe cînd el murise. Acum el o condamnase să trăiască într-o sinistră cameră de pensiune. O lăsase singură, doar cu amintirile ei și cu o scrisoare în care îi spunea cît este ea de puternică, îi spunea să fie în continuare puternică, pentru că el optase pentru slăbiciune. Cînd citi pentru a nu știu cîta oară scrisoarea, Gabriella se înfurie brusc pentru ceea ce nu îndrăznise, nici nu încercase măcar, pentru că nu-i păsase suficient ca să continue să trăiască. Fugise să li se alăture mamei și fratelui său. Alesese să moară decît să lupte, să-și acorde șansa pe care ar fi putut-o avea ei doi. Poate că ar fi fost fericiți. Joe nu-i lăsase ei posibilitatea să aleagă. El o luase pe singura cale pe care o văzuse, lăsînd-o pe ea să se descurce singură. Îi venea să țipe la el, să urle, să-l zgîlțîie... Doamne, dacă ar fi bănuit măcar la ce se gîndea el. Ar fi vorbit cu el, l-ar fi contrazis, ar fi argumentat, l-ar fi părăsit chiar dacă asta ar fi însemnat că el va trăi. Dar el plecase pur și simplu, la capătul unei bucăți de frînghie, într-o chilie întunecoasă.

Fusese soluția unui laș și o parte din ea îl ura pentru asta. Dar cealaltă parte îl va iubi întotdeauna. După căderea întunericului, Gabriella rămase la fereastră, amintindu-și cuvintele maicii Gregoria cum că mama lui procedase la fel, că el moștenise această meteahnă fatală care nu avea nici o

legătură cu ea, Gabriella. Cu toate astea, se simțea insuportabil de vinovată. În adîncul sufletului, știa că ea era răspunzătoare pentru tot dezastrul, așa cum știuse și el despre Jimmy. Se întinse pe pat și, gîndindu-se la el, își spuse că, indiferent cît de mult se iubiseră, ea îl omorîse. Plătise un preț greu, dar mai știa cu o certitudine de nezdruncinat că, orice s-ar mai întîmpla de aici înainte, Dumnezeu nu o va ierta niciodată.

16

Gabriella a bătut străzile o săptămînă întreagă după ce s-a instalat la doamna Boslicki. A căutat de lucru oriunde i-a trecut prin cap. A încercat la magazine, la cafenele, restaurante, chiar şi la bombele mici şi murdare de pe strada pe care locuia. Dar nimeni nu era dispus să o angajeze, în ciuda diplomei universitare, a experienţei în grădinărit, a felului ei blajin, a talentului ei la scris. Restaurantele au refuzat-o cînd a recunoscut că nu are experienţă în domeniu, iar magazinul 5&10 nu o putea angaja pentru că nu avea experienţă în vînzările cu amănuntul.

A mers atît de mult şi atît de departe prin oraş, încît se temea să nu sîngereze din nou. Doctorii nu figurau în planurile ei de cheltuieli. Aproape că nu mai avea nici o speranţă, rezervele ei financiare se topeau văzînd cu ochii. O cuprinsese panica, într-o după-amiază tîrzie, cînd intră într-o patiserie

să ia o plăcintă şi o cafea. Nu mîncase nimic de dimineaţă, nu o mai ţineau picioarele, dar se temea să mai cheltuiască.

Luă un ecler şi o cafea cu *schlag*, o frişcă delicioasă. Atunci îl văzu pe proprietarul magazinului, un neamţ în vîrstă, că pune un afiş pe geam – *Angajăm personal*. Ştia deja că nu prea are şanse, dar se hotărî să-şi încerce norocul cînd plăti consumaţia. Îi spuse deschis că nu are experienţă, dar că are mare nevoie de o slujbă şi că ar putea să servească la mese. Apoi, într-un acces de disperare, îi spuse că trăise pînă acum într-o mănăstire şi acolo servise la mese. Era primul om căruia îi mărturisea adevărul, cu toate că nu dorea să fie obligată să răspundă la tot felul de întrebări, dar era disperată după un loc de muncă şi acum ar fi spus orice ca să o primească.

– Ai fost călugăriţă? o întrebă omul cu interes. Avea o mustaţă stufoasă şi capul chel, lucios, încît îi aminti Gabriellei de Geppetto, tatăl lui Pinocchio.

– Nu, am fost aspirantă, răspunse ea trist.

Bărbatul fu impresionat. Tînăra arăta de parcă ar fi avut mare nevoie de o masă bună şi o mînă de ajutor. Era slabă şi fragilă şi îngrozitor de palidă.

– Cînd ai putea începe? întrebă el, privind-o atent.

Avea o ţinută elegantă şi era frumoasă. Simţea că exista ceva mai mult dincolo de cele ce le spusese ea şi tresări cînd coborî privirea şi îi văzu rochia urîtă şi neagră. Nu îndrăznise să cheltuiască banii pe o altă toaletă. Ciudăţenia era că fata părea de familie bună, cu bani, dar după felul în care era îmbrăcată se vedea că acum trece prin momente grele.

– Oricînd, îl asigură ea. Sînt liberă să încep numaidecît.

– Cred şi eu, zîmbi el. Hainele ei erau o dovadă incontestabilă că fata avea o stringentă nevoie de bani. E-n regulă, poți începe de mîine. Şase zile pe săptămînă, de la prînz la miezul nopții. Lunea avem închis. Era vorba de douăsprezece ore şi Gabriella ştia că nu va face față, dar era atît de recunoscătoare pentru slujbă încît ar fi făcut orice, ar fi frecat şi podelele dacă i s-ar fi cerut. Asta avea să vină însă mai tîrziu.

Află că bărbatul se numeşte Baum şi că venise din München. În prăvălia lui mai lucrau patru femei, toate de vîrstă mijlocie, trei dintre ele nemțoaice. Era o afacere de familie, un local curat care servea bucate tradiționale nemțeşti, iar între mese oferea produse de patiserie pregătite de doamna Baum.

Cînd a intrat în pensiunea de pe Strada optzeci şi opt, Gabriella rîdea cu gura pînă la urechi.

– Ei, l-ai întîlnit pe Făt-Frumos sau ai găsit în sfîrşit de lucru?

Doamna Boslicki era îngrijorată pentru Gabriella. Toată ziua căuta o slujbă, iar noaptea stătea în camera ei, cu luminile stinse. Pentru o tînără de vîrsta ei, nu era tocmai o existență normală.

– Am găsit de lucru, răspunse Gabriella radiind.

O plăteau doi dolari pe oră, aşa că acum era sigură că îşi va putea plăti chiria. Din banii de la maica Gregoria nu-i mai rămăsese mare lucru.

– Lucrez la o pensiune pe Strada optzeci şi şase.

Era la doar patru intersecţii departe de casă şi, în ciuda programului, părea o soluţie excelentă. Nu se mai ruga decît ca, în următoarele săptămîni, ca urmare a faptului că avea să stea atît de mult în picioare, să nu înceapă să sîngereze din nou. Nu trecuseră nici două săptămîni de cînd pierduse sarcina... mai puţin de două săptămîni de cînd murise Joe... doar o săptămînă de cînd fusese nevoită să părăsească mănăstirea... Trecuse prin momente îngrozitoare, dar acum, în sfîrşit, i se întîmpla şi ceva bun.

– Felicitări! spuse doamna Boslicki zîmbind. Poate că acum vei mai ieşi şi tu puţin din cameră, să te uiţi la televizor sau să asculţi muzică. Lumea crede că am închiriat camera unui comis-voiajor.

– Voi lipsi foarte mult timp, doamnă Boslicki, explică Gabriella. Voi lucra de la prînz pînă la miezul nopţii. Dar în seara asta voi coborî, vă promit.

– *După* ce mănînci ceva. Uită-te cum arăţi – ca un băţ. N-ai să-ţi găseşti niciodată un soţ dacă nu te hrăneşti. Băieţilor nu le plac sfrijitele. O ameninţă în glumă cu degetul şi Gabriella începu să rîdă. Îi amintise de unele călugăriţe bătrîne, deşi acestea nu o sfătuiseră niciodată să-şi caute un soţ...

Gabriella ascultă însă sfatul şi în seara aceea se duse la restaurantul de peste drum, unde comandă un meniu complet. Era o mîncare simplă, dar hrănitoare, amintindu-i cumva de St. Matthew. I se făcu dor de maica Gregoria, de toate surorile. La ele se gîndea cînd s-a întors la pensiune şi, amintindu-şi

de promisiunea făcută doamnei Boslicki, se opri cîteva clipe în salon. Nu avea chef, dar nu dorea să fie nepoliticoasă, aşa că făcu un efort şi intră pentru cîteva minute. Rămase surprinsă să vadă aşa de multă lume adunată acolo. Erau vreo şase-şapte persoane care discutau, jucau cărți. Televizorul funcționa, iar un bătrîn cu părul alb încerca să cînte la pian, plîngîndu-se că ar trebui chemat cineva să-l pună la punct. La rîndul ei, doamna Boslicki pretindea că pianul nu fusese niciodată mai bine acordat ca acum.

Toți o priviră surprinşi cînd Gabriella intră şi fata se simți brusc stînjenită. Nu se aştepta să găsească aşa de multă lume. Erau bărbați şi femei, cei mai mulți în jur de şaizeci de ani, cu excepția celui de la pian, care părea mai bătrîn. Toți zîmbiră la apariția Gabriellei. Prezența ei aducea un suflu de tinerețe. Era îmbrăcată cu rochia aceea înflorată, cu pantofii vechi şi uzați, dar părul ei, drept şi strălucitor, alcătuia un fel de aură în jurul chipului palid. Ochii ei albaştri priveau candid, dar nici unul dintre cei prezenți nu detectă tristețea ascunsă. Părea prea tînără să fi gustat din viață sau chiar să fi suferit. Simpla ei prezență îi făcu să se simtă fericiți.

Doamna Boslicki o prezentă tuturor. Mulți dintre ei erau europeni, iar doamna Rosenstein se lăuda chiar că este o supraviețuitoare de la Auschwitz. Trăia în pensiunea doamnei Boslicki de douăzeci de ani. Apoi îi fu prezentat bărbatul de la pian – profesorul Thomas. Gabriella nu ştia dacă acesta era numele sau prenumele, dar bătrînul făcu o reverență adîncă şi limpezi lucrurile – se numea Theodore

Thomas şi nu mai era profesor, se pensionase. Gabriella află cu interes că el fusese profesor de literatură la Harvard, iar domeniul lui era romanul secolului al optsprezecelea.

– Unde ai făcut şcoala? o întrebă el. Nici nu-i trecea prin cap că fata ar fi putut să nu aibă studii.

– La Columbia University, răspunse repede Gabriella.

– Este o universitate bună, aprecie el şi îi zîmbi.

Doamna Boslicki le vorbise despre ea, dar nici unul nu o văzuse toată săptămîna, de cînd venise aici.

– Şi acum ce ai vrea să faci, domnişoară? o întrebă bătrînul.

Cu părul lui zbîrlit şi pantalonii mototoliți, arăta într-adevăr ca un profesor excentric. Gabriella ghicise bine că se apropia de optzeci de ani, dar continua să fie foarte ager la minte, cu ochii limpezi şi, probabil, cu simțul umorului.

– Mai adineauri am găsit de lucru într-un restaurant de pe Strada optzeci şi şase, spuse ea cu mîndrie. Mîine mă prezint acolo.

– Sper că este unul dintre acele localuri intime unde se servesc produse de patiserie. Doamna Rosenstein şi cu mine va trebui să-ți facem o vizită cînd ne vom plimba pe-acolo.

Bătrînul locuia aici de aproape tot atîția ani ca şi doamna Rosenstein. Soția lui murise de optsprezece ani şi el renunțase la apartament şi se mutase în această pensiune. Acum trăia dintr-o pensie modestă, nu avea rude şi se bucura de compania doamnei Boslicki şi a chiriaşilor ei. Însă noua locatară i se păru fascinantă.

O antrenă într-o discuție, întrebînd-o ce studii făcuse la Columbia, ce romane citise ea în timpul facultății. Descoperi că şi ea se îndeletnicea sporadic cu scrisul. Modestă, Gabriella îl asigură însă că poveştile ei nu erau prea valoroase şi nu meritau să fie citite. Nu-i spuse profesorului, dar se gîndi că numai călugărițelor le plăceau poveştile ei. Joe le citise, de asemenea, într-o după-amiază şi le socotise grozave. Dar, ca şi călugărițele, el nu putea fi obiectiv.

– Mi-ar plăcea să-ți văd cîteva lucrări, spuse profesorul, acordînd o importanță nemeritată informației.

Gabriella zîmbi timid.

– Nu le am la mine.

– De unde eşti? o întrebă bătrînul, încîntat de prezența ei. Trecuse mult timp de cînd nu mai avusese ocazia să discute cu o tînără de vîrsta ei. Îi aminti imediat de anii petrecuți la Harvard. Tinerii aveau o prospețime care te revigora şi lui i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea mai mult timp.

– Este din Boston, spuse doamna Boslicki şi Gabriella se intimidă brusc. Dacă el predase la Harvard, cunoştea bine oraşul, ceea ce nu se putea spune despre ea.

– Mama mea locuieşte în California, interveni ea. Tatăl meu locuieşte la Boston. Iar ea nu trăia nicăieri. Doar aici, acum.

– Unde anume în California? întrebă o femeie. Ea avea o fiică la Fresno.

– În San Francisco, spuse ea de parcă o vizitase de curînd pe mama sau cel puțin vorbise cu ea la telefon mai

alaltăieri, nu în urmă cu doisprezece ani, cînd o părăsise într-o mănăstire.

– Amîndouă sînt oraşe foarte frumoase, comentă profesorul Thomas, privind-o atent. Avea ceva de o mare tristeţe şi părea înfricoşător de singură. Doamna Boslicki ar fi dat vina pe dorul de casă, dar ceea ce vedea el era mult mai profund, mai dureros. Simţea că tînăra trecuse printr-o tragedie.

Purtarea Gabriellei îi impresionă plăcut pe toţi cei de faţă. Vorbi cîte ceva cu fiecare în parte, după care se retrase în camera ei, purtînd cearşafurile şi prosoapele pe care i le dăduse doamna Boslicki.

– Minunată tînără, spuse doamna Rosenstein şi o altă femeie spuse că îi aminteşte de nepoata ei din California. Foarte bine crescută. Trebuie să aibă nişte părinţi deosebiţi.

– Nu neapărat, interveni profesorul, înţelept. Unii dintre cei mai buni studenţi ai mei, cei mai decenţi, proveneau din familii deloc cumsecade, iar studenţi nemaipomenit de inteligenţi aveau părinţi inimaginabil de proşti. Variate sînt căile Domnului şi combinaţiile genetice.

Gabriella ar fi răsuflat uşurată dacă l-ar fi auzit. Toată viaţa aşteptase cu nelinişte să depisteze semne cum că a moştenit caracterul mamei sale, dar pînă acum nu se întîmplase nimic în sensul ăsta.

– Este o tînără tare drăguţă. Sper să rămînă mai mult la noi, conchise profesorul, încîntat.

– Nu cred că mai pleacă undeva, acum, că şi-a găsit o

slujbă, îi asigură doamna Boslicki. E plăcut să ai un tînăr prin preajmă, deşi ea este foarte tăcută. Nu pare să aibă prieteni, iar părinții ei nu au sunat-o toată săptămîna. Eu mă aşteptam, dar ea nu m-a întrebat niciodată dacă are vreun mesaj. Se pare că nu se aşteaptă să o caute cineva.

Pensionarii doamnei Boslicki nu aveau nimic de făcut, aşa că observau totul. Cînd şi cînd venea în mijlocul lor cîte un tînăr, dar de obicei stătea puțin – pînă făcea rost de bani, strîngea ceva economii, apoi pleca mai departe. Pînă la Gabriella, cel mai tînăr locuitor al casei era un comis-voiajor în jur de patruzeci de ani, abia divorțat. Frumusețea Gabriellei i-a trezit interesul. Însă fata nu păruse să-l observe în mod special. Era mult mai interesantă discuția cu profesorul Thomas.

– Mi-ar plăcea să petrec puțin timp discutînd cu ea, spuse profesorul, iar doamna Rosenstein zîmbi.

– Dacă ai avea vreo cincizeci de ani mai puțin, mi-aş face griji, dar aşa...

– Nu cred că mă simt flatat. O privi pe deasupra ochelarilor. Mă întreb de ce o tînără cu diplomă de la Columbia şi o minte ca a ei munceşte într-un restaurant.

– Nu e uşor să găseşti o slujbă în zilele noastre, spuse doamna Boslicki cu simțul ei practic, dar el avea sentimentul că Gabriella este învăluită de un mister.

Domnul Thomas a văzut-o ieşind a doua zi cînd pleca la lucru şi s-a oprit să vorbească puțin cu ea. Purta aceeaşi rochie oribilă înflorată. Cît de drăguță este, gîndi el. Şi îmbrăcată cu un sac, tot frumoasă ar arăta.

– Unde ai pornit? o întrebă el. Părea obosită şi era palidă.

– La restaurantul Baum, răspunse ea zîmbind.

– Bine, am să fac şi eu o plimbare pînă acolo, mai tîrziu. O să am grijă să mă aşez la una dintre mesele tale.

– Mulţumesc.

O mişca interesul lui. Doamna Boslicki îi făcu semne cu mîna de la fereastra salonului. Uda plantele şi o pisică se alinta în jurul ei. Pensiunea era un loc ciudat, plin de oameni veniţi de pretutindeni şi Gabriella trebui să recunoască acum că îi plac. Era un loc confortabil şi ea era obişnuită cu colectivitatea după atîţia ani petrecuţi la mănăstire. Şi-apoi, chiar dacă şi-ar putea permite, ceea ce ştia că nu se va întîmpla niciodată, s-ar simţi foarte singură într-un apartament.

Ajunse la Baum cu zece minute mai devreme, îşi puse dinainte un şorţ curat şi ascultă instrucţiunile doamnei Baum. Patronul controla casa de marcat, ca de obicei, constatînd cu plăcere că Gabriella arăta bine. Rochia ei era oribilă, dar curată, pantofii fuseseră lustruiţi, iar părul blond, lucios, îl strînsese cu o panglicuţă cumpărată de la 5&10. Trebuia să-l mai lase să crească, după ce fusese tuns la călugăriţe, dar era curat şi îngrijit.

Din punctul de vedere al familiei Baum, Gabriella arăta perfect. Pînă spre după-amiază au fost şi mai mulţumiţi. Era politicoasă cu clienţii, atentă la comandă şi nu făcuse nici o greşeală. Mai mult, era iute şi se descurca servind la mai multe mese simultan. Cînd în restaurant au apărut profesorul Thomas cu doamna Rosenstein, Gabriella se simţea deja în largul ei.

Bătrînii au comandat un ştrudel şi tartă cu prune, cafea şi multă frişcă. La sfîrşit au lăsat un bacşiş generos, făcînd-o pe Gabriella să se simtă stînjenită, dar le-a mulţumit călduros. În drum spre ieşire, îi auzi complimentîndu-l pe domnul Baum pentru calitatea prăjiturilor, iar pe el promiţînd să transmită aprecierile doamnei Baum. Cînd Gabriella s-a întors din bucătărie cu o altă comandă, ei tocmai plecau şi şi-au luat rămas-bun.

După aceea, cei doi au venit în fiecare zi la restaurant, la aceeaşi oră. Devenise aproape un ritual, dar Gabriella a refuzat să mai primească bacşiş. I-a asigurat că simpla lor prezenţă o susţinea suficient.

Lunea următoare, în prima ei zi liberă, Gabriella se întorcea de la spălătorie cînd s-a întîlnit cu doamna Rosenstein, care a poftit-o să coboare seara în salon, să le ţină companie. Apoi, cînd s-a văzut cu doamna Boslicki, i-a spus că tînăra arăta deja mai bine. Părea mai în putere şi nu mai era atît de palidă. Şi profesorul Thomas era de părere că Gabriella părea mai puţin marcată de durerea ei ascunsă. În seara aceea, în salon, au stat de vorbă ei doi, în timp ce ceilalţi jucau cărţi. Gabriella l-a privit uluită cînd l-a auzit şoptind:

– Domnul Baum mi-a spus că ai fost călugăriţă.

Gabriella nu se gîndise că domnul Baum va vorbi. Ea îşi dezvăluise taina numai pentru a obţine slujba.

– Nu chiar, replică ea, ferindu-şi privirea, apoi se uită direct în ochii lui şi adăugă: Am fost doar aspirantă. Nu este acelaşi lucru.

– Ba da, o contrazise el zîmbind. Este un mormoloc, încă nu o broască.

Comparația o făcu pe Gabriella să rîdă.

– Nu cred că măicuțele ar fi încîntate de o asemenea categorisire.

– Întotdeauna am avut un preot sau doi la cursurile mele de la Harvard. Cei mai mulți dintre ei iezuiți. Mi-au plăcut, erau foarte bine educați, inteligenți şi surprinzător de receptivi. Apoi se întoarse la subiectul inițial: Cît timp ai stat la mănăstire?

Fata ezită înainte de a răspunde. Ar fi fost foarte multe de explicat şi nu era dispusă să o facă. Gîndul la pierderile suferite recent era destul de dureros şi el citi în ochii ei o imensă tristețe. Însă fata îl plăcea suficient, aşa că hotărî să răspundă deschis.

– Doisprezece ani, răspunse liniştită. Am crescut acolo.

– Ai fost orfană? o întrebă şi Gabriella simți că îl interesează pentru că o plăcea, nu din curiozitate. Era un om sensibil şi blînd şi Gabriella îl îndrăgise la rîndul ei.

– Am fost părăsită acolo de părinții mei. Este cu-adevărat singurul cămin pe care l-am avut.

Totuşi, ea părăsise mănăstirea, dar el a fost destul de înțelept să nu o întrebe de ce. Simțea că fata nu ar fi vrut să-i spună.

– Trebuie să fie foarte grea viața de călugăriță. Nu mi-o pot imagina. Iar celibatul nu m-a atras niciodată, spuse el cu o sclipire veselă în ochi. Pînă de curînd. O privi pe doamna

Rosenstein care juca bridge în celălalt colț al încăperii și amîndoi începură să rîdă. Am avut cîteva discuții interesante cu iezuiții mei pe această temă, reluă el, însă nu au reușit niciodată să mă convingă de validitatea acestei teorii.

Spusele lui i-l amintiră imediat pe Joe și profesorul văzu durerea din ochii ei.

– Am spus ceva ce nu trebuia? o întrebă îngrijorat.

– Nu... sigur că nu... eu... îmi este dor, răspunse ea cu lacrimi în ochi. Mi-a fost greu să plec de-acolo.

Profesorul înțelese din spusele ei că fusese obligată să părăsească mănăstirea și hotărî să schimbe subiectul.

– Spune-mi ceva despre ceea ce scrii, zise el realmente interesat.

– Nu sînt prea multe de spus, zise Gabriella, zîmbindu-i recunoscătoare. Din cînd în cînd scriu povestioare nostime. Nimic demn de luat în seamă și cu siguranță nimic de nivelul celor cu care ați fost obișnuit la Harvard.

– Cei mai buni scriitori vorbesc așa ca tine. Cei slabi se laudă de obicei cu „operele" lor. Ferește-te de scriitorul care îți spune ce roman grozav a scris el. Îți garantez că dormi buștean după ce citești primul capitol. Bine, acum, după ce ți-am spus toate astea, cînd am să pot citi ceva din scrierile dumitale, domnișoară Harrison? Cu toată blîndețea, era insistent, acordîndu-i o importanță pe care Gabriella știa că nu o merită.

– Nu am nimic la mine.

– Atunci scrie ceva, insistă el cu o fluturare de mînă, ca

un magician. Nu ai nevoie decît de un stilou, hîrtie şi puţină inspiraţie.

De timp şi perseverenţă, gîndi Gabriella, de suflet pe care să-l aşterni pe hîrtie, dar sufletul ei murise după ce îl pierduse pe Joe.

– Îţi sugerez să cumperi mîine un caiet, insistă profesorul. Apoi, fără să bănuiască, bătrînul atinse o altă coardă sensibilă, înţelegînd însă că discuţia cu ea era cam ca o plimbare în vîrful picioarelor pe un cîmp minat. Ai scris vreodată un jurnal? o întrebă liniştit, dar îngheţă la vederea schimbării petrecute pe chipul ei.

– Eu... da... am avut... dar acum nu mai scriu în el.

Profesorul nu mai întrebă de ce nu mai scria, înţelegînd că acesta era un subiect dureros. Pentru cineva atît de tînăr, Gabriella avea foarte multe cicatrice de vindecat, dintre care unele păreau foarte recente.

– Ce îţi place mai mult, poezia sau nuvela?

Bătrînului îi plăcea să o scoată din carapace, să o facă să vorbească. Îi povesti despre soţia lui, cu care se căsătorise în prima săptămînă după absolvire, şi singurul lor regret fusese acela că nu avuseseră copii. Dar timp de patruzeci de ani studenţii deveniseră copiii lui. Charlotte, soţia lui, preda muzica şi uneori compunea minunate melodii lirice.

– Trebuie să fi fost o persoană foarte plăcută.

– A fost, răspunse el gînditor. O să-ţi arăt odată o fotografie. Era frumoasă în tinereţe. Mă invidiau toţi tinerii de vîrsta noastră. Tu cîţi ani ai? Cînd Gabriella îi spuse, el

zîmbi melancolic şi o bătu uşor pe mînă. Nu ştii ce norocoasă eşti, draga mea. Nu-ţi pierde vremea cu regrete pentru locuri şi oameni pe care i-ai pierdut. Ai o viaţă întreagă înaintea ta, ani buni şi oameni minunaţi pe care îi vei cunoaşte. Trebuie să te grăbeşti să-i întîlneşti.

Dar în ultimul timp Gabriella nu se grăbea deloc. Abia dacă se tîra prin viaţă de la o zi la alta. Dar vorbele profesorului o mişcară profund.

– Uneori este greu să nu priveşti înapoi, zise ea. În cazul ei, înapoi însemnau o mulţime de amintiri, dar nu toate plăcute.

– Toţi facem la fel. Secretul este să nu privim prea des înapoi. Ia cu tine ce a fost bun şi lasă în urmă cele urîte.

Dar pentru Gabriella acestea din urmă fuseseră mai numeroase, iar momentele plăcute mai puţine şi foarte scurte, cu excepţia anilor liniştiţi petrecuţi la mănăstire. Acum, însă, şi această amintire devenise dureroasă. Îl admira totuşi pe profesor. Viaţa lui era, practic, în trecut, însă el privea înainte cu entuziasm şi interes.

În seara aceea, cei doi au stat mult de vorbă. El nu juca bridge, nu-i plăcea, însă jucă domino cu Gabriella şi ei îi plăcu. Îl bătu de fiecare dată, dar învăţă multe de la el, iar cînd în cele din urmă urcă în camera ei, hotărî că petrecuse o seară foarte plăcută. Bătrînul profesor o făcuse să întrevadă că viaţa ei ar putea fi plină de noi aventuri şi provocări. Îi promisese că a doua zi va trece pe la restaurant să vadă dacă şi-a cumpărat caiet.

Şi s-a ţinut de cuvînt. Venise singur, fără doamna Rosenstein care avea altă treabă.

– Ei, ai făcut-o? o întrebă el de cum se aşeză la masă, dar ea nu înţelese ce vrea să spună.

– Ce să fac? Fusese foarte ocupată toată după-amiaza şi acum era puţin distrată.

– Ai cumpărat caietul?

– Ah! exclamă ea victorioasă, amuzată de insistenţa lui. Da, l-am cumpărat.

– Sînt mîndru de tine. Acum, cînd te întorci seara de la lucru trebuie să începi să scrii.

– Sînt prea obosită cînd ajung seara acasă, se plînse ea.

Dar profesorul nu accepta pretexte.

– Bine, atunci o să scrii dimineaţa, înainte de a pleca la lucru. Vreau să începi să scrii în fiecare zi. Face bine inimii, sufletului, minţii, sănătăţii. Dacă eşti scriitoare, Gabriella, acesta poate deveni un sistem de susţinere în viaţă la care nu trebuie să renunţi şi fără de care nu poţi trăi. Să scrii *în fiecare zi*, sublinie el, chipurile sever. Acum, adu-mi, te rog, ştrudelul meu.

– Da, domnule.

Bătrînul se comporta ca un bunic, bunicul pe care nu-l avusese niciodată, la care nu visase niciodată, prea concentrată asupra părinţilor ei şi asupra a ceea ce reprezentaseră ei pentru ea. Însă apariţia profesorului Thomas în viaţa ei era un adevărat dar de la Dumnezeu.

Profesorul continuă să vină în fiecare zi să-şi ia ştrudelul,

iar lunea, cînd ea era liberă, o invita la cină. Îi povestea despre cariera lui, despre soția lui, despre copilăria petrecută la Washington și cum era să fii copil în 1890. Erau vremuri pe care ea nici nu și le imagina, i se păreau atît de îndepărtate, însă bătrînul era foarte în pas cu vremea și foarte deschis către tot ce era nou. Însă mai mult decît orice, ei doi discutau despre scris. În cele din urmă, Gabriella scrise o povestire și profesorul se arătă foarte impresionat. A făcut cîteva corecturi și i-a arătat cum putea dezvolta mai eficient subiectul. I-a spus că are cu adevărat talent. Gabriella a încercat să-l tempereze, însă el nu a acceptat nici un protest.

– Cînd eu spun că ai talent, domnișoară, să știi că așa este. Nu m-au angajat la Harvard ca să culeg banane. Ai mult de muncă, de cizelat, dar ai instinct și folosești tonul cel mai potrivit... Nu mai este decît o problemă de timp – momentul în care trebuie să simți ce să spui și cum să spui, dar nu ești lipsită nici de această intuiție. Nu vrei să înțelegi? Sau ești o lașă? Asta este? Ți-e frică să scrii, Gabriella? Ți-e teamă că ai putea fi bună? Ei bine, ești! Acceptă adevărul și ridică-te la acest nivel. Este un dar pe care îl au foarte puțini oameni. Nu-l irosi!

Amîndoi știau că ea nu era lașă, dar îi zîmbi trist, amintindu-și cuvintele pe care le ura.

– De obicei oamenii îmi spun că sînt foarte puternică, îi mărturisi, împărtășindu-i unul dintre secretele ei. Era primul din atît de multe. După aceea, toți mă părăsesc.

Profesorul dădu din cap, așteptînd ca să spună mai mult, dar tînăra tăcu.

– Poate că ei sînt laşi. De obicei, oamenii slabi îi felicită pe alţii pentru forţa care le lipseşte lor. Sau o folosesc pentru a te răni... E un fel de a spune: „Tu poţi suporta, pentru că tu eşti puternică". În lumea asta se aşteaptă foarte mult de la oamenii puternici, Gabbie. Este o mare povară. Bătrînul înţelegea că ea avusese parte de o asemenea povară. Totuşi, tu eşti cu-adevărat puternică. Într-o zi vei întîlni pe cineva la fel de puternic. O meriţi.

– Cred că am găsit deja. Îi zîmbi şi îl bătu uşor pe mîna zbîrcită.

– Să ştii că ai noroc că nu sînt cu cincizeci-şaizeci de ani mai tînăr. Te-aş fi învăţat ce înseamnă viaţa. Acum tu va trebui să mă înveţi pe mine sau cel puţin să-mi aminteşti. Începură să rîdă amîndoi.

Profesorul o scotea în oraş în fiecare săptămînă, o ducea la restaurante agreabile din West Side, prin împrejurimi, în Village. Uneori mergeau cu metroul. Gabriella comanda întotdeauna cu grijă, ştiind că veniturile lui erau modeste. Aşa că alteori el prelua iniţiativa, comandînd meniuri consistente. Din cînd în cînd o certa că nu face eforturi să cunoască oameni mai tineri, deşi, în sinea lui, se bucura de compania ei.

– Tu ar trebui să te joci cu copii de vîrsta ta, o certa şi ea zîmbea.

– Jocurile lor sînt prea dure. Şi-apoi, nici nu cunosc pe nimeni. În plus, îmi place să stăm de vorbă amîndoi.

– Atunci demonstrează-mi scriind ceva.

Pînă la Ziua Recunoştinţei, Gabriella umpluse caietul cu povestiri. Unele erau excelente, iar el îi demonstra că, perseverînd, îşi îmbunătăţise stilul. O încurajă nu o dată să trimită o povestire la vreo revistă, aşa cum făcuse şi maica Gregoria, dar pe ea nu prea o trăgea inima. Avea foarte puţină încredere în talentul ei.

– Nu sînt pregătită.

– Parcă ai fi Picasso. Ce înseamnă „a fi pregătit"? A fost Steinbeck? Hemingway? Shakespeare? Dickens? Jane Austin? Nici ei nu au fost. Noi nu tindem spre perfecţiune, doar comunicăm unul cu altul. Apropo, te duci acasă de Ziua Recunoştinţei? Se aflau într-un mic restaurant din East Village şi întrebarea o făcu să tresară.

– Eu... nu... Nu voia să-i spună că pentru ea nu exista „acasă". Profesorul ştia că ea crescuse în mănăstire, dar Gabriella nu-i spusese niciodată explicit că nu mai avea nici o legătură cu familia, iar la mănăstire nu era binevenită. Singura ei familie era acum doar el. Eu... nu plec.

– Mă bucur, replică el, încîntat.

Doamna Boslicki pregătea în fiecare an un curcan pentru ei toţi şi bătrînul sperase că Gabriella va rămîne cu ei. Foarte puţini dintre locatarii pensiunii mai aveau rude, iar tînărul comis-voiajor divorţat se mutase deja în alt oraş.

– Speram să petrec această sărbătoare cu tine, adăugă el.

– Şi eu, admise ea zîmbind, apoi începu să-i vorbească despre ultima ei povestire. Avea dificultăţi în legătură cu

dezvoltarea subiectului şi nu ştia cum s-o ducă la capăt: pe cale violentă sau printr-o soluţie romantică neaşteptată.

– Opţiunile tale sînt cam contradictorii, draga mea, spuse el gînditor, deşi cele două se însoţesc uneori. Violenţă şi romantism. Vorbele lui îi amintiră iar de Joe şi privirea ei deveni sumbră, dar el se făcu că nu observă. Se întrebă dacă îi va povesti vreodată prin ce grozăvii trecuse. Dacă ne gîndim bine, dragostea poate fi şi violentă. Uneori este dureroasă şi cîteodată chiar pustiitoare. Nu există nimic mai rău. Sau mai bun. Eu cred că bucuriile şi suferinţele dragostei pot fi în egală măsură de nesuportat, dar absenţa lor este şi mai rea. Ştii tu, Gabriella, bănuiesc că ai cunoscut dragostea dureroasă. Văd acest lucru în ochii tăi de fiecare dată cînd abordez acest subiect. Vorbea cu gingăşia unui îndrăgostit, mîngîindu-i mîna în acelaşi timp. Într-o bună zi, cînd vei avea curajul să scrii despre povestea asta, vei descoperi că este mai puţin dureros. Este un soi de catharsis, dar procesul poate fi brutal. Să nu o faci pînă cînd nu vei fi cu-adevărat pregătită.

– Eu... începu ea, dar se răzgîndi. Ar fi vrut să vorbească, dar se temea, era încă dureros. Am fost foarte îndrăgostită de cineva, recunoscu ea de parcă ar fi fost un mare secret, ceea ce, în cazul ei, fusese. Bătrînul intui imediat că ascundea mai mult decît spunea.

– La vîrsta ta, Gabriella, este chiar normal. Se va mai întîmpla de cîteva ori pînă vei găsi ceea ce ţi se potriveşte. Înţeleg din cele ce mi-ai spus că lucrurile nu au mers bine. Aşa credea el, că aventura luase sfîrşit. Gabriella dădu din cap şi inspiră adînc înainte de a continua.

– El a murit în septembrie. O spuse în șoaptă, abia auzit. Nu se oferi să continue, iar el nu întrebă. Am crezut că am să mor și eu, de fapt, am fost pe-aproape.

– Îmi pare rău de ceea ce aud. El intuise că în viața ei avusese loc o tragedie, poate mai multe. Dragostea nu se termină întotdeauna așa, nici nu ar trebui. Pentru că totul rămîne neterminat. Chiar și după patruzeci de ani, eu tot mai am foarte multe de povestit despre Charlotte.

Gabriella dădu din cap a înțelegere, dar ea nu putea continua. Vorbiră mai departe despre soția lui, despre încercările ei literare. Bătrînul se întreba cum murise iubitul ei – poate într-un accident? Dar nu o întrebă. Iubitul ei dispăruse, ea avea inima frîntă, ăsta era adevărul, asta conta. Însă el era departe de a-și imagina dimensiunile tragediei prin care trecuse Gabriella. Iar ea știa că nici el nu ar putea scrie această povestire – era prea urîtă pentru firea lui bună.

În seara aceea s-au întors acasă cu un taxi. Era frig, iar el era într-o dispoziție generoasă, știind că pe Gabriella o costase foarte mult destăinuirea despre bărbatul care murise cu două luni în urmă. Dorea să facă ceva special pentru ea. Cînd au coborît în fața pensiunii, începuse să ningă. Prima zăpadă. Își aminti cum arăta întotdeauna prima zăpadă în grădina mănăstirii. Maicile o lăsau întotdeauna să se joace. Spuse ceva despre această amintire cînd intrară în casă, zîmbind cu căldură, și el se simți fericit pentru ea. Gabriella avea nevoie de un strop de fericire de care să se agațe. Toți au nevoie.

– Am petrecut o seară minunată, spuse ea încet cînd se opri în uşa camerei lui. Vă mulţumesc, profesore Thomas.

– Nici pe departe atît de minunată pe cît a fost pentru mine, replică el cu o reverenţă galantă. Abia aştept Ziua Recunoştinţei.

– Şi eu, răspunse fata. Înainte de această seară se temuse de apropierea oricărei sărbători, dar acum nu i se mai păreau atît de greu de suportat. Pierduse foarte mult, dar descoperise altceva, ceva preţios ca un diamant. Acum, urcînd încet scările cu gîndul la el, îşi spuse că ar fi fost foarte trist dacă nu l-ar fi întîlnit pe acest om.

17

Ziua Recunoştinţei a fost o sărbătoare foarte reuşită pentru toţi. Afară, totul se acoperise cu o pătură groasă de zăpadă. Lumea schia în Central Park, copiii se jucau pe străzi, făceau oameni de zăpadă, se băteau cu bulgări. Doamna Boslicki pregătise curcanul tradiţional, iar cinstea de a-l tranşa i-a revenit, ca de obicei, profesorului Thomas. Toţi comesenii aveau de povestit cîte ceva de la Ziua Recunoştinţei din alţi ani.

Mai tîrziu au ieşit la plimbare ca să-şi facă siesta. Gabriella a rămas acasă cu ei, restaurantul Baum fiind închis. Toţi o socoteau un fel de fiică sau nepoată şi în cele două luni de cînd locuia acolo, o îndrăgiseră de-a binelea.

În week-end-ul următor, toată lumea s-a ocupat de cumpărăturile de Crăciun, afară de Gabriella, care a stat în

camera ei şi a scris, iar duminică seara a pus caietul pe genunchii profesorului, foarte mîndră de isprava ei.

– Uite, ca să nu vă mai plîngeţi!

– Foarte bine... foarte bine... Ia să vedem ce ai făcut.

Bătrînul scoase un strigăt de admiraţie cînd termină de citit, apreciind că de data asta povestirea era excelentă.

– Vă place? îl întrebă Gabriella emoţionată.

– Dacă îmi place? E magnifică! Acum nu mai încape nici o discuţie: va trebui să o publici.

– Va trebui să o mai cizelez puţin, spuse Gabriella, neliniştită la ideea de a o publica.

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să fac corecturile necesare? sugeră el, băgînd caietul în buzunar. Şi ca să evite discuţiile, o provocă la un joc de domino.

Gabriella avea sentimentul că, într-adevăr, de data asta chiar reuşise să facă ceva bun. Era pentru prima oară cînd se simţea stăpînă pe sine, mulţumită de felul cum tratase subiectul, ceea ce îi crea o stare de mare satisfacţie.

A doua zi, cînd a plecat la lucru, încă mai trăia starea aceea de euforie. Pentru că restaurantul fusese închis tot week-end-ul, domnul Baum hotărîse să reia activitatea de luni. Profesorul continua să vină în fiecare zi, uneori însoţit de cîte un locatar al pensiunii, alteori singur.

Cînd Gabriella s-a întors seara la pensiune, doamna Boslicki a scos imediat capul pe uşă, anunţînd-o bucuroasă:

– Avem un nou locatar!

– Asta-i minunat, o felicită Gabriella.

– Este un bărbat foarte bine, adăugă doamna Boslicki.

– Foarte bine, răspunse Gabriella, puțin nedumerită de interesul cam exagerat al bătrînei doamne.

– Are douăzeci şi şapte de ani şi este foarte inteligent. A terminat colegiul.

Gabriella zîmbi, amuzată. Pe ea nu o interesa nici un bărbat, de nici o vîrstă, oricît de deştept sau atrăgător. Singurul bărbat de care avea nevoie acum în viața ei era profesorul.

– Noapte bună, doamnă Boslicki, spuse ea ferm, pentru a curma vorbăria femeii.

Avusese o noapte lungă, dar cu bacşişuri bune, ceea ce îi permisese să-şi cumpere cîte ceva de îmbrăcăminte. Acum purta pulovere şi fuste, ba îşi cumpărase chiar şi un şirag de perle false. Bănuia că şi familia Baum răsufla oarecum uşurată, fiindcă îi auzise făcînd unele comentarii în legătură cu vestimentația ei. Pe de altă parte, uitîndu-se odată în oglindă, tresărise, observînd că semăna din ce în ce mai mult cu mama ei. Profesorul o complimenta însă mereu, spunîndu-i că seamănă perfect cu Grace Kelly.

Gabriella urcă în camera ei, mulțumită că noul locatar ocupa o încăpere la etajul doi, aşa că nu era nevoită să împartă baia cu el. Pe palierul ei erau numai femei. Spera chiar că nu va da prea curînd ochii cu el.

Însă a doua zi, cînd plecă la lucru, încotoşmănată în noul ei palton gros, tînărul se afla în uşă, ajutînd-o pe doamna Boslicki să care nişte sacoşe. Un zîmbet plăcut apăru pe chipul lui cînd o salută:

– Bună, sînt Steve Porter, noul locatar.

– Îmi pare bine să te cunosc, răspunse Gabriella strict politicos, uşurată în sinea ei că, personal, nu-l găsea deloc atrăgător.

Tînărul avea un păr negru des, ochi căprui, era înalt şi suplu, cu umeri largi, puternici. Părea un om îngrijit, dar Gabriellei i se păru puţin arogant, puţin prea sigur de el. Nici o asemănare cu Joe, etalonul ei pentru perfecţiunea masculină. În cele cîteva secunde, hotărîse că nu-i place noul vecin. Cu prima ocazie, îi comunică această opinie şi profesorului.

– Of, nu mai fi atît de urîcioasă. E un băiat drăguţ, Gabbie. Arată bine şi este conştient de acest lucru. Şi ce dacă? Asta nu înseamnă că nu este un om cumsecade.

– Nu-mi place şi gata, replică ea hotărît.

– Te temi să nu fii din nou rănită. Să ştii însă că nu toţi bărbaţii mor, sau pleacă, sau sînt porniţi să-ţi facă rău, o dojeni el, cu senzaţia că fata este foarte speriată.

Într-adevăr, prezenţa lui Steve i se părea ameninţătoare, probabil ca urmare a faptului că îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în mănăstire.

– Nu-ţi face griji din cauza lui, o încurajă profesorul. Probabil că nici nu prezinţi vreun interes pentru el, adăugă bătrînul, sperînd totuşi ca tînărul să dovedească contrariul.

Părea un băiat drăguţ, iar profesorul aprecia că venise vremea să aibă şi ea un prieten adevărat. Gabriella nu dădea însă semne că ar dori să se vadă cu altcineva, ceea ce era de-a dreptul nesănătos. Spera totuşi că cei doi tineri se vor descoperi reciproc.

Însă în săptămînile următoare, Gabriella făcu tot posibilul să-l evite pe Steve Porter. Ba chiar se purta nepoliticos cu el, atitudine neobişnuită pentru ea. Dar Steve părea să nu o ia în seamă. Era mai tot timpul bine dispus, se purta frumos cu toți bătrînii din casă, cumpărase mici cadouri pentru toți şi le pusese la pomul de Crăciun instalat tot de el.

Steve era venit din Des Moines şi căuta de lucru în domeniul automaticii. Se ducea la diverse interviuri în fiecare dimineață şi după-amiază, îmbrăcat corect. Toată lumea din casă îl aprecia, mai puțin Gabriella, spre dezamăgirea bătrînilor care sperau ca cei doi să se împrietenească. Ba s-a supărat chiar cînd tînărul a agățat ghirlande pe uşile tuturor, deci şi pe a ei, dar nu a îndrăznit să fie chiar atît de nepoliticoasă încît să o dea jos.

– Pari fericită în după-amiaza asta, o tachină domnul Baum cînd o văzu intrînd. Rar i se întîmpla să o vadă pe Gabriella prost dispusă.

Acum, cu sărbătorile Crăciunului, toată lumea părea mai bună. Iar domnului Baum îi plăcea în mod deosebit această perioadă a anului. Doamna Baum făcea în fiecare an căsuțe de turtă dulce, precum şi cerbi şi umplea vitrina cu ele. Chiar din ziua aceea, vreo duzină de persoane aşteptau la casă să plătească o asemenea căsuță. Gabriella privea toate acestea cu o uşoară melancolie. În copilăria ei nu fusese loc pentru cerbi şi căsuțe de turtă dulce, nici de vizitele lui Moş Crăciun.

Acum încerca să nu se mai gîndească la zilele acelea

nefericite din viața ei. Servea liniştită la mese. Între timp, o femeie cu o fetiță de mînă aşteptau şi ele la rînd.

– Pe-aceea, pe-aceea! striga fetița emoționată.

Se zbătu atît, încît la un moment dat se împiedică şi căzu. Fetița începu să plîngă, în timp ce mama striga la ea, smucind-o:

– Ți-am spus să încetezi! Şi dacă nu te potoleşti, Alison, jur că te plesnesc!

Gabriella se opri cu ochii la ele, uitînd de clienți. O împietrise reacția femeii. Femeia aceasta îi amintea de mama ei, de reacțiile ei violente. Fetița continua să plîngă sfîşietor. S-a apropiat sfioasă de ele, sugerînd că brațul ar putea fi dislocat din umăr.

– Nu fi ridicolă! se răsti femeia la ea. Se sclifoseşte.

Fetița se ținea însă cu mîna de umăr şi plîngea întruna.

– Ei, mai vrei căsuța de turtă dulce?! țipă femeia la ea, trăgînd-o din nou de mînuță.

Toți cei de față tresăriră văzînd expresia copilului.

– Alison, dacă nu termini, îți dau pantalonii jos şi te bat aici, de față cu toată lumea.

– N-ai să faci aşa ceva! zise Gabriella rar, calm, cu o forță de care nu se credea capabilă. N-ai să faci aşa ceva!

– Nu ai nici un drept să te amesteci în felul în care îmi disciplinez eu copilul! Femeia spumega de furie.

Însă scena era mult prea familiară pentru Gabriella ca să poată rămîne pasivă. Cuvîntul *disciplină* avea rezonanțe dureroase în amintirea ei. Inima i se strînse ca sub o mare amenințare.

– Nu o disciplinezi, spuse Gabriella cu o voce pe care nici ea nu şi-o recunoştea. O umileşti şi o torturezi în faţa atîtor oameni. De ce nu-i spui că îţi pare rău? De ce nu-i pui umărul la loc? Scoate-i haina, să vezi că este dislocat.

Femeia, gătită într-o superbă blană de nutrie, se întoarse spre domnul Baum cu un aer de aristocrat ultragiat:

– Cine este fata asta? Cum îndrăzneşte să-mi vorbească aşa?

Deşi fetiţa continua să plîngă, femeia o mai smuci o dată. Copilul scăpă un urlet. Fără să se gîndească de două ori, Gabriella o luă încet de mînuţă şi, trăgînd-o uşor de lîngă mama ei, îi scoase haina. Bănuiala ei se adeverea. Braţul copilului atîrna inert şi ţipă cînd o atinse.

– Ia mîna de pe copilul meu! urlă femeia. Să cheme cineva poliţia!

Gabriella se întoarse şi şuieră către ea:

– Da, hai să chemăm poliţia şi să le explicăm ce i-ai făcut fetiţei. Şi dacă mai scoţi un sunet, te plesnesc eu pe *tine* de faţă cu toţi.

Şi lăsînd-o pe femeie cu gura căscată, se întoarse spre fetiţă. Cu o mişcare scurtă, repetă operaţia pe care o făcuse tatăl ei cîndva, rugîndu-se în gînd să reuşească. Se auzi un zgomot cînd trase de braţul fetiţei, dar după cîteva clipe aceasta se opri din plîns şi-i zîmbi. Izbutise. Însă femeia îşi revenise din stupoare, luă haina copilului, îmbrăcă fetiţa la repezeală, tremurînd de furie, şi o tîrî spre uşă, ţipînd peste umăr spre Gabriella:

– Dacă mai pui mîna pe copilul meu, chem poliţia să te aresteze!

– Dacă te mai văd vreodată făcînd aşa ceva, depun mărturie la tribunal şi vom vedea atunci cine va fi arestat.

Gabriella era mulţumită că reuşise să o ajute pe fetiţă care, ajunsă la uşă, începu să plîngă după turta dulce:

– Dar, mami, mi-ai promis că-mi cumperi una!

– Nu acum, Alison. După ce mi-ai făcut, mergem direct acasă şi-i spunem lui tati ce fetiţă rea ai fost şi el o să *te bată!* Ai făcut-o de rîs pe mami în faţa atîtor oameni.

Nu văzu feţele dezgustate şi îngrozite ale celor de faţă.

– Dar m-a durut mîna! protesta fetiţa, privind peste umăr la Gabriella, dorindu-şi să o vadă venindu-i în ajutor.

Gabriella o văzu pe Alison aproape zburînd pe uşă, trasă de mama ei. În după-amiaza asta ea nu primise căsuţa de turtă dulce. Nu primise nimic. I se spusese doar că este o fetiţă rea şi că o să mănînce bătaie. Gabriella simţea un rău fizic la vederea lor. Se întoarse spre soţii Baum cu ochii tulburi, dar ceea ce văzu o tulbură încă şi mai mult. Cei doi erau furioşi, revoltaţi că ea îşi permisese să se poarte astfel cu o clientă şi că îndrăzneala ei îi costase preţul unei căsuţe. De fapt, doamna Baum o privea atentă, hotărînd în sinea ei că fata este nebună. Şi fusese preţ de cîteva clipe. Doar puţin lipsise să n-o plesnească pe femeia aceea rea, ca să simtă şi ea cum este. Ea însăşi simţea şi acum palma peste ureche care îi spărsese timpanul.

– Scoate-ţi şorţul, spuse domnul Baum, sub privirile

angajaților și ale clienților. Ești concediată! încheie el și întinse mîna să ia șorțul, în timp ce soția lui dădea din cap aprobator.

– Îmi pare rău, domnule Baum, șopti Gabriella. Trebuia s-o fac.

– Nu aveai nici un drept să te amesteci. Este copilul ei și poate face ce vrea cu el.

Vorbele lui răsunau ca ecoul întregii lumi care considera că părinții au dreptul să facă ce vor cu copiii lor, oricît de crud, oricît de periculos și inuman.

– Și dacă nu-i oprește nimeni? Cine îi apără pe acești copii? Doar oamenii puternici și curajoși. Nu lași ca domnul Baum sau ca tatăl ei, care acceptase tot ce i se întîmplase ei. Nici pe ea nu o apărase nimeni.

– Și dacă o omoară? Dacă ar fi bătut-o în restaurantul dumneavoastră și ar fi omorît-o? Dacă se duce acum acasă și o face, domnule Baum? Ce veți spune mîine dacă veți citi în ziar? Că vă pare rău, că ați fi vrut să o ajutați... că nu ați știut? Ați știut. Toți am văzut. Vedem, dar de cele mai multe ori oamenii trec mai departe pentru că nu vor să știe, pentru că se sperie și este al naibii de dureros ceea ce văd. Dar cum rămîne cu copilul, domnule Baum? Și pentru fetiță era dureros. Brațul ei atîrna, nu al mamei!

– Ieși afară din localul meu, Gabriella! tună el. Și să nu mai calci niciodată aici. Ești periculoasă. Ești nebună.

Îi întoarse spatele și porni să se ocupe de clienții care, în ciuda celor văzute și auzite, nu doreau decît să uite.

– Sper să fiu periculoasă pentru astfel de oameni, zise

Gabriella calm. Sper că voi fi întotdeauna. Şi chiar şi oamenii ca dumneata, care întorc spatele, şi aceia sînt periculoşi.

Se uita la clienţi şi la foştii ei patroni, dar oamenii erau prea stînjeniţi ca s-o privească în ochi. Îşi luă haina din cuierul de la uşă şi atunci văzu că profesorul Thomas o urmărea cu privirea. Tocmai intrase în restaurant cînd fetiţa începuse să plîngă şi văzuse toată scena. O ajută să se îmbrace fără nici o vorbă şi ieşiră din restaurant. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi atunci observă că fata tremura din tot corpul. Mergea însă dreaptă, mîndră, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Ai văzut ce s-a întîmplat? întrebă ea încetişor. Acum, după ce se terminase totul, era sfîrşită.

– Eşti o femeie remarcabilă, Gabriella. Sînt mîndru că te cunosc. Este admirabil ceea ce ai făcut, dar majoritatea oamenilor nu înţeleg.

– Se tem, spuse ea trist. Este mult mai uşor să te prefaci că nu vezi. Aşa a făcut întotdeauna tatăl meu – a lăsat-o pe mama în pace.

Era prima oară cînd pomenea despre copilăria ei. Bătrînul ştia că mai era şi altceva, dar simţea că îi va spune atunci cînd va fi pregătită.

– Ţi s-a întîmplat şi ţie ceva asemănător? o întrebă trist. El nu avusese copii, însă nici nu-şi putea imagina că cineva îşi poate maltrata astfel copilul.

– Mult mai rău, răspunse ea. Mama mă bătea pînă îmi pierdeam cunoştinţa, iar tata nu intervenea. Am fost salvată doar atunci cînd m-au abandonat. Aproape că nu mai aud cu

o ureche, am avut toate coastele rupte, am cicatrice, urme de copci, am avut nenumărate vînătăi şi contuzii. M-a lăsat într-o baltă de sînge pe podea, după care m-a bătut mai tare fiindcă i-am pătat covorul.

– Dumnezeule! Ochii profesorului se umplură de lacrimi şi se simţi brusc foarte bătrîn. Acum îşi explica el multe lucruri – de ce era ea atît de circumspectă cu cei din jur, atît de timidă, de ce dorise să rămînă la adăpostul mănăstirii. Dar mai înţelegea şi de ce spunea lumea despre ea că este puternică. Mama ei o terorizase, dar nu reuşise să-i înfrîngă spiritul. Îi spuse toate acestea în drum spre casă.

– De aceea mă ura atît de mult, zise Gabriella. Era mîndră de ceea ce făcuse în restaurantul familiei Baum. O costase locul de muncă, dar meritase. Întotdeauna am ştiut că vrea să mă omoare.

– Este ceva îngrozitor să spui aşa ceva despre o mamă, dar eu te cred. Unde este ea acum?

– Habar nu am. Cred că la San Francisco. Nu am mai auzit nimic despre ea după ce m-a lăsat la mănăstire.

– E mai bine aşa. Şi nici nu trebuie să o cauţi vreodată. Ceea ce încă nu înţelegea profesorul era de ce nu intervenise tatăl. Să fi fost amîndoi nişte ticăloşi?

Au intrat în casă ţinîndu-se de mînă şi doamna Rosenstein i-a privit îngrijorată. Ştia că Gabriella se întorsese prea devreme acasă şi se gîndi că el păţise ceva şi fata îl însoţise.

– Vă simţiţi bine? îi întrebă ea pe amîndoi.

– Am fost concediată, spuse Gabriella calmă. Nu mai tremura. Era ciudat de liniştită.

Profesorul Thomas urcă în camera lui şi se întoarse cu două pahare cu brandy.

– Cum s-a întîmplat? întrebă doamna Rosenstein cînd profesorul se întoarse şi îi oferi un pahar, pe care Gabriella îl refuză. Credeam că lucrurile merg bine acolo pentru tine.

– Mergeau, răspunse Gabriella, simţindu-se deodată eliberată şi foarte puternică. Întinse mîna şi, luînd paharul, bău o înghiţitură. Simţi arsura în ochi, în nas, dar după ce o simţi şi în gît, hotărî că îi place. Totul mergea foarte bine pînă cînd nu mi-am mai ţinut gura şi am ameninţat o clientă că o pocnesc.

Zîmbi – aproape că era hazliu, dar profesorul ştia că altfel stau lucrurile.

– A fost cineva obraznic cu tine? întrebă bătrîna, gîndindu-se la un bărbat care ar fi îndrăznit să fie nepoliticos cu Gabriella.

– O să-ţi explic mai tîrziu, o domoli profesorul dînd pe gît băutura, exact în clipa în care apăru doamna Boslicki, intrigată de vocile din salon.

– Ce se întîmplă? Aveţi vreo petrecere şi aţi uitat să mă poftiţi şi pe mine?

– Sărbătoream, spuse Gabriella rîzînd. Se simţea puţin ameţită, dar nu conta. Trecuse prin momente grele, pline de amintiri oribile, dar le depăşise şi acum se simţea cu adevărat puternică.

– Ce sărbătoriți? întrebă încîntată doamna Boslicki.

– Tocmai mi-am pierdut slujba, răspunse Gabriella chicotind.

– S-a îmbătat cumva? îl întrebă gazda pe profesor.

– Crede-mă, merită, răspunse el, amintindu-şi că aveau într-adevăr motiv de sărbătoare. De aceea se dusese la restaurant. Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse Gabriellei. Dacă te-ai îmbătat, citeşte-l.

Gabriella deschise scrisoarea şi o citi cu atenție, mimînd că ar fi beată. Pe măsură ce citea însă, făcea ochii tot mai mari.

– Ah, Doamne... Ah, Doamne! Nu-mi vine să cred! Cum ai făcut? Se întoarse privindu-l uimită, apoi începu să țopăie ca un copil, fluturînd scrisoarea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă doamna Boslicki nerăbdătoare. Ai cîştigat la cursele irlandeze?

– Mai grozav, replică Gabriella îmbrățişînd-o pe ea, apoi pe doamna Rosenstein şi pe profesor.

Bătrînul trimisese povestirea ei la *The New Yorker* fără să-i spună, iar redacția acceptase să i-o publice în luna martie. Îi trimiseseră un cec şi se informau dacă o reprezintă vreun agent literar. Avea să primească pentru povestire o mie de dolari! Datorită profesorului, devenise peste noapte scriitor recunoscut. Ea ştia că, de una singură, nu ar fi îndrăznit niciodată să bată la vreo uşă.

– Cum aş putea să-ți mulțumesc vreodată? Se confirmase ceea ce-i spuseseră profesorul şi maica Gregoria. Avuseseră dreptate. Scria bine. Nu-i venea să creadă.

– Singura mulțumire pentru mine ar fi ca tu să scrii mai mult, iar cu voia ta, voi fi agentul tău. Desigur, dacă nu dorești pe altcineva.

Dar Gabriella nu avea nevoie de altcineva, cu toate că profesorul era conștient că într-o bună zi va avea nevoie de un adevărat agent. Pentru că el se convinsese de la lectura primei povestiri că fata avea calitățile unui mare scriitor.

– Poți fi tot ce dorești. Acesta este cel mai frumos Crăciun din viața mea. Nu-i mai păsa că își pierduse slujba. Acum era scriitoare! Și-apoi, oricînd își putea găsi de lucru ca chelneriță.

După ce toată lumea s-a dus la culcare, cei doi au rămas în salon și au stat mult de vorbă despre cele petrecute la restaurant, despre copilăria ei, despre talentul ei și despre ce spera profesorul că va ajunge ea într-o bună zi. A avertizat-o însă că va trebui să muncească foarte mult, iar Gabriella l-a asigurat că asta își dorește. Acum, ținînd strîns în mînă scrisoarea de la *The New Yorker*, credea și ea în propriile calități.

În cele din urmă se retraseră amîndoi la culcare. Gabriella rămase trează multă vreme gîndindu-se la tot, la Joe și la cît de mîndru ar fi fost de ea. Dacă lucrurile ar fi mers altfel, ei ar fi fost acum căsătoriți, ar fi murit de foame într-un apartament mic și modest, dar ar fi fost fericiți. Ar fi sărbătorit primul lor Crăciun, sarcina ei ar fi avut cinci luni. Însă el nu a vrut să lupte pentru această viață. I-a fost frică să

străbată împreună cu ea drumul spre o altfel de existență. Și în clipa aceea a înțeles de ce o socotea el puternică. Pentru că asta era diferența dintre ei. Ea era dispusă să lupte. Ar fi fost dispusă să stea alături de el, dar el nu făcuse față de la primele greutăți. Se gîndi dacă el ar fi intervenit în scena de la restaurant, dar nu și-l imagina făcînd-o. Joe fusese un bărbat bun, ea știa că nu va mai iubi niciodată pe un altul, dar el nu o iubise suficient ca să lupte pentru ea. Acum, încet-încet, ea trebuia să o ia de la capăt. Nu avea resentimente față de el, dar era tristă și știa că așa va fi ori de cîte ori se va gîndi la el. Ea era însă o supraviețuitoare. El o abandonase, dar ea nu se pierduse. Pentru prima oară în viața ei, acum nu-i mai era frică, o atrăgea tot ce-i putea oferi ziua de mîine.

18

Cu două zile înainte de Crăciun, la mai puţin de o săptămînă după ce fusese concediată, Gabriella a intrat într-o librărie să cumpere un dar pentru profesorul Thomas. Dorea să găsească ceva minunat, ceva ce îşi dorea el şi nu avea pe rafturile ticsite din camera lui.

Hotărîse să aştepte pînă după Crăciun ca să-şi caute un alt loc de muncă. Avea destui bani pentru chiria din ianuarie. Banii de la *The New Yorker* picaseră din cer şi acum dorea să-i cumpere profesorului un cadou din aceşti bani. Cumpărase de altfel mici cadouri pentru toată lumea de la pensiune, cu excepţia lui Steve Porter. Hotărîse că nu-l cunoştea destul de bine pentru a-i face un dar.

Se gîndise să cumpere ceva şi pentru maica Gregoria, dar, în condiţiile date, ea nu avea voie să primească. În loc de cadou, Gabriella se gîndi însă să-i trimită un exemplar din

The New Yorker atunci cînd va apărea povestirea. Știa cît de bucuroasă și de mîndră va fi. Pînă și faptul că va afla astfel cît de mult o ajutase era un dar de preț, deși Gabriella știa că bătrîna călugăriță nu-i va răspunde niciodată, cu toate că era convinsă că o iubea nespus. Era tare greu că nu o putea vizita. Era primul Crăciun pe care îl petrecea fără ea, după mulți ani.

Gabriella intră în luxoasa librărie de pe Third Avenue și privi în jur. Exista un raion cu cărți legate în piele, cu ediții rare și ea rămase uluită cînd văzu cît erau de scumpe. Unele costau chiar cîteva mii de dolari. Se hotărî în cele din urmă asupra unui set de cărți foarte vechi, ale unui scriitor despre care el îi vorbise îndelung. Plăti numărînd cu mare atenție banii. În viața ei nu cumpărase ceva atît de scump, dar profesorul merita.

– Ați făcut o alegere excelentă, spuse tînărul englez numărînd banii. Le-am cumpărat și eu la Londra, anul trecut. Acum eram chiar surprins că nimeni nu s-a uitat la ele. Sînt o ediție rară.

Au mai vorbit cîteva minute despre diferite cărți, apoi el a întrebat-o dacă este scriitoare.

– Da, sînt, răspunse Gabriella sfioasă. Sau, mai bine zis, acum încep. Am vîndut de curînd o povestire revistei *The New Yorker*, mulțumită omului căruia îi voi dărui aceste cărți.

– Este agentul dumneavoastră? întrebă tînărul, interesat.

– Nu, este un prieten.

– Înţeleg. Apoi i-a mărturisit că şi el scria, că în ultimul an se lupta din greu să termine primul său roman.

– Eu am rămas la stadiul de povestiri. Nu sînt sigură că voi avea vreodată curajul să scriu un roman, spuse ea zîmbind.

– Vei avea, replică el, încrezător, deşi nu sînt sigur că îţi doresc aşa ceva. Eu am început cu povestiri şi poezii. Dar se trăieşte foarte greu doar din ele. Era convins că Gabriella aflase deja acest adevăr.

– Ştiu, admise ea. Eu am lucrat ca chelneriţă.

– Şi eu, zîmbi tînărul. Am fost barman în East Village, apoi chelner la Elaine's. Acum lucrez însă aici. De fapt, sînt manager, patronii îmi lasă mînă liberă să fac selecţia cărţilor. Ei sînt pensionari şi trăiesc în Bermude. Au cumpărat însă librăria pentru că îndrăgesc foarte mult cărţile. Amîndoi sînt scriitori, spuse el, menţionînd două nume impresionante. Apoi o privi curios pe Gabriella: Ai vrea să renunţi la serviciul de chelneriţă? Ştia că bacşişurile erau bune, dar se muncea multe ore, în condiţii grele.

– De fapt, ei au renunţat la mine! zise Gabriella rîzînd. M-au dat afară săptămîna trecută. Crăciun fericit!

– Femeia care lucrează cu mine aici are acum un copil mic şi va pleca definitiv de vinerea viitoare. Te-ar interesa postul? Salariul este destul de bun, iar pe de altă parte poţi citi tot ce doreşti cînd nu sînt clienţi. Zîmbi timid: Se spune că nu sînt un coleg chiar detestabil. Apropo, mă numesc Ian Jones. Întinse mîna şi Gabriella i-o strînse, prezentîndu-se la rîndul ei, încîntată de oferta primită.

Apoi tînărul îi spuse la cît se ridica salariul – mai mult decît cîştiga ea la Baum cu bacşişuri cu tot, în douăsprezece ore de muncă. Iar a lucra într-o librărie era tot ce-şi putea dori. S-au înţeles să înceapă lucrul imediat după Anul Nou.

Gabriella s-a întors victorioasă de la librărie şi a intrat în casă cu o expresie atît de evident fericită, că doamna Boslicki a întrebat-o emoţionată:

– Ai mai vîndut vreo povestire?

– Nu, mult mai bine... Aproape. Am găsit o slujbă excelentă într-o librărie. Încep după Anul Nou!

În după-amiaza aceea, mai tîrziu, l-a vizitat pe profesor în camera lui. Era cam răcit şi stătea înfofolit în vechiul lui halat de casă. Vestea angajării la librărie l-a bucurat nespus pe profesor, iar Gabriella a trebuit să facă un mare efort să nu-i dea darul pe loc. Hotărîse că va aştepta pînă în dimineaţa de Crăciun.

Cînd a urcat în camera ei, a dat nas în nas cu Steve Porter. Părea cam abătut, dar făcu un mic comentariu văzînd-o atît de fericită. Steve se afla la New York de o lună, fusese la nenumărate interviuri, dar pînă acum nu găsise nimic. I-a mărturisit că i se cam terminä banii.

– Am auzit că ai vîndut o povestire la *The New Yorker*, spuse el admirativ. Felicitări. Mă bucur foarte mult pentru tine.

Tînărul auzise că Gabriella avusese porţia ei de ghinion pentru o viaţă. Iar ei îi părea rău acum să-l vadă suferind, cînd ea însăşi era atît de bucuroasă. Se simţi deodată vinovată pentru toate momentele cînd fusese dezagreabilă cu el.

– Apropo, mulţumesc pentru ghirlandă. O să-ţi ţin pumnii, Steve.

– Mulţumesc, am nevoie. După ce făcu doi paşi, se întoarse şi o privi, ezitînd. Am vrut să te întreb ceva, dar m-am temut că mă vei refuza sau ţi se va părea ciudat. Mă gîndeam dacă nu ai vrea să mergi cu mine la slujba de la miezul nopţii în Ajunul Crăciunului?

Pe Gabriella o impresionă invitaţia. Ştia că acest Crăciun va fi greu pentru ea – Joe nu mai exista, ea plecase de la St. Matthew. Nu mai participase însă la nici o mesă de cînd plecase de la mănăstire.

– Nu prea sînt sigură că vreau să merg, spuse ea cinstit, dar dacă mă hotărăsc, o să merg cu tine. Mulţumesc de invitaţie.

– Cu plăcere, oricînd.

Tînărul coborî apoi să-şi ia mesajele. Aştepta, bietul de el, vreun răspuns pozitiv. Gabriella înţelese abia acum cît de greşit îl judecase. Profesorul Thomas avea dreptate – era un tînăr simpatic. Ca şi Ian Jones, noul ei şef. Se gîndi că îi va face plăcere să lucreze cu el. Din spusele lui rezultase că locuia cu cineva, iar purtarea lui fusese foarte decentă, lucru care ei îi convenea de minune. Nu o interesa nici o relaţie romantică. Îi simţea încă lipsa lui Joe şi se întreba dacă va fi vreodată pregătită să accepte pe altcineva în viaţa ei. Însă era drăguţ din partea lui Steve că o invitase la slujbă. S-ar putea chiar să se împrietenească cu el. Bucuria din ultimele zile o predispunea

spre o mai mare îngăduință. În seara aceea, cînd i-a adus profesorului cina de la restaurantul de vizavi, i-a vorbit despre toate acestea.

– Cred că ai avut dreptate în privința lui, recunoscu Gabriella vorbind despre Steve. La urma urmei, pare un tip drăguț. Mi-a mărturisit că nu-și găsește de lucru și e tare îngrijorat.

– Asta-i cam greu de crezut pentru un tînăr atît de inteligent ca el. Am stat de vorbă de cîteva ori. Sînt convins că are un viitor strălucit. A urmat cursurile Universității Yale, a absolvit cu *summa cum laude* și a obținut un masterat la Stanford.

De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care i-ar fi plăcut să-i vadă pe Steve și Gabbie ieșind împreună. El era inteligent și bine crescut, iar dacă avea să găsească de lucru, profesorul era convins că se va descurca foarte bine. Nu trebuia decît să aibă puțină răbdare. Ascultîndu-l pe bătrînul ei mentor, Gabbie înțelese încă o dată cît de norocoasă fusese să-și găsească o slujbă atît de potrivită și doar la cîteva zile după ce o pierduse pe cealaltă. Știa că nu va regreta niciodată purtarea ei din restaurant și spera că Alison va înțelege într-o bună zi că, undeva în lume, există și alți oameni cărora le pasă de ea.

Cînd s-a întors în cameră, cam îngrijorată de tusea profesorului, a descoperit cu surprindere un bilet de la Steve. Era scris îngrijit și politicos.

„Dragă Gabbie, mulțumesc pentru încurajări. Aveam

mare nevoie de ele. Am trecut prin multe probleme cu familia mea – mama a fost bolnavă în ultimul an, iarna trecută l-am pierdut pe tata. Acum nu mă pot întoarce la Des Moines, aşa că ar însemna foarte mult pentru mine dacă ai veni la slujba de Crăciun. Dacă nu, o să mergem altă dată. Poate vom lua masa împreună (sînt un bucătar excelent, dacă doamna Boslicki mă va lăsa vreodată să-i folosesc bucătăria. Friptură şi spaghete, pizza. Tu nu trebuie decît să comanzi!) Ai grijă de tine. Sper ca vacanţa de Crăciun să se încheie la fel de bine pentru tine cum a început. Meriţi. Cele mai bune urări, Steve."

Gabriella citi scrisorica, reproşîndu-şi din nou că se purtase atît de neprietenos cu el. Poate că se va duce totuşi cu el la biserică. Şi-apoi, poate că le-o datora lui Joe şi maicii Gregoria. Trebuia să se roage pentru ei.

Puse biletul lui Steve în sertar, scoase caietul şi uită de el. Nu-l mai văzu pînă în Ajunul Crăciunului, cînd, după-amiază, îi spuse că îi va face plăcere să meargă cu el la biserică. Steve a privit-o extaziat şi i-a mulţumit de nenumărate ori pentru bunătatea ei. A făcut-o să se simtă şi mai vinovată pentru purtarea ei anterioară, lucru pe care i l-a mărturisit şi profesorului.

– Ar trebui să te simţi vinovată, o certă bătrînul. Este un tînăr cumsecade şi trece prin momente grele.

Tînărul primea zilnic puzderie de mesaje, dar nici unul pentru o slujbă. Profesorul se întreba dacă nu cumva el ţinteşte prea sus de la început.

Cei doi tineri s-au întîlnit în hol la unsprezece şi jumătate şi au ieşit în gerul muşcător de afară. Pe jos era gheaţă, iar din gură le ieşeau aburi, deşi nu au vorbit prea mult tocmai din cauza frigului. Pînă să ajungă la St.Andrew, faţa Gabriellei era încremenită de frig. Era o biserică mică, dar plină, de parcă întreaga parohie era de faţă. Cînd se aşează în strană lîngă el, Gabriella trăi un sentiment familiar. Aroma de tămîie era puternică, peste tot se aflau lumînări. Se simţea de parcă se întorsese acasă şi o copleşi un val de durere şi nostalgie. Rămase în genunchi cea mai mare parte a slujbei şi cînd Steve privi spre ea o dată, o văzu plîngînd. O atinse uşor pe braţ, pentru a-i reaminti că nu este singură, apoi o lăsă în pace.

În noaptea aceea, imnurile pe care Gabriella le cunoştea atît de bine i s-au părut şi mai frumoase. Au cîntat împreună cu toţi cei de faţă „Silent Night", apoi „Ave Maria". Amîndoi au plîns, marcaţi fiecare de propriile amintiri dureroase.

Mai tîrziu, Gabriella s-a dus şi a aprins trei lumînări la altarul Sfintei Fecioare – una pentru maica Gregoria, una pentru Joe şi a treia pentru copilul ei. Se rugă pentru sufletele lor, apoi părăsiră biserica. Steve a aşteptat o vreme înainte să spună ceva. Cînd a vorbit, a zis ceva despre cît e de greu să fii departe de casă, să ţi-i pierzi pe cei dragi. Gabriella dădu din cap, inspiră adînc, dar nu spuse nimic.

– Am impresia că nici pentru tine nu a fost un an uşor, încercă Steve.

– Nu, nu a fost, recunoscu ea, continuînd să meargă spre casă. Am pierdut doi oameni pe care i-am iubit foarte

mult... şi un al treilea pe care nu-l voi mai vedea niciodată. Treceam prin momente foarte grele cînd m-am mutat la doamna Boslicki, mai spuse ea, parcă pentru a-i dovedi că îl înţelege, că ştie ce înseamnă să suferi.

– A fost foarte drăguţă cu mine, spuse Steve recunoscător. Biata de ea, îşi petrece o bună parte din timp răspunzînd la telefoane pentru mine.

– Sînt sigură că o face cu plăcere, zise Gabbie.

Erau foarte aproape de casă, cînd Steve se opri şi, de parcă atunci îi trecuse prin minte, o întrebă dacă n-ar vrea să intre să bea o cafea. Trecuse de ora unu, dar cafeneaua din colţ era deschisă.

– Sigur, de ce nu? răspunse fata. Ştia că dacă urca acum în camera ei se va gîndi la Joe şi va termina prin a plînge amarnic. Era foarte important să nu se simtă singură. Poate că amîndoi aveau nevoie de companie. Avea şi el motivele lui de jale.

Steve îi povesti despre copilăria lui în Des Moines, despre studiile la Yale, apoi la Stanford şi cît de mult iubea el California. Considera însă că New York-ul era un oraş care îi oferea oportunităţi mai mari. Spera să găsească o slujbă bună, dar se temea să nu ia o hotărîre nepotrivită.

– Mai ai răbdare, îl sfătui ea liniştită.

Atunci Steve i-a spus că auzise că ea trăise într-o mănăstire.

– Am petrecut doisprezece ani la mănăstirea St. Matthew, confirmă Gabriella. Am fost aspirantă. Dar am plecat de acolo dintr-o mulţime de motive foarte complicate.

– Cele mai multe lucruri sînt complicate în viață, nu-i așa? Păcat. Nimic nu este ușor pe lumea asta.

– Uneori este mai ușor decît ne facem noi viața. Cred că avem tendința să complicăm totul. Cel puțin eu așa încep să văd lucrurile. Totul poate fi mai ușor dacă o îngăduim noi înșine.

– Aș vrea să te cred, spuse el cînd chelnerița le turna a treia ceașcă de cafea.

Steve îi povesti că fusese logodit cu o fată pe care o cunoscuse la Yale și plănuiau să se căsătorească în vară, pe 4 Iulie. Ea murise însă într-un accident cu două săptămîni înainte. Asta îi schimbase pentru totdeauna viața. Și în clipa aceea, Steve hotărî să o considere pe Gabriella confidenta lui, mărturisindu-i cu lacrimi în ochi că tragedia fusese cu atît mai mare pentru el cu cît fata era însărcinată. Amînaseră nunta pînă după nașterea copilului.

Gabriella îl privea consternată. Parcă era reversul lui Joe. Ea îl pierduse pe Joe și copilul lor. Ar fi vrut să-i povestească, dar nu îndrăznea. O poveste de dragoste dintre un preot și o aspirantă era pentru foarte multă lume un sacrilegiu. Nici chiar profesorului Thomas nu-i povestise.

– Și eu m-am simțit așa cînd a murit Joe, recunoscu ea. Ne gîndeam să ne căsătorim, dar el avea prea multe probleme de lămurit.

Atunci, cu ochii împovărați de tristețe, Gabriella hotărî să-i spună totul sau măcar o parte.

– Joe s-a sinucis în septembrie.

– Ah, Dumnezeule... ah, Gabbie, ce îngrozitor! Fără să se gîndească, Steve întinse mîna şi o luă pe a ei. Gabbie nu se opuse.

– Privind acum înapoi (nu trecuseră decît trei luni), nu ştiu cum am rezistat. Toată lumea a spus că a fost vina mea, inclusiv eu. Niciodată nu mă voi putea convinge de contrariu.

– Nu te poţi condamna pe tine. Cînd oamenii fac aşa ceva, există o mulţime de motive. De obicei sînt supuşi unei tensiuni foarte mari şi nu mai văd limpede lucrurile.

– Mai mult sau mai puţin, cam aşa s-a întîmplat. Mama lui s-a sinucis cînd el avea paisprezece ani şi cred că el se considera vinovat. Fratele lui mai mare a murit la nouă ani, Joe avea şapte, dar s-a simţit răspunzător şi pentru asta. Însă eu nu mă pot ierta pe de-a-ntregul. În principal, el a făcut-o din cauza mea. Nu era convins că va putea trăi la nivelul aşteptărilor mele.

– Este cam dur să încarci pe cineva cu o asemenea povară.

Nu i se părea corect ca ea să se considere vinovată, dar nu i-o spuse. Gabriella trecuse prin clipe grele, ca şi el. În drum spre pensiune, o cuprinse uşor cu braţul pe după umeri şi Gabriella nu se opuse. Era Ajunul Crăciunului şi ei îşi făcuseră confidenţe. De neimaginat cît de multe aveau în comun.

O lăsă la capătul scărilor spre camera ei şi el intră în propria odaie, făcîndu-i un ultim semn de rămas-bun din uşă.

În noaptea aceea, Gabriella se gîndi îndelung la Steve. Era un bărbat drăguț, trecuse prin tot atîtea tragedii ca și ea. Cum făcea destul de des în ultimul timp, se așeză pe marginea patului și plînse, recitind scrisoarea lui Joe. Dacă ar fi putut vorbi cu el, dacă ar fi fost lîngă el – totul ar fi fost altfel. În noaptea asta nu ar fi fost singură, mărturisindu-și durerile unui străin, spunîndu-i cît de mult se iubiseră ea și Joe. Încă i se părea incorect că Joe procedase așa. Nu mai era furioasă, trecuse de acest stadiu, dar era tristă. Cînd adormi, îl visă așteptînd-o în grădina mănăstirii.

19

În ziua de Crăciun, doamna Boslicki prepară curcanul. De data asta li s-a alăturat şi Steve. A spus o mulţime de glume, făcîndu-i să rîdă, apoi au schimbat între ei micile cadouri. În ziua precedentă, Gabriella, stînjenită că nu-i luase nimic lui Steve, îi cumpărase un flacon de after-shave.

Profesorul Thomas nu şi-a mai încăput în piele de bucurie la vederea cărţilor de la Gabriella. Cu acest prilej le-a povestit ea cum şi-a găsit noua slujbă. Totul a fost cu-adevărat providenţial, inclusiv întîlnirea ei cu Steve. În seara aceea au petrecut mult timp stînd de vorbă, ceea ce profesorul a observat, dar s-a ferit să facă vreun comentariu. Bătrînul tuşea încă, aşa că i s-a servit un ceai cu lămîie şi cu miere, dar el nu s-a lăsat şi şi-a turnat şi un strop de brandy, apoi l-a servit şi pe Steve cu un pahar. Tînărul i-a mulţumit recunoscător,

adăugînd că dacă nu ar fi fost ei toți, acesta ar fi fost cel mai cumplit Crăciun din viața lui.

Seara a condus-o pe Gabriella pînă la camera ei și au mai întîrziat o vreme în ușă. Îi făcuse cadou un carnețel legat în piele și fata știa că abia și-l putuse permite. Steve le oferise tuturor daruri frumoase. Profesorului îi cumpărase un fular călduros.

– Încep să-i simt ca pe familia mea, spuse el și Gabriella îl înțelese perfect. Ea gîndea la fel.

Au mai discutat despre noua ei slujbă, despre ceea ce scria ea, evitînd cu grijă trecutul. Și așa aveau destule griji. În seara aceea, la cină, Gabriella simțise lipsa măicuțelor. Pe de altă parte, ar fi vrut să aibă măcar o fotografie a lui Joe, dar nu făcuseră niciodată fotografii, așa că ea nu avea decît amintirile. Și se îngrozea la gîndul că îl va uita, îi va uita chipul, ochii, felul amuzat în care zîmbea. O urmărea încă fantoma lui Joe și Steve simțea acest lucru. Nu dorea să o preseze, dar se simțea bine în compania ei și în seara aceea, înainte de a se despărți, a mîngîiat-o ușor cu un deget pe obraz. A fost un motiv ca Gabriella să-și facă probleme. Pentru ea era prea devreme să se implice într-o relație. Nici nu știa dacă va fi vreodată în stare, iar Steve era cu totul altfel. El părea foarte bine integrat în lume, era un om de afaceri. Nu avea nici inocența, nici candoarea și nici magia lui Joe. Însă era un bărbat drăguț, era viu, era lîngă ea, pe cînd Joe o abandonase. Joe alesese calea cea mai simplă pentru că nu fusese suficient de curajos să lupte pentru ea. Acum nu mai putea nega acest adevăr.

În ziua de după Crăciun, Steve a urcat şi a bătut la uşa ei. Ieşise la o plimbare şi-i aducea acum o ciocolată fierbinte. Gabriella era din ce în ce mai impresionată de atenţiile lui. Iar pe el îl interesa ce scria ea.

– Aş putea citi şi eu ceva?

Gabriella îi întinse cîteva povestiri şi Steve începu să citească imediat. După aceea au ieşit să se plimbe şi au stat mult de vorbă.

Dimineaţa, cînd s-au trezit, oraşul era acoperit de un strat bun de zăpadă. Au ieşit din nou la plimbare şi s-au bătut cu zăpadă. Steve i-a spus că îşi aminteşte de copilăria lui. Gabriella a tăcut – ea nu avea nimic de povestit din copilăria ei. Nu era pregătită să împartă cu cineva amintirile ei amare. Cînd au revenit acasă, Steve a recunoscut că are mari probleme financiare. Trimitea bani acasă, să-şi ajute mama, dar dacă nu găsea foarte repede o slujbă, trebuia să se întoarcă acasă sau să-şi caute o cameră mai ieftină în cartierele mărginaşe din West Side. Gabriella ar fi vrut să-l ajute, dar nu ştia cum s-o facă fără să-l jignească. Acum, cu banii primiţi de la revistă, avea ceva economii şi ar fi putut să-l împrumute pînă cînd s-ar fi descurcat şi el. În cele din urmă, Gabriella reuşi să-i propună să-i plătească chiria pe luna ianuarie şi el acceptă mulţumindu-i cu lacrimi în ochi.

A doua zi, Gabriella îi plăti doamnei Boslicki chiria camerei lui Steve. Bătrîna acceptă banii ridicînd din sprîncene.

– Vasăzică, acum îl întreţii tu? Cum a reuşit un băiat atît de sărac să aibă un asemenea noroc?

Doamna Boslicki nu suporta să profite cineva de Gabriella, nici măcar un tînăr drăguț ca Steve. La urma urmei, îi spuse ea după-amiază doamnei Rosenstein, ce știau ei despre Steve Porter? Nimic altceva decît că primea o mulțime de telefoane. Însă Gabriella o asigurase că era vorba de un împrumut, doar de data asta.

– Sper, murmură doamna Boslicki și plecă să-și ascundă banii. Îi plăcea să primească chiria la timp, dar de la cine trebuia să o plătească.

În ziua următoare, Gabriella a discutat cu profesorul Thomas despre Steve, i-a spus de împrumut și bătrînul nu a dat semne de neliniște. El considera că trebuiau să aibă încredere în Steve și se bucura că tinerii erau din ce în ce mai apropiați.

În ajunul Anului Nou, Steve a întrebat-o dacă nu ar vrea să meargă la un film. Era primul An Nou pe care îl petrecea singură, între oameni, și ezită. Steve o convinse însă și s-au dus la un film cu James Bond, pe care amîndoi l-au considerat amuzant. Au luat apoi cîte un hot dog, după care s-au grăbit să se întoarcă acasă la timp pentru a privi la televizor distracția și jocul de artificii din Times Square. La miezul nopții, Gabriella a răsuflat ușurată că Steve nu a făcut nici o încercare să o sărute. El i-a povestit despre logodnica lui, ea s-a gîndit la Joe, după care Steve a condus-o pînă la ușa ei, bucuros să fie alături de ea. Totuși, o dată ajunși în prag, Steve a privit-o lung și, fără un cuvînt, a tras-o încet spre el. Gabriella l-ar fi putut opri, dorea să-l oprească, dar

era ceva atît de intens în privirea lui, încît ştiu că nu vrea cu adevărat să-l oprească şi îl lăsă să o sărute. Încercă să alunge din minte amintirea lui Joe, stînjenită de pasiunea cu care reacţionase la sărutul lui Steve. El se înfierbîntase şi, treptat, ţinînd-o în braţe, intră cu ea în cameră. Gabriella era ca vrăjită. Îi simţi mîna descheindu-i bluza, mîngîind-o. Cu greu, reuşi să-l oprească.

– Nu cred că ar trebui să o facem, şopti ea răguşită.

– Nici eu, răspunse el, dar nu mă pot opri. O privea candid, un bărbat frumos şi mult mai pătimaş decît bănuise ea.

Steve a sărutat-o din nou şi Gabriella şi-a dat seama că îl doreşte. Ar fi vrut să-l oprească, dar nu era în stare. Cînd a reuşit în cele din urmă să-l îndepărteze, amîndoi erau pe jumătate dezbrăcaţi şi respirau agitat. Gabriella era şi îngrijorată şi uimită de propriile reacţii.

– Steve, nu vreau să facem ceva ce am regreta amîndoi, spuse într-un tîrziu, ştiind că dacă nu-l opreşte acum, nu o va mai putea face. Amîndoi erau adulţi, nu aveau de dat socoteală nimănui, amîndoi iubiseră profund şi aveau nervii încordaţi la maximum.

– Nu cred că aş regreta vreodată ce aş face cu tine, şopti el. Gabbie, te iubesc.

Însă Gabriella nu-i putea spune acelaşi lucru, pentru că ea nu-l iubea. Ea îl iubea pe Joe, însă mîinile lui Steve făceau minuni. Ar fi vrut şi nu ar fi vrut ca el să plece. Ar fi vrut să stea cu el, să stea întinsă alături de el, să nu fie singură de data

asta. Era ajunul Anului Nou şi în noaptea asta nu mai voia să se gîndească decît la prezent.

– Gabbie, lasă-mă să rămîn cu tine. Nu vreau să mă întorc în camera mea pustie... Îţi promit că nu fac nimic dacă nu vrei tu. Vreau doar să rămîn aici.

Gabriella ezită. Şi ea gîndea la fel. Nu voia să rămînă singură cu amintirile. Puteau rămîne împreună fără să facă nimic ce ar putea regreta mai tîrziu.

În cele din urmă, ea încuviinţă dînd din cap, îşi încheie bluza şi se aşează pe pat lîngă el. Steve îşi încheie cămaşa, traseră pătura şi se ghemuiră amîndoi unul lîngă altul. Îl simţea altfel. Nu era la fel de puternic ca Joe, dar era un om bun şi îşi zise că s-ar putea să-l iubească cu vremea. El îi mîngîia părul, îi vorbea în şoaptă, se simţea în siguranţă, ceea ce însemna foarte mult pentru ea. Amîndoi erau foarte singuri.

Au vorbit mult timp în şoaptă pe întuneric, pînă cînd Gabriella a aţipit în braţele lui. Se simţea atît de bine!

– Un An Nou fericit, Steve, murmură ea, gata-gata să adoarmă.

În clipa următoare îl simţi brusc mişcîndu-se lîngă ea. Era alături, ca şi pînă acum, dar între timp se dezbrăcase şi încerca să-i tragă încet chiloţii. Nu ştia dacă să se opună sau nu. El o mîngîie uşor şi Gabriella gemu. Steve era pătimaş, trezea în ea senzaţii pe care nu reuşise nici Joe, în inocenţa lui, să le stîrnească. Între ei fusese un miracol, se dăruiseră fără rezerve, cu toată puterea dragostei lor. Ceea ce simţea acum era cu totul altceva, era o pasiune de natură sexuală

foarte intensă. Ceea ce descătuşa bărbatul acesta în ea ar fi înspăimîntat-o dacă el nu ar fi fost atît de expert. Gabriella nu l-ar fi oprit acum pentru nimic în lume. În cele din urmă, el o făcu să trăiască senzaţii nemaicunoscute. Niciodată nu mai trăise aşa ceva cu Joe şi credea că nici nu avea să mai trăiască. Cînd s-au relaxat, mulţumiţi, Gabriella a adormit ca un prunc.

20

Povestea începută în ajunul Anului Nou între cei doi tineri a continuat în dimineaţa următoare. În cele cîteva zile de cînd se apropiase de el, se vedeau mereu în taină. Cînd coborau printre ceilalţi, se comportau politicos şi prudent, dar cînd reuşeau să scape, dădeau fuga în camera ei şi făceau dragoste. Era cu totul altceva decît dragostea pură, dulce, pe care o împărtăşise cu Joe Connors.

După sărbători a început noul serviciu. Librăria era tot ce-şi putea dori ea mai mult. Îşi petrecea nopţile cu Steve şi uneori uitau să şi mănînce. Se hrăneau cu cartofi prăjiţi şi biscuiţi.

– Nu-mi pot permite să te hrănesc mai bine, glumea Steve, dar de fiecare dată cînd reuşeau să părăsească patul, Gabriella îi oferea o masă. Ştia că lucrurile se vor schimba în cele din urmă şi el îi va înapoia banii pe chiria pe care i-o

plătise. Momentan, însă, Steve nu avea bani. Cu un prilej oarecare, el îi spuse că se va muta în februarie, dar Gabriella tremura la gîndul să se despartă de el, aşa că îi plăti şi chiria pe februarie. De data asta îi dădu lui banii să plătească pentru ca să nu afle nimeni. Profesorul Thomas era încîntat să-i vadă împreună, continua să aibă o părere foarte bună despre Steve, însă Gabriella ştia că ceilalţi începuseră să bănuiască legătura dintre ei şi nu erau chiar atît de entuziasmaţi. Steve căuta de lucru de patru luni, aşa că oamenii începuseră să-şi pună întrebări.

Continua să primească multe telefoane în fiecare zi, dar nu se finaliza nimic, în ciuda pregătirii, a inteligenţei şi a înfăţişării lui atrăgătoare. Nimeni nu angaja personal cu calificarea pe care o avea el; cel puţin aşa îi explica el Gabriellei şi ea îl credea. Pretindea că îi complexează pe ceilalţi pentru că el era mult prea bine instruit, iar alţii erau pur şi simplu invidioşi.

În ultimul timp, Gabriella scrisese foarte puţin, motiv pentru care profesorul îi făcu reproşuri. În martie, cînd îi apăru povestirea în revistă, bătrînul îi aminti că venise vremea să mai scrie una. Trebuia să bată fierul cît era cald. Dar singura căldură pe care şi-o dorea Gabriella acum era a lui Steve. Singurul nor din viaţa ei era acum starea precară a sănătăţii profesorului, încă de la Crăciun. Nu-i asculta pe cei din jur, în frunte cu doamna Rosenstein, care îl sfătuiau să se ducă la doctor, să-şi facă nişte analize. El declara că nu poate suferi doctorii şi că ei inventau false probleme. Totuşi, bătrînul nu

arăta bine, tușea întruna, o tuse seacă, urîtă. El se mulțumea să-i admire pe cei doi tineri, bucuros că Gabriella arăta mai bine în ultima vreme, părea încîntată de atențiile lui Steve.

Uneori, tînărul venea să o vadă la librărie și de fiecare dată purta discuții interesante cu Ian. Gabriella se bucura văzînd că cei doi tineri se împacă atît de bine. Nu o dată au luat masa cu Ian și cu prietena lui. Ca de fiecare dată, Gabriella a trebuit să-i împrumute bani lui Steve, care nu mai avea deloc. Contul lui în bancă era pe roșu de trei luni, așa că nu trăia decît din ceea ce căpăta de la Gabriella. Practic, ea îl întreținea din salariul ei. La rîndul lui, o răsplătea purtîndu-se frumos cu ea, spălînd rufele cînd ea era la lucru și făcînd dragoste cu ea. Era singurul lucru pe care i-l putea oferi și era generos cu trupul lui.

Ajunseseră în mai cînd Gabriella își dădu seama că el nu mai pomenea nimic de interviuri sau de companiile la care căuta de lucru. Părea că renunțase să mai caute un serviciu și acum nici nu se mai rușina cînd îi cerea direct să-i dea bani și nici nu mai spunea că vrea banii cu împrumut. Deocamdată, însă, singurul lucru care o deranja pe Gabriella era o subtilă schimbare în relațiile lor. L-a surprins de cîteva ori scotocindu-i în poșetă și luînd suma pe care o găsea acolo. După un timp, a început să ascundă banii și nici nu i-a mai spus în ce zi primea salariul. La începutul lunii iunie, Gabriella a conștientizat faptul că îi plătea chiria de șase luni. L-a întrebat ce părere ar avea dacă ar renunța la una din camere, la a lui, pentru că a ei îi plăcea mai mult, deși a lui era mai ieftină.

Însă Steve nu a fost prea încîntat de un asemenea aranjament.

– Cred că ar fi jenant, spuse el mîndru. Ar afla toată lumea că mă întreţii. Şi-apoi, nu este indicat pentru reputaţia ta.

Însă plata a două chirii, plus costul taxiurilor cînd pleca la interviuri şi hrana zilnică pentru doi inşi erau un adevărat dezastru pentru bugetul Gabriellei. Hotărî să-i sugereze să caute un post de chelner, aşa cum făcuse şi ea, dar cînd abordă subiectul, după ce îi plătise din nou chiria şi nu-i mai rămăseseră bani pentru nota de la curăţătorie, Steve se înfurie:

– Sugerezi cumva că aş fi un gigolo?

Gabriella se ruşină că el gîndeşte aşa şi răspunse calm:

– Nu am spus asta. Am spus că nu mai reuşesc să te întreţin şi pe tine.

Discuţia o făcea să se simtă ca un monstru, iar Steve părea să creadă că ea îi este datoare cu ceva şi imediat se ofensa, considerîndu-se insultat.

– Asta crezi că faci?! strigă el, profund jignit. Mă întreţii? Cum îndrăzneşti?

Dar, oricum îl numea el, acesta era adevărul.

– Să ne înţelegem, Gabriella, tu nu faci decît să-mi împrumuţi nişte bani!

– Ştiu, Steve... Îmi pare rău. Dar... nu mai fac faţă. Salariul meu nu este suficient. Cred că ar trebui să-ţi cauţi o slujbă, de orice fel.

– Nu mi-am făcut studiile la Yale şi la Stanford ca să servesc la mese!

– Şi eu am absolvit cursurile la Columbia. Este şi asta o şcoală bună, dar trebuia să mănînc după ce am plecat de la mănăstire.

Şi el trebuia să mănînce, dar pe banii ei. Totuşi, de fiecare dată reuşea să o facă să se simtă vinovată. Pînă la urmă nu i-a mai pomenit nimic despre serviciu, dar a încercat să mai scrie cîteva povestiri. Dar de data asta toate i-au fost refuzate. În ziua în care primise şi ultimul răspuns negativ, l-a găsit din nou pe Steve controlîndu-i poşeta. Cînd ea s-a întors de la baie, l-a găsit cu tot salariul ei în mînă.

– Ce faci? l-a întrebat, înspăimîntată. Încă nu am plătit chiria!

– Baba mai poate aştepta. Are încredere în noi. Am de dat o datorie cuiva.

– Pentru ce? Cui? întrebă Gabriella gata să izbucnească în plîns.

Steve crea o situaţie căreia ea nu-i mai putea face faţă. Totul devenise un coşmar. Iar acum, cînd încerca să-l facă să înţeleagă că ea nu are alte resurse, Steve devenea ostil. Se simte jenat, îşi explica Gabriella. Iar răspunsurile lui erau de fiecare dată foarte vagi. De data asta, răspunse simplu:

– Unor oameni.

– Ce fel de oameni? insistă ea.

Steve nu cunoştea pe nimeni în New York. Totuşi, pentru cineva care nu cunoştea pe nimeni, Steve primea o mulţime de telefoane, de ajunsese să o facă pe doamna Boslicki să se plîngă că devenise telefonistă. Gabriella îşi dădu

seama că nu ştia mai nimic despre el, iar Steve nu părea dispus să-i împărtăşească secretele lui.

– M-am săturat pînă peste cap de întrebările tale! urla el cînd se simţea presat, după care ieşea trîntind uşa şi dispărea.

Uneori dispărea ore întregi, dar întotdeauna reuşea să o facă să creadă că dispariţiile lui erau din vina ei. Se pricepea foarte bine la tactica asta, iar pentru Gabriella era un rol prea bine cunoscut. Ea era întotdeauna dispusă să se condamne, să accepte inocenţa celorlalţi. Gabriella ştia că el trăia sub o anumită tensiune. Era la New York de opt luni şi se ruşina că nu găseşte de lucru. Sau cel puţin aşa credea ea.

Cînd îi povesti profesorului Thomas despre toate astea, avu sentimentul că este neloială faţă de Steve. Bătrînul o sfătuia însă să aibă răbdare, că, desigur, nu va mai întîrzia mult pînă îşi va găsi o slujbă.

– Eu l-aş angaja pe loc dacă ar veni la mine. Te asigur că îl vor angaja.

Gabriellei nu-i plăcea să-l încarce pe profesor cu problemele ei. Sănătatea lui era foarte şubredă în ultima vreme, iar în primăvară se descoperise că doamna Rosenstein avea cancer. Fiecare avea necazurile lui, aşa că ale ei păreau minore prin comparaţie. Ştia că problemele ei vor lua sfîrşit în momentul în care Steve îşi va găsi de lucru.

În luna iunie, însă, ea şi-a dat seama că Steve îi fura cecurile şi îi falsifica semnătura. Împînzise oraşul cu cecurile ei şi tot restul lunii au rămas fără bani.

La doar o săptămînă după descoperirea Gabriellei,

doamna Boslicki a primit trei telefoane de la Departamentul de Eliberare Condiţionată. Neştiind ce să facă, s-a dus să stea de vorbă cu profesorul. El era convins că trebuie să existe o explicaţie rezonabilă şi a sfătuit-o să nu intre în panică.

Nu după multă vreme, însă, printr-o serie de coincidenţe, profesorul a deschis cîteva scrisori adresate lui Steve şi a descoperit că el folosea mai multe nume ca să încaseze cecuri de peste tot şi că era eliberat condiţionat atît în Kentucky, cît şi în California, în urma unor condamnări pentru fals. Bătrînul a telefonat în cîteva locuri şi a descoperit o poveste nu tocmai plăcută. Steve Porter nu era nici pe departe ceea ce pretindea că este. Nu urmase cursuri la Yale şi Stanford, nici măcar nu se numea Steve Porter. Numele lui era ori Steve Johnson, ori John Stevens, ori Michael Houston. Avea o mulţime de nume şi un cazier la fel de lung ca şi povestea vieţii lui. Venise la New York eliberat condiţionat, sub supraveghere, nu din Des Moines, ci din Texas. Profesorul se simţea foarte nenorocit la gîndul că se înşelase atît de rău în privinţa lui şi că o încurajase pe Gabriella să se apropie de el. Omul acesta era un monstru.

Incapabil să-i spună fetei, profesorul a hotărît, după multe frămîntări, să-l înfrunte direct pe Steve, să-i sugereze să plece imediat din oraş, ameninţîndu-l că îl va denunţa. I se părea un plan simplu. În schimbul dispariţiei lui imediate, profesorul îi propunea să păstreze secretul faţă de Gabriella. Ar fi vrut ca ea să nu afle că fusese folosită fără scrupule, că bărbatul de care se îndrăgostise nu era altceva decît un

delincvent şi un mincinos. După toate suferinţele din viaţa ei, profesorul socotea că Steve îi era dator măcar atît.

Îl aşteptă în salon şi cînd îl auzi intrînd, se ridică să-i iasă în întîmpinare. Se pregătise pentru o discuţie rezonabilă între doi bărbaţi, o înţelegere între gentlemeni, cu scopul de a o menaja pe Gabriella.

Însă în clipa în care dădu cu ochii de el, îşi dădu seama că tînărul era foarte prost dispus, ba avea chiar aerul că băuse. Intuiţia profesorului era corectă. Steve încheiase o afacere în Lower East Side, cumpărase marijuana ca să o revîndă şi nu reuşise, fusese înşelat şi pierduse şi ultimii bani ai Gabriellei.

– Steve, aş dori să stau de vorbă cu tine un moment, spuse profesorul politicos, însă Steve trecu pufnind pe lîngă el.

– Nu acum, profesore, am nişte probleme de rezolvat.

În realitate, voia să urce în camera fetei, să caute atent. Ea ascundea uneori bani, dar el cunoştea toate cotloanele şi trebuia să i-o ia înainte.

– Este important, Steve, insistă bătrînul, însă Steve Porter nu se lăsa uşor intimidat. Ce-s astea? întrebă profesorul, întinzîndu-i un teanc de scrisori.

Erau documente incriminatorii pe care profesorul le folosise în investigaţia lui. Îşi făcuse bine lecţia. Sunase la Stanford şi Yale şi la Departamentele de Corecţie din patru state. Cunoştea acum totul despre Steve Porter. Privind scrisorile, Steve înţelese imediat.

– De unde le ai? întrebă el, înaintînd încet spre bătrîn.

– Au ajuns la mine din greşeală şi le-am deschis tot din greşeală. Dar cred că amîndoi am prefera să nu le vadă Gabriella.

– Nu sînt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, replică Steve limpede. Aveţi de gînd să mă şantajaţi, profesore?

– Nu, îţi cer să pleci ca să nu fiu obligat să-i spun ei.

Nu era nimeni acasă şi Steve ştia.

– Şi dacă nu plec? Mîji ochii, scrutîndu-l pe bătrîn.

– Te denunţ. Simplu.

– Crezi? întrebă Steve, împingîndu-l uşor. Mă denunţi? Nu cred. Cred însă că n-o să-i spui nimic Gabriellei, altfel, data viitoare cînd vei ieşi pe stradă, vei avea un accident care n-o să-ţi placă nici ţie, nici Gabriellei. Ştii, o chestie din aia care se termină cu fractură de şold sau cu capul spart, ori un accident de maşină cu autor necunoscut. Am prieteni foarte eficienţi aici.

– Eşti un ticălos! spuse bătrînul furios. Gabriella nu merită aşa ceva. A fost bună cu tine. Ai stors tot ce ai putut de la ea. De ce n-o laşi în pace acum?

– De ce s-o las? întrebă Steve maliţios. Mă iubeşte.

– Nici măcar nu te cunoaşte, domnule Johnson, sau Stevens... sau Houston. Cine dracu' te crezi? Nu eşti decît un delincvent de cea mai joasă speţă care înşală femeile! Eşti un gunoi!

– Pentru mine este în regulă, bunicule! Doar n-o să mă vezi muncind de la nouă la cinci! Şi aşa mă obosesc muncind toată noaptea...

– Om de nimic ce eşti! se revoltă profesorul înaintînd spre el cu senzaţia că înfruntă o cobră.

Steve era mult prea periculos, însă profesorul nu bănuia nimic atît de grav. Conta pe faptul că l-ar putea intimida, determinîndu-l să plece. Fără un cuvînt, Steve sări în faţa lui şi îl împinse cu forţă, pînă cînd bătrînul căzu pe spate, lovindu-se cu capul de masă. La tîmpla stîngă apăru un firicel de sînge şi omul se simţea ameţit. Steve se aplecă şi îl strînse de guler:

– Dacă mă mai ameninţi vreodată, bătrîn nenorocit şi patetic ce eşti, te omor! M-ai auzit?

Furibund, profesorul începu să tuşească chinuitor. Steve continua să-l ţină imobilizat, sufocîndu-l. Bătrînul lupta cu disperare după o gură de aer, dar rămase suspendat, cu faţa schimonosită. Era exact ceea ce urmărea Steve şi continuă să-l ţină strîns de guler. Un atac de cord i-ar fi fost de un imens folos. Totuşi, în timp ce profesorul se zbătea, ceva mult mai grav părea să se petreacă. Îşi pierdu cunoştinţa şi Steve îl lăsă să cadă pe podea. Bătrînul nu mai dădea semne de viaţă. Steve aranjă masa, dădu roată camerei ca să se asigure că totul este la loc, apoi sună la centrală. Cînd i se răspunse, începu să explice, mimînd o panică de nedescris, că un bătrîn din pensiunea unde locuia zăcea inconştient pe podea. I s-a răspuns că o ambulanţă va veni în următoarele cinci minute.

Steve strînse apoi scrisorile incriminatorii şi le vîrî în buzunar, iar cînd sosi ambulanţa, repetă povestea, cum că l-a găsit pe profesor întins pe jos după ce, probabil, se lovise cu capul de masă. Însă infirmierii au văzut imediat că aici se

petrecuse ceva mai mult. I-au controlat semnele vitale şi l-au pus pe o targă, grăbindu-se să plece.

– O să fie bine? strigă Steve după ei. Ce are?

– Pare să fie un atac de cord, i s-a răspuns, după care au plecat cu toţii.

Steve se întoarse în casă zîmbind şi închise uşa în urma lui.

21

Când a sunat telefonul la librărie, Gabriella aranja niște cărți pe rafturile de sus. Ian ieșise să cumpere de mîncare. Coborî repede scara și se grăbi să răspundă. Auzi vocea lui Steve și înțelese imediat că se întîmplase ceva. Părea agitat, gata să plîngă.

– Ce s-a întîmplat? Nu-l auzise niciodată atît de speriat. Ce este, ce s-a întîmplat? repetă ea.

– Oh, Doamne! Gabbie, nici nu știu cum să-ți spun... Este vorba despre profesor.

Un fior de groază îi străbătu inima fetei.

– Doamne, Dumnezeule, Steve... spune-mi repede...

– Am venit acasă și l-am găsit întins pe jos în salon... Cred că s-a lovit la cap cînd a căzut... era plin de sînge. Nu știu dacă a amețit și a căzut, nu știu ce s-a întîmplat.

– Era conștient? întrebă ea cu sufletul la gură. Dacă se

întîmplase ceva mai rău, dacă murise? Nici nu îndrăznea să se gîndească.

– Nu chiar. Era incoerent cînd l-am găsit eu, iar după aceea a leşinat. Am chemat o ambulanţă imediat şi sanitarii mi-au spus că ar putea fi vorba de un atac de cord. Nici ei nu ştiau. L-au dus la Spitalul Municipal. Te-am sunat imediat după plecarea lor.

Era un spital public foarte mare şi Gabbie nu era convinsă că profesorul va beneficia de cea mai bună îngrijire. Nu ascultase pe nimeni cînd îl rugaseră să-şi facă un control general şi sănătatea lui se degradase constant încă din iarnă. Acum nu mai ieşea din casă, nu se simţea bine şi nu mai făcea nici măcar mici plimbări. Iar tusea era îngrozitoare.

– Mi-au spus că ne vor suna de cum vor şti ce-i cu el. Eu o să stau pe lîngă telefon, se oferi el generos şi Gabriella îi fu recunoscătoare.

– Slavă Domnului că l-ai găsit. Plec şi eu imediat ce se întoarce Ian. A ieşit să cumpere de mîncare.

– Poate că ar trebui să aştepţi pînă ne sună, sugeră Steve, însă ea nici nu voia să audă. Nu avea linişte. Profesorul devenise singura ei familie şi acum trebuia să stea lîngă el.

– N-aş putea să stau lîngă telefon. Plec de cum se întoarce Ian. În clipa aceea îl zări prin geamul de la uşă şi îi făcu semn să se grăbească. Te sun de la spital, mai adăugă, ştiind că şi Steve era la fel de neliniştit ca şi ea.

I-a povestit repede lui Ian şi s-a scuzat că pleacă, dar el a asigurat-o că o înţelege perfect şi i-a urat noroc cînd a văzut-o

ieşind în fugă pe uşă, cu poşeta strînsă la piept. Gabriella opri un taxi şi îi dădu adresa spitalului, dar cînd deschise portmoneul văzu că mai are foarte puţini bani. Era convinsă că fuseseră mai mulţi în ziua precedentă. Furioasă, se gîndi că Steve se „ruşinase" să-i ceară, „împrumutase" fără să-i mai spună. De cele mai multe ori o lăsa foarte strîmtorată cînd se aştepta mai puţin. Ca acum, cînd abia avea cu ce să plătească taxiul.

Cînd a intrat însă în spital, a uitat de Steve. A durat ceva pînă a aflat la ce secţie este internat profesorul şi apoi pînă i-au spus ceva. Cel puţin nu i s-a spus că a murit în drum spre spital!

Într-un tîrziu a reuşit totuşi să-l vadă, spunînd că este tatăl ei. A rămas împietrită. Bătrînul era pămîntiu la faţă, cu ochii închişi şi conectat la tot felul de aparate. O întreagă echipă de medici se ocupa de el, străduindu-se să-l menţină în viaţă.

Nimeni nu-i dădu atenţie cînd intră în cameră. Abia după un timp o văzu cineva şi o întrebă ce caută acolo. Gabriella îi privea îngrozită, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

– Cum îi este? o întrebă pe o asistentă care se apropiase de ea.

– Este bunicul tău? se informă femeia scurt, dar cu compasiune.

– Tatăl meu. Se hotărîse să rămînă la aceeaşi poveste. Ştia că profesorul va fi flatat. Îi repetase adesea cît de mult şi-ar fi dorit el şi Charlotte să aibă o fată ca ea.

– A făcut un atac, explică asistenta. Este paralizat pe partea dreaptă. Nu poate vorbi, nu își poate controla mișcările de pe dreapta, dar cînd este conștient, cred că ne aude.

Gabriella era disperată. Cum de i se putuse întîmpla bătrînului ceva atît de îngrozitor? Și atît de repede?!

– O să se facă bine? întrebă ea în șoaptă.

– Este cam devreme să ne pronunțăm. Electrocardiograma arată excelent, dar s-a lovit rău cînd a căzut și asta complică situația.

– Pot vorbi cu el? întrebă Gabriella, luptînd cu panica.

– Peste cîteva minute, spuse asistenta.

Însă minutele s-au transformat în ore. I s-au făcut mai multe teste, a fost conectat la și mai multe aparate, iar cînd l-au scos să-l ducă la radiografie, Gabriella tremura de spaimă. În cele din urmă au lăsat-o să-l vadă.

– Nu-i spune prea multe și nu te aștepta să-ți răspundă. Să nu stai mult, o instrui asistenta cînd Gabriella se apropie de pat.

Cînd îi auzi vocea, profesorul deschise ochii.

– Eu sînt, spuse ea încet. Gabbie...

Bătrînul dădu să-i zîmbească, după ochii lui se vedea că o recunoscuse, dar nu se putea mișca, nu putea spune nimic.

– O să fie bine, încercă ea să-l încurajeze, în timp ce o lacrimă se rostogoli de pe obrazul ei pe mîna lui. Așa au spus medicii, minți Gabriella, dar el nu o crezu.

Mai mult, se încruntă de parcă îl durea ceva sau poate că o certa... Gabriella avu senzația că ar vrea să-i spună ceva

şi nu putea. Îi strînse doar uşor degetele, scoase cîteva sunete dezarticulate, făcînd-o pe Gabriella să-l privească neliniştită. Asistenta observă imediat şi îi spuse că trebuie să plece.

– Nu mai pot rămîne puţin? o imploră fata, simţind cum el o strînge mai tare de degete.

– Te poţi întoarce după cîteva ore. Acum trebuie să doarmă, insistă ea.

– Vin mai tîrziu, şopti Gabriella, mîngîindu-l pe obraz.

Bătrînul închise ochii o clipă, apoi îi deschise şi scoase un sunet gutural. Era evident că încerca să spună ceva.

– Nu mai încerca să vorbeşti. Odihneşte-te. Îl sărută pe obraz. Te iubesc, a mai spus Gabriella, dar el ştia.

A plîns tot drumul spre casă, în metrou, pentru că nu-i mai ajunseseră bani să ia un taxi. Îşi propuse să-l întrebe pe Steve de bani, dar cînd intră la pensiune, toată lumea era atît de neliniştită, că uită imediat. Steve o aştepta împreună cu doamna Boslicki, doamna Rosenstein şi toţi ceilalţi locatari. Şedeau în salon de cîteva ore, aşteptînd noutăţi, aşa cum le spusese Steve. Îl puseseră să repete de cîteva ori cum îl găsise, unde căzuse şi ce crezuse că s-a întîmplat cînd a dat peste el.

– Cum se simte? au întrebat aproape în cor cînd au văzut-o pe Gabriella.

– Nu ştiu, răspunse ea. A avut un atac şi s-a lovit la cap în cădere. Nu poate vorbi şi are partea dreaptă paralizată, însă m-a recunoscut. Încearcă să vorbească, dar nu poate şi pare foarte supărat.

Nu le mai spuse cît de rău arăta. Doamna Rosenstein

plîngea deja după cele auzite. Gabriella o îmbrățișă, încercînd să o încurajeze că profesorul se va face bine, dar nimeni nu mai era prea sigur de acest lucru.

– Cum de s-a putut întîmpla așa ceva, atît de repede? se revoltă Steve și toată lumea căzu de acord că a fost un adevărat noroc că tînărul l-a găsit la timp pe profesor. Altfel, cu siguranță că ar fi murit. Din acest punct de vedere nu mai există nici o îndoială, zise Steve. Ceea ce dovedește că mai există și avantaje să fii șomer, adăugă el cinic.

Gabriella îl privi cu compasiune, gîndindu-se cît de stînjenit era el. Adevărul este că avusese ghinion și ea îl înțelegea. Îi părea rău că se revoltase în ultima vreme, că făcuse presiuni asupra lui. Acum se simțea vinovată. Nenorocirea care se abătuse asupra profesorului îi amintea cît de repede se putea schimba viața cuiva, cît de ușor puteai pierde pe cineva drag. Ea aflase de mult acest lucru. Problemele dintre ea și Steve nu mai erau atît de importante.

Tînărul se apropie de ea.

– Îmi pare rău, Gabbie.

Credea că știe cît de mult înseamnă profesorul pentru ea. Dar nu știa cu-adevărat. Profesorul devenise simbolul familiei pe care ea nu o avusese niciodată, era singura persoană la care putea apela, pe care putea conta, în afară de Steve. Profesorul era tatăl pe care ea nu-l avusese, confidentul de încredere, iubitul ei mentor. Îi oferise dragostea lui necondiționată și îi insuflase speranță. Bătrînul însemna pentru ea la fel de mult ca și maica Gregoria, deși îl cunoștea de puțin

timp. Pentru că pierduse atît de multe în ultima vreme, gîndul că l-ar putea pierde şi pe el o sfîşia de durere.

Gabriella sună la spital de mai multe ori, iar doamna Boslicki şi doamna Rosenstein o siliră să mănînce ceva. Steve urcase în camera lui, pretextînd că avea ceva de făcut.

După ce luă cîteva înghiţituri din bunătăţile cu care o îmbiau cele două femei, sări de la masă.

– Plec la spital acum, anunţă ea şi se întoarse să-şi ia poşeta. Atunci îşi aminti că nu avea bani. Urcă în camera ei şi căută într-un sertar, sub ciorapi, unde ascunsese un plic cu două sute de dolari. Cînd îl deschise, constată stupefiată că era gol. Nu-i făcea plăcere că trebuia să-l întrebe iar pe Steve, dar nici nu dorea să mai călătorească cu metroul.

Coborî în camera lui şi îl găsi citind nişte scrisori.

– Am nevoie de bani pentru taxi, îl anunţă ea direct.

– Nu am, scumpo. Îmi pare foarte rău. Astăzi a trebuit să comand cîteva articole de papetărie şi am xeroxat cîteva rezumate care m-au costat o avere. Vorbea umil, dar Gabriella nu era dispusă să-l menajeze.

– Termină, Steve, ai luat două sute de dolari dintr-un plic din camera mea şi aproape tot ce aveam în portmoneu. Amîndoi ştiau că nu se putea să-i fi luat altcineva.

– Pe cuvîntul meu, scumpo, nu i-am luat eu. Am luat aseară cam patruzeci de dolari pentru xerox. Iartă-mă că am uitat să-ţi spun, iar astăzi, după cîte s-au întîmplat, mi-a ieşit cu totul din minte. Nu mai am decît doi dolari, adăugă el, deschizînd portmoneul.

Gabriella se supără şi mai tare pentru că o mințea. Ştia că el se jena cînd lua bani de la ea şi o mai mințea uneori. Dar toate poveştile lui nu-i puteau plăti acum taxiul.

– Steve, te rog, am nevoie de bani. Nu am cu ce să ajung la spital şi alți bani nu mai primesc pînă vineri. Trebuie să încetezi cu poveştile astea.

– Nu am făcut nimic, insistă el, jignit. Întotdeauna mă acuzi de cîte ceva. Nu vezi cît de greu îmi este? Crezi că mie îmi place?

– Acum nu am timp de discuții, ripostă ea, cuprinsă din nou de panică. Dorea să ajungă cît mai repede la spital.

– Nu mă mai acuza pe mine pentru orice. Nu-i corect!

– Îmi pare rău. Dar nici nu cred că putea să-i ia doamna Rosenstein, continuă ea, încercînd să se stăpînească. Şi totuşi cineva îmi ia banii. Toți. Te rog să mă scuzi, nu vreau să fiu nepoliticoasă.

– Te iert, zise el şi se apropie să o sărute. Vrei să vin cu tine? Luase o mutră foarte jenată, deşi continua să pară jignit, şi Gabriella, ca întotdeauna, se simți foarte prost că este nevoită să-l acuze. Poate că chiar nu-i lua el? Ea lăsa uşa descuiată, aşa că putea intra oricine...

– Nu-i nevoie. O să te sun dacă se întîmplă ceva.

Îl mai sărută o dată, apoi coborî în fugă scările şi o rugă pe doamna Boslicki să-i împrumute bani de taxi. Fără ezitare, bătrîna îi dădu zece dolari. Era prima oară că Gabriella cerea ceva de la ea, dar acum nu se miră, ştiind că biata fată îl întreținea şi pe derbedeul acela. Se săturaseră deja cu toții

de el, nu mai credea nimeni poveştile cu Yale şi Stanford, nici minciuna că nu găsea nimic de lucru. Doamnei Boslicki îi părea rău acum că încurajase prietenia fetei cu Steve.

– Sună-ne să ne spui ce face profesorul! strigă bătrîna în urma fetei care o luase la fugă pe stradă, căutînd un taxi.

De cum îl văzu, Gabriella îşi dădu seama că situaţia nu era bună. Bătrînul era neliniştit, părea să aibă dureri şi, de cîte ori se uita la Gabriella, se agita şi o fixa intens. În cele din urmă i se ceru să plece, dar ea hotărî să rămînă, să doarmă pe canapeaua din hol pentru orice eventualitate.

Intră din nou la el în zorii zilei. Asistenta îi spuse că pacientul nu dormea şi era parcă mai liniştit.

– Bună, şopti Gabriella. Toată lumea de acasă îţi transmite salutări şi urări de sănătate. Doamna Rosenstein te roagă să iei toate medicamentele. Toţi te iubim, adăugă Gabriella cu însufleţire.

Se gîndise toată noaptea să-şi ia liber şi să-l îngrijească acasă. Oricum avea dreptul la vacanţă. Începu să-i istorisească povestirea la care lucra de o săptămînă, asigurîndu-l că lui Steve îi plăcea. El ridică imediat mîna stîngă şi o ameninţă cu degetul arătător. Era aşa de slăbit încît abia îşi putea mişca mîna sănătoasă. Gabriella crezu că o ceartă că nu a scris mai mult.

– O să mai scriu, spuse ea, crezînd că l-a înţeles. Dar am fost foarte ocupată la slujbă şi am încercat să-l ajut pe Steve, care este foarte nefericit că nu găseşte o slujbă.

Însă degetul o ameninţă din nou, iar el era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nu încerca să vorbeşti, îl atenţionă ea. Dacă te văd, iar or să mă alunge. Cînd ai să te întorci acasă, o să revedem cîteva povestiri împreună.

Nu mai vînduse nimic, dar ştia că nu lucrează cum trebuie. Viaţa ei devenise cam dezordonată. Şi acum acest accident. Nici nu-i trecea prin minte că ar putea să scrie ceva cît timp era atît de îngrijorată de starea lui. Acum nu-şi dorea decît să-i insufle viaţă, să-l ajute să se însănătoşească, doar asta mai conta.

Profesorul închise ochii şi adormi puţin, dar se agită în somn. De fiecare dată cînd deschidea ochii şi o vedea pe Gabbie lîngă el, o fixa cu intensitate, ca şi cum ar fi vrut ca ea să înţeleagă la ce se gîndea el. Asistenta de serviciu din ziua aceea era mai îngăduitoare, aşa că o lăsă să stea liniştită într-un colţ, să-l privească dormind şi să se roage pentru el. Nu se mai rugase atît de fierbinte de cînd plecase de la mănăstire. Acum îşi aminti de toate călugăriţele, de maica Gregoria, de forţa lor blîndă şi de certitudinea lor nezdruncinată că Dumnezeul lor le va iubi şi le va apăra întotdeauna. Acum Gabriella dorea să atragă asupra bătrînului mila Celui de Sus.

Cînd l-a părăsit, după-amiază tîrziu, el dormea. S-a dus acasă să facă un duş şi să-i informeze şi pe ceilalţi în legătură cu starea bolnavului. Situaţia părea să se stabilizeze şi ea era convinsă că se va face bine. Da, profesorul se va face bine, era puternic şi lupta pentru viaţa lui. Încercă să le transmită această convingere şi celorlalţi. Steve era plecat, dar îi lăsase un bilet, informînd-o că se dusese în parc să joace fotbal cu

un prieten, cineva care ştia ceva în legătură cu o slujbă. Promitea să se revadă mai tîrziu.

Gabriella rămase sub duş multă vreme, gîndindu-se la bărbatul care lupta pentru viaţa lui. El reprezenta mai mult decît un prieten pentru ea, făcea parte din sufletul ei şi ştia că nu-l poate pierde. Dumnezeu i-l scosese în cale şi ea nu avea de gînd să-l piardă acum. Dumnezeu nu avea nici un drept să i-l ia. Luase deja destul de la ea. Simţul dreptăţii îi spunea Gabriellei că pe omul acesta nu-l va pierde.

S-a întors la spital tocmai cînd doamnele Rosenstein şi Boslicki plecau. Amîndouă erau înlăcrimate şi îi spuseră că el avusese o cădere. Paralizia de pe partea dreaptă se accentuase şi respira foarte greu. I se făcuse o traheotomie şi fusese conectat la un plămîn artificial. Cînd Gabriella a intrat în salonul puternic luminat, a văzut că este epuizat.

– Am auzit că astăzi ai făcut pozne, glumi ea, aşezîndu-se. Mi-au spus că le-ai ciupit de fund pe toate asistentele.

Ochii lui zîmbeau, dar continua să o privească intens, expresiv, însă nu mai ridică degetul, nici nu încercă să vorbească. Nu putea. Gabriellei i se păru că este mai slăbit, dar culoarea din obraji era parcă mai vie. Îi povesti vrute şi nevrute, ştiind că o aude. Îl informă ce vor face ei doi cînd se va întoarce el acasă. Se plînse că nu o mai invitase de mult în oraş.

– Doar pentru că Steve a intrat în viaţa mea, nu înseamnă că nu mai este loc şi pentru tine. Nu este gelos, ştii doar, deşi ar trebui. Îl sărută din nou pe obraz.

Bolnavul părea că duce o luptă cumplită, dar ea se apucă să-i povestească cum că Steve plecase să joace fotbal cu cineva care îi promisese să-i găsească o slujbă. El deschise brusc ochii, o privi cu aceeaşi intensitate, însă în cameră nu se auzi nici un sunet. Nu se auzea decît zgomotul maşinăriilor care îl menţineau în viaţă.

Gabriella rămase cu el toată după-amiaza; o clipă se gîndi să se întoarcă acasă peste noapte, dar pînă la urmă se răzgîndi. Îl sună pe Steve şi-l informă că hotărîse să rămînă la spital. Dar el spuse că plănuise să ia masa cu tipii cu care jucase fotbal. Se distraseră grozav, iar echipa lui cîştigase. Erau băieţi buni, care lucrau la firme de pe Wall Street şi reprezentau nişte relaţii foarte importante pentru el. Gabriella răsuflă uşurată să ştie că este ocupat şi nu-i va simţi lipsa. Se simţise vinovată că îl abandonase, dar după ce puse receptorul în furcă se întrebă cum va plăti el masa. O mai frămînta încă această întrebare cînd intră în salon şi îl luă de mînă pe profesor.

Bătrînul a fost liniştit toată noaptea. Plămînul artificial îl scutea de efortul de a respira. Pe la jumătatea nopţii, o apucă de mînă şi o strînse uşor.

– Te iubesc, şopti ea. Uneori se întreba dacă nu cumva o confunda cu Charlotte. Avea un aer atît de blajin atunci cînd o privea! De cele mai multe ori ţinea ochii închişi, dar îl surprinsese de cîteva ori privind-o. Tîrziu după miezul nopţii, Gabriella avu senzaţia că el era fericit. Poate ştia că se va face bine. Poate că reuşise să-i transmită puterea ei... Amîndoi au

dormit o vreme, ţinîndu-se de mînă. În mintea Gabriellei se învălmăşeau o mulţime de gînduri. Avu chiar un vis în care erau prezenţi şi Joe, şi tatăl ei, şi Steve, şi profesorul. La el se gîndea cînd s-a trezit. Cerul era cenuşiu, cu dîre roşiatice. Începea o nouă zi, lupta continua. Gabriella nu se îndoia că bătrînul va reuşi. Cînd îl privi, el avea ochii închişi şi gura deschisă, complet relaxat. Plămînul artificial respira pentru el. Unul dintre monitoare scotea un sunet ascuţit, celălalt începu să sune intermitent. Nu avu timp să se întrebe ce se întîmplă, că două asistente şi năvăliră în salon. Se aprinsese şi un bec albastru, apoi apărură doi bărbaţi care o dădură deoparte pe Gabriella şi începură să-i maseze toracele. Camera se umplu brusc de lume. Gabriella privea îngrozită, ascultîndu-i, şi înţelese ce se întîmplă. Plămînul artificial mai funcţiona, dar inima se oprise. Unul dintre cei doi bărbaţi clătină din cap; o asistentă i se adresă blînd fetei:

– S-a dus... Îmi pare foarte rău...

Gabriella privea năucă de la unul la altul, convinsă că mint. Nu se putea. Nu-i putea face aşa ceva! Fusese acolo, lîngă el... O privise... Îi ţinuse mîna, îi insuflase fiecare fărîmă de viaţă din viaţa ei. Nu putea muri acum. Nu putea. Nu-l va lăsa. Dar el renunţase şi plecase lîngă draga lui Charlotte.

Plămînul artificial a fost oprit şi toţi cei veniţi acolo au părăsit încăperea. Gabbie rămase singură, privindu-l, refuzînd să creadă ce se întîmplase. Se aşeză pe pat lîngă el şi începu să-i vorbească, de parcă el ar mai fi putut să o audă.

– Nu-mi poţi face aşa ceva, şopti ea, cu obrajii scăldaţi

în lacrimi. Am prea mare nevoie de tine... nu mă lăsa singură aici... nu pleca, te rog... Întoarce-te...

Ştia însă că el nu se va mai întoarce. Acum era liniştit. Trăise o viaţă plină – optzeci şi unu de ani. Nu fusese al ei. Niciodată. Îi fusese doar împrumutat pentru scurt timp, nu destul. El le aparţinea acum lui Dumnezeu şi lui Charlotte. Ca şi toţi ceilalţi, pînă la urmă o părăsise şi el. Nu-l supărase cu nimic, iar el nu o condamnase pentru nimic. Între ei nu se petrecuseră decît lucruri frumoase. Şi totuşi el plecase...

O asistentă veni să o întrebe dacă are nevoie de ceva, dar Gabbie dădu din cap. Nu dorea decît să mai rămînă cu el cît mai era posibil. După aceea a fost întrebată dacă făcuse cele necesare pentru înmormîntare.

– Nu ştiu nimic. Va trebui să verific, să aflu ce i-ar fi plăcut lui.

Nici măcar nu ştia pe cine să întrebe. Poate că pe doamna Rosenstein. Profesorul nu avea familie, nici copii, nici rude, nu-i avea decît pe prietenii de la pensiune, unde locuise timp de douăzeci de ani... şi pe Gabbie. Pentru ei toţi era o pierdere. Iar pentru ea cu atît mai mult. Profesorul o îmbogăţise, îi dăruise atîta dragoste, atîta înţelepciune, atîta încredere în talentul ei. Nici nu se putea gîndi ce va face fără el.

Într-un tîrziu se ridică şi îl sărută pentru ultima oară. Spiritul lui zburase, lăsînd doar un trup obosit şi frînt. Cea mai bună parte din el nu mai exista. Îi aşeză uşor mîna pe pat, şoptindu-i:

– Salută-l pe Joe din partea mea... În mintea ei nu exista nici o îndoială că ei doi se vor întîlni.

Părăsi salonul, coborî cu liftul şi ieşi în stradă, în soarele strălucitor de iulie. Era o zi frumoasă. Oamenii intrau şi ieşeau din spital, vorbind sau rîzînd. I se părea ciudat că viaţa merge înainte, că lumea nu se oprise nici o secundă în loc, în semn de respect pentru scurta lui prezenţă pe aceste meleaguri. Simţea o greutate asemănătoare cu cea pe care o trăise în ziua în care părăsise mănăstirea. Aproape că auzi şi acum uşa închizîndu-se în urma ei. Plecă mergînd încet spre pensiune. De data asta nu mai avea bani nici pentru taxi, nici pentru metrou. Dar nu-i păsa. Voia să inspire aer curat, să se gîndească la el nestingherită. Şi mergînd agale prin soarele de vară, aproape că-i simţi prezenţa. La urma urmei, nu o părăsise. Îi lăsase atît de multe lucruri, atîtea cuvinte, atîtea sentimente, atîtea poveşti! Şi, cu toate că el dispăruse, ca şi ceilalţi, ştia că de data asta era altfel.

22

Spre marea surprindere a tuturor, profesorul îşi lăsase toate afacerile în perfectă ordine. Toţi îl socotiseră puţin distrat, iar Gabriella se aştepta să găsească o adevărată harababură, însă bătrînul lăsase dosare ordonate şi un testament sigilat, cu instrucţiuni precise. Dorea un scurt serviciu religios, fără funeralii, ci doar o întrunire în aer liber în timpul căreia să i se citească, de preferinţă, un fragment din Tennyson şi un poem micuţ de Robert Browning, care îi amintise întotdeauna de Charlotte. Lăsase o casetă de valori la o bancă din oraş şi un imens dosar cu corespondenţă.

Doamna Rosenstein a fost distrusă şi s-a purtat ca o văduvă îndurerată. Însă doamna Boslicki şi Steve au fost de mare ajutor, ocupîndu-se de tot. Profesorul urma să fie îngropat în Long Island, lîngă Charlotte.

L-au însoţit la mormînt o parte dintre locatari, iar Gabbie

i-a pus pe sicriu un trandafir, apoi a rămas mult timp acolo. Steve a stat tot timpul lîngă ea, a ţinut-o de mînă, iar ea s-a străduit să nu se gîndească la Joe cît a durat ceremonia. Era recunoscătoare pentru prezenţa lui Steve în viaţa ei. Acum, el îi dădea putere. Mai mult, se purtase minunat cu ei toţi, spălîndu-se de păcate chiar şi în ochii doamnei Boslicki.

Profesorul a fost înmormîntat în costumul lui negru, iar celelalte lucruri care îi aparţinuseră au fost oferite săracilor. În *New York Times* a apărut un scurt necrolog, din care au aflat ceea ce nu ştiuse nici unul dintre ei, şi anume că întreaga lui carieră universitară fusese plină de onoruri şi premii. S-a organizat apoi în salon o lectură formală a testamentului, condusă de unul dintre locatari, care era avocat pensionar. Testamentul a fost desigilat în prezenţa tuturor. Era scris îngrijit, cu propria mînă. Toată povestea era mai mult o formalitate, fiindcă toţi ştiau că profesorul nu avea avere.

Dar ceea ce citi avocatul îi ului pe toţi. Profesorul administrase şi investise cu grijă o mulţime de bani. Locuise la pensiune nu de nevoie, ci doar pentru că se simţea bine acolo.

Prietenelor sale, Martha Rosenstein şi Emma Boslicki, le lăsase cîte cincizeci de mii de dolari, cu dragoste şi recunoştinţă pentru bunătatea cu care îl înconjuraseră în atîţia ani de prietenie. Lăsase doamnei Rosenstein şi ceasul lui de aur, singura sa bijuterie. Cît despre celelalte bunuri ale sale, singurul pe care îl considera important era biblioteca, pe care o lăsa prietenei şi protejatei lui, Gabriella Harrison, împreună

cu tot ce mai rămînea în contul său bancar şi cu investiţiile care, în momentul morţii sale, se cifrau la peste şase sute de mii de dolari. Toţi cei de faţă rămaseră fără aer. Avocatul inspiră adînc şi se uită la Gabriella. Certificatele de valori erau, după spusele lui, într-o casetă de valori la bancă şi totul era în perfectă ordine.

Gabriella era mai consternată decît toţi cei de faţă. Imposibil! Era o glumă! De ce să-i lase ei o asemenea avere? Dar în testamentul bătrînului exista şi explicaţia necesară. Avea credinţa că ea va folosi banii cu înţelepciune, că ei o vor ajuta să înceapă o serioasă carieră literară, fără griji de ordin financiar care i-ar putea îngreuia ascensiunea. Ea era foarte tînără şi banii o vor ajuta, îi vor oferi siguranţa pe care nu avusese norocul să o simtă vreodată. Mai scria că o consideră ca pe fiica pe care nu a avut-o niciodată, îi oferea dragostea lui, marea lui admiraţie pentru ea ca scriitoare şi ca om. Mulţumindu-le tuturor, încheia semnînd Profesor Theodore Rowland Thomas. Scrisoarea era corect datată şi avocatul îi asigură că totul era perfect din punct de vedere legal.

Cînd el termină de vorbit, în încăpere se lăsă mai întîi o tăcere mormîntală, urmată apoi de un murmur de voci, exclamaţii şi felicitări pentru Gabriella. Se bucurau cu toţii pentru ea, fără urmă de invidie pentru norocul picat din cer. Cînd se uită la Steve, acesta îi zîmbi. Se vedea bine că se bucură pentru ea. Răsuflă uşurată că nu dădea semne de invidie sau furie.

– Cred că acum ne vei părăsi, spuse doamna Boslicki

tristă. Îţi poţi cumpăra o casă, adăugă ea printre lacrimi şi Gabbie o îmbrăţişă.

– Nici vorbă, nu plec nicăieri.

Încă nu-i venea să creadă. Toţi erau de altfel uluiţi de imensa avere a discretului profesor. Nimeni nu ar fi bănuit că are mai mult decît o pensie socială, totuşi doar aşa se explica generozitatea manifestată de atîtea ori faţă de Gabbie, cînd o invita la masă. Testamentul explica o mulţime de lucruri, dar mai ales ce simţea el pentru fată. Nu avea nici o posibilitate să-i mulţumească. Dar Gabriella ştia că singurele mulţumiri pe care le aştepta de la ea era ca ea să continue să scrie.

– Ei bine, prinţeso, şi acum ce urmează? O limuzină? O vacanţă în Honolulu? o tachină Steve, luînd-o pe după umeri.

Gabriella trebui să admită că profesorul pusese capăt problemelor sale. Se schimbau o mulţime de lucruri. Îi părea rău că nu-i putea împărtăşi toate acestea maicii Gregoria şi surorilor de la St. Matthew. Poate că, într-adevăr, în orice rău este şi un bine. Dacă ele nu ar fi trimis-o în lume, nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat. Nici nu-i venea să creadă că trecuseră doar zece luni de cînd părăsise mănăstirea. Profesorul scrisese testamentul în iunie, de parcă avusese o presimţire că îi venise timpul. Şi cum doamna Rosenstein se îmbolnăvise în primăvară, iar el însuşi se simţise foarte slăbit, socotise că trebuie să-şi facă cunoscute dorinţele.

În seara aceea au ieşit cu toţi în oraş, trataţi de Gabriella cu banii împrumutaţi de doamna Boslicki. La întoarcere,

Gabriella s-a oprit în camera profesorului şi a privit biblioteca pe care o moştenise. Avea foarte multe cărţi de preţ, inclusiv cele primite de la ea. S-a aşezat apoi la birou şi a cercetat dosarele, după care a deschis un sertar, să vadă dacă nu mai rămăseseră ceva acte. Dădu cu ochii de un teanc de scrisori adresate lui Steve Porter. Surpinsă, le scoase afară. Erau còpii ale corespondenţei pe care i-o arătase lui Steve în urmă cu o săptămînă. Scrisori către Yale şi Stanford şi răspunsurile corespunzătoare, laolaltă cu o serie de scrisori de la diverse departamente de corecţie. Pe măsură ce le citea, Gabriella se îngrozea. Descoperi că bărbatul pe care nu-l cunoscuse, de fapt, niciodată, era un monstru, aşa cum îi zisese şi profesorul. Citi lista diverselor pseudonime şi a numeroaselor infracţiuni, a sentinţelor şi a anilor petrecuţi în diverse închisori. Furase bani de la femei din mai multe state, era cunoscut, după toate aparenţele, pentru jocurile periculoase pe care le punea la cale, avusese aventuri cu numeroase femei pe care le folosise după plac pînă le termina banii. Vînduse uneori şi droguri, făcuse orice pentru a scoate bani. Într-o scrisoare găsi un interviu pe care îl dăduse în închisoare unui asistent social, din care reieşea că el nu terminase nici liceul. Nici vorbă de Yale sau Stanford. Din punctul ei de vedere însă, Gabriella înţelese ce i se întîmplase în ultimele şapte luni, cum o folosise fără milă. Nu dădea doi bani pe ea, nu-i păsa cine era şi ce trăise ea. Nu existase nici un accident, nici o logodnică, părinţii lui muriseră pe cînd era copil, iar el crescuse într-un orfelinat şi în diverse instituţii de stat. Nu exista nici o mamă bolnavă

în Des Moines, tatăl lui nu murise cu un an în urmă. Fiecare informaţie pe care i-o furnizase pentru a-i cîştiga simpatia şi a se apropia de ea fusese o minciună. Totul. Nici numele lui nu era adevărat. Steve Porter pe care îl ştia ea şi pe care crezuse că-l iubeşte fusese fabricat.

Era mai rău decît tot ce i se întîmplase pînă acum, mai rău chiar decît pierderea lui Joe. Joe îi frînsese inima, dar fusese leal, o iubise cu-adevărat. Bărbatul acesta era un delincvent, un criminal. O minţise, o folosise, o furase, profitase de ea pe toate căile. I se făcu deodată rău gîndindu-se la momentele lor de intimitate. O murdărise, o făcuse să se simtă ca o prostituată, deşi el era cel căruia i se potrivea acest calificativ.

Rămase multă vreme cu scrisorile în mînă, apoi le puse la loc în sertar şi îl încuie. Nu ştia ce să facă, cum să scape de el. Cu groaza în suflet, se întrebă dacă nu cumva bătrînul profesor îl înfruntase şi el se răzbunase. Gîndul o făcu să se cutremure. Simţea că se întîmplase ceva îngrozitor.

Ieşi din camera profesorului şi urcă la ea. Şedea pe pat, încercînd să-şi adune gîndurile, cînd Steve intră şi o văzu.

– Te simţi bine?

Gabriella îl privea ciudat, dar era explicabil – avusese o zi grea. Primise un bonus la care nici nu se aşteptase. Crezuse că prostul cel bătrîn era sărac lipit, iar el fusese nevoit să trăiască din salariul şi economiile Gabriellei! Ce lovitură! Nu se îndoia nici o clipă că o avea la degetul mic.

– Am o migrenă îngrozitoare, spuse ea. Era consternată

de recentele descoperiri şi acum îl privea pe Steve ca pe un străin. Nu era nimic din ceea ce pretindea.

– Păi, scumpo, cu şase sute de mii de dolari poţi cumpăra o căruţă de aspirine. Ce-ai zice să sărbătorim mîine seară, luînd cina în oraş? După aceea poate plecăm undeva... Paris... Roma... Atlantic City...

Posibilităţile erau nelimitate. Acum el avea de muncă – trebuia să o modeleze puţin, iar Europa era locul ideal.

– Nu mă pot gîndi la asta acum, Steve. Şi-apoi, nu-l pot lăsa pe Ian fără să-l anunţ. Profesorul a dorit ca eu să folosesc banii ca să scriu. Nu-i pot risipi oricum, nu ar fi corect faţă de el. Nu avea nici un sens să-i dea explicaţii, dar trebuia să spună ceva. Trebuia să cîştige timp pînă se va hotărî ce să facă. Era dureros pînă şi faptul că era nevoită să-l privească, mai ales dacă el era cumva răspunzător de „accidentul" sau de moartea profesorului, aşa cum bănuia ea acum.

– Să-ţi spun ceva, vorbi el, amuzat de problemele ei de conştiinţă, profesorul nu va şti niciodată ce vei face tu cu banii. Acum sînt ai tăi.

Gabriella dădu din cap, neştiind ce să spună. Acum el îşi dădea arama pe faţă.

În noaptea aceea au dormit în camera ei, ca de obicei. El îşi folosea camera ca birou sau debara. Gabriella insistase că nu se simte bine. Ştia că dacă el va încerca să o atingă, îl va pocni. Abuzase de ea fără nici un scrupul. Nu era mai plăcut decît o făcuse mama ei, nu fusese traumatizată fizic, dar fusese la fel de urît.

Dimineaţă, Gabriella se grăbi să plece la librărie doar ca să fie departe de el. Pe drum se opri însă la un telefon public şi îi spuse lui Ian că este bolnavă. Se duse în parc şi se aşeză pe o bancă, încercînd să găsească o ieşire.

Ştia că Steve lua prînzul în ziua aceea cu nişte prieteni. Înainte de plecare, îi pomenise din nou despre Europa, dar ea se prefăcuse preocupată şi nu-i răspunsese. El nu bănui nimic.

Şi doamna Boslicki ieşea în dimineaţa aceea la cumpărături, iar doamna Rosenstein se ducea la doctor. Ceilalţi munceau. Ştia că dacă aştepta pînă la ora prînzului, putea fi singură în casă pentru a cerceta dacă nu cumva mai găseşte şi alte documente incriminatorii despre Steve, după care îşi propunea să se consulte cu un avocat, să vadă ce o sfătuieşte să facă. Un singur lucru îi era limpede: Steve trebuia să dispară din viaţa ei. Nu mai voia să petreacă o altă noapte cu el, nu mai voia să o atingă. Se gîndea s-o roage pe doamna Boslicki să-l dea afară. Nu-şi mai plătise chiria de multe luni, iar dacă nu i-o plătea ea, el nu avea de unde. Treaba asta ar dura însă cel puţin cîteva săptămîni. Nu ştia ce ar trebui să facă între timp, nu avea cu cine să se sfătuiască.

Se întoarse acasă la amiază. Casa era liniştită. Cum toţi erau plecaţi, ea urcă repede în camera profesorului, lăsînd uşa deschisă. Descuie sertarul şi scoase teancul de scrisori, găsindu-le şi mai oribile de data asta. Înregistră toate amănuntele, numele false, crimele, lista femeilor pe care le

folosise. După vîrsta lui, s-ar zice că Steve fusese foarte ocupat.

Era cufundată în lectură cînd auzi un zgomot în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Steve zîmbindu-i din pragul uşii.

– Te grăbeşti să numeri banii? Sau speri să găseşti mai mulţi? Nu fi chiar atît de lacomă, iubito.

Zîmbetul lui era straniu şi Gabriella tresări. Păli brusc. Nu reuşi să-i întoarcă zîmbetul.

– Am vrut doar să-i văd lucrurile. Ian mi-a dat o pauză de prînz mai lungă.

Steve nu spuse nimic, dar înaintă încet spre ea. Gabriella se întrebă dacă anulase întîlnirea, sau o minţise, sau era o capcană şi el ştia exact ce citea ea. Poate că ştiuse tot timpul.

– Interesantă lectură, nu-i aşa? Arătă teancul de scrisori şi atunci Gabbie înţelese că el le mai văzuse. Nu-i păsa ce ştia ea. El avea bani.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea, întorcînd o scrisoare ca să le ascundă pe celelalte.

– Ba da, înţelegi. Ţi-a spus înainte de a muri? Sau le-ai găsit singură? Steve se întorsese acasă cu gîndul să caute eventuale cópii ale scrisorilor. Bătrînul ticălos era exact genul de om care făcea aşa ceva ca să se apere.

– Ce crezi că am găsit? Se juca precum şoarecele şi pisica, amîndoi ştiau.

– Mica istorie a vieţii mele. Profesorul a făcut o cercetare foarte amănunţită. Cred că a atins punctele cele mai importante, dar, bineînţeles, nu chiar pe toate.

Vorbea cu mîndrie, părea atît de sigur de el că Gabriellei i se făcu rău cînd îl privi. Cine era acest bărbat? Un nimic. Un străin.

– Am avut o discuţie cu el în ziua în care... oh... a căzut. Accentuase intenţionat şi privirea ei se tulbură cînd se uită la el, înfruntîndu-l.

– Tu ai făcut-o, nu-i aşa? Ticălosule! L-ai lovit? Sau l-ai împins? Ce i-ai făcut, Steve? Dorea să afle acum.

– Absolut nimic. El mi-a uşurat sarcina. Bătrînul prost s-a aprins aşa de rău că a făcut aproape totul singur. Eu doar l-am ajutat puţin. Era atît de îngrijorat pentru tine. Dar acum am înţeles de ce. Nu mi-am dat seama că tu erai moştenitoarea lui. A fost o lovitură norocoasă, nu-i aşa? Pentru amîndoi. Sau tu ai ştiut şi surpriza a fost numai de ochii celorlalţi?

– Bineînţeles că nu am ştiut. De unde să ştiu?

– Poate ţi-a spus el.

– O să le spun tuturor ce-ai făcut, îl înfruntă ea cu curaj, convinsă ca întotdeauna că dreptatea va învinge. Nu trebuia decît să cunoşti bine terenul, să ştii adevărul şi diavolul va dispărea din faţa ta. Nu şi mama ei, înaintea lui Steve. După ce le voi spune tuturor, vom chema poliţia. Mai bine pleacă naibii repede din oraş, cît poţi de repede, altfel o să-ţi pară rău. Tremura de furie. Într-un fel sau altul, fie şi indirect, el îl omorîse pe profesor, acum era sigură.

– Nu prea cred, Gabbie. O privea calm. Nu cred că vom spune cuiva. Cel puţin tu nu o vei face. Aş putea spune poliţiei că ai ştiut exact ce avere îţi lasă, că mi-ai povestit de

mai multe ori despre treaba asta şi că tu *ai vrut* ca eu să-l omor. Bineînțeles că eu am refuzat şi te-am convins să nu o faci. Ba chiar mi-ai oferit şi bani, jumătate din moştenire. Trei sute de mii de dolari. Impresionant, nu? Eu nu a trebuit decît să stau de vorbă cu el şi moşul a făcut un atac. Tu nu poți face închisoare pentru asta, dar poți fi condamnată pentru complicitate la uciderea unui om, o persoană de la care moşteneai o mare sumă de bani. De fapt, eu ofer probe justiției şi depun mărturie, aşa că ei îmi vor oferi protecție pînă cînd tu vei lua o pedeapsă de la zece la cincisprezece ani. Cum ți se pare? Dar ei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Rămăsese încremenită. Să ştii, reluă el, te asigur că aşa voi proceda dacă nu accepți să-mi dai chiar acum cinci sute de mii de dolari. Este Marele Moment, Gabbie! Un preț mic pentru libertatea ta. Gîndeşte-te. De la zece la cincisprezece ani! Puşcăria este un loc hidos pentru o copilă ca tine. Eu ştiu. Am fost acolo.

– Cum poți să-mi faci aşa ceva? îl întrebă sufocată de lacrimi. Cum poți?

Îi spusese că o iubeşte. Îi spusese o mulțime de lucruri, iar acum o şantaja, amenința să-i distrugă viața pentru o jumătate de milion de dolari.

– Uşor, iubito. Aşa este lumea. Totul se reduce la bani. Este grozav să-i ai! Îți las şi ție o sută de mii. Nu te poți plînge. Nu ai nevoie de aşa mulți. Ai face bine să te hotărăşti repede. Dacă tragi de timp, îți iau totul. Chiar cred că în momentul ăsta vei găsi timp să suni la bancă şi la avocatul tău.

– Cum voi explica faptul că îţi dau totul ţie? Nu te temi că s-ar putea bănui?

– Păi, vom găsi o soluţie. Femeile fac o mulţime de nebunii din dragoste. Sînt convins că ştii acest lucru, Gabbie.

La urma urmei, ea se îndrăgostise de un preot şi rămăsese însărcinată. Era şi asta o nebunie.

– Nu pot crede că faci aşa ceva.

– Să crezi, Gabbie. Cinci sute de mii de dolari. Şase dacă nu te grăbeşti şi dacă vrei să dispar din viaţa ta. Lupul cel Rău va pleca după aceea. N-ai decît să te ascunzi într-un colţ de pat pentru tot restul vieţii, să plîngi după mine şi să ai coşmaruri cu Joe şi măicuţa ta. Folosea împotriva ei toate confidenţele pe care i le făcuse.

– Ticălosule! exclamă ea pentru a doua oară, făcînd instinctiv un pas înainte, gata să-l lovească.

Îl omorîse pe profesor, iar acum se pregătea să-i distrugă ei viaţa. Nu se putea vorbi de un strop de conştiinţă. Omorîse un om, un om pe care ea îl iubise şi îl respectase, singura ei salvare în ultimele luni. Iar acum o ameninţa că o trimite la închisoare, acuzînd-o că ea pusese la cale crima. Oroarea situaţiei era copleşitoare. Apoi, deodată, Gabriella îşi dădu seama că nu va putea da curs pretenţiilor lui.

– Omoară-mă pe mine dacă vrei, spune ce vrei poliţiei, dar nu primeşti o centimă de la mine, Steve Porter sau cum naiba te-o chema. Ai luat tot ce am avut în ultimele şapte luni. M-ai minţit că mă iubeşti, m-ai folosit... Nu mai primeşti nimic de la mine. *Niciodată!*

Steve citi în ochii ei că nu glumeşte, dar era foarte conştient de faptul că era mult mai puternic decît ea. Fără o vorbă, se apropie şi o apucă de păr, trăgîndu-i capul pe spate.

– Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu mine, Gabbie! Să nu-mi spui ce vei face şi ce nu vei face. Pentru că vei face *exact* ce îţi spun eu, altfel te omor. Gabriella îl privea îngrozită. Vreau banii! *Acum!* Ai priceput? Sau eşti mai proastă decît te-am crezut? Cu chestia asta nu glumesc deloc. Sună-l pe avocat.

– Nu sun pe nimeni, spuse ea calm, deşi îi tremurau genunchii. Farsa s-a terminat.

– Nu, nu s-a terminat, spuse el eliberînd-o şi întrebîndu-se cît de dur trebuia să se poarte ca s-o facă să priceapă că nu glumeşte.

Încă puţin. Gabriellei îi era frică şi de umbra ei.

– Farsa abia începe. Amorul s-a terminat. Tîmpeniile. Teatrul. Nu trebuie să te iubesc ca să obţin ceea ce vreau. Nu trebuie decît să-ţi spun ce voi face dacă nu obţin ceea ce vreau. E limpede?

Gabriella îl înfruntă de la cîţiva paşi, fără să răspundă.

– Sună la bancă, Gabbie. Sau sun eu la poliţie. Omul este mort. Banii lui sînt la tine. Tu ai avut cel mai mult de cîştigat. Pe mine mă vor crede.

Ar fi vrut să-l strîngă de gît, copleşită de o mînie fără seamăn. Ridică receptorul de pe masă şi formă numărul centralistei.

– Ce naiba faci? întrebă Steve speriat.

– Sun eu la poliţie în locul tău. Hai să terminăm odată!

El îi smulse receptorul din mînă, îl puse în furcă şi cu un gest violent smulse firul din perete şi i-l întinse.

– Hai să fim rezonabili. Sau trebuie să stăm aici toată după-amiaza? Ce-ar fi să mergem împreună la bancă să luăm banii. Simplu şi curat. Pe urmă, eu mă urc în primul avion spre Europa şi gata, totul se termină. Pentru tine. Pentru mine este de-abia începutul.

– De unde ştiu eu că tu nu vei minţi oricum la poliţie că te-am plătit ca să-l omori?

Era exact atuul de care avea el nevoie. Gabriella înţelese că nimic nu-l va opri.

– Nu ştii. De fapt, nu este o idee rea. Va trebui să ai încredere în mine. Acum nu mai ai de ales. Dacă nu-mi dai banii, te pot omorî. Ai şi merita după cîtă bătaie de cap mi-ai dat.

Şi acum, ca de atîtea ori, vina era a ei... din cauza ei... el trebuia să o facă pentru că ea fusese un copil neascultător... nu era vina lui... el nu voia s-o facă... ea *l-a obligat*...

– Omoară-mă, spuse ea, neclintită. Nu mai avea nici o importanţă. Întotdeauna se găsea cineva care încerca să o rănească, să o condamne pentru toate. Fiecare în felul lui, toţi uciseseră cîte o părticică din ea. Asta ştia Gabriella.

– Eşti o proastă, spuse el, apropiindu-se ameninţător. Nu avea de gînd să se lase înfrînt de această femeie, de această tîmpită cu care trăise, de la care îndurase mizerii pentru cinci dolari ascunşi sub saltea. Trăise destul din firimituri. Acum voia tortul întreg. Nu te prosti cu mine, Gabbie.

Totuşi, Steve vedea în ochii ei că nu ajungea nicăieri şi nu mai avea timp de pierdut. În curînd se vor întoarce ceilalţi acasă şi înainte de asta el trebuia să pună mîna pe bani. Banii lui. Acum erau ai lui. Îi cîştigase.

Fără o vorbă, o cuprinse cu palmele de gît şi începu să o scuture. Dar Gabriella rămînea inertă. Îl lăsa să o facă... aşa cum îi lăsase pe toţi, întotdeauna... Ea era fetiţa cuminte dintotdeauna.

– O să te omor, tîrfă ticăloasă! urlă el. Nu înţelegi?

Dar în Gabriella crescuse acum o forţă căreia el nu-i putea face faţă, exista un vid unde el nu putea ajunge, şi nimeni altcineva. Va trebui să o omoare pentru a-şi realiza visul, acum înţelegea. Însă el dorea să pună mîna pe bani mai mult decît îşi dorise ceva în viaţă şi nu avea de gînd să se împiedice de ea.

– Vă urăsc, spuse ea liniştită, adresîndu-i-se nu lui, ci unui întreg cor de umbre. Te urăsc, Steve Porter.

Atunci el o lovi peste faţă. Împietri, recunoscînd lovitura. Cunoştea bine sunetul, durerea fizică şi forţa care acum o împinse înapoi, izbind-o de colţul biroului din spatele ei. Cînd o văzu căzînd, o prinse de braţ, o trase spre el şi o lovi din nou, de data asta cu pumnul. Gabriella auzi un zgomot ca de sac plin căzut pe podea, dar el nu-i mai putea distruge timpanul, el nu-i făcea acum nimic din ceea ce nu i se făcuse şi mai înainte. Trăise acest coşmar în primii zece ani ai vieţii sale, aşa că el nu o mai putea atinge. Îi dădea lovitură după

lovitură, îi sfărîma faţa şi trupul. O izbi cu capul de podea şi atunci Gabriella îl auzi vag spunînd ceva despre bani. Steve Porter îşi pierduse complet controlul – ea devenise un animal care trebuia distrus, o bestie care îl priva pe el de drepturile lui, de tot ce visase în viaţă.

O ridică din nou în picioare şi cînd o izbi de perete, Gabriella îşi dădu seama că îi rupsese mîna. Dar nu-i mai păsa. De nimic. El nu va obţine nimic de la ea, viaţa pe care se străduia să i-o ia acum nu însemna nimic pentru ea. Fuseseră prea multe minciuni, prea multe dureri, prea multe suferinţe, prea multe pierderi, el nu era decît una în plus. În cele din urmă, zăcînd pe podea, Gabriella se văzu înconjurată de o lumină albă. El o lovea cu picioarele, urla, îi cerea să sune la bancă să-i dea ce era al lui. Îi repeta cît este de mizerabilă, de stricată, că nu o iubise niciodată. Cuvintele lui năvăleau spre ea la fel de înveninate ca şi pumnii. Privindu-l, Gabriella avu impresia că îl vede pe Joe, apoi pe profesor şi în cele din urmă pe mama ei. Toţi îi spuneau ceva... Joe o asigura că o iubeşte, dar că nu poate fi cu ea... Profesorul o implora să nu-l lase pe Steve să-i facă ce-i făcea, iar mama spunea că nu era decît vina ei, că merita tot ce i se întîmpla. Ascultîndu-i, Gabriella avu revelaţia adevărului. Nu era din cauza ei, ci din cauza lor... era vina lor, nu a ei... Steve era rău... Steve îl omorîse pe profesor şi acum o omora pe ea... Cu o forţă de care nu se credea în stare, Gabriella se ridică în picioare şi îl înfruntă. Era plină de sînge, avea faţa descompusă. Steve nu avea cum să o ducă acum la bancă, nu putea să cheme poliţia.

Nu putea decît să fugă, fără bani. Cu o ultimă răbufnire de furie, Steve se repezi la ea, încercînd să-i ia şi ultima picătură de aer. O scutură pînă cînd camera începu să se învîrtească cu ea, dar Gabriella rămase în picioare, se agăţă de el, îl zgîrie pe faţă, se luptă cu el. Nu-l va lăsa să-i facă aşa ceva, nimeni nu o va mai zdrobi, niciodată. Refuza să renunţe la viaţă. În cele din urmă, Steve Porter o azvîrli la podea, o lovi încă o dată cu piciorul şi plecă.

Gabriella zăcea, neştiind dacă cîştigase sau fusese înfrîntă. Dar nu mai avea nici o importanţă. Se răsuci cu faţa în sus şi privi în tavan cu ochii plini de sînge şi durere. Îl văzu pe Joe care îi spunea că îi pare rău. De data asta, cînd el întinse mîna spre ea, făcîndu-i semn să-l urmeze, Gabriella îi întoarse spatele şi plecă singură în întuneric.

23

În drum spre camera ei, doamna Rosenstein o zări pe Gabriella zăcînd pe podea în odaia profesorului. Văzu sîngele împrăştiat peste tot, mobila răsturnată. Fata arăta ca o păpuşă sfărîmată. Faţa ei era de nerecunoscut, părul îmbibat cu sînge, avea vînătăi intense pe gît şi zăcea într-o poziţie nefirească. Bătrîna doamnă era încredinţată că fata era moartă. Nu dădea semne că respiră. La ţipătul doamnei Rosenstein, toată lumea se repezi pe scări în sus.

Un locatar s-a repezit la telefon, dar a descoperit că firul era smuls. Profesorul fusese unul dintre puţinii locatari care beneficiaseră de linie telefonică directă.

Toţi cei prezenţi au rămas înmărmuriţi în aşteptarea ambulanţei. Cineva venit de curînd în pensiune i-a luat pulsul şi a spus că îl simte, dar foarte slab. Era imposibil de ştiut cît rău făcuse criminalul după lovîturile de la cap ale Gabriellei.

– Foarte posibil, şopti el, foarte posibil ca dezastrul să fie iremediabil... Păcat de ea, atît de tînără... atît de frumoasă...

Cei adunaţi acolo şuşoteau între ei, întrebîndu-se cine ar fi putut face aşa o grozăvie, în timp ce doamna Boslicki plîngea în hohote. O clipă, bătrînei îi trecu prin cap gîndul la Steve, dar cînd cineva îl căută în camera lui, le spuse că toate lucrurile erau la locul lor. Se şi temeau să-i spună ce se întîmplase.

Ambulanţa a sosit curînd şi brancardierii au luat-o imediat pe targă, ducînd-o la spital cu sirenele urlînd.

De data asta, Gabriella nu mai auzi nimic, nu văzu nimic. Intrase în comă la scurt timp după ce o lăsase Steve. Acum era undeva departe, unde nu o ajungea durerea.

Toată după-amiaza a muncit echipa de la urgenţă, reducînd fracturile, cosînd rănile. De data asta avea aproape toate coastele rupte, însă mai îngrijorătoare erau rănile de la cap. A fost nevoie şi de chirurgie plastică pentru a-i drege puţin faţa – avea o tăietură lungă pe bărbie şi o alta peste sprînceana stîngă. Chirurgul văzuse şi vînătăile de pe gît şi clătinase din cap. Se opri să stea de vorbă cu şeful echipei de la traumatologie, un medic tînăr cu care mai lucrase, Peter Mason.

– Frumos au mai aranjat-o, spuse chirurgul, adăugînd observaţiile lui în fişa bolnavei. Trebuie să fi supărat grozav pe cineva. E de mirare că a supravieţuit.

– Poate că şi-a făcut-o singură, spuse Peter fără să zîmbească. Era genul de umor care îi menţinea pe linia de plutire.

– Au văzut-o poliţiştii? întrebă chirurgul, întinzîndu-i fişa celuilalt.

– I-au făcut mai multe fotografii după ce i-am aranjat braţul. Nici unul nu reuşea să-şi imagineze cum arăta această tînără înainte.

– Crezi că va supravieţui?

Peter Mason fluieră înainte de a răspunde. Tabloul clinic era dezastruos, lista traumatismelor era nesfîrşită; examenul radiologic evidenţiase şi o mulţime de traumatisme anterioare, iar ficatul şi rinichii nu arătau mai bine. Se părea că nu rămăsese nimic neatins.

– Mi-ar plăcea să cred că va scăpa, spuse Peter Mason, dar în sinea lui nu era prea convins.

– Sper să-l prindă pe ticălosul care i-a făcut aşa ceva, zise chirurgul şi plecă.

– Probabil că a fost soţul ei, murmură Peter pentru sine. Văzuse nenumărate asemenea cazuri în activitatea lui. Avea treizeci şi cinci de ani, era divorţat şi se temea că toate aceste nenorociri vor ajunge să-l acrească, să-i schilodească sufletul. Soţia lui nu rezîstase mai mult de cinci ani la ritmul lui de viaţă.

Trecu în control pe la Gabriella de vreo trei ori în noaptea aceea. Era într-un salon cu alte două femei cu stare tot atît de gravă, dintre care una nu avea să reziste, probabil. Gabriella era încă sub semnul întrebării. Ea ar putea supravieţui dacă lupta, dacă dorea să trăiască şi dacă ieşea din comă.

Aflase de la asistentă că mai multe persoane se

interesaseră telefonic de starea ei, dar nu apăruse nici o rudă, nici un soț. Se pare că avea un prieten despre care nu mai știa însă nimeni nimic. Pesemne că el era vinovatul. Un străin nu ar fi pus atîta zel!

– Vreo schimbare? o întrebă pe asistentă, dar aceasta dădu din cap.

– Rezistă.

– Să sperăm că va reuși, zise el.

Era miezul nopții și se gîndi să se ducă să se odihnească puțin. Niciodată nu se putea ști ce urgențe vor mai apărea.

– Sună-mă dacă intervine ceva, mai spuse el și plecă.

Asistentele au supravegheat-o toată noaptea. Fata nu mișca, abia respira, însă monitoarele arătau că semnele vitale erau constante. Dimineața i s-a mai făcut o electrocardiogramă, care arăta bine, dar Gabriella tot nu a ieșit din comă.

La pensiune, atmosfera era încărcată. Doamna Boslicki îi ținea pe toți la curent cu mersul lucrurilor. Era cel mai grav eveniment petrecut vreodată în pensiunea ei. Toți au văzut că Steve nu a apărut în noaptea aceea acasă, nici nu a sunat. Doamna Boslicki a anunțat dispariția lui la poliție. În noaptea precedentă, oamenii legii discutaseră cu fiecare în parte, puseseră o mulțime de întrebări despre Steve. Și abia acum și-au dat ei seama cît de puțin știau despre acest tînăr. Anume, știau că absolvise Yale și Stanford, că locuia acolo de opt luni, era șomer și prietenul Gabriellei. Atît. Poliția a luat teancul de mesaje telefonice pe care doamna Boslicki le păstra în bucătărie. A doua zi, cînd discută din nou cu detectivul de la poliție, află că nici ei nu știau mare lucru.

Spre după-amiază, informaţiile de la spital deveniră deprimante. Starea Gabriellei era „staţionară", ceea ce nu suna prea încurajator. Medicul aprecia că starea ei era în continuare critică.

Peter, care trebuia să fie liber în după-amiaza aceea, s-a văzut nevoit să înlocuiască un coleg a cărui soţie năştea primul copil. Asta însemna că rămînea legat de serviciul de traumatologie încă douăzeci şi patru de ore. Era obişnuit, oricum nu avea ce face. De altfel, acesta era genul de situaţii care îl costase căsnicia.

– Noutăţi? se informă Peter la ghişeu cînd urcă de la bufet.

I se dădu raportul şi, din fericire, nu intervenise nimic deosebit.

Trecu apoi la Gabriella pentru controlul de rutină. Cercetă monitoarele, apoi o consultă cu grijă. La un moment dat, observă o expresie de suferinţă pe faţa ei şi se opri, privind atent. O atinse din nou şi expresia reapăru. Nu-şi dădea încă seama dacă fata ieşea din comă sau era doar un reflex. Privi fişa, citi numele şi se apropie de ea.

– Gabriella?... Gabriella?... Deschide ochii dacă mă auzi. Nimic. Puse un deget în palma ei, îi adună degetele în jurul lui şi-i vorbi din nou: Strînge degetul, Gabriella, dacă mă auzi. Aşteptă cîteva momente. Era pe punctul să renunţe, cînd simţi o vagă presiune. Îl auzise. Doctorul zîmbi. Astea erau victoriile pentru care trăia el. Nu era mult, dar merita

efortul. Încercă din nou. De data asta, presiunea avu mai multă forță. Poți deschide ochii? Fă-o pentru mine, spuse el blînd. Măcar clipește puțin. Strînge pleoapele sau ridică-le... Mult timp nu obținu nici o reacție. Tîrziu, genele ei fluturară ușor, dar fără să deschidă ochii.

Era evident că îl auzise. Însemna că munca lor de abia acum începea. Făcu semn unei asistente și cînd femeia se apropie, îi relată cele petrecute.

– Atingem primul nivel. Ce-ar fi să stai o vreme de vorbă cu ea, să vezi cum reacționează? Mă întorc mai tîrziu să verific.

Și-a văzut apoi de urgențele survenite între timp, a mai completat cîteva dosare, apoi, după miezul nopții, s-a dus din nou la Gabriella.

– Ce mai e nou cu Frumoasa Adormită? întrebă el.

Asistenta ridică din umeri – nu primise nici un fel de răspuns de la pacientă. Poate că fusese doar un reflex sau poate că fusese atît de rău bătută că nu mai dorea să trăiască.

Medicul s-a așezat pe un scaun lîngă pat și i-a pus din nou degetul în palmă, însă presiunea nu s-a mai repetat. Acum părea să fi alunecat într-o comă profundă. Se hotărîse să plece cînd o văzu ridicînd spre el două degete. Ținea ochii închiși, dar el știa că îl aude.

– Vrei să-mi vorbești? Ce-ar fi să spui măcar două cuvinte? Trebuia să afle dacă ea putea vorbi, dacă raționa. Însă în clipa aceea i-ar fi fost de-ajuns un sunet, o vorbă, o privire. Ce-ar fi să-mi cînți ceva? glumi el. Hai, Gabriella, ce

zici de asta? Încearcă „The Star-Spangled Banner". Sau „Twinkle, Twinkle"? Îi fredonă încet, puţin fals. O asistentă care trecea pe lîngă el zîmbi. Peter era cam excentric, dar ei îl iubeau. Nu, stai, cîntă „ABC"! Ba nu, eu cînt „ABC" şi tu „Twinkle, Twinkle". Tot vorbindu-i aşa, auzi la un moment dat un geamăt, un sunet aproape inuman. Ce-a fost asta? întrebă el, simţind că victoria era pe-aproape, pregătit să se bucure. Am recunoscut melodia, dar nu am înţeles versul.

Gabriella gemu din nou, de data asta mai tare. Atunci medicul s-a convins că fata revenise printre cei vii. De data asta flutură şi pleoapele, apoi deschise încet ochii. Nu vedea decît o ceaţă tulbure, dar distingea silueta unei persoane. Nu vedea lacrimile din ochii medicului.

– Bună, Gabriella, bine ai revenit printre noi. Ţi-am simţit lipsa.

Fata gemu din nou. Avea buzele prea umflate ca să poată vorbi, dar se vedea că încearcă. Aveau o mulţime de întrebări pentru ea, despre cine era autorul barbariei, dar era încă prea devreme.

– Cum te simţi? Sau ţi-am pus o întrebare prostească?

De data asta ea dădu din cap şi închise ochii. Cînd mişca din cap, simţea o durere crîncenă. Gemu, apoi, după cîteva clipe, redeschise ochii.

– Cred şi eu, continuă doctorul. Ar fi putut să-i dea un calmant, dar pentru că abia ieşise din comă nu era indicat să o dopeze. Trebuia să mai suporte puţin durerile.

– Crezi că ai putea să-mi spui ceva?... Adică altceva

decît un cîntecel? Văzu că tînăra încearcă să zîmbească, dar nu reuşi decît să schiţeze o grimasă îndurerată.

– Mă doare! şopti într-un tîrziu.

– Sînt convins. Nici nu ştia de unde să înceapă cu supoziţiile. Te doare capul?

– Da, şopti ea ceva mai clar. Mîna... faţa...

Nu erau prea multe locuri care scăpaseră nevătămate. Dar acum ea era coerentă şi ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări, în aşteptarea poliţiei.

– Ştii cine te-a bătut în halul ăsta? întrebă el prudent.

Ea nu răspunse şi închise ochii. Dar medicul insistă:

– Dacă ştii, aş vrea să-mi spui. Nu vrei să mai treacă şi altcineva prin ce-ai trecut tu, nu? Gîndeşte-te la asta.

Rămase liniştit lîngă ea şi Gabriella deschise iar ochii. Părea că se gîndeşte. Întotdeauna le luase apărarea tuturor, dar pînă şi în bezna în care se pierduse ştia că de data asta era altfel.

– Ştii cine a fost, nu-i aşa?

Dacă fusese un spărgător, ea nu avea cum să-l cunoască, dar Peter bănuia că nu acesta era adevărul. Gabriella nu răspunse nimic.

– Putem discuta mai tîrziu.

Fata clipi în semn de aprobare, apoi încercă iar să vorbească:

– Nume...

– Numele persoanei care te-a maltratat?

Doctorul nu ştia ce să creadă, dar Gabriella se încruntă

şi îl privi agitată văzînd că nu o înţelege. Atunci ridică un deget spre el. Dorea să ştie cine era el.

– Ah, eu sînt Peter Mason. Sînt medic. Te afli la spital. O să te facem bine şi o să te trimitem acasă, dar vrem să fii în siguranţă şi pentru asta avem nevoie să ştim cine este făptaşul.

Gabriella gemu din nou, apoi închise ochii, epuizată. Adormi. El o mai privi un timp, apoi plecă. Gîndea, era conştientă. Răspundea la toţi stimulii. Era un început bun – se simţea încurajat.

În noaptea aceea, Peter reuşi să doarmă puţin. Veni să o vadă din nou de dimineaţă. Arăta mai bine decît în seara precedentă, vorbea mai limpede, în şoaptă, îşi amintea că numele lui este Peter. Analizele arătau că sînt semne de ameliorare, ca şi monitoarele. Era iar lîngă ea cînd au venit cei de la poliţie, încîntaţi că fata ieşise din comă. Acum puteau să-i pună întrebări.

Peter i-a avertizat că trebuie să o menajeze, că îşi revenise de-abia seara trecută. Detectivul i-a pus aceeaşi întrebare ca şi Peter, despre numele făptaşului, asigurînd-o că vor să o ajute, să o apere, dar că nu puteau face nimic dacă nu le spunea cine o atacase. Gabriella îi privea îngîndurată. Părea să cîntărească ceea ce auzea.

– Nu poţi permite să ţi se mai întîmple încă o dată aşa ceva! interveni Peter. Poate că data viitoare nu o să mai ai norocul să scapi. Gabriella, cine ţi-a făcut asta a vrut să te omoare.

Gabriella ştia prea bine.

– Trebuie să ne ajuți să-l prindem! Nu o să fii în siguranță pînă cînd nu-l vom închide. Gîndește-te la asta.

Gabriella se gîndea. Își petrecuse întreaga viață apărînd pe unul și pe altul, dar, deodată, își zise că el nu merita. Deschise gura să vorbească, dar o închise la loc, nehotărîtă. Așteptarea îi omora pe cei de față. Într-un tîrziu, cînd Peter se convinse că nu va spune nimic, Gabriella îl privi direct și dădu din cap.

– Haide, Gabriella... spune-ne... trebuie să ne spui. Nu meritai să treci prin ce ai trecut!

Nu merita, știa și ea. Era exact ceea ce-i spusese și lui Steve. Dar acum, gata. Nimeni nu o va mai atinge vreodată.

– Steve, șopti abia perceptibil. Steve Porter. Știa că trebuie să dea și alte explicații, dar abia avea puterea s-o facă.

Toți o ascultau cu atenție, iar unul dintre polițiști lua note. Știau de la ceilalți chiriași că Steve fusese prietenul ei și locuise în aceeași pensiune.

– ... Alte nume... scrisori în biroul profesorului... nume diferite... a fost la închisoare...

Cei doi oameni ai legii se priviră victorioși. Situația se clarifica.

– Îți amintești vreun pseudonim, domnișoară Harrison?

– Steve Johnson... John Stevens... Michael Houston. Și le aminti pe toate destul de ușor. Dorea să facă asta. Era datoare față de sine însăși. Iar Steve merita tot ceea ce i se va întîmpla. A fost închis în Kentucky... Texas... California...

– Știi unde este acum? o întrebară și ea le spuse că nu

ştie. Nu a fost aici, nu-i aşa? Îl privirăpe doctor, care negă dînd din cap. Ştii de ce te-a torturat astfel? Gelos? Ai încercat să te desparţi de el? Te întîlneai cu un alt bărbat? Acestea erau motivele obişnuite.

– Voia bani de la mine... Luni de zile i-am dat bani, şopti ea. Îi lua singur, ar fi trebuit să spună, dar ea nu mai avea putere să dea detalii. Voia să-i dau toţi... cea mai mare parte... altfel mă denunţa că eu am încercat să-l omor pe profesor... Profesorul mi-a lăsat mie nişte bani. Steve îi voia pe toţi... voia să plece în Europa... a spus că mă omoară dacă nu-i dau banii. În clipa aceea, Gabriella făcu declaraţia trăsnet: Cred că el l-a omorît pe profesor... a încercat... l-a lovit... şi el a făcut un atac... mi-a lăsat mie toţi banii...

Poliţiştii erau convinşi acum că vor lămuri mai bine aceste declaraţii stînd de vorbă cu locatarii de la pensiune. Şi-apoi, aveau timp să-i mai pună Gabriellei şi alte întrebări, mai tîrziu, cînd se va simţi mai bine.

– A folosit vreo armă împotriva ta? au întrebat-o şi ea a fost surprinsă.

– M-a lovit doar.

– Drăguţ individ! a conchis detectivul, după care i-a mulţumit şi a anunţat-o că vor reveni cînd se va simţi mai bine. Sperau să aibă curînd veşti pentru ea.

Cînd închise ochii, Gabriella îşi dădu seama că nu-i părea rău pentru nimic. Făcuse ceea ce trebuia. Venise vremea să-i oprească pe cei ce-i făceau rău. Unii dintre ei nu s-au putut opune, ca Joe şi maica Gregoria... dar mama... chiar şi

tatăl său... ei nu trebuiau să o mai poată răni... şi Steve... pe el îl putea opri. Pentru ceilalţi era prea tîrziu.

După plecarea poliţiştilor, Gabriella a deschis ochii şi a constatat surprinsă că Peter era lîngă ea. Încerca să ghicească la ce se gîndeşte ea, dacă îl iubise pe individul acela odios, dacă era distrusă de drama prin care trecuse. Nu părea. Gabriella avea aerul că este fericită, uşurată. Era convins că, dincolo de bandaje, zăcea o fată frumoasă, şi nu numai. Trebuia să ai un caracter foarte puternic pentru a supravieţui unei asemenea încercări.

– Bine lucrat, zise el.

– Un om rău... îngrozitor... l-a ucis pe prietenul meu.

– Era cît pe ce să te omoare şi pe tine. Sper că vor pune mîna pe el.

– Şi eu.

Dorinţele lor au fost împlinite. Cei doi poliţişti s-au întors la ora şase seara, chiar înainte ca Peter să iasă din tură.

Îl găsiseră pe Steve la patru după-amiază, pariind la jocuri de noroc în Atlantic City. FBI-ul avea dosarul lui, colegii din Texas şi din California îi ajutaseră foarte mult. Omul negase totul, bineînţeles, le spusese că Gabriella este o psihopată care îl ameninţase. Starea Gabriellei nu lăsa însă loc de nici o altă interpretare, nimeni nu-l credea. Pentru el, totul se terminase. Încălcase consemnul în trei state şi chiar dacă nu ar fi atins-o nici cu un deget, tot ar fi trebuit să-şi ispăşească pedepsele din întreaga ţară. Era un miracol că nu fusese prins mai devreme. Acum îl aşteptau mulţi ani după

gratii. Pînă la urmă, Steve avusese dreptate: venise Marele Moment.

– Va fi închis? întrebă Gabriella.

– Pentru multă vreme, o asigură detectivul.

Înainte de plecare, polițiștii i-au transmis urările de însănătoșire de la toți locatarii pensiunii, care nu aveau încă permisiunea să o viziteze. Vor veni, desigur, după ce medicul va socoti că ea era în afară de orice pericol.

– Adică eu, eu sînt omul rău! Ai nevoie de odihnă, îi explică Peter după plecarea polițiștilor. Cum te simți?

Fata trecuse printr-o mulțime de emoții. Nu-i fusese ușor să-l denunțe pe individ și nici acum, cînd aflase consecințele, nu-i era ușor. Era greu să știi că ai trimis pe cineva la închisoare, chiar dacă merita. Peter presupunea că ea îl iubise. Dar Gabriella știa acum că nu-l iubise niciodată cu adevărat. Se lăsase înșelată, manipulată, dar nu-l iubise.

– Te simți bine? întrebă el.

– Cred că da. Încă nu știa prea bine ce simțea.

– Trebuie să-ți fi fost greu. Era prietenul tău... Își imagina cît de frustrată se simțea.

– Nu cred că l-am cunoscut vreodată. Nu știu cine era, spuse ea liniștită. Apoi întrebă: Cît timp va trebui să stau aici?

– Ai vreo programare la coafor? replică el zîmbind.

– Nu tocmai. Părul ei era în întregime sub bandaje, Peter nu știa nici măcar ce culoare are. Întrebam și eu, spuse ea foarte încet.

– Cîteva săptămîni. Suficient ca să poți dansa din nou

sau să te întorci la slujbă. Apropo, cu ce te ocupi? Din fişa ei ştia că are douăzeci şi trei de ani, că era singură, fără familie, că locuia la pensiune şi lucra la o librărie.

– Încerc să devin scriitoare, mărturisi ea timid.

– Ai publicat ceva?

– O dată, în *The New Yorker*, în luna martie. Era o revistă prestigioasă şi informaţia îl impresionă pe Peter.

– Trebuie că eşti chiar bună.

– Încă nu, spuse ea cu modestie. Mă străduiesc.

– Ei bine, despre povestea asta să nu scrii încă. Trebuie să te punem pe picioare ca lumea înainte de a începe să lucrezi. Unde l-ai întîlnit pe individul ăla? La o conferinţă a foştilor deţinuţi?

Gabriella zîmbi. Îi plăcea de el. Fusese bun cu ea, o îngrijise cu mare devotament. De altfel, toată lumea din secţie se purtase frumos cu ea.

– Locuia la pensiune.

– Ar trebui să te gîndeşti să-ţi iei un apartament. Acum, însă, spuse el privindu-şi ceasul, trebuie să plec. Încearcă să nu faci complicaţii – am liber două zile. O bătu uşor pe picior. Ai grijă, Gabriella.

– Gabbie, îl corectă ea. Gabriella suna prea oficial după toate prin cîte trecuseră împreună.

Cînd Peter s-a întors după cele două zile, Gabriella a fost prima pacientă pe care a vizitat-o şi s-a declarat mulţumit de progresul ei. Vorbea aproape normal, dar o dureau coastele cînd voia să rîdă, aşa că nici nu încerca. Asistentele o ridicaseră

de două ori pe zi pe marginea patului; acum era în stare să se ridice şi singură, fără să leşine, cum făcuse prima oară. Presupuneau că va putea să coboare din pat la sfîrşitul săptămînii, ceea ce Gabriellei i se părea imposibil.

A primit vizita doamnelor Rosenstein şi Boslicki, care i-au adus trandafiri şi cărţi poştale şi mici cadouri de la ceilalţi locatari.

Toţi erau încă înspăimîntaţi la gîndul că locuiseră sub acelaşi acoperiş cu Steve. Gabriella nu a primit nici o veste de la el şi spera că nu va mai auzi niciodată de el. Gîndul că trăise cu el, îl întreţinuse, îl lăsase să-şi bată joc de ea o durea fizic, o îngreţoşa. Ştia că într-o bună zi va trebui să dea ochii cu el la tribunal. Va fi greu, era convinsă că el va minţi, dar pînă atunci ea se va reface, va fi puternică şi îl va înfrunta.

Ian Jones a sunat-o şi a asigurat-o că poate să lipsească oricît va fi nevoie. Gabriella voia să-şi păstreze slujba cu toate că moştenise atîţia bani. Îi plăcea să lucreze la librărie şi îi rămînea şi destul timp pentru scris. Nu plănuia să plece din casa doamnei Boslicki. Acum, că Steve nu mai era, se simţea în siguranţă.

– Şi ce-ai mai făcut în lipsa mea? o întrebă Peter după ce o examină. Ai ieşit să iei cina? La dans? Ca de obicei?

– Da, ca de obicei. A fost cineva şi m-a spălat pe cap – nu m-au lăsat să mă duc singură la baie. Rîse. Mici victorii, dar preţioase. Acum se bucura că îl vede.

– Am putea să schimbăm cîte ceva. Scrise ceva în foaia de observaţie, apoi îi controlă braţul. Mergea bine. Dar el

văzuse ceva pe radiografii şi acum o întrebă: Ai avut vreodată un accident? Am observat că ai mai avut fracturi de coaste. Văzuse şi cicatricele de pe scalp.

– Mai mult sau mai puțin, răspunse ea evaziv, cu o expresie ciudată în privire. Doctorul sesiză imediat reticența şi îşi spuse că pacienta lui era o femeie cu multe secrete.

– Interesant răspuns. Va trebui să discutăm despre asta, zise el şi se duse să-şi continue consultațiile.

Reveni mai tîrziu, noaptea, cu o bere de secară pentru ea şi o cafea pentru el.

– M-am gîndit să te verific! Acum am luat cina. Au pus în sala de mese o pompă de lavaj, în caz că se intoxică cineva. Noi o folosim de cel puțin patru ori pe seară. Se aşeză pe scaun. Rîdeau amîndoi, dar Gabriella observă cît de obosit era.

Peter o întrebă ce scria şi ce cursuri a urmat. El era din Southwest. Într-un fel arăta chiar ca un cow-boy. Mergea cu paşi mari, cu mişcări de felină. Medicul o privi apoi cu interes profesional. Observă că umflăturile de pe față începuseră să se retragă, dar şi că avea nişte foarte frumoşi ochi albaştri. Aşa cum bănuise, era drăguță. Şi foarte tînără. Dar în acelaşi timp cu o privire înțeleaptă, de om bătrîn. Îşi spuse că nu putea fi uşor să trăieşti cu gîndul că ai fost adusă la un pas de moarte de omul cu care ai avut o relație. O asistentă îi arătase articolul din ziar, dar el nu-i spusese nimic fetei.

– Şi unde ai crescut? o întrebă curios, luînd o gură de cafea. Era o companie plăcută.

– Aici, în New York. Nu pomeni nimic despre mănăstire.

Au descoperit apoi că erau copii unici, că el a urmat cursurile Şcolii de Medicină Columbia şi că aşa a rămas la New York. Cîteva lucruri în comun, dar şi atît de multe diferenţe! El era un bărbat comunicativ, deschis, văzuse multă cruzime în viaţa lui, dar nu avusese parte de aşa ceva. Iar în felul ei de a fi, Peter depistă ceva ce-i spunea că ea văzuse multe pentru vîrsta ei.

Apoi, tot povestind, el îi spuse că unul dintre cei mai buni prieteni ai lui din şcoală devenise preot şi că rămăseseră foarte apropiaţi. Gabriella zîmbi şi el se grăbi să o asigure că nu trebuie socotiţi altfel decît ceilalţi oameni. Cu acest prilej, ea îi spuse că a fost aspirantă şi că a crescut într-o mănăstire. Dar nu pomeni nimic de Joe, nici de cele întîmplate în anul precedent.

Peter se arătă foarte intrigat de povestea ei, de faptul că ajunsese aproape călugăriţă, după care renunţase, şi în cele din urmă o întrebă de ce se răzgîndise.

– Este o poveste foarte lungă, spuse ea oftînd.

Medicul trebuia să se întoarcă însă la treburile lui, dar i-a promis că va reveni a doua zi. Se întoarse însă în aceeaşi seară, mai tîrziu, convins că ea doarme. Dar Gabriella nu dormea. Şedea liniştită în pat, cu ochii deschişi.

– Pot intra? Se gîndise la ea toată seara şi îşi făcea mereu de lucru intrînd în salonul ei.

– Sigur, îl îmbie ea zîmbind. Se propti în pernă şi în

cotul sănătos. În colțul camerei era o lumină de veghe care crea o ambianță agreabilă, de intimitate. Gabriella se gîndea la părinții ei. În ultima vreme o făcea foarte des.

– Mi s-a părut că ești foarte gravă. Te simți bine?

Gabriella încuviință din cap.

– Mă gîndeam la părinții mei, recunoscu ea. Peter o privi cu simpatie. În fișa ei scria că nu are rude apropiate, așa că bănuia că muriseră și o întrebă cînd. Gabriella ezită înainte de a-i răspunde. Nu au murit, zise ea în cele din urmă. Cred că tatăl meu este la Boston, iar mama trăiește în California. Pe el nu l-am văzut de paisprezece ani, pe mama de treisprezece.

Peter tresări.

– Nu cumva nu ai fost cuminte și ai fugit cu circul? o întrebă rîzînd.

– Nu, am fugit la mănăstire. Tata a plecat cînd eram mică, pe urmă mama m-a abandonat la mănăstire și nu s-a mai întors.

El avu impresia că Gabbie se străduiește să simplifice o poveste care era departe de a fi simplă.

– Este ceva cam neobișnuit. De ce nu te-au putut ține? Ai făcut ceva deosebit de grav?

– Așa au socotit. Nu prea le plăceau copiii.

– Ce oameni minunați! Își dori să se poată apropia mai mult de ea, însă el era medicul la slujbă, iar ea era pacienta lui.

– Nu, nu au fost, spuse Gabriella încet, hotărînd că nu

avea de ce să se ascundă de el. Acesta era mai mult secretul lor urît mai degrabă decît al ei. Se simţea în siguranţă discutînd cu el. Întotdeauna îi fusese ruşine de povestea copilăriei sale, dar acum nu-i mai era. Părinţii mei au fost accidentul despre care m-ai întrebat. Mai bine zis, mama a fost. Tata a preferat rolul de observator neputincios.

– Nu sînt sigur că înţeleg bine ce spui. De fapt, nu dorea să înţeleagă. Nu concepea enormitatea, grozăvia unei astfel de situaţii.

– Coastele rupte – un cadou de Crăciun de la mama cîţiva ani la rînd. De fapt, era darul ei preferat. Încerca să pună puţin umor în toată povestea, dar era evident că subiectul continua să fie dureros.

– Te bătea? întrebă Peter, consternat. Asta am văzut eu la radiografie?

– Probabil. Nu mi-am rupt nimic cu alt prilej, pe altă cale. Mama a petrecut zece ani bătîndu-mă întruna, după care m-a părăsit. Peter întinse mîna să o mîngîie. Nu-şi putea imagina prin ce trecuse copilul de atunci.

– Gabbie... este oribil... nu te-a ajutat nimeni, nu a oprit-o nimeni? Era de neconceput din punctul lui de vedere.

– Nu, tatăl meu obişnuia să asiste, dar nu spunea niciodată nimic. Cred că se temea de ea. Pînă la urmă nu a mai suportat şi a părăsit-o.

– De ce nu te-a luat cu el?

Era o întrebare pe care Gabriella nu îndrăznise niciodată să şi-o pună. Acum ridică din umeri.

– Nu ştiu ce să-ţi răspund. Sînt multe răspunsuri care îmi lipsesc în legătură cu el. Mă tot gîndesc la treaba asta de cînd s-a întîmplat ultima poveste. Ştiu de ce a făcut-o Steve. Mi-a spus-o deschis. L-am înfuriat. Voia bani şi eu nu i-am dat. Măcar el a fost direct. Cît despre părinţii mei, nu am ştiut niciodată de ce m-au urît. Nu am înţeles niciodată. Mama îmi spunea mereu că sînt obraznică... foarte rea... că dacă eu nu aş fi fost atît de rea ea nu ar fi fost obligată să mă bată. Dar cît de rău poate fi un copil? Era întrebarea care o obseda de la o vreme.

– Nu atît de rău încît să-i rupi coastele. Nici eu nu înţeleg. I-ai întrebat?

– Nu i-am mai văzut pe nici unul dintre ei. Am încercat să-l sun pe tata o dată, anul trecut. Dar nu l-am găsit în cartea de telefon a oraşului Boston.

– Şi pe mama ta? Mie mi se pare că este o persoană de care e bine să stai departe.

– A fost atunci, spuse Gabbie, cutremurată de amintiri. Faptul că fusese la un pas de moarte după bătaia primită de la Steve trezise în ea vechi sentimente, aproape de nestăpînit acum. Mă tot întreb dacă acum s-ar purta altfel, dacă s-a schimbat, dacă mi-ar putea explica, dacă îi pare rău acum, după atîţia ani. Aproape că mi-a distrus viaţa şi era pe punctul să şi-o distrugă şi pe a ei. Îmi doresc grozav să aflu de ce m-a urît atît de mult. Ce aveam eu de o făceam să mă urască aşa?

– Vreo boală din sufletul ei, cred, spuse Peter gînditor. Nu cred că a fost vina ta, Gabbie. Văzuse copii maltrataţi şi

întotdeauna i se rupea inima cînd le vedea spaima din ochi, trupurile schingiuite; şi toţi pretindeau că nu a fost vina nimănui, că nu le-a făcut nimeni nimic. Îşi apărau întotdeauna părinţii. Nu ştiu cum ai supravieţuit, reluă el. Nu te-a ajutat nimeni?

– Niciodată. Pînă am ajuns la mănăstire.

– Acolo au fost bune cu tine? zise el, sperînd că din momentul acela încetaseră chinurile ei.

– Au fost foarte bune cu mine. Îmi plăcea să stau acolo, eram fericită.

– Atunci de ce ai plecat? Mai avea multe de aflat despre ea. Trebuia s-o cunoască.

– Am fost obligată să plec. Am făcut un lucru îngrozitor şi nu m-au mai putut ţine acolo. În ultimul an se împăcase şi cu acest gînd, dar ştia că nu se va putea ierta niciodată.

– Cît de îngrozitor? întrebă el fără să-şi dea seama. Ce ai făcut?

– Din cauza mea a murit un om. Eu l-am făcut să plătească cu viaţa. Este un păcat cu care va trebui să trăiesc tot restul zilelor mele. Întotdeauna.

O clipă, Peter rămase consternat, neştiind ce să spună.

– A fost un accident? Probabil că da, doar ea nu era în stare să omoare pe nimeni. Chiar dacă o cunoştea foarte puţin, era sigur de asta.

Gabriella îl privi lung, simţind că are într-adevăr încredere în el. Citea acest lucru în ochii lui care o studiau.

– S-a sinucis din cauza mea. Era preot şi ne iubeam. Eu am rămas însărcinată.

Peter o privea năucit: fata asta trecuse prin iad şi mai departe.

– Cu cît timp în urmă s-au întîmplat toate astea? Deşi acum nu mai avea nici o importanţă, îşi zise el.

– Acum un an. Adică unsprezece luni. Nu ştiu cum s-a întîmplat. Nu mă uitasem la nici un bărbat pînă atunci. Cred că nici unul dintre noi nu şi-a dat seama de gravitatea faptului decît atunci cînd a fost prea tîrziu. A durat trei luni. Doream să plecăm împreună, să ne căsătorim. Dar el nu a putut părăsi biserica. Era singura viaţă pe care o cunoscuse şi îl chinuiau demonii trecutului. Nu a avut curajul să plece, dar nici să mă părăsească. Aşa că şi-a luat viaţa şi mi-a lăsat o scrisoare cu explicaţii.

– Şi copilul? o întrebă el, strîngîndu-i mîna, dorind cu disperare să o îmbrăţişeze.

– L-am pierdut. Acum totul era foarte tulbure, un fel de tragedie care o făcea să simtă că cineva îi scosese inima şi i-o storsese cît a putut. S-a întîmplat în septembrie anul trecut, mai adăugă ea.

– Iar acum povestea asta! Nu s-ar spune că ai avut un an prea bun, Gabbie. Nu că cei anteriori ar fi fost grozavi! Prea multe tragedii cu care trebuia să conviețuiască, îşi zise el. De mirare că mai trăia.

– De data asta a fost altfel, continuă ea. Acum totul a fost mult mai direct. M-am simţit folosită de Steve, trădată, am suferit îngrozitor cînd am aflat, dar nu l-am iubit niciodată. Acum, cînd mă gîndesc, îmi dau seama că a înscenat totul de la început.

– Ai fost o pradă uşoară pentru el, spuse Peter. Sper să

primească o sentinţă al naibii de grea. Ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu... Să scriu... să muncesc... s-o iau de la capăt... să fiu mai deşteaptă... Am avut multe de învăţat de cînd am plecat de la mănăstire. Nu mai ieşisem în lume. Acolo se duce o viaţă aproape ireală, ocrotită. Cred că asta l-a speriat pe Joe. Nu a ştiut cum ar fi să trăiască fără această protecţie.

Însă din punctul de vedere al lui Peter, sinuciderea nu era o opţiune. Joe o lăsase să înfrunte totul singură, ba chiar să fie învinuită pentru moartea lui. A fost soluţia unui bărbat slab şi egoist, deloc de admirat. Se abţinu însă să facă vreun comentariu.

– Ai nevoie de timp ca să te vindeci, spuse el liniştit. Nu numai de asta, ci de toate. Tu ai trecut deja prin zece vieţi şi nici una nu a fost uşoară.

– În schimb, scrisul mă relaxează. Mi se pare minunat. Profesorul despre care ţi-am vorbit m-a ajutat cu-adevărat, mi-a deschis uşi despre care nu ştiam că există – ale inimii, ale minţii. M-a dus acolo unde puteam să mă exprim deschis prin scrierile mele.

– Nu sînt sigur că cineva poate face acest lucru pentru tine. Cred că el există în tine, că va exista întotdeauna. Poate că el ţi-a arătat doar cheile.

– Poate.

Cîteva minute mai tîrziu, Peter a fost chemat la o urgenţă.

– Of, Doamne, ce ciudă mi-e! zise el privind-o cu regret. Ar fi preferat să stea de vorbă cu ea. O lăsă spunîndu-i că va reveni a doua zi de dimineaţă.

După plecarea lui, Gabriella s-a mirat singură de cîte îi povestise. Ea îşi etalase necazurile fără nici o rezervă, aşa că acum Peter ştia totul.

Noaptea, tîrziu, el a trecut pe la uşa ei, a deschis-o puţin şi a văzut-o dormind. A privit-o îndelung, după care s-a dus să se odihnească şi el.

24

Săptămînile de recuperare li s-au părut lungi amîndurora, dar se bucurau de momentele petrecute împreună. Ea avusese nevoie de fizioterapie pentru braţ, coastele se vindecau greu, ca şi rănile de la cap, însă după patru săptămîni Peter nu mai putea invoca nici un motiv să o ţină în spital. În ultima dimineaţă, Peter a venit să o vadă, i-a adus flori şi i-a spus că-i va simţi lipsa. De fapt, ar fi vrut să o întrebe ceva, dar i-a trebuit mult timp să-şi adune curajul.

– Mă gîndeam, spuse el stingherit, simţindu-se ca un tînăr neexperimentat, ce-ai zice dacă... dacă tu... dacă am lua cina împreună într-o seară... sau prînzul... sau o cafea...

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea precaută, dar se gîndise foarte mult şi ştia că trebuia să facă ceva, pentru binele ei. Cînd văzu că ezitarea ei îl intimidează, hotărî să-i spună ce vrea să facă: Am de gînd să-i caut pe părinţii mei.

– De ce? După cîte îi povestise, nu i se părea că ar avea rost. Eşti sigură că e o idee bună? o întrebă îngrijorat.

– Poate că nu.

Îi zîmbi curajoasă, mai curajoasă decît îşi dorea el să o vadă. Era hotărîtă să stea pe picioarele ei, să înfrunte lumea. Dar Peter ştia mai bine ca oricine că ea avea nevoie să fie ocrotită. Bănuia că şi ea ştia acest lucru. El era cu doisprezece ani mai mare decît ea şi învăţase ceva de la viaţă, din propriile eşecuri. Îşi dorea să fie mai bun pentru ea.

– Ştiu doar că trebuie s-o fac, Peter, explică ea. Dacă nu-i văd, dacă nu capăt de la ei răspunsuri, întotdeauna îmi va lipsi o parte din mine.

– Poate că partea aceea nu lipseşte, Gabbie. Poate că ea există. Poate că răspunsurile sînt la tine, nu la ei.

Nici el nu era sigur, dar nu dorea ca ea să sufere din nou. Toate acestea ţineau acum de trecutul ei, iar ea avea o viaţă întreagă înainte. Gabriella ştia şi ea toate astea. Peter însemna mult pentru ea, devenise important. Şi tocmai de aceea voia să fie întreagă pentru el, nu o jumătate de om care trăia în trecut, întrebîndu-se de ce nu au iubit-o părinţii niciodată.

– Trebuie să o fac. Hotărîse deja să o sune pe maica Gregoria, să vadă ce informaţii era dispusă să-i dea. Gabbie ştia că acesta va fi un demers dureros. Dacă bătrîna călugăriţă va refuza să vorbească cu ea, îi va aminti cîte pierduse plecînd de la mănăstire. Nu mai vorbiseră niciodată de cînd uşa mănăstirii se închisese în urma ei şi Gabriella ştia şi că nu

avea voie să sune acolo. Însă acum simţea nevoia să ia legătura cu maica Gregoria şi spera că ea o va înţelege.

În următoarele două zile, Peter era de serviciu şi îşi făcea griji pentru ea. Îi spusese că o va suna pe seară.

Gabriella a fost fericită să-l audă. Recunoscu că era obosită, urca greu scările pînă la camera ei, pe care nici nu o mai plăcea acum, plină de amintirile despre Steve. Se schimbase cîte ceva în ultima lună. Camera profesorului fusese închiriată, iar cărţile, puse în cutii, fuseseră duse la subsol. Şi camera lui Steve fusese închiriată.

Vorbi cu el şi îl asigură că doamna Boslicki o răsfaţă şi îi aduce mîncarea în cameră. Lui nu-i plăcea să o ştie acolo. După săptămînile în care o văzuse în fiecare zi, acum i se părea nefiresc să stea departe de ea. Dar Gabriella păstra o anume distanţă. Acum dorea să-şi scruteze trecutul, nu era încă pregătită pentru viitor.

În noaptea aceea a dormit bine, după ce a petrecut o vreme gîndindu-se la telefoanele pe care le avea de dat. De cum se trezi a doua zi, o sună pe maica Gregoria. Îşi spuse numele şi o ceru la telefon, îngrijorată că va fi refuzată. A urmat o interminabilă aşteptare, după care a auzit o voce pe care Gabriella nu şi-o amintea. I-a spus că îi va face legătura. A auzit un apel scurt şi, deodată, i-a auzit glasul. I s-au umplut ochii de lacrimi auzind vocea femeii pe care o iubise şi de care îi fusese atît de dor în ultimele luni.

– Te simţi bine, Gabriella? Maica Gregoria luase

cunoştinţă de pătania ei din paginile ziarelor şi avusese nevoie de toată voinţa, de toată puterea jurămintelor ei de obedienţă ca să nu o caute. Sunase însă mereu la spital şi nu se liniştise decît după ce aflase că fata ieşise din comă.

– Sînt bine, maică. Puţin bătută şi cu ceva vînătăi, dar nu mai rău decît am fost obişnuită, spuse ea încet şi bătrîna înţelese că a fost mult mai rău.

Apoi Gabriella îi spuse de ce îndrăznise să o sune. Dorea să afle ultimele adrese ale părinţilor ei. Maica Gregoria ezită îndelung, fiindcă mama Gabriellei ceruse să nu i se spună niciodată unde se află. Dar nu mai primiseră veşti de la doamna Harrison de cinci ani, iar maica Gregoria nu vedea nici un rău în a-i spune fetei ce ştie. Îi dădu ultima adresă a mamei sale din San Francisco şi o adresă din East Seventies, unde locuia tatăl ei.

– În New York?! Gabbie era uluită. Este aici? Şi eu nu am ştiut niciodată?

– A stat la Boston numai cîteva luni. Întotdeauna a fost aici.

– Şi de ce nu a venit să mă vadă?

– Nu ştiu să-ţi răspund la această întrebare, răspunse călugăriţa, deşi ea avea bănuielile ei.

– Te-a sunat vreodată?

– Niciodată. Dar mama ta mi-a dat această adresă în cazul în care i s-ar întîmpla ei ceva. Însă noi nu l-am sunat niciodată.

– Probabil că nici nu a ştiut că eu sînt aici. Acum,

privind în urmă, i se părea îngrozitor. El locuise doar la cîteva blocuri distanţă, iar ea crezuse tot timpul că el se află la Boston.

– Acum vei putea să-i spui tu.

Maica Gregoria i-a dat şi adresa de acasă, şi pe cea de la serviciu, şi numerele de telefon, deşi erau vechi de peste zece ani. Oricum, era un început. Gabriella avea de gînd să-l sune cît de curînd şi, cu puţin noroc, la unul dintre aceste numere se va găsi cineva să-i spună unde îl poate găsi.

– Mulţumesc, maică, spuse Gabriella, apoi adăugă: Mi-a fost foarte dor de dumneata.

– Ne-am rugat foarte mult pentru tine, spuse bătrîna, apoi zîmbi, mîndră: Am citit povestirea din *The New Yorker*. A fost minunată.

Atunci Gabriella i-a povestit despre profesor, despre îndrumările lui, apoi despre banii pe care i-a lăsat. Maica Gregoria a închis ochii, desfătîndu-se cu vocea copilei pe care o adorase, recunoscătoare Cerului că măcar un om fusese bun cu ea de cînd plecase de la ele. Şi acum era interzis în mănăstire să i se rostească numele.

– Pot să-ţi scriu ce s-a întîmplat cu părinţii mei? întrebă Gabbie cu voce şovăitoare şi aşteptă.

– Nu, copila mea. Nici una nu putem. Dumnezeu să te binecuvînteze, Gabbie

– Te iubesc, maică... întotdeauna te voi iubi... zise ea, sufocată de plîns.

– Ai grijă de tine, şopti maica Gregoria, incapabilă să

mai scoată un cuvînt, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Pierderea fetei o costase negrăit de mult şi arăta de parcă trecuseră mai mulţi ani de cînd se despărţise de ea.

Gabriella ar fi vrut să-i povestească despre Peter, dar nu îndrăzni. Deocamdată nici nu erau prea multe de spus. Poate că el o va uita acum, că plecase din spital. Poate că îi făcuse doar plăcere să stea de vorbă cu ea, ca un divertisment. Învăţase că nu mai putea avea încredere în bărbaţi.

– Dumnezeu să te aibă în pază, copila mea, repetă maica Gregoria şi închise.

Oare chiar nu-i va mai auzi glasul tot restul vieţii? se întrebă Gabbie, disperată.

Aşteptă cîteva minute să-şi tragă sufletul, apoi formă numărul de la serviciu al tatălui ei. Nu avea răbdare să aştepte pînă seara, cînd se întorcea el de la lucru. Numărul era foarte vechi, poate că el nici nu mai lucra acolo, dar cînd întrebă de John Harrison i se spuse să aştepte. Apoi, foarte repede, a răspuns el.'

– Gabriella? a întrebat el dintr-o suflare, surprins. Vocea lui îi aducea atît de bine aminte de cea din copilărie, cînd ea credea că el seamănă cu Făt-Frumos.

– Tati? Se simţea din nou copilul de nouă ani sau cu mult, mult mai tînără.

– Unde eşti? Părea îngrijorat.

– Aici, la New York. Acum am descoperit numărul tău de telefon, prima oară după atîţia ani. Am crezut că eşti la Boston.

– M-am mutat acum treisprezece ani, spuse el străduindu-se să vorbească firesc, dar ea îşi imagina ce simte. Nu putea concepe că îi este indiferentă această discuţie.

– Mami m-a lăsat într-o mănăstire, se bîlbîi ea, simţindu-se din nou copil, dorind să-i explice unde dispăruse ea cît lipsise el.

– Ştiu, răspunse John liniştit. Mi-a trimis o scrisoare din San Francisco.

– Cînd? Gabriella era nedumerită. El ştiuse? De ce nu o căutase? De ce nu venise să o vadă? Cine ar fi putut să-l oprească?

– Mi-a scris de cum a ajuns acolo. După aceea nu am mai auzit nimic de ea. A vrut doar să-mi spună unde te-a lăsat. Cred că s-a recăsătorit, spuse el calm.

– Ai ştiut de acum treisprezece ani? Gabriella era consternată. Răspunsul lui nu era cel pe care îl aşteptase ea.

– Viaţa merge mai departe, Gabriella. Lucrurile se schimbă. Acelea au fost vremuri grele pentru mine. Vorbea de parcă se aştepta ca ea să înţeleagă. Însă pentru fiica lui era o situaţie îngrozitoare. Mai îngrozitoare decît ştia el, ori îi păsa, ori ar fi vrut să afle.

– Cînd te pot vedea? întrebă ea, brutal.

– Eu... Nu se aşteptase la această propunere şi se întreba dacă fata nu voia cumva bani. Cariera lui nu fusese strălucită, dar avea un succes moderat în domeniul investiţiilor bancare. Eşti sigură că e o idee bună? întrebă el şovăitor.

– Foarte bună, replică ea, enervată. Tatăl ei nu prea

părea încîntat să o audă, cel puțin nu așa cum sperase ea. Însă paisprezece ani înseamnă foarte mult cînd nu te vezi cu cineva, iar ea îl luase pe nepusă masă. Se întreba acum dacă n-ar fi fost mai bine să intre direct în biroul lui, să-i facă o surpriză. Aș putea veni astăzi? continuă ea.

Bărbatul ezită din nou. La capătul celălalt al firului se afla un om îndurerat. Habar nu avea ce i-ar putea spune. În cele din urmă, Gabriella obținu ceea ce dorea:

– Ce-ar fi să vii să mă vezi la birou în după-amiaza asta? Voia să termine cît mai repede. Întîlnirea avea să fie dureroasă pentru amîndoi. Ce rost avea să mai amîne? Așadar, rămîne pentru ora trei?

– Voi fi acolo. Gabriella puse receptorul în furcă, radiind de fericire.

Pînă la ora cu pricina, Gabriella a trecut prin toate emoțiile posibile. Se gîndea la el, se întreba cum arată, ce îi va spune, cum îi va explica ce se întîmplase. Simțea nevoia să-l întrebe. Știa că era vina mamei sale, dar dorea să audă de la el de ce se întîmplase așa, de ce o părăsise el.

Îmbrăcă cel mai frumos costum bleumarin, își oferi luxul unui taxi și plecă spre Park Avenue, Strada cincizeci și trei. Era o clădire arătoasă, numai pentru birouri. Urcă scara și ajunse într-un birou impresionant. El lucra pentru o firmă mică, dar cu o reputație excelentă.

Secretara i-a confirmat că este așteptată și, exact la trei și un minut, Gabriella a fost condusă pe un coridor lung, la un birou din capăt, afișînd un zîmbet de zile mari. Secretara a

poftit-o să intre şi acolo, în spatele unui birou, îl văzu pe tatăl ei. La început i se păru că nu se schimbase deloc, era la fel de frumos, dar la o privire mai atentă observă ridurile de la colţurile ochilor şi şuviţele de păr alb. Calculă repede şi îşi spuse că tatăl ei trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani.

– Bună ziua, Gabriella, spuse el privind-o atent, surprins de frumuseţea şi graţia ei. Dar nu făcu nici un gest să-i iasă în întîmpinare. Te rog să iei loc, spuse stînjenit, arătînd spre scaunul din faţa mesei lui.

Gabriella ar fi vrut să se repeadă la el şi să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, să-l mîngîie, dar atmosfera din birou i se păru deodată foarte rece. Se aşeză, presupunînd că el va veni să o sărute mai tîrziu, după ce schimbau cîteva vorbe şi afla cîte ceva despre ea.

Văzu pe birou fotografiile mai multor copii, patru, toate în rame de argint. Două fete cam de vîrsta ei, poate ceva mai mari, şi doi băieţi mult mai mici. Păreau recente. Mai era şi fotografia unei femei în rochie roşie, cu o expresie cam acră şi un aer nu prea fericit. Imaginea ei nu exista, lucru de înţeles de altfel, pentru că ei nu i se făcuseră niciodată fotografii.

– Ce-ai mai făcut? o întrebă el protocolar, cu un aer uşor trist.

Gabriella îşi imagină că el se simte vinovat. La urma urmei, el le părăsise. Trebuie să fi fost greu pentru el, cel puţin aşa îşi imagina. Nu rezistă întrebării care răsărise în mintea ei de cînd intrase:

– Aceştia sînt copiii tăi?

El încuviință dînd din cap.

– Cele două fete sînt ale Barbarei, iar băieții sînt fiii noștri. Jeffrey și Winston. Au doisprezece și nouă ani. O privi nerăbdător să afle motivul vizitei, dornic să termine mai repede. De ce ai venit să mă vezi?

– Am dorit să te găsesc. Nu am știut că trăiești în New York. Fusese atît de aproape, avea o familie și dusese o viață complet separată de existența ei. Fără alte explicații, realitatea era dureroasă.

– Barbarei nu i-a plăcut la Boston, spuse el, ca și cum asta ar fi explicat totul. Dar Gabriellei nu-i explica nimic.

– Dacă ai știut că sînt aici, de ce nu ai venit să mă vezi la mănăstire? În timp ce rostea întrebarea, văzu în ochii lui aceeași privire pe care o cunoștea bine din copilărie, privirea omului neajutorat, hăituit, care nu era în stare să ia o hotărîre, să rezolve o situație. La fel o privise din pragul ușii atunci cînd ea era bătută sub ochii lui.

– Ce rost avea să te văd? întrebă el, îndurerat. Toți avem amintiri îngrozitoare din timpul traiului nostru comun cu mama ta. Am crezut că este mai bine să închidem ușa trecutului și să încercăm să uităm. Dar cum putuse el să-și uite fiica? își zise Gabbie. Mama ta era o femeie bolnavă. Apoi adăugă ceva care îi îngheță sîngele: Întotdeauna am fost convins că o să te omoare.

Înainte de a se putea controla, Gabriella scăpă întrebarea pe care așteptase toată viața să i-o pună:

– De ce nu ai oprit-o? Aşteptă, ţinîndu-şi respiraţia. Răspunsul era important pentru ea.

– Cum s-o fi oprit?

Prin forţă, cu ameninţări, prin divorţ, cu ajutorul poliţiei, Doamne, existau atîtea posibilităţi! vru să spună ea.

– Ce puteam face? continuă el. Dacă interveneam, spunîndu-i că nu e normal ce face, devenea şi mai rea, cu amîndoi, dar mai ales cu tine. Nu am putut decît să plec, să încep o viaţă nouă în altă parte. Pentru mine a fost singura soluţie.

Dar pentru mine? ar fi vrut să urle Gabriella. Eu ce viaţă nouă am avut?

Tatăl ei continuă să se scuze:

– M-am gîndit că îţi va fi mai bine la călugăriţe. Mama ta nu ar fi îngăduit niciodată să te iau eu.

– Ai întrebat-o vreodată de ce m-a lăsat acolo? Trebuia să ştie tot. Acestea era răspunsurile pe care le aştepta, cheia vieţii ei.

– Nu, nu am întrebat-o, răspunse el cinstit. Barbara nu ar fi fost de acord. Tu făceai parte din altă viaţă, Gabriella. Locul tău nu era lîngă noi. După care veni lovitura finală: După cum nici acum nu este lîngă noi. Vieţile noastre s-au desfăşurat separat atîţia ani! Acum este prea tîrziu să le unim. Şi dacă Barbara ar afla că te-am întîlnit astăzi, ar fi foarte furioasă. Ar considera că i-am trădat pe copiii noştri.

Gabriella îl asculta îngrozită. Nu o dorea, nu o dorise niciodată, pur şi simplu plecase, lăsînd-o în voia sorţii.

– Bine, dar fiicele ei? Ele nu locuiesc cu tine?

– Desigur, dar asta este altceva.

– Cum adică altceva?

– Ele sînt copiii ei. Tu nu ai fost pentru mine decît o amintire urîtă, relicva unui coşmar de care voiam să scap. Nu te puteam lua cu mine. Nici acum nu pot, Gabriella. Vieţile noastre s-au separat de mult, nu ne mai aparţinem unul altuia.

Însă el avea două fiice, doi fii şi o soţie. Ea nu avea pe nimeni.

– Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă ea cu lacrimile în ochii.

– Pentru că este adevărat. Pentru amîndoi. De fiecare dată cînd m-ai vedea, ţi-ai aminti durerea pe care ţi-am produs-o, clipele în care nu am fost în stare să te ajut. Ai ajunge să mă urăşti.

Începuse deja să-l urască. Tatăl ei nu era nici pe departe ceea ce visase ea despre el. Fusese un neputincios atunci, aşa era şi acum. Nu avea curajul să fie tatăl ei.

– Cum ai putut să nu mă suni în toţi aceşti ani? întrebă ea, lăsînd să-i curgă lacrimile pe obraji, fără să-i mai pese de el. Pentru că el era un om crud, nu avea nici un dram de dragoste pentru ea, nu avea nimic de oferit, nimănui. Era egoist şi laş. Aşa cum se lăsase condus de mama ei cu ani în urmă, aşa se lăsa condus acum de o femeie pe nume Barbara.

– Ce să-ţi fi spus, Gabriella? O privi exasperat. Nu doream să te văd.

Ce simplu era! Nu avea nimic în inima lui pentru ea,

probabil pentru nimeni, nici pentru drăgălaşii băieţei din fotografie. Gabriella îi compătimea pe toţi, dar cel mai mult îl compătimea pe el pentru tot ce nu fusese. Nu fusese nici măcar o „persoană". Doar o figură de carton.

– M-ai iubit vreodată? M-a iubit vreunul dintre voi? mai întrebă ea, sufocată de plîns. Desigur că individul din faţa ei considera de prost gust etalarea acestor emoţii. Dar nu-i păsa. O făcea pentru ea, nu pentru el. Nu-i răspunse. Fata îl privi direct, cu o expresie care nu-i permitea să o evite. Ţi-am pus o întrebare!

– Nu ştiu ce am simţit atunci. Sigur, probabil că te-am iubit. Erai doar un copil.

– Dar nu suficient ca să mă accepţi pentru tot restul vieţii tale. Nu mi-ai oferit decît nouă ani. De ce?

– Pentru că totul a fost un eşec. Mai mult chiar, un dezastru. Iar tu eşti dovada acestui dezastru.

– Am fost mai degrabă o fiinţă rănită.

– Din nefericire, replică el, trist. Toţi am fost.

– Dar tu nu ai sfîrşit în spital, ca mine. Acum nu-i mai era milă. Era în căutarea adevărului şi, oricît de dureros era, îi părea bine că venise să-l vadă.

– Ştiam că ne vei urî. I-am spus şi ei, dar ea nu se putea controla.

– De ce mă ura atît de mult?

Şi tu de ce m-ai iubit atît de puţin? ar fi vrut să-l întrebe. Acum ştia însă că el nu era capabil de dragoste, probabil că nu va fi niciodată.

John oftă şi se lăsă mai adînc în fotoliul de piele.

– Era geloasă pe tine. Întotdeauna a fost, din clipa în care te-ai născut. Nu cred că avea ceea ce se numeşte instinct matern. Nu am ştiut acest lucru cînd m-am căsătorit cu ea.

Iar el nu avea instinct patern, oricîte fotografii ar înşira pe birou. O privi nerăbdător să încheie întîlnirea.

– Asta-i tot, Gabriella? Ţi-am răspuns la toate întrebările?

– La cele mai multe, răspunse ea, peste măsură de tristă, deşi acum înţelegea că unele răspunsuri nu le va primi niciodată. El nu avea, pur şi simplu, ceea ce îi trebuia unui tată. Poate că, aşa cum spusese Peter, răspunsurile se aflau în ea.

Bărbatul se ridică şi o privi. Nu ieşi de după birou, cum îşi imaginase ea. Nu dădu nici un semn că ar vrea să o îmbrăţişeze sau măcar să o atingă. Se ţinu cît mai departe de ea, ceea ce i se păru Gabriellei şi mai dureros.

– Îţi mulţumesc pentru vizită, spuse el, dînd de înţeles că nu mai aveau ce să-şi spună. Apăsă pe un buton, secretara reapăru şi ţinu uşa deschisă pentru Gabriella.

– Mulţumesc, spuse fata. De data asta renunţă la apelativul „tati", nici nu făcu vreo încercare să se apropie de el. Nu avea nici un rost. Bărbatul de care îşi aducea ea aminte fusese destul de rău, dar cel de faţă era şi mai rău. Şi, indiferent ce era el acum sau ce însemnase cîndva pentru ea, omul acesta nu mai era tatăl ei. Tatăl pe care îl cunoscuse ea, aşa cum fusese el, murise în ziua în care le părăsise.

Îl mai privi o dată din uşă, apoi se întoarse şi plecă. Nu mai era nimic de spus. Cu-adevărat se sfîrşise.

De cum se închise uşa în urma ei, John ieşi de după birou, arătînd îndurerat. Ca şi cum ar fi privit cumva în trecut, amintindu-şi toată tristeţea de atunci. Fata lui era o tînără drăguţă, dar nu simţea nimic pentru ea. Încercînd să nu se gîndească la ea, încercînd să scape de amintirea privirii ei care îl ardea şi acum, deschise barul, îşi pregăti un martini şi îl bău privind pe fereastră.

25

După ce se despărţi de tatăl ei, în aceeaşi după-amiază, Gabriella se duse direct şi îşi cumpără un bilet pentru San Francisco. Se gîndea încă la întîlnirea cu tatăl său. Nimic nu mersese aşa cum se aşteptase. Se simţea tristă pe de o parte, dar eliberată pe de alta. Acum era sigură că ceea ce se întîmplase nu fusese din vina ei, ci a lor, fiindcă fuseseră laşi. Ei nu fuseseră ceea ce ar fi trebuit să fie. Abia acum înţelegea.

El era un om gol, speriat, incapabil să înfrunte realitatea şi emoţiile reale. În mintea lui, ea era strîns legată de amintirea fostei lui soţii. Cel puţin acum înţelegea şi ea ceva. Nu faptul că a simţit ceva şi s-a ferit să-i ofere, atunci, în copilărie, ci că nu a simţit nimic, niciodată. Nu a avut nimic de oferit, poate nici mamei sale. El avea dreptate într-o privinţă: acum era prea tîrziu. Nu o iubise, nu o dorise – acum nu se mai putea

ascunde de acest adevăr. Era totuşi o eliberare. Ca şi cum el ar fi murit în urmă cu paisprezece ani, iar ea abia acum îl putea lăsa să se odihnească.

Cînd ajunse acasă, află că o sunase Peter de la spital. Îi telefonă şi-i povesti cum decursese întîlnirea.

– Te simţi mai bine acum? o întrebă el.

– Oarecum. O durea că tatăl ei nu dorise nici măcar să o îmbrăţişeze. Dar nici în copilărie nu obişnuia să o facă. Singura manifestare de tandreţe avusese loc în ziua în care plecase. Ştiind ce avea să facă, se simţise probabil vinovat. Ai avut dreptate într-o privinţă, Peter, reluă ea. Cred că unele răspunsuri sînt în mine. Pînă acum nu am ştiut.

Bărbatul răsuflă uşurat. Fusese îngrijorat pentru odiseea spre trecut pe care o încercase ea şi bănuia că avea să fie dureroasă, nu o întoarcere acasă, cum îşi dorea ea.

– Şi acum ce ai de gînd să faci?

– Zbor la San Francisco mîine.

Peter se gîndea că ar trebui să o însoţească, dar ştia că nu ar accepta. Era hotărîtă să omoare dragonii cu mîna ei, oricît de periculos sau dureros era.

– O să te descurci singură acolo?

– Cred că da, răspunse Gabriella. O înspăimînta revederea cu mama ei, dar ştia că trebuie să facă şi acest pas. Ea trebuia să-i dea răspunsul cel mai important: de ce nu o iubise niciodată.

– Dacă mai poţi întîrzia cîteva zile, te-aş putea însoţi.

La sfîrşitul săptămînii am puţin timp liber. Poate că ţi-ar fi mai uşor.

– Trebuie s-o fac singură, explică ea, promiţîndu-i să-l sune de la San Francisco.

– Ai grijă de tine, Gabbie. Apoi adăugă fără să se gîndească: Mi-e dor de tine.

– Şi mie, şopti ea.

Era preludiul a ceea ce avea să fie bine între ei, dar care trebuia să aştepte pînă cînd ea îşi va lămuri trecutul. Acum ştia că fără răspunsuri nu-i putea oferi nimic lui Peter, el nu va ajunge niciodată la sufletul ei. Durerea că nu fusese niciodată iubită va sta mereu între ei. Nu-l va crede niciodată, se va teme mereu că o va părăsi aşa ca şi ceilalţi. Spaima aşteptării ca acest lucru să se întîmple îi va distruge pe amîndoi, pe ea sigur.

– Sună-mă cînd ajungi acolo, o rugă el, apoi se scuză că trebuie să se întoarcă în cabinet.

Urcă îngîndurată în camera ei şi începu să-şi pună cîteva lucruri într-o valiză. La fel ca şi în noaptea precedentă, camera i se păru deprimantă, plină de amintirea lui Steve, de coşmaruri. Nu dormi deloc cu gîndul la călătoria spre San Francisco, dar i se păru greu să coboare ca să-l sune pe Peter, aşa că rămase în pat, aşteptînd dimineaţa.

Toată lumea din casă dormea cînd a plecat ea. A lăsat un bilet pentru doamna Boslicki, spunîndu-i că pleacă la San Francisco să-şi vadă mama. Poate că ar fi sunat frumos, dacă ar fi avut o altfel de mamă.

Zborul spre San Francisco a decurs fără nici un incident. A luat apoi autobuzul pînă în oraş. Era surprinzător de rece pentru luna august. Bătea un vînt tăios, era o zi cețoasă, rece, ceea ce lumea numea o zi tipică de vară în San Francisco.

Se opri şi mîncă ceva, apoi telefonă la numărul pe care îl avea, gîndind că ar fi trebuit să sune înainte să vină. Dacă ei erau plecați în vacanță? Îi răspunse un robot care o informă că numărul fusese deconectat. Nu ştia ce să facă. Luă un taxi şi se duse la adresa pe care i-o dăduse maica Gregoria, dar acolo i s-a spus că nu era cunoscut nimeni cu acest nume. Şoferul taxiului îi sugeră să se oprească la o cabină telefonică şi să apeleze la serviciul de informații. Gabriella nu ştia decît numele bărbatului cu care se căsătorise mama ei cu ani în urmă – Frank Waterford. Îşi amintea vag că era un bărbat drăguț care nu-i vorbea însă niciodată. Acum nu o mai putea evita însă. Acceptă sugestia şoferului şi află că Frank Waterford locuia pe Twenty-eight Avenue, într-o zonă despre care şoferul a informat-o că se numeşte Seacliff.

Formă numărul de telefon obținut şi îi răspunse o femeie care nu părea însă a fi mama ei. Întrebă de doamna Waterford şi i se spuse că ieşise în oraş, dar că va putea fi găsită la ora patru şi jumătate. Mai avea un ceas pînă atunci. Se frămînta întrebîndu-se dacă să revină cu telefonul sau să se ducă direct, neanunțată. Pînă la urmă alese ultima variantă. Ajunse în fața casei exact la ora patru şi jumătate şi văzu în parcare o maşină Bentley.

Cu valiza într-o mînă, Gabriella sună la uşă. De fapt, avea aceeaşi valiză veche de carton cu care plecase de la mănăstire. Garderoba ei se îmbunătăţise de atunci, dar de valiză nu avusese niciodată nevoie. Era prima ei călătorie.

– Da? Deschise uşa o femeie îmbrăcată cu un pulover de caşmir galben, cu un şirag de perle la gît. Părul blond fusese „ajutat" să-şi păstreze culoarea. Arăta în jur de cincizeci de ani. O privi amabil pe Gabriella. Cu ce vă pot fi de folos?

Gabriella arăta ca o fugară, cu părul zbîrlit de vînt, cu valiza ei jerpelită. Părea mai tînără decît cei douăzeci şi trei de ani. Evident, femeia din uşă nu avea habar cine este. Fata întrebă politicos de doamna Waterford şi încremeni cînd femeia îi spuse că ea este. Era, desigur, o greşeală. Venise la altă familie Waterford.

– Îmi pare rău, spuse femeia cînd Gabriella îi spuse cum că o caută pe mama ei.

În clipa aceea, un bărbat înalt, bine făcut, cu părul cărunt, apăru în spatele femeii. Era Frank Waterford, doar cu treisprezece ani mai bătrîn decît atunci cînd îl văzuse ultima oară.

– S-a întîmplat ceva? Păru îngrijorat la vederea tinerei cu valiza în mînă la uşa lui.

– Tînăra aceasta o caută pe mama ei, îi explică soţia, şi a greşit adresa.

– Gabriella? se încruntă el, descumpănit. O auzise spunîndu-şi numele pe care şi-l amintea, deşi nu o văzuse decît în treacăt, iar acum ea arăta cu totul altfel.

– Da, spuse ea, dînd din cap. Domnul Waterford? El îi zîmbi, ceva mai puţin surprins acum. O caut pe mama. Cei doi schimbară priviri între ei. Înţeleg că nu locuieşte aici.

– Nu, nu locuieşte aici, zise el, precaut. De ce nu intri un minut?

Părea mult mai bucuros decît tatăl ei să o vadă. El îi oferi ceva de băut, dar Gabriella se mulţumi cu un pahar cu apă şi femeia se grăbi să i-l aducă.

– Ai divorţat de mama? îl întrebă, puţin neliniştită.

Bărbatul ezită o clipă, dar nu-i putea ascunde adevărul şi, de altfel, nu avea nici un motiv să o facă.

– Nu, Gabriella, nu am divorţat. Mama ta a murit acum patru ani. Îmi pare rău.

O clipă, Gabriella încremeni. Mama ei dispăruse, luînd cu ea toate secretele, iar ea ştiu că nu va fi niciodată liberă.

– Am fost convins că îţi va spune tatăl tău. Avea un uşor accent sudic, melodios şi îşi aminti că o auzise pe mama ei spunînd că el este din Texas. I-am trimis o copie a necrologului, ca să ştie şi el. Am crezut că îţi va spune.

Pentru bărbatul din faţa ei, situaţia era de neînţeles, pînă cînd Gabriella îi explică:

– L-am văzut ieri pe tatăl meu pentru prima oară după paisprezece ani. Nu mi-a spus nimic. Dar nici eu nu i-am spus că am de gînd să vin aici.

– Cum, nu ai locuit cu el? întrebă Frank Waterford, trecînd dintr-o uimire într-alta. Mama ta mi-a spus că a renunţat la custodie ca să se căsătorească cu mine şi că el nu

o mai lasă să te vadă. Nu a pus niciodată vreo fotografie de-a ta prin casă, spunînd că este prea dureros.

Gabriella oftă, stupefiată de minciunile de care se folosiseră părinții ei față de partenerii lor de viață doar pentru a scăpa de ea.

– Domnule Waterford, nu au existat fotografii de-ale mele pentru simplul motiv că nu am fost niciodată fotografiată. Mama m-a părăsit la mănăstirea St. Matthew din New York înainte de a pleca la Reno. Nu s-a mai întors niciodată. Nu am mai știut nimic despre ea. Trimitea în fiecare lună un cec pentru întreținerea mea, dar a încetat în luna în care am împlinit optsprezece ani. Asta a fost.

– A murit după un an, spuse el, încercînd să refacă povestea. Întotdeauna mi-a spus că banii sînt pentru o operă de binefacere, o donație către călugărițele care au fost bune cu ea. Habar n-am avut că tu trăiești acolo.

Avea aerul că se simte vinovat de toată tragedia, de parcă ar fi fost implicat în toată această țesătură de minciuni. Dar Gabriella știa că el nu are nici o vină. Totul fusese pus la cale și îndeplinit de mama ei.

– Cum a murit?

– De cancer la sîn, răspunse el, privind-o atent. Mama ta nu a fost o femeie prea fericită, continuă el cu tact, dorind să o menajeze pe biata copilă. Poate că i-a fost dor de tine. Sînt sigur că i-a fost.

– De aceea sînt acum aici, spuse Gabriella liniștită. Aș fi vrut să-i pun cîteva întrebări.

– Poate te pot ajuta eu, se oferi el. Soţia lui asculta cu interes şi compasiune.

– Nu cred. Aş fi vrut s-o întreb de ce m-a părăsit şi de ce... Lupta cu lacrimile în faţa acestor oameni care erau nişte străini pentru ea. ...Am vrut s-o întreb de ce mi-a făcut o mulţime de lucruri urîte înainte de a pleca.

Frank Waterford îşi dădu seama că situaţia era de două ori dureroasă pentru fată. Pe de altă parte, începu să suspecteze că în această poveste se ascundea ceva mai mult decît îşi imaginase el şi hotărî să fie cinstit cu această tînără. Simţea că Gabriella merita măcar atît din partea lui. Oricum nu-i putea oferi altceva.

– Gabriella, o să-ţi spun adevărul. S-ar putea să nu-ţi placă, dar este posibil să te ajute. Am fost căsătorit cu mama ta în cei mai negri nouă ani din viaţa mea. Hotărîsem să divorţăm cînd s-a îmbolnăvit ea, aşa că nu am mai fost în stare să o părăsesc. Am socotit că trebuie să rămîn lîngă ea şi am rămas. Însă era o femeie rece, dificilă, vicioasă şi răzbunătoare. Nu cred că avea vreun dram de bunătate. Nu ştiu ce fel de mamă a fost pentru tine, dar aş îndrăzni să spun că nu a fost mai bună cu tine decît cu mine şi poate că cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost să te lase la mănăstire. A fost o femeie îngrozitoare. Vorbea pe un ton neutru. Îmi pare rău că te-a abandonat, continuă el, dar îmi imaginez că nu ai fi fost fericită alături de ea, chiar dacă aş fi existat şi eu prin preajmă. Cînd eram la New York, îmi interzicea să vorbesc cu tine. Nu am înţeles niciodată de ce. Erai cel mai drăgălaş

copil pe care îl văzusem vreodată, iar mie îmi plac copiii. Am şi eu cinci, în Texas, dar ei au refuzat să vină să mă vadă cînd m-am căsătorit cu ea. Îi ura, iar ei au urît-o pînă în ziua în care a murit. Nu sînt sigur că îi pot condamna pentru asta. Cînd a murit, nici eu nu o mai iubeam. Necrologul ei a fost cel mai scurt din cîte se fac, pentru că nimeni nu a găsit ceva frumos să spună despre ea. Apoi păru să-şi amintească ceva: Ştii, cînd eram la New York, ea a încercat să-mi spună că tu eşti vinovată de eşecul căsniciei sale cu tatăl tău. Nu am înţeles niciodată cum, dar întotdeauna am avut impresia că este geloasă pe tine şi că de aceea a renunţat la custodie în favoarea tatălui tău. Nu te voia pe lîngă ea, draga mea. Însă nici o secundă nu mi-a trecut prin cap că te-a părăsit. Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi căsătorit cu ea. O femeie care este în stare să facă aşa ceva... ei bine, asta îţi spune ceva despre ea. Acum, ştiind cum a fost, îmi dau seama de ce era în stare. Este uimitor cum, în atîţia ani, nu am aflat nimic. Mi-am spus că îi este greu să vorbească despre copilul ei pentru că fusese nevoită să renunţe la el, aşa că nu am pomenit niciodată despre tine.

Era într-adevăr o poveste zguduitoare. Toţi uitaseră de ea, o îngropaseră o dată cu trecutul. Atît mama, cît şi tatăl ei. Ea fusese abandonată în cel mai strict sens al cuvîntului.

Le povesti celor doi Waterford cum trăise ea, ce îi făcuse mama şi cum tatăl privise neputincios bătăile, spitalul, nenumăratele schilodiri, ura şi toate acuzaţiile. Relatarea dură mult, dar cînd termină, toţi trei plîngeau. Frank Waterford o ţinea de mînă, iar Jane, soţia lui, o îmbrăţişă. Acum ştia că

mama ei nu-l meritase pe Frank. Fusese norocoasă, dar el plătise scump însoţirea cu o asemenea femeie.

– Am vrut s-o întreb, spuse Gabriella printre lacrimi, de ce nu m-a iubit niciodată.

Pentru ea, aceasta era cheia întregului. Punctul final. Acum nu va şti niciodată. Ce anume a avut ea de nu au putut să o iubească? A fost vina ei sau a lor? Sperase oare că mama ei şi-ar fi cerut iertare, i-ar fi spus că a iubit-o, dar nu a ştiut să i-o arate. Orice ar fi fost mai bun decît ura crîncenă pe care o văzuse în ochii ei timp de zece ani, ura pe care o îndurase înainte de a fi abandonată. Acum nu o mai putea întreba.

– Există un răspuns foarte simplu, Gabbie, spuse Frank. Ea nu putea iubi pe nimeni. Nu avea nimic de oferit. Se spune că nu e bine să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar ea era putredă pînă în adîncul sufletului, rea ca un şarpe. Era ceva în neregulă cu ea. Nici un om nu poate simţi atîta ură. Întotdeauna am crezut că este vina mea, că am dezamăgit-o, că nu am fost destul de bun. Mai tîrziu mi-am dat seama că nu avea nici o legătură cu mine. Ea era de vină. Mi-a fost mult mai uşor după ce am înţeles acest lucru. Îmi era milă de ea, însă nu era o femeie cu care să poţi trăi. Ceea ce ţi-a făcut ţie este de neiertat, tu va trebui să trăieşti toată viaţa cu aceste cicatrice. Va trebui să hotărăşti dacă în sufletul tău poţi să o ierţi sau dacă vrei să-i întorci spatele, cum ţi-a făcut ea, şi s-o uiţi. Indiferent ce vei hotărî, însă, va trebui să fii convinsă că tu nu ai avut nici o vină. Oricare alţi părinţi te-ar fi iubit. Nu ai avut noroc. Ai avut parte de doi părinţi vicioşi. Poate explicaţia ţi

se pare simplistă, dar așa este. Mama ta a fost o persoană îngrozitoare. Îi lipsea ceva foarte important. Chiar dacă ar fi astăzi aici, nu ar fi în stare să-ți răspundă la întrebări. Niciodată nu a avut dragoste în inima ei. Era foarte frumoasă, uneori era nostimă, dar nu a durat prea mult, și-a dat repede arama pe față. Și așa a rămas pînă în ziua în care a murit. Nimic din ceea ce s-a întîmplat nu a avut vreo legătură cu tine, Gabbie. Cerul nu a fost generos cînd ți-a dat asemenea părinți.

Atunci asta este tot? se întrebă Gabriella. Atît de simplu? Ascultîndu-l, însă, pe Frank, înțelese că el avea dreptate – nu avusese nici o legătură cu ea. Niciodată. Primise răspunsul. Totul a fost un accident al sorții, o anomalie a naturii, o coliziune dintre două planete, iar ea fusese rezultatul exploziei. Nu exista răspuns la întrebarea de ce nu o iubise. Eloise Harrison Waterford nu iubise niciodată pe nimeni. Gabriella se simțea împăcată acum. Știa că, în sfîrșit, ajunsese la capătul drumului. Acum putea pleca acasă. Trăise o odisee care durase douăzeci și trei de ani. Pentru alții dura mai mult. Însă ea avusese curajul să înfrunte și să treacă prin toate chinurile pentru a ajunge la capăt. Toți au avut dreptate – ea era puternică. Acum aflase acest lucru și nimeni nu o mai putea răni. Supraviețuise.

La invitația soților Waterford, a rămas la cină în seara aceea și s-a simțit minunat în compania lor. Gîndul că Frank fusese tatăl ei vitreg timp de treisprezece ani o emoționa acum. Jane era și ea văduvă și se căsătoriseră de trei ani. Era evident că se iubeau foarte mult. I-a povestit Gabriellei că Frank

era un om distrus cînd l-a întîlnit, că datorită lui Eloise începuse să urască femeile. Frank începu să rîdă şi se grăbi să spună:

– Să nu crezi nici un cuvînt, Gabbie. Ea era o văduvă singură, iar eu am salvat-o, suflînd-o de sub nasul unui bătrîn nebun şi bogat din Palm Beach. M-am căsătorit cu ea înainte ca el să-şi dea seama ce se întîmplă.

Au invitat-o să rămînă la ei peste noapte şi, cu toate reticenţele ei, Gabriella a acceptat în cele din urmă. A dormit în camera de oaspeţi şi i s-a servit micul dejun la pat. Niciodată în viaţa ei nu fusese atît de răsfăţată şi se gîndi cît de diferită ar fi putut fi existenţa ei dacă ar fi trăit alături de Frank. Înainte de a pleca la aeroport, îl sună pe Peter. De data asta el era liber şi se arătă încîntat să o audă.

Gabriella îi povesti în linii mari ce aflase şi Peter fu mulţumit că totul mersese bine, dar mai ales fu fericit să afle că mama ei nu mai exista. Ca şi Frank Waterford, Peter era convins că nu s-ar fi schimbat nimic, că femeia aceea ar fi găsit o modalitate de a o răni din nou. Se simţea uşurat că odiseea Gabriellei se încheiase. La telefon i se păru liniştită, împăcată. În sfîrşit, Gabriella îi spuse că se va întoarce în aceeaşi seară, dar lui îi veni o idee. Avea, după multă vreme, patru zile libere.

– Ce-ar fi să rămîi acolo? sugeră Peter. Vin eu la tine.

Gabriella ezită îndelung. Pentru ei, acesta era un început. Ea făcuse pace cu toate fantomele trecutului ei – Joe, Steve, chiar şi cu părinţii ei. Oricum, Frank avea dreptate, nu avusese noroc. Acum înţelegea că nici măcar ceea ce se întîmplase cu

Joe nu fusese vina ei. În ultimă instanță, el luase hotărîrea de unul singur.

– Ei, ce spui? întrebă Peter, neliniștit.

Gabriella începu să zîmbească, admirînd priveliștea care se vedea de la fereastra camerei de oaspeți a familiei Waterford.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, dornică să-și ofere această bucurie, să-l lase să intre în viața ei.

– Iau avionul de după-amiază. Ne putem întîlni undeva. O să iau o cameră la hotel.

Peter nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Însă cînd Gabriella le-a spus celor doi Waterford că vine Peter și ea se va muta la hotel, ei au insistat să rămînă amîndoi acolo.

– Vreau să-l verific puțin pe noul meu ginere înainte să faci vreo greșeală, glumi el.

Le povestise cum îl cunoscuse pe Peter și ce pățise cu Steve Porter sau cum l-o fi chemînd.

Cînd Gabriella a plecat la aeroport cu un taxi, Frank i-a spus soției sale cît de rău îi părea de biata fată, știind ce iad fusese copilăria, ca și viața ei de pînă atunci. Acum se simțea bine că se poate revanșa puțin față de ea. Și era încîntat că fata avea capul bine înfipt pe umeri.

– Este o tînără drăguță, conchise el și Jane fu de acord.

26

Avionul ateriză lin sub privirea Gabriellei. O emoţiona şi o neliniştea puţin această revedere. Vorbiseră mult cît fusese internată, dar nu-l mai întîlnise de atunci. Nici nu-i venea să creadă că ieşise numai de trei zile din spital. Se întîmplaseră atît de multe, atît de multe fantome îşi găsiseră odihna. Se bucura că venise aici.

Stătea uşor rezemată cînd îl văzu apărînd. El nu avea aerul că o observase. Privea drept înainte, dar zîmbi fericit cînd Gabriella i-a ieşit în cale şi l-a luat prin surprindere. Văzînd-o atît de frumoasă, cu părul strălucind în soare, fu cît pe ce să se repeadă să o sărute. Se mulţumi doar să o cuprindă cu braţul pe după umeri şi ieşiră veseli din aerogară. Gabriella vorbea întruna despre cele ce i se întîmplaseră, despre ce descoperise, iar în ochii ei se citea o bucurie pe care Peter nu o mai văzuse. Erau profunzi, dar fără acea nelinişte pe care o

cunoştea atît de bine. Ascultînd-o, se opri şi spuse:

– Mi-a fost dor de tine. Spitalul nu mai este un loc atît de bun fără tine. Nimic nu mai era.

– Şi mie mi-a fost dor, Peter. Îi zîmbi cu toată faţa, cu o expresie de om puternic, curajos, îl privi cu ochi de femeie care nu se mai sfia să privească viaţa în faţă. Şi îţi mulţumesc că ai venit pînă aici.

– Eu îţi mulţumesc că ai nimerit la spitalul nostru. Ca să supravieţuiască, să se ridice deasupra acelei vieţi urîte şi să ajungă pînă aici. O aşteptase ani de zile, dar fără să ştie. În toţi aceşti ani nu existase nimeni la care să ţină cu-adevărat, nimeni nu fusese persoana potrivită, nimeni nu avusese curajul să stea alături de el. Peter ştia însă că altfel stăteau lucrurile cu Gabriella. Ei nu-i era frică de nimic şi, dacă îi va fi, el îi va sta alături. Aşa cum ştia că şi ea va fi alături de el. Amîndoi erau oameni care aveau curajul să facă ce trebuie făcut, să lupte pentru ce doresc, să existe unul pentru altul. Amîndoi învăţaseră toate astea pe calea cea mai dură. Drumul lor nu fusese uşor, mai ales al ei.

O luă de mînă şi, ţinînd-o strîns, porniră spre ieşire. El avea geanta pe umăr, ea libertatea. Nu se grăbeau să ajungă într-un loc anume. Aveau timp o viaţă întreagă şi se aveau unul pe altul.

Ieşiră amîndoi în lumina zilei de august, zîmbindu-şi. Totul părea atît de uşor! Drumul fusese destul de greu pînă acum şi suficient de lung. Gabriella nu ştia încotro merge, dar ştia că acum era acasă.

IMPORTANT!

CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER

București, B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. III, ap. 7 sector 4,
Tel: 337.30.67 sau 337.48.81; Fax: 337.48.22 cod 761061

Din rîndul membrilor acestui club poate face parte orice persoană care solicită cel puțin trei cărți din listele de apariții ale celor două edituri. Membrii CLUBULUI CĂRȚII ORIZONTURI- LIDER beneficiază de următoarele facilități:

1. Editurile suportă cheltuielile de expediție prin poștă a cărților comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii solicitantul va primi prin poștă, la domiciliul său, cărțile dorite (comandă de minimum trei exemplare) cu plata ramburs.

2. Reducerea prețului de vînzare cu 10% pentru fiecare comandă de mininum trei cărți, 12% pentru comenzile ce depășesc cinci cărți, 15% la comenzile de cel puțin zece cărți.

3. Livrarea cărților cu prioritate.

4. Rezervarea cărților în curs de apariție.

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage și liste de apariții.

Notă: Pentru cititorii din București, livrarea cărților *nu se face prin poștă*, ci direct, de la punctele de vînzare ale editurii: **depozitul** din B-dul Dinicu Golescu 43, bl. 7, sc. 1, ap. 3, tel: 638.98.38 și **depozitul** AMIT str. Sabinelor 8, Tel: 335.05.45 int. 179.

La sfîrșitul fiecărui an, CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER acordă importante **premii de fidelitate** cititorilor care au comandat cele mai multe cărți publicate de Editurile ORIZONTURI și LIDER în anul respectiv.

Oferta de cărți a Editurilor ORIZONTURI și LIDER

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

Tudor Vianu **ESTETICA** (464 pag. / 9950 lei)
ARTA PROZATORILOR ROMÂNI (480pag. / 9900 lei)
Irving Stone **TURNUL NEBUNILOR**-Viața lui Freud - vol. I (480 pag. / 17000 lei)
PARIA -Viața lui Freud - vol. II (448 pag. /16000 lei)
Lion Feuchtwanger **GOYA** (544 pag./19000 lei)
Arthur F. Jones **INTRODUCERE ÎN ARTĂ** (336 pag./18500 lei)
Alex Hellemans **ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE** (592 pag./34800 lei)
John R. Barber **ISTORIA EUROPEI MODERNE** (560 pag./29800 lei)
Pépin & Braunstein **GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 29500 lei)
Peter K. McInerney **INTRODUCERE ÎN FILOZOFIE** (304 pag./18900 lei)
Colectiv **CONCEPTELE UMANITĂȚII – O istorie a ideilor** (368 pag./19900 lei)
Larousse **CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag./34500 lei)
A.N. Kun **LEGENDELE ȘI MITURILE GRECIEI ANTICE** (544pag. / 19500 lei)
Philippe Gaudin **MARILE RELIGII** (464pag. / 19500 lei)
Norman Goodman **INTRODUCERE ÎN SOCIOLOGIE** (496 pag./29800 lei)

II. LUCRĂRI DE ȘTIINȚĂ

Ștefania Popescu **GRAMATICA PRACTICĂ A LIMBII ROMÂNE** (654 pag. / 25000 lei)

III. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Georgeta Nichifor **DICȚIONAR ENGLEZ-ROMÂN; ROMÂN-ENGLEZ** (472 pag. / 12000 lei)
Ioan Lăzărescu **DICȚIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (630 pag. /25000 lei)
Voichița Ionescu **DICȚIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 10000 lei)
Georgeta Nichifor **GHID DE CONVERSAȚIE ROMÂN-ENGLEZ** (256 pag. / 24000 lei)

IV. SERIA BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Jacqueline Susann **JOSEPHINE** (256 pag. / 8000 lei)
Judith Krantz **PÎNĂ NE VOM REVEDEA** (880 pag. / 15600 lei)
Philippe Van Rjndt **SAMARITEAN** (416 pag. / 10000 lei)
Jean Marsh **CASA ELIOTT** (432 pag. / 10000 lei)

Winston Graham	**POLDARK – vol. II** – *DEMELZA* (496 pag. / 10000 lei)
	POLDARK – vol. III – *ZILE ZBUCIUMATE* (362 pag. / 9000 lei)
Colleen Mc.Cullough	**TIM** (352 pag. / 12000 lei)
Lawrence Sanders	**DOSARELE TIMOTHY** (448 pag. / 12000 lei)
Justin Scott	**DINCOLO DE APARENŢE** (400 pag. / 11300 lei)
Susan Howatch	**DOMENIUL PENMARRIC** (688 pag. / 14000 lei)
Harold Robbins	**RIVALII** (464 pag. /12000 lei)
Jacqueline Briskin	**NU-I DE-AJUNS SĂ VISEZI** (512 pag. /11000 lei)
Phyllis A. Whitney	**LEBĂDA DE ABANOS** (336 pag. /9000 lei)
Sidney Sheldon	**FURIA ÎNGERILOR** (464 pag. /12000 lei)
Lawrence Sanders	**JOCURI PERICULOASE** (480 pag. /10000 lei)
Phyllis A. Whitney	**CHIHLIMBARUL NEGRU** (352 pag. /9000 lei)
Barbara T. Bradford	**PĂSTREAZĂ VISUL** (vol. I-II/ 18500 lei)
Danielle Steel	**CINCI ZILE LA PARIS** (304pag. / 12500 lei)
Jacqueline Briskin	**TOTUL DE LA VIAŢĂ** (496 pag. /14000 lei)
Colleen Mc.Cullough	**PASĂREA SPIN** (608 pag. / 16000 lei)
Barbara T. Bradford	**IUBIRI VINOVATE** (368 pag / 12500 lei)
Susan Howatch	**INTRIGI DE FAMILIE** (416 pag. / 14000 lei)
	MOŞTENIRE BLESTEMATĂ (496 pag. / 16000 lei)
Justin Scott	**SUSPICIUNI** (608 pag. /16500 lei)
Michael Bar-Zohar	**FRAŢII** (432 pag. /23500 lei)
Delia Fiallo	**KASSANDRA** (528 pag. /17000 lei)
Howard Fast	**TĂRÎMUL SPERANŢEI** (448 pag. / 16000 lei)
Phyllis A. Whitney	**PRINTRE STELE** (368 pag. /14000 lei)
Barbara T. Bradford	**CHEIA TRECUTULUI** (368 pag./ 15900 lei)
Winston Graham	**MARNIE** (368 pag. / 15900 lei)
Judith Krantz	**TOP MODEL** (400 pag. / 18500 lei)
Winston Graham	**FOCUL GRECESC** (384 pag. / 17500 lei)
Justin Scott	**PETRECEREA** (400 pag. /18500 lei)
A.J. Cronin	**DOAMNA CU GAROAFE** (272 pag. / 12000 lei)
Jacqueline Briskin	**FRUCTUL PĂCATULUI** (496 pag. /19500 lei)
Danielle Steel	**FERMA** (416pag. / 19000 lei)
	FANTOMA UNEI IUBIRI (416 pag. / 19000 lei)
Winston Graham	**POVESTE UITATĂ** (320 pag. / 16500 lei)
Harold Robbins	**MIRAJUL PUTERII** (432 pag. /19500 lei)
Barbara T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag./ 19500 lei)
Jacqueline Briskin	**ÎNTRE IUBIRE ŞI RAŢIUNE** (512pag. / 22500 lei)
Danielle Steel	**SUB SEMNUL ONOAREI** (368pag. / 17900 lei)
Sandra Brawn	**FEMEIA CAPTIVĂ** (432 pag. /18900 lei)
Lloyd C. Douglas	**MARELE PESCAR** (656 pag. /19500 lei)
Sidney Sheldon	**PRINŢESA DE GHEAŢĂ** (352 pag. /18500 lei)
Amanda Quick	**AFACEREA** (400 pag. / 19500 lei)

Robert Ludlum **Numărătoarea inversă MATARESE** (544 pag. /22500lei)
Paullina Simons **DINCOLO DE PASIUNE** (496 pag. /21500lei)
Erin Pizzey **DESTINE** (496 pag. /21500 lei)
Amanda Quick **AMĂGIRE** (448 pag. /21500 lei)
Kenneth Royce **PE URMELE LUI IUDA** (336 pag. / 18500 lei)
Madeleine Brent **PIATRA CAPRICORNULUI** (448 pag. /23500 lei)
James Patterson **JACK ŞI JILL** (416 pag. / 23500 lei)
Michael Hartland **ANUL SCORPIONULUI** (432 pag. /23500 lei)
Lucinda Edmonds **FĂRĂ TINE** (432 pag. / 22500 lei)
Odile şi Philippe Verdier **MONICA ŞI PREŞEDINTELE - Raportul fatal** (208 pag. /15500 lei)
Irving Wallace **FĂRĂ SCRUPULE** (464 pag. / 23500 lei)
Amanda Quick **AMANTA** (400 pag. /23000 lei)
Justin Scott **VULPEA DE ARGINT** (400 pag. /26000 lei)
Leona Blair **DE PARTEA ÎNGERILOR** (416 pag. / 23500 lei)
Paul Scott **PERLA COROANEI** (592 pag. / 27500 lei)

V. CĂRŢI PENTRU COPII

James Clavell **THRUMP-O-MOTO-Ucenicul Vrăjitor** (96 pag. / 11000 lei)
Petre Ispirescu **CELE MAI FRUMOASE BASME** (304 pag. / 14500 lei)

VI. CARTE DIVERSĂ

Julia Grice **SECRETELE ATRACŢIEI FEMININE** (320pag. /9000lei)
Sanda Marin **CARTE DE BUCATE** (352 pag. /25000 lei)
Neil Somerville **ZODIACUL CHINEZESC** (400 pag. /24500lei)

VII. COLECŢIA ROMANTICA

Mary Jo Putney **ROSALIND** (432 pag. / 20500 lei)
Jennifer Blake **DRAGOSTE ŞI FUM** (448 pag. / 21000 lei)
Mary Balogh **PREŢUL NESOCOTINŢEI** (416 pag. / 22500 lei)
Madeleine Brent **EVADARE DIN INFERN** (448 pag. / 22500 lei)
COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 22500 lei)

VIII. SERIA CARTEA DE VACANŢĂ

Anaïs Nin **UN SPION ÎN CASA DRAGOSTEI** (416 pag. / 8900 lei)
Henry Miller **ZILE FERICITE LA CLICHY** (207 pag. / 8300 lei)

IX. MARI PERSONALITĂŢI ALE ISTORIEI

Dmitri Volkogonov **LENIN – O nouă biografie** (576 pag. / 18000 lei)
Anton Joachimsthaler **SFÎRŞITUL LUI HITLER** (400 pag./19500 lei)

Valentin Berejkov **ÎN UMBRA LUI STALIN** (496 pag./22500 lei)
Dmitri Volkogonov **TROȚKI – Eternul radical** (528 pag./29.500 lei)

X. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

William Faulkner **CĂTUNUL** (448 pag. / 22500 lei)
ORAȘUL (464 pag. / 24500 lei)
CONACUL (496 pag. / 24900 lei)

XI. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Michel de Saint Pierre **MILIARDARUL** (368 pag. / 29800 lei)

XII. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Liddell Hart **ISTORIA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL vol. I** (544 pag. / 26000 lei)
ISTORIA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL vol.II (464 pag. / 24000 lei)
Eric Hobsbawm **SECOLUL EXTREMELOR** (704 pag. /39500 lei)

XIII. MEDICINA DE FAMILIE

Colectiv **PRIMUL AJUTOR ÎN URGENȚELE MEDICALE** (416 pag. / 29500 lei)

XIV. MEDICINĂ

Colectiv **HARRISON – PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ** (912 pag. /85.000 lei)
Traian Ataman **PATOLOGIA CERVICOFACIALĂ A NERVILOR CRANIENI** (240 pag. /55000 lei)

ULTIME APARIȚII

Leona Blair **ÎMPLINIRI** (416 pag. / 23500 lei)
Erin Pizzey **PRIMA DOAMNĂ** (528 pag. / 26500 lei)
F. Mihălțan,R. Ulmeanu **BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ OBSTRUCTIVĂ** (272 pag. / 50000 lei)
Leonid Grossman **TITANUL – Viața lui Dostoievski** (512 pag. / 35000 lei)
Madeleine Brent **LACRIMA LUI BUDDHA** (448 pag. /27500 lei)
Graham Hurley **RĂSUFLAREA DIAVOLULUI** (528 pag. /26500 lei)
Pauline Gedge **SECRETUL NEMURIRII** (640 pag. /29500 lei)
Jacqueline Briskin **PRIETENI BOGAȚI** (640 pag. /36000 lei)

ULTIME APARIŢII

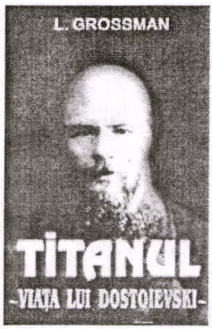

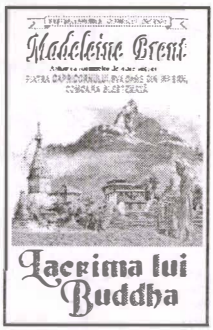

CĂRŢI ÎN CURS DE APARIŢIE

Harold Schonberg	VIEŢILE COMPOZITORILOR
James Patterson	PISICA ŞI ŞOARECELE
Homeric	LUPUL MONGOL

TITLURI COMANDATE:

	Titlul	Nr. ex.		Titlul	Nr. ex.
1.	_____	_____	**6.**	_____	_____
2.	_____	_____	**7.**	_____	_____
3.	_____	_____	**8.**	_____	_____
4.	_____	_____	**9.**	_____	_____
5.	_____	_____	**10.**	_____	_____

Destinatar: **CLUBUL CĂRȚII ORIZONTURI - LIDER**

B-dul Libertății nr. 4
Bl. 117, ap. 7, sector 4, cod 761061
București

Expeditor _____
Strada _____ Nr. ____
Bl. ____ Sc. ____ Et. ____ Ap. ____
Județ _____ Sector ____
Cod _____ Localitatea _____
Tel: _____

TALON DE COMANDĂ

Danielle Steel este scriitoarea care a reuşit să doboare toate recordurile de-a lungul unei cariere strălucite, pe parcursul căreia a obținut în mod constant triumf după triumf. Ea se situează în fruntea tuturor clasamentelor prin numărul de titluri cu care apare pe piața editorială în fiecare an, prin totalul de exemplare vîndute în întreaga lume, într-o mare varietate de limbi, prin marele succes al ecranizărilor realizate după majoritatea cărților sale, prin inepuizabila sa imaginație şi putere de autoperfecționare.

Acest roman tratează suferințele şi frustrările unei tinere lipsite de afecțiunea părintească şi părăsită într-o mănăstire unde îşi găseşte liniştea pentru un timp, dar nu şi vocația. Revenind la existența laică, ea îi va redescoperi violența şi perfidia, soarta rezervîndu-i experiențe care o marchează, dar o şi călesc.

Îi mai rămîn însă cîteva lucruri de care să-şi poată lega speranța: refugiul în povestirile pe care le scrie cu pasiune, ce îi redau încrederea în sine, precum şi iubirea nesfîrşită a unui bărbat care o ajută să treacă prin multe greutăți.

Acestea sînt de ajuns pentru a învinge disperarea şi a începe o viață nouă, în care trecutul nu îşi mai are locul.

O carte scrisă într-un stil unic, cu sinceritate şi căldură, avînd un mesaj deosebit ce face să vibreze sufletul cititorului.

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

Lei 35000